

Phù Vân Hoa

Contents

Phù Vân Hoa	2
1. Chương 1: Yêu Nữ Và Đồ Đệ Bại Hoại	2
2. Chương 2: Đến Tuệ Đô	5
3. Chương 3: Vuốt Rùa Xanh	7
4. Chương 4: Giết Chết Rùa Xanh	8
5. Chương 5: Ngọt Ngào Ở Ôn Tuyền	13
6. Chương 6: Chuyện Cũ	16
7. Chương 7: Bảo Bối Trên Trời Rơi Xuống	19
8. Chương 8: Hạc Múa	22
9. Chương 9: “ta Chỉ Đi Theo Sư Phụ!”	25
10. Chương 10: Tam Điện Hạ	31
11. Chương 11: Thần Mạch Vẫn Còn	32
12. Chương 12: Đi Tìm Thái Hành Lão Quân	34
13. Chương 13: Định Nghĩa Của “song Tu”	36
14. Chương 14: Thổ Xà Là Rắn Nuôi Trong Nhà	40
15. Chương 15: Cơn Ác Mộng Nơi Cuối Con Đường	44
16. Chương 16: Mộng Về Hoa Đông	48
17. Chương 17: Nhục Dục Kinh Hoàng	51
18. Chương 18: Phong Trạch	55
19. Chương 19: Văn Ti Thiên	56
20. Chương 20: Sáu Trưởng Lão Hoa Đông Phái	59
21. Chương 21: Căn Mạch Ma Lực Và Hoàng Tử Của Ma Thần	61
22. Chương 22: Những Điều Đã Biết Và Chưa Biết	63
23. Chương 23: Phượng Cầu Hoàng	65
24. Chương 24: Nhị Ca	67
25. Chương 25: Hồi Ức Một Vị Thần (thượng)	69
26. Chương 26: Hồi Ức Một Vị Thần (trung)	71
27. Chương 27: Hồi Ức Một Vị Thần (hạ)	73
28. Chương 28: Diệp Kinh Thái	77
29. Chương 29: Những Vị Khách Lạ Ở Kinh Yên	88
30. Chương 30: Ô Văn Quái Nhân	90
31. Chương 31: Tam Điện Hạ Trở Về	95
32. Chương 32: Xuy Y	97
33. Chương 33: Phục Hồn Bí Chú	99
34. Chương 34: Chế Sâm Minh Tôn	103
35. Chương 35: Tiên Giới, Ma Tộc Đều Đỗ Về Minh Nguyệt	105
36. Chương 36: Uống Trà Nói Chuyện Với Thái Hành	108
37. Chương 37: Mắc Kẹt Dưới Minh Nguyệt	111
38. Chương 38: Trăm Đánh Một, Không Công Bằng Tí Nào	115
39. Chương 39: Mảnh Thần Thức Cuối Cùng	118
40. Chương 40: Lời Chú Của Viên Thần Hộ	120
41. Chương 41: Nàng Thuộc Về Ta, Cho Dù Muốn Hay Không Thì Ta Đã Quyết Định Như Vậy!	124

42. Chương 42: Kéo Nhau Trở Về	127
43. Chương 43: Bốn Trăm Năm Sau	130
44. Chương 44: Lệ Lệ	134
45. Chương 45: Bốn Trăm Năm Thật Ra Chưa Đủ	136
46. Chương 46: Lời Tiên Tri Của Ô Vân	138
47. Chương 47: Ma Vực – Hồ Đen Của Vũ Trụ	143
48. Chương 48: Tình Ca Trong Cơn Mưa	145
49. Chương 49: Bí Quyết Bơi Ngược Thác	149
50. Chương 50: Tú Thanh	151
51. Chương 51: Mộng Uyên Ương	153
52. Chương 52: Họ Là Những Người Cuối Cùng	157
53. Chương 53: Bội Ước	160
54. Chương 54: Thần Kiếp	163
55. Chương 55: Đánh Nhau Ở Phụng Lâm Viện	169
56. Chương 57: Đau	175
57. Chương 58: Quân Muốn Giang Sơn, Muốn Mỹ Nhân	177
58. Chương 59: Thế Chiến	179
59. Chương 60: Vĩnh Biệt Thanh Nhi	181
60. Chương 61: Phiên Ngoại 4. Thanh Nhi Đã Lớn	186
61. Chương 62: Làm Cha Rồi Lại Làm Chồng	188
62. Chương 63: “về Nhà Thôi!”	193
63. Chương 64: Cha Và Các Con	203
64. Chương 65: Tác Phong Ăn Uống	209
65. Chương 66: Chuyện Ở Cao Triều	216

Phù Vân Hoa

Giới thiệu

Mười tuổi, nàng đến Hoa Đông tiên môn, nhất quyết muốn báỉ Phong Trạch minh tôn làm sư phụ. H

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-van-hoa>

1. Chương 1: Yêu Nữ Và Đồ Đệ Bại Hoại

Mặt trăng leo lét phủ ánh bạc xuyên qua kẽ lá. Đêm lạnh như nhét trong quan tài. Hơi nước từ dòng suối nóng bốc lên, làm thành tấm rèm mờ ảo che đi cảnh xuân ngập tràn. Một con quạ mắt đỏ khả nghi thu đôi cánh lớn, gọn gàng đáp xuống nhánh trúc gần đó. Nó nhìn quanh quất, chiếc mỏ dài kêu quắc quắc vài tiếng rồi chuyển hướng bay đi. Dù mang tiên khí trong đôi mắt nhưng con vật vẫn quá kém cỏi để có thể nhìn xuyên qua tầng kết giới được nghiêm ngặt giăng ở đây. Nó không phát hiện bên dòng suối cuộn cuộn

hơi nước chính là cái người mà chủ nhân nó muốn tìm – Yêu nữ Tố Linh – phản đồ của Hoa Đông phái – kẻ ăn cắp Tâm Sai thần kiếm.

Chín đại môn phái của tiên giới không ai không biết nữ nhân tên gọi Tố Linh. Ấ là nữ đồ đệ duy nhất của Phong Trạch minh tôn. Nếu phải đem những đại tên tuổi trong tiên giới ra so sánh thì Phong Trạch của Hoa Đông là một biểu tượng của niềm kiêu hãnh tiên pháp. Hắn không những đắc đạo ở tuổi 22, trẻ nhất trong các thủ lĩnh Hoa Đông mà còn là người có tu vi cao thâm, tác giả của bộ kiếm pháp Thập Tam Phân Kinh.

Suốt mấy trăm năm nay, Phong Trạch gần như không có đối thủ, nhắc tới hắn là tiếng thơm không hết, được ngợi ca nào là tiên pháp thần sâu, nào là diện mạo xuất chúng, nào là bồ tát thiện tâm. Mọi thứ quá đổi hoàn hảo cho tới khi có một Tố Linh xuất hiện. Hoa Đông thu nhận đồ đệ vào độ tuổi 10- 15, không có quy định rõ ràng nhưng thông thường nữ tiên tử thu nhận các bé gái, nam tiên tử chịu trách nhiệm các bé trai. Vì thế mà Phong Trạch có gần 20 đồ đệ đều là nam, ai ai cũng lỗi lạc. Cho tới khi một cô bé gọi là Tố Linh bước vào Hoa Đông, khẳng khái đòi hỏi hắn làm sư phụ. Ngày đó nàng “Yêu nữ” chỉ là một cô nhóc 10 tuổi, mắt to long lanh, miệng nhỏ xinh xắn, hai chỏm tóc lụa thưa trên đầu. Phong Trạch vốn hiền hòa, không nỡ từ chối nhiệt thành từ cô bé, vậy là nhận Tố Linh làm đồ đệ. Nếu hắn biết trước có sự sau này, có lẽ hắn sẽ không bao giờ vì chút mềm lòng mà làm như thế!

Chuyện của Phong Trạch và Tố Linh là một vụ tai tiếng đã âm ỷ suốt cả trăm năm qua chưa hề dứt. Ai mà ngờ được cô nhóc kia khi trưởng thành lại có cái tâm không trong sáng đối với sư phụ mình. Đây là điều đại kỵ trong các môn phái. Đồ đệ có thể kính, có thể nể, có thể sợ nhưng tuyệt đối không được tương tư đối với sư phụ mình. Đạo lý thánh hiền dạy như vậy, làm trái là loạn luân, sẽ bị trục xuất khỏi tiên môn, đời đời sống trong chê cười nhục nhã.

Biết là vậy nhưng Tố Linh vẫn cố chấp. Nàng vốn là cô gái cứng đầu, chưa bao giờ đầu hàng trước số phận, chưa bao giờ để những quy tắc trời buộc, tự do tự tại như con chim bay giữa bầu trời. Phong Trạch từng tự hào và ngợi khen nàng bao nhiêu thì giây phút đó hắn càng giận dữ và tàn nhẫn với nàng bấy nhiêu.

Rõ ràng là có tình nhưng sao không thừa nhận?

Ai đã gọi “Linh nhi” trong cơn mê mệ?

Ai đã cuống lấy nàng bằng hơi thở và nụ hôn?

Ai đã say đắm trong tình ái để rồi lúc choàng tỉnh thì rũ bỏ tất cả?

Nếu hỏi Tố Linh nàng yêu ai nhất trên đời, người đó là sư phụ

Và hận ai nhất trên đời, người đó cũng là sư phụ!

Tiếng quạ kêu trên nhánh trúc làm nàng tỉnh lại. Tố Linh mơ màng đưa mắt nhìn quanh. Bên trong kết giới trần ngập ái muội, bên ngoài kết giới là thứ màu tím chuyển động như mặt gương bằng nước. Nàng thấy đau đầu, theo thói quen đưa nắm tay dấm dấm vào giữa trán. Ngay lúc đó có một bàn tay khác nhẹ nhàng giúp nàng xoa hai bên thái dương, động tác quen thuộc tự nhiên, dường như mỗi ngày đều như thế.

- Lại đau đầu?

Thanh âm trầm thấp, nhẹ như làn gió. Tố Linh cố mở mắt nhìn bóng hình bên cạnh

- Bảo nhi... đã giờ nào rồi?

- Giờ Sửu, người ngủ tiếp đi.

Tố Linh bĩu môi, dũi thẳng hai chân, ngáp dài một cái rồi mè nheo nói

- Bảo nhi ngoan, lại đây sư phụ ôm một cái, lạnh quá đi mất!

Rõ ràng ở bên con suối rất ấm nhưng Bảo nhi không ý kiến, ngoan ngoãn nằm xuống. Hắn thở dài nhìn cô gái bên cạnh ôm mình vào ngực, với tư cách một nam nhân thì điều này rất mất mặt nhưng vì là Tố Linh nên hắn đành nuốt hận để nàng ôm thế nào thì ôm.

- Thở dài cái gì? Nói cho người biết, khi người 3 tuổi nằm trong tử, sư phụ đã ôm người thế này. Thằng oắt con nhà người thật là phiền phức, lúc nào cũng leo đéo bám lấy ta. Bây giờ trưởng thành rồi muốn bắt hiểu với sư phụ hả? Đúng là nuôi ong tay áo, càng lớn càng khó bảo!

Nàng cầu nhàu một lúc thì lại mơ hồ ngủ tiếp, thật có phong thái của con heo. Bảo nhi im lặng nghe nhịp thở đều đều, áp má vào bờ ngực phập phồng, chỉ thấy mùi lan nhàn nhát bay vào trong mũi. Hẳn đợi nàng ngủ say mới nhích người lên, thay đổi hoàn toàn tư thế. Bây giờ là nàng nằm trong ngực hắn, tôn nghiêm của đàn ông cuối cùng cũng lấy lại. Bảo nhi khẽ cười, cúi nhìn cô gái đang vô tư ngủ. Nàng là ân nhân, là sư phụ, là mẹ, là chị, là người thân, cũng là nữ nhân của hắn. Quan hệ giữa họ không thể dùng từ ngữ mà mô tả. Từ khi hắn có ý thức thì trong mắt chỉ có mỗi Tổ Linh. Thế giới của hắn quay quanh nàng.

Hắn biết nàng có một quá khứ và cái quá khứ ấy luôn làm nàng đau. Thật ra Tổ Linh rất trẻ con, nàng bắt mãi với Phong Trạch nên nhận hắn làm đồ đệ, rồi dùng hành động mà chứng minh tình cảm sư đồ không phải là không thể. Chính điều này khiến nàng bị tiên môn chỉ trích, gọi là đồ “yêu nữ” làm bại hoại tôn nghiêm tiên giới. Tổ Linh lại ngang ngược nói rằng đã mang tiếng thì phải mặt dày, cứ làm cho họ thấy, phải tồi tệ hơn nữa cho xứng đáng với danh hiệu “yêu nữ” kia! Dù sao nàng cũng đã bị trục xuất khỏi Hoa Đông, không bị quy tắc của tiên môn ràng buộc, cuộc sống tự tại rày đây mai đó, chọc tức mấy lão tiên nhân thích mở miệng nói đạo lý chính là niềm vui của nàng.

Mà hắn lại càng không quan tâm. Một đồ đệ “ngoài luồng”, không có tiên phái nào công nhận, không có địa vị hay danh tiếng trong tiên giới. Bảo nhi chẳng cầu mong gì, hắn theo nàng từ lúc bé, học những gì nàng dạy, nghe những gì nàng nói, thế giới quan của hắn là do Tổ Linh tạo ra. Chính vì vậy hắn chẳng hiểu cái gọi là xấu hổ hay nhục nhã, tựa như lúc này đây, hắn ôm nàng trong lòng, không cần biết người khác nhận xét thế nào.

Sư phụ của hắn đã giáo dưỡng ra một đồ đệ không có khái niệm về đạo lý như thế. Đây là thành quả giáo dục của Tổ Linh, phải nói là rất hài lòng!

Bảo nhi chợt nhớ tới sự việc vài tháng trước. Lúc đó hắn và sư phụ vừa đi làm việc ở một trấn nhỏ dưới núi, giúp người ở đó bắt một con hồ ly tinh chuyên mê hoặc và hút nguyên khí của nam nhân. Sau khi xong thì nhận được ít tiền, ăn một bữa thịnh soạn và ra về. Họ cứ thong dong vừa đi vừa chơi, khi chiều muộn thì ngồi lại mỏm đá bên sông nhìn mặt trời lặn. Tổ Linh tinh thần rất tốt, chả là vừa mới ăn no. Nàng toét miệng cười, chỉ mấy cánh chim bay trên bầu trời, nói rằng bây giờ mình cũng tự do như chúng nó. Đôi mắt to tinh nghịch hí lên, đôi hàng mi run run, làm trái tim Tổ Minh Bảo cũng run theo.

Hắn không e dè nghiêng đầu hôn lên mắt nàng. Tổ Linh giật mình nhưng chỉ cười không phản kháng. Vậy là ai kia được nước làm tới, từ mắt hôn xuống sống mũi, dừng lại trên môi. Lúc hắn mê loạn đề nàng xuống mỏm đá thì có tiếng thét từ phía bên kia. Thì ra một nhóm đồ đệ của Hoa Đông phái và Kim Tinh phái đang đi làm nhiệm vụ. Trời tối định dừng lều bên sông. Thật là có duyên hội ngộ, họ không ngờ sẽ nhìn thấy cảnh sắc nóng bỏng này mà người kia lại là Yêu nữ Tổ Linh cùng với tên đệ tử bại hoại của ả!

Một sự trùng hợp nữa là Phong Trạch đứng trong số đó. Hắn vẫn thế, một thân bạch y phiêu phiêu thoát tục, vẻ mặt bình thản của đấng tối cao. Bảo nhi lần đầu nhìn thấy Phong Trạch, không hề phụ lòng dạy dỗ của Tổ Linh, hắn kéo nàng dậy, khép lại vạt áo, mỉm cười ung dung nói với đám người bên kia

- Xin chào, mọi người ăn cơm tối chưa? Vị này... Thái sư phụ, ngài khỏe chứ?

Tổ Linh đang nhìn chăm chăm Phong Trạch, nghe hắn nói mới ngẩng đầu lên hỏi:

- Cái gì “Thái sư phụ”?

- Không phải sao? Sư phụ của sư phụ là thái sư phụ còn gì?

Tổ Linh chớp chớp mắt, dường như đã tiếp thu khái niệm mới này. Đám đệ tử của Hoa Đông không chịu nổi la toán lên

- Thứ yêu nữ không biết xấu hổ? Ai là sư phụ của người? Hoa Đông phái chúng ta không có thứ bại hoại như người. Giữa ban ngày ban mặt, hai sư đồ các người làm trò gì?

Thế rồi bọn họ nhao nhao mắng, sắc mặt của Phong Trạch đen thấy rõ, vì lời mắng chửi kia vô tình cũng lôi theo hắn vào. Tổ Linh nhìn kĩ con người từng ngày nhớ đêm mong, hắn chẳng thay đổi gì, dường như

trời đất có sập thì Phong Trạch vẫn cao ngạo đứng riêng một cõi. Tổ Linh hít một hơi, xốc lại tinh thần vì nàng đã nhìn thấy bên Kim Tinh phái có vài vị trưởng lão, những kẻ thích nói đạo nghĩa này cần nàng giúp mở mang hiểu biết!

Tổ Linh làm vẻ lả lơ hỏi Bảo nhi:

- Bảo nhi, họ nói gì sư phụ không hiểu, rốt cuộc tiểu đồ đệ nhà ngươi vừa làm gì để họ phải tốn nhiều nước bọt thế?

Bảo nhi ra vẻ vô tội đáp

- Bảo nhi có làm gì đâu, sư phụ người đừng nổi giận, Bảo nhi rất sợ người mắng!

Tổ Linh vốn tưởng lời mình nói rất kích thích, ai ngờ đồ đệ đáp còn buồn nôn hơn. Hắn mà sợ nàng mới là lạ! Từ khi lên 15 hắn đã không còn biết sợ nữa, từng bước leo lên đầu nàng, nhìn xem, bây giờ làm gì cũng không thèm xin phép, đến nỗi bị người ngoài bắt gặp, nghe chửi mắng đầy hai lỗ tai.

Về nhu thuận của tiểu hài tử càng khiến đám người kia đen mặt. Tổ Linh rất phối hợp, vỗ vỗ đầu hắn

- Bảo nhi ngoan, sư phụ không trách con! Nhớ là sau này có làm gì thì cũng chờ trời tối, tìm một chỗ khuất tầm mắt tí, để người ta khỏi phải ý kiến ý cò!

Hai người tự biên tự diễn, ra vẻ thầy mẫu mực, trò vâng lời. Các đồ đệ hai phái đứng dờ ra nhìn, quả thật họ không ngờ da mặt hai kẻ kia dày hơn da voi. Cuối cùng, để khép lại màn kịch, Tổ Linh uyển chuyển chào hỏi mọi người rồi rời đi, Bảo nhi cứ như tiểu tiên đồng cúi đầu ngoan ngoãn theo sau, một tiếng sư phụ, hai tiếng sư phụ, vô cùng hiểu kính!?

Và cũng từ đó danh tiếng của họ càng tăng chứ không giảm. Mặc dù người bị đả kích chủ yếu là Tổ Linh nhưng đồ đệ Bảo nhi cũng bị phê phán không ít. Hắn chưa bao giờ qua lại với các tiên phái, không ai rõ hắn tên gì, từ đâu đến và năng lực ra sao. Chỉ có Tổ Linh mấy chục năm nay luôn âm thầm đào tạo nhân tài. Dù gì nàng cũng là đồ đệ xuất sắc của Phong Trạch minh tôn, truyền dạy những tuyệt chiêu cho Bảo nhi không phải khó!

Tổ Linh không nói, Bảo nhi không giao thiệp, vì thế mọi người chỉ biết hắn là “Bảo nhi” – đồ đệ bại hoại của yêu nữ. Chắc cũng không ai ngờ cái đồ đệ này đặc đạo từ năm 20 tuổi cơ, vẫn sớm hơn huyền thoại Phong Trạch những hai năm. Hơn thế nữa, Tổ Linh phải vất vả một phen đi trộm Tâm Sai thần kiếm trong Mật điện của Hoa Đông, thanh kiếm này là một thánh vật, trước nay chỉ thờ không dùng vì hầu như không thể nhắc nổi nó lên. Bản thân nàng cũng tốn rất nhiều tu vi mới lôi nó ra khỏi bệ đá. Kiếm có phong ấn, không phải Hoa Đông đồ đệ thì không lấy ra được. Ấy thế mà cái “Bảo nhi” của nàng một tay cầm lên ngắm nghía, còn bĩu môi lắc đầu:

- Kiếm này thật xấu!

Tổ Linh thật muốn đánh chết tên đồ đệ thiếu hiểu biết này nhưng mà nàng bây giờ hình như không thắng nổi hắn. Thật là báo ứng mà, sao nàng lại dạy dỗ ra một đồ đệ dám vượt mặt sư phụ như thế? Mặc dù rất không cam lòng nhưng Tổ Linh biết bây giờ đồ đệ không còn dựa dẫm vào sư phụ bất tài này nữa, chính nàng mới là người tìm kiếm sự ỷ lại nơi hắn.

Trăng đêm nay hình bán nguyệt, bốn bề chỉ có tiếng suối róc rách...

Lấy thảm cỏ làm giường, quần áo làm chăn, cánh tay ai kia làm gối, hơi nước nóng làm rèm mờ... thật ra mọi thứ đều rất tiện nghi, bầu bạn cùng gió mây là loại lạc thú không phải ai cũng biết. Tổ Linh ngủ mơ màng, rất tự giác rúc vào lồng ngực ấm nóng, nàng có cảm giác mình đã về nhà!

2. Chương 2: Đèn Tuệ Đô

Tuệ Đô là kinh thành của Bắc Viễn, có thể xem là phố thị bậc nhất ở phương Bắc. Đất nước này thờ bái Thủy Thần, mỗi năm đều có các lễ hội liên quan đến nước. Ví như ngày hội tát nước. Người ta đem nước đổ ra đường, nhảy múa hát hò trong các vùng đồng, làm nước bắn vào nhau tung tóe. Thần dân Bắc Viễn

tin rằng đây là hành động nói lên sự yêu mến của họ đối với Thủy thần, nhờ đó sẽ được Thủy thần bảo hộ, quốc thái dân an.

Bắc Viễn là một tiểu quốc đầy sông hồ, riêng Tuệ Đô đã có tới 15 con sông chảy qua, mà giao điểm của chúng đều nằm ở một cồn đất lớn. Trên cồn người ta đắp đá xây đền thần. Nước ở chỗ này chảy xiết và hỗn loạn, rơi xuống rất khó toàn mạng, vì vậy cho đến nay vẫn chưa xây được một chiếc cầu vững chắc bắc qua cồn đất.

Khi sư đồ Tổ Linh đến Tuệ Đô thì cũng vừa lúc hoàng hôn buông xuống. Các quán trọ đến giờ cao điểm nên tấp nập người. Sau khi hỏi qua 4-5 chỗ, cuối cùng họ tìm được một phòng ở Mạc Túc. Về vấn đề vì sao là một phòng thì có nhiều nguyên do rất ư hợp tình hợp lý. Thứ nhất là tiết kiệm. Hành trình đến Tuệ Đô dài 7 ngày trời, tiêu tốn không ít bạc. Nói ra thì rất buồn cười, người tu tiên như họ mà phải dùng 7 ngày để đến nơi, nếu để ai biết thì sẽ cười thúi mũi. Cũng vì họ không có phương tiện di chuyển. Đồ đệ các môn phái sau khi đắc đạo đều được lựa chọn một pháp bảo. Chủ yếu là kiếm, số ít còn có trường mâu hoặc chùy thủy linh tinh gì đó. Hữu dụng nhất là kiếm vì hầu hết các pháp trận trong tiên giới đều áp dụng trên kiếm. Kiếm cũng là phương tiện đi lại, giúp tiên nhân cười gió đuổi mây, thần thông quảng đại.

Ngày trước Tổ Linh cũng có một thanh rất tốt, rèn từ khối băng tuyết ở Băng Tâm Sơn, lúc nào cũng lạnh như mùa đông, tản ra tiên khí âm lãnh, yêu ma quỷ quái nhìn liền sợ. Tên của nó là Hàn Cực. Cây kiếm này đã ở trong kho của phái Hoa Đông rất nhiều năm mà chưa nhận ai làm chủ, đến khi Tổ Linh cầm nó trên tay, các thánh tôn, thiên tôn, minh tôn ở Hoa Đông đều tấm tắc khen nàng có triển vọng. Chỉ tiếc là sau khi chuyện đó xảy ra, nàng không những bị trục xuất khỏi sư môn mà còn bị tịch thu Hàn Cực.

Pháp bảo là vật mang tiên khí, phải là tiên nhân đạo hạnh cao cùng với vật liệu đặc biệt, lò rèn đặt biệt mới đúc nên được, không phải loại bán ngoài chợ. Một khi bị thu pháp bảo, đồng nghĩa với việc tước đoạt sở học tu luyện mấy trăm năm.

Không có kiếm và cũng không thể đi nơi nào tìm kiếm, Tổ Linh thường đeo kiếm gỗ thô sơ, gõ cây qua tay nàng cũng trở nên lợi hại hơn người. Thật ra Tổ Linh không quá để tâm tới vấn đề này cho đến khi Bảo nhi đắc đạo, việc tìm một thanh kiếm trở nên cấp bách. Với khả năng lãnh hội thiên phú của hần, không có pháp bảo thì rất đáng tiếc, mai một nhân tài.

Lá gan của Tổ Linh nào giờ vẫn lớn như vậy. Mấy trăm năm sống ở Hoa Đông không hề lãng phí, nàng biết rõ từng đường đi nước bước, các lối đi tắt và cửa thông bí mật ra bên ngoài. Chọn đúng ngày đại hội Đào Tiên hàng năm, khi mà các giáo đồ lơ là chuyện canh gác, nàng đem Bảo nhi lên vào Mật điện, phá giải ba tầng kết giới đem Tâm Sai thần kiếm khỏi bàn đá. Có lẽ Phong Trạch không thể ngờ được đồ đệ hư hỏng này của hần lại có thể tay không – kiếm gỗ mà đi qua ba tầng kết giới hần tạo ra. À, dĩ nhiên là nàng không làm nổi nhưng rất may là có đồ đệ Bảo nhi ở đây. Hai tầng sau cùng là hần phá, bị kết giới đả thương trầm trọng, nói thế nào thì Bảo nhi cũng quá non, tu vi bé tẹo không so nổi với minh tôn Phong Trạch. Tuy nhiên nghe con có cái hay là không sợ cọp, cứ thế xông vào, ai mà tin nổi một kẻ mới học tiên pháp có thể toàn mạng vượt qua Tâm Sai mộng cảnh trong Mật điện chứ? Vậy nên mọi người đều quay sang khăng định Tổ Linh là người lấy trộm, oan quá đi mất, nàng cùng lắm là “dẫn trộm vào nhà”, mở hộ cửa rào thôi, cửa trong đều là hần tự mở đấy chứ!!!

Có được Tâm Sai thần kiếm, hai thầy trò tâm trạng phơi phới lên ra ngoài. Bảo nhi bị trọng thương, phải ra suối Ôn Tuyền phía sau núi Linh để điều dưỡng một tuần. Hần rất thích được dưỡng thương, bởi vì lúc đó sư phụ tương đối dịu dàng, không đánh, không cấm, chỉ là nói hơi nhiều, cảm râm cả ngày. Hần cứ vậy lười biếng ngâm nước nóng, tiên khí hỗn loạn cũng dần điều hòa, sẵn tiện chơi đùa với Tâm Sai kiếm, món đồ chơi này cũng không tệ, ít nhất nó có thể khuếch đại sức mạnh lên mấy lần trong lúc chiến đấu, đợi một thời gian nữa khi kiếm hoàn toàn thuần phục, nghe theo lệnh chủ nhân thì Tâm Sai sẽ danh chính ngôn thuận là pháp bảo của hần, chẳng ai đòi lại được.

Vì vậy cho tới lúc này, hai thầy trò không thể tùy tiện đem kiếm ra dùng, chỉ có cách ngược đãi đôi chân đi bộ 7 ngày trời tới Tuệ Đô. Với mấy lượng bạc còn sót lại, họ quyết định thuê 1 phòng. Ồi dào, cũng có gì to tát đâu, cái gì nên làm và không nên làm đều đã làm cả, chẳng có gì phải ngại! @@

Tổ Linh ném tay nải xuống đất, lăn đùng lên giường

- Trời ơi là trời, mệt quá đi mất. Cái chân của tôi thật đáng thương!

Nàng nói thế là có dụng ý cả, không phải dư hơi mà than thở đâu! Đúng như dự đoán, đồ đệ ngoan hiền đã kéo chân nàng lại, cởi giày và tỉ mỉ xoa bóp.

- Lên trên trên chút, ngay bắp chân ấy... đúng đúng... mỗi nhừ à.... Mạnh thêm tí nữa, không không, mạnh quá rồi, nhẹ lại chút!

Bảo nhi liếc nhìn sư phụ không biết xấu hổ, thích ngược đãi đệ tử. Nếu không phải vì chân nàng quá nhỏ, quá mềm mại, trắng trẻo thì hẳn chẳng bận tâm lo lắng cho đôi chân này. Đi bộ mấy ngày làm ngón út và mắt cá bị chai sần rồi, Bảo nhi có chút đau lòng xoa xoa. Phải đi mua dầu hoa hồng thoa vào mới hết – hẳn thâm nhủ trong lòng.

Sư phụ nhà ta được hầu hạ thoải mái nên chảy nước dãi mà ngủ. Bảo nhi đành giúp nàng nằm ngay ngắn, kéo chăn lại rồi gọi tiểu nhị đem khăn và nước ấm. Phòng loại rẻ nên phục vụ cũng không tận tình, nước chả nóng gì cả, thời tiết vào thu nên chau nước rất nhanh đã lạnh lẽo. Bảo nhi đành phí chút sức lực hâm nóng lại nước, thau nước ngâm bàn tay hẳn rất nhanh sủi bọt. Mấy trò vặt vãnh này đều là hẳn học lóm hoặc tự nghĩ ra, sư phụ căn bản là chẳng dạy dỗ bao nhiêu.

Bảo nhi nhúng khăn lau qua mặt, cổ và bàn tay cho Tố Linh. Hắn đặt biệt chú ý làm sạch chỗ móng tay dính sinh của nàng. Ôi thật là bẩn, nữ nhân này chẳng biết vệ sinh gì cả! Vậy mà không biết ngày xưa có người nào đó cầm roi mây đánh vào lưng hắn vì tội nghịch đất cát, vẽ mặt nghiêm nghị giáo huấn

- Bảo nhi, con không được chơi bẩn, có biết giặt quần áo rất vất vả không?

Tiểu Bảo nhi mếu mếu đáp

- Sư phụ biết rất nhiều phép thuật, đâu cần phải giặt đâu, có tiên nhân nào giặt quần áo để mặc đâu?

- E hèm, đệ tử gốc biết cái gì chứ? Có tay có chân thì phải tự làm, không lẽ phạm nhân không có tiên pháp thì chết hết?

Lời này nghe rất đạo lý nhưng mà mãi về sau hắn mới biết, sư phụ phải giặt quần áo căn bản là vì... không biết làm sao để làm sạch mà không rách vải. =>) Có thể nói sư phụ là người không có nội hàm, đánh đấm rất giỏi mà chuyện lật vật đều không làm được. Nàng có thể đơn độc chiến đấu với cả bầy yêu ma nhưng chút chuyện quét nhà, nấu cơm thì làm không xong. Chối không điều khiển tốt va chạm lung tung, thực chất là khoáy bụi mịt mù chứ không phải quét nhà! Cho nên biện pháp tốt nhất là tự tay cầm chổi, thế là xong!

Nghĩ tới bộ dạng gà mẹ lom khom của nàng, Bảo nhi không khỏi buồn cười. Hắn có thể giúp nhưng thật tiếc nuối cơ hội nhìn thấy nàng làm việc như một cô dâu nhỏ, thú vị vô cùng. Bảo nhi cười cười thả bàn tay sạch sẽ của nàng vào trong chăn, thừa cơ nàng ngủ trộm một nụ hôn, thật là ngọt!

3. Chương 3: Vuốt Rùa Xanh

Đến Tuệ Đô lần này không phải dạo chơi, cũng không phải tham gia lễ hội Thủy Thần mà thực chất là đi nhiều chuyện. Mấy tháng nay nghe đồn phong phanh là ở đền đá nơi 15 con sông Tuệ Đô giao nhau sẽ xuất hiện một con rùa xanh. Phong thủy ở đền đá là loại cấu trúc rất đặc biệt, hội tụ đầy đủ ngũ hành, là chỗ linh khí dồi dào, phù hợp để sinh nở. Rùa xanh là một con vật thần thoại, mấy trăm năm mới xuất hiện một lần, nó chọn địa điểm thích hợp để đẻ trứng. Mục tiêu của các môn phái tu tiên không phải trứng rùa mà là cái vuốt thứ ba chân bên trái của nó. Vuốt rùa xanh là một bảo bối có thể tạo ra kết giới vững như thạch bàn. Ma vương hai vạn năm trước bị giam không Âm Ti cốc cũng là nhờ chín chín tám mươi mốt chiếc vuốt rùa lập nên kết giới. Để có được số lượng lớn như thế, cả chín môn phái tu tiên đã mất mấy vạn năm thu nhặt và giữ gìn.

Tìm vuốt rùa là công việc khó vô cùng. Bởi bản thân loài rùa xanh là một sinh vật mang thần khí, nó không tấn công ai nhưng cũng không ai tấn công được nó. Mai rùa luôn phóng ra một màng bảo vệ tự nhiên, đó là tầng tầng lớp lớp tiên chướng, kiếm đâm không thủng, lửa đốt không cháy, sét đánh không ngui ngoại. Săn vuốt rùa còn có cái cấm kị là không thể giết chết nó. Giết một thần vật là tội danh thiên cổ, chỉ có thể lấy vuốt mà không được lấy mạng.

Tổ Linh vốn rất hào hứng khi nghe nói các môn phái chuẩn bị sẵn vuốt rùa xanh, nàng tức tốc lên đường đến Tuệ Đô sớm hơn 10 ngày để trừ hao thời gian đi đường. Lúc này người dân trong thành còn chưa hay biết chuyện sắp xảy ra, đồ đệ các phái cũng không đến sớm, họ chỉ việc cưới pháp bảo trong vài giờ, thời điểm rùa xanh xuất hiện thì mới đến nơi.

Hai sư đồ Tổ Linh nghỉ ngơi ít ngày, chuẩn bị cải trang lén lút xem người ta phá kết giới mai rùa, mở mang tầm mắt. Việc này chắc sẽ có Phong Trạch và các thánh tôn, thiên tôn, minh tôn chín phái tham dự. Hay da, lại gặp người quen rồi, nhưng lần này là đi xem bát quái, không phải đi gây chuyện, tốt nhất là ẩn nhẫn, ẩn nhẫn....

Bắc Viễn là quốc gia phụng thờ Thủy Thần, nên thu hút không ít các linh tinh thuộc thủy hệ. Ngày hôm trước Tổ Linh đã trông thấy con cá chép thành tinh trong hồ Tịch Trì, nó có thể hóa thân thành một cô gái rất đẹp, hay ngồi bán quán nước ở ven hồ. Cá chép tinh sống ở đây nhiều đời, luôn giúp nước Tịch Trì trong xanh nhưng nó có vị hàng xóm rất khó ưa là lươn nước ngọt cũng thành tinh trong hồ. Con lươn này sau khi tu luyện đủ thì hóa thành một nam nhân cao gầy, trông xanh xao như cái que, rất thích ọ ọ thân mình. Cá chép tinh cho rằng chàng lươn quá thô tục, không giấu được bản chất con lươn, mặt lại xấu trai nên không thích nói chuyện. Chàng lươn lại thầm yêu Cá chép tinh, ngày nào cũng tha ngọn rong xanh tốt đặt trước hang của nàng. Tính ra cũng đã mấy năm rồi, cửa hang bây giờ chất đầy núi rong xanh, rất mất trật tự. Cá chép tinh tuyên bố chiến tranh, chỉ cần thấy bóng dáng Lươn tinh là đánh túi bụi.

Tổ Linh đi qua nghe Lươn tinh khóc lóc than kể, quyết định làm bà mai, se duyên cho hai người. Nàng đúc kết kinh nghiệm bản thân, đề nghị Lươn tinh bái Cá chép tinh làm sư phụ, từ tình cảm thầy trò dần dần thành tình yêu, nàng còn đặt biệt căn dặn Lươn tinh phải tỏ ra ngoan hiền một chút, rảnh rỗi nhớ mát xa đầm bóp, khi Cá chép tinh vui vẻ thì thừa cơ chui vào lòng để nàng ôm, nhu thuận như tiểu hài tử. Bảo nhi đứng bên cạnh giật giật khóe môi, muốn nói lại nuốt xuống.

Tối hôm đó Tổ Linh có vẻ lo âu, nàng chợt nhận ra một vấn đề vô cùng quan trọng

- Bảo nhi, nếu họ thực sự lấy nhau thì sinh con sẽ là cá chép hay là con lươn?

Bảo nhi đang thiu thiu ngủ cũng bị gọi dậy. Hắn lại bị nàng ôm theo kiểu mẹ ôm con. Vừa vượt qua giai đoạn đấu tranh với cái chỗ nảy nở kia. Bây giờ bị lay tỉnh lại, mở mắt liền nhìn thấy chỗ đó, thật là không muốn sống! Hắn buồn bực đáp:

- Là cá chép đầu lươn hoặc lươn đầu cá chép.

Tổ Linh liền tưởng tượng. Eo ôi, thật là xấu xí, quái thai a! Tổ Linh bắt đầu hối hận vì đã làm bà mai, đời sau có di chứng gì thì nàng thật hổ thẹn. Tổ Linh ôm đồ đệ trong lòng, theo thói quen vỗ vỗ đầu hắn. Vấn đề là Bảo nhi tốt nhất, không phải cá chép cũng không phải lươn, sau này con cái sẽ không là quái thai... Nghĩ tới đây, Tổ Linh liền thẳng giấc. Trời ơi là trời, nàng đang nghĩ tới chuyện gì vậy nè? Tội lỗi tội lỗi, đầu óc ngày càng không trong sáng.

Bảo nhi từ trong ngực nàng bỗng lên tiếng

- Sư phụ, sao thân nhiệt của người tự nhiên tăng cao vậy???

4. Chương 4: Giết Chết Rùa Xanh

Cuối cùng cũng đợi đến ngày đại sự diễn ra. Từ sáng sớm thời tiết đã khác thường. Giờ Mẹo rồi cũng không thấy mặt trời, bầu không khí âm u, mây đen kéo đến, mưa gió chực chờ. Lúc hai sư đồ Tổ Linh đến nơi thì dân chúng đã tản đi hết. Đền đá lúc này nhấp nhô sóng dữ, sét đánh xé trời.

Đồ đệ phái Ngũ Lục trong màu áo xanh tươi đang tề tụ một góc. Phái Hoa Đông vẫn xám xịt như mọi khi. Phái Kim Tinh chủ yếu là nữ đệ tử, quần áo khá tự do. Ngoài ra còn có Vân Sơn, Tu Điện, Ngọc Cốc, Song Nguyệt,... gần như có mặt đủ cả, cho thấy trận chiến này quy mô và gây chấn động cỡ nào.

Tổ Linh và Bảo nhi đội nón hành khất, rèm đen che trước mặt, nhìn xa xa không thể nhận ra. Họ lén lút đứng ở cây đại thụ gần đó, nhìn đám đông các tiên tử lũ nhỏ bàn luận. Trụ cột trong trận chiến này Ngũ

Đẳng thiên tôn của Song Nguyệt môn, Vân Ti Thủy minh tôn của Kim Tinh và dĩ nhiên là Phong Trạch minh tôn của Hoa Đông.

Mỗi tiên giáo đều có một thánh tôn đứng đầu, là người sáng lập hoặc kế vị sáng lập ra môn phái đó. Dưới thánh tôn là thiên tôn, dưới thiên tôn là minh tôn. Thông thường có 2 thiên tôn và nhiều minh tôn nhưng không có nghĩa là họ cao thấp nhau trong năng lực. Ví dụ như Phong Trạch chỉ là một trong 3 minh tôn của Hoa Đông nhưng tài năng không ai bằng, chuyện lớn nhỏ đều là hấn ra mặt giải quyết êm đẹp. Sở dĩ Phong Trạch còn là minh tôn bởi vì sư phụ hấn là Âm Ti Thích thiên tôn của Hoa Đông, tốt nhất là cúi đầu thấp một bậc để thể hiện hiếu nghĩa.

Tổ Linh đứng ở gốc cây, giảng giải cho Bảo nhi về những quy tắc trong tiên môn. Hấn có vẻ xem thường và kết luận

- Thật rắc rối, đi theo sư phụ vẫn tốt hơn!

Tổ Linh tuy có vui nhưng lắc đầu

- Không có đồng môn bảo hộ, không có chính phái công nhận chúng ta chỉ là kẻ ngoại đạo. Ngay cả pháp bảo cũng phải đi trộm mới có, đó là chưa kể Bảo nhi đã bỏ lỡ nhiều cuộc tranh tài, phần thưởng thường là đào tiên hay bảo vật quý giá, có thể tăng tu vi và bảo hộ chính mình. Hơn nữa, không có giáo phái thì ai dạy tiên pháp cho? Về sau các tiên môn sáng tạo ra bộ pháp trận mới thì chúng ta cũng chỉ có thể nhìn chứ không được truyền dạy.

Tổ Linh ngậm ngùi nghĩ về ngày trước. Nếu nàng không ích kỷ đem hấn theo chịu khổ chịu cực có phải tương lai hấn sẽ sáng lạng hơn? Nếu nàng đặt Bảo nhi ở cửa lớn Hoa Đông, các vị sư thúc sư bá nhất định có thiên nhân nhìn ra nhân tài, đem về giáo dưỡng. Như vậy Bảo nhi bây giờ không chừng còn lỗi lạc hơn Phong Trạch năm đó. Sư phụ như nàng thật quá vô dụng, không dạy dỗ bao nhiêu mà còn làm chậm trễ con đường tu hành của đồ đệ! Có phải nàng đã làm sai rồi?

Không biết Bảo nhi là hiểu nàng hay là đọc được suy nghĩ của nàng. Hấn nhẹ nhàng ôm lấy Tổ Linh, đan mười ngón tay vào nhau thân thiết

- Sư phụ... đồ đệ chưa bao giờ hối hận. Nếu có thể chọn lại, ta nhất định đi theo người!

Bảo nhi sẽ không biết lời nói này có ý nghĩ thế nào đâu. Năm đó rời khỏi núi Hoa Đông, nàng đã hoàn toàn mất niềm tin sống, đau khổ tuyệt vọng. Vì mang tiên khí trong người nên luôn thu hút ma quái tìm tới. Con đường phía trước thật mờ mịt, đơn độc và mệt mỏi. May là ông trời đã ban cho nàng Bảo nhi, làm người bạn duy nhất trong chuỗi ngày cô đơn này. Nàng đặt tên Minh Bảo, lấy họ Tổ. Ý nói bảo bối sáng giá nhất trên đời.

Nàng yêu thương bảo vệ hấn, từng xem như con, cũng xem như tri kỷ. Bảo nhi ngày càng lớn, nếu chúng tiên nhân không quá soi mói thân phận của hấn thì họ sẽ phát hiện Bảo nhi đích thật là một loại bảo bối. Sư phụ bắt tài như nàng mà có thể dạy ra một đồ đệ thông thạo tiên pháp trong 8 năm, đặc đạo ở tuổi 20 mà còn sống lang thang không nơi nào là nhà. Các môn phái chọn định cư trên núi cao là vì phong thủy ở đó mang tiên lực, hỗ trợ quá trình tu luyện, hấp thụ tiên khí mỗi ngày. Trong khi Bảo nhi phải tự thu lấy tiên khí ở nơi xa, vô cùng nhọc công và bất lợi. Nhưng hãy nhìn xem, hấn đặc đạo khi mới 20, còn hơn cả huyền thoại Phong Trạch lớn lên trong Hoa Đông. Bảo nhi là vũ khí bí mật của Tổ Linh, nàng tự hào về đồ đệ này vô cùng, xem ra tuổi già có thể nương nhờ ở hấn rồi!

Tổ Linh khoái chí nghĩ, Bảo nhi nhìn nụ cười nham hiểm của sư phụ tự nhiên thấy điềm không lạnh. Ở phía xa xa bên đền đá, sóng ngày một lớn, các môn đệ lùi vào gần bờ, ai cũng căng thẳng cầm kiếm trên tay. Theo đội hình này Tổ Linh hiểu ra họ đang bày trận kháng cự lại kết giới mai rùa. Đại khái là theo hình tam giác. Đệ tử pháp lực thấp đứng ra sau, đệ tiên khí lên cho người pháp lực cao hơn. Cuối cùng thì Ngũ Đẳng, Vân Ti Thủy và Phong Trạch đứng mũi chịu sào, là người trực tiếp phá kết giới.

Mỗi giây đều căng thẳng khác thường. Cho đến khi ánh mặt trời cuối cùng bị mây đen che lại, rùa xanh xuất hiện! Nó thật là to, y như một con tàu. Mai của nó có vân màu xanh phản quang, đều là biểu tượng âm dương và ngũ hành, vô cùng đặc biệt. Khi nó ngoi lên khỏi nước, toàn thể trận pháp trên bờ đã bị kích động. Là kết giới và tiên trận đối kháng nhau! Kiếm trên tay các đồ đệ bắt đầu mất kiểm soát, đội hình chưa đánh đã loạn!

Lúc này một bóng trắng nhẹ nhàng bay lên mặt nước. Ngự Lôi kiếm phóng tia điện cực đại, một phát đã đánh lui kết giới, bảo trì đội hình ọi người. Phong Trạch vẫn lợi hại như ngày nào!

Tiếp theo trận pháp khởi động lại lần nữa, Ngũ Đăng và Vân Ti Thủy đồng loạt xuất kích, mỗi phát đều làm rạn nứt thần chương trên mặt nước. Họ đánh nhanh như chớp, không do dự, không chần chừ. Phong Trạch yểm hộ phía sau, lâu lâu lại vung Ngự Lôi một cái, hiện lên vô số vết nứt chói mắt. Các đồ đệ hâm mộ nhìn theo, không biết tới khi nào họ mới lợi hại như các thiên tôn, minh tôn này. Tổ Linh cũng nhìn không chớp mắt. Sự phụ thật uy vũ, sắc mặt hắc ngàn đời là ung dung điềm tĩnh, khiến người ta liên tưởng tới đá cũi vạn năm không suy suyễn. Ngày xưa nàng yêu hắc cũng vì sự ngạo mạn này, hắc là vị thần chống trời lấp đất, tình yêu của nàng đi đôi với khâm phục và tôn thờ.

Tình hình này xem ra trận chiến sẽ kết thúc nhanh, chẳng gây cản gì cả, không ly kỳ như tưởng tượng. Tổ Linh chán nản thở dài, định bỏ đi thì đột nhiên nghe âm một tiếng. Đất trời rung chuyển, dòng sông trào sóng. Đội hình tiên môn đều bị đánh bật ngã. Kết giới vốn sắp phá được đột nhiên phát cuồng, tăng lên lớp lớp ngoi ra khỏi mặt nước, phóng vào không trung và tiếp tục lan không giới hạn. Vân Ti Thủy bị hất ra xa. Ngũ Đăng cảm cự trong khốn đốn. Phong Trạch lao tới áp chế nhưng hai bên ngang sức, không thấy dịch chuyển thêm. Ngay lúc đó một góc khác của kết giới bung ra, hút lấy vài đệ tử Hoa Đông đang đứng gần nhất. Họ bị lôi tuột xuống nước, đau đớn giãy giụa. Tổ Linh hoảng hốt cũng chạy lại gần xem. Nàng phát hiện dòng sông có máu đỏ, rùa xanh đã bị thương! Quái lạ, vì sao nó bị thương? Hay là trước đó nó đã bị tấn công rất dữ dội, thế nên bây giờ nó dùng hết sức lực phản kháng.

Trong lúc lo nghĩ thì lại có thêm một người bị hút xuống. Tổ Linh nhận ra đó là Tiểu Bách Nhi – một đồng môn ngày trước chơi rất thân với nàng. Tiểu Bách Nhi mặc dù tư chất rất khá nhưng vẫn còn non nớt so với các trưởng lão trong phái, làm sao giẫy ra khỏi kết giới mai rùa? Nàng ta bị kéo xuống rất nhanh, gần như đã thoi thóp. Tổ Linh hoảng sợ tìm người giúp. Vân Ti Thủy nằm ở bên kia, nàng ấy đã bị thương. Ngũ Đăng sắp không chống đỡ được. Phong Trạch vẫn bận rộn tập trung sức lực ngăn kết giới bành trướng, không có thời gian quan tâm tới các đồ đệ.

Tổ Linh cắn môi nhìn Tiểu Bách Nhi, trong phút chốc không nghĩ ngợi nhiều liền rút kiếm gõ lao ra

- SỰ PHỤ!

Nàng đánh một đòn vào những xúc tua vô hình đang trói lấy Tiểu Bách Nhi. Nàng ta ngoi lên được một chút, hỗn hển gọi

- Tổ... Tổ Linh tỷ tỷ... cứu muội với!

Tổ Linh thi triển Công Tâm pháp kiếm, oanh tạc liên tiếp, kéo Tiểu Bách Nhi lên khỏi mặt nước. Ngỡ sắp giải thoát cả hai thì một đạo lực lớn bỗng tóm lấy chân nàng. Tổ Linh chỉ kịp ném sự muội lên bờ, còn chính mình lại bị lôi trở về. Kiếm gõ tuy dùng được nhưng căn bản không có uy lực, chẳng những không hỗ trợ mà còn hút đi rất nhiều tiên khí để tạo ra sức mạnh. Chẳng mấy chốc Tổ Linh đã kiệt sức, nước trào vào trong mũi và miệng. Ngay lúc nguy cấp, nàng chỉ nghe thấy một tiếng gầm giận dữ:

- BUÔNG SỰ PHỤ CỦA TA RA!

Tiếp theo đó là tiếng va chạm đến chói tai. Ba phát liên tiếp, lực hút ở chân tự nhiên yếu đi rất nhiều. Tổ Linh mừng rỡ vùng ra khỏi nước, cố sức bơi về bờ. Tiểu Bách Nhi gơ tay lôi nàng lên, không ngừng khóc lóc gọi Tổ Linh tỷ tỷ. Sau khi trào lên an toàn, nàng mới quay đầu nhìn tình hình trên sông. Đúng tim!

Kia, kia... không phải là Bảo nhi của nàng sao? Hắc đang làm cái gì thế? Sao lại bay bay ở trên đó?

Kết giới mai rùa không phải vô tri vô giác, nó có nhận thức và phân biệt được kẻ thù. Một khi có ai công kích đe dọa đến nó, nó sẽ tập trung sức mạnh quán lấy, đến khi hắc chết mới thôi. Đúng như vậy, các đồ đệ Hoa Đông và phái khác đều được thả ra, họ lũ lượt bơi vào bờ. Phía trên chỉ còn Ngũ Đăng, Phong Trạch và... Tổ Minh Bảo! Mà người bị tấn công dữ nhất là Bảo nhi! Trường kiếm của Ngũ Đăng chỉ tạo ra những vết nứt nhỏ trong lớp Thần chương dày đặc này. Ngự Lôi của Phong Trạch vẫn uy vũ tấn công, chương khí lung lay nứt vỡ nhưng chỉ trong chốc lát sẽ có một tầng khác đến bao bọc, đánh bao nhiêu cũng không bị mòn đi. Mà người khiến chúng tiên nhân ngạc nhiên nhất là kẻ lạ mặt cầm Tâm Sai thần kiếm kia. Ngoài giáo đồ của Hoa Đông, không ai biết thanh kiếm ấy tên gì. Trong mắt họ, nó vô cùng kì lạ, đỉnh kiếm rất nhọn, to dần về chui kiếm. Bên trên chạm trổ đầy mặt ngũ, bùa chú và các trận đồ thiên cổ. Tâm Sai đức

từ lửa Viêm Hoàng, bản thân thuộc hệ hỏa, xung khắc kịch liệt với kết giới mai rùa. Nó không hề tạo ra sự rạn nứt nào mà cứ khoan một lỗ hổng to đâm xuyên qua tầng tầng kết giới. Rõ ràng Bảo nhi muốn lùi lại nhưng cứ bị hút lấy, không còn cách nào khác là phải tấn công.

Mọi người há hốc mồm nhìn thân ảnh lơ mờ chui vào trong thần chướng, phía trong lấp lờ ánh lửa.

- Là ai vậy? Kiểm kia là gì vậy?

Chúng đệ tử nhao nhao cả lên. Một người của Hoa Đông ngập ngừng đáp

- Nếu ta nhìn không lầm thì... nó là... Tâm Sai thần kiếm trong Mật điện!

- Cái gì? Lẽ nào là Yêu nữ Tố Linh? Cô ta mạnh như vậy từ khi nào thế?

- Không phải, yêu nữ đứng ở đó kia, làm sao có thể là ả được?

Hình như có trăm cặp mắt đang nhìn về phía nàng và Tiểu Bách Nhi nhưng Tố Linh không quan tâm, nàng lo chết đi được, Bảo nhi không thể xảy ra chuyện! Lúc này đã không còn thấy Bảo nhi đâu, hắn đã chui sâu vào bên trong. Phía ngoài vẫn là Phong Trạch cùng Ngũ Đằng đánh không mệt mỏi. Chắc biết đã trải qua bao lâu, cho tới khi có tiếng rít dữ dội, như ai đó gào rú trong đau đớn. Các cột nước đột nhiên rơi xuống tung tóe. Kết giới tan ra như màn sương. Phía xa xa, toàn thân của rùa xanh đã nổi lên quá nửa, trên đỉnh mai sừng sững một thanh kiếm. Đâm thẳng, rất sâu, mai rùa bị nứt ra trăm đường, các vân màu xanh hoa mỹ đã tắt đi ánh phản quang, giờ chỉ lơ lơ như đang hấp hối. Tiểu Bách Nhi bịt miệng sững sờ

- Không thể nào, giết rùa xanh... là tội danh thiên cổ!

Tố Linh không quan tâm là tội gì. Nàng hoảng sợ tìm kiếm Bảo nhi. Kia rồi! Hắn rơi xuống nước! Nàng nhào ra ứng cứu, kéo Bảo nhi mặt trắng bệch lên bờ

- Bảo nhi! Bảo nhi! Con không sao chứ? Mở mắt nhìn sư phụ...

Hắn im như khúc gỗ. Tố Linh cuống quýt ôm lấy cả người ướt rượt của Bảo nhi, gọi thảm thiết

- Bảo nhi ngoan, không được bỏ rơi sư phụ! Sau này sư phụ sẽ không đánh, không cần Bảo nhi nữa. Mở mắt ra đi, ta sẽ không ngược đãi ngươi nữa, không bắt ngươi quét nhà nấu cơm nữa, cũng không bắt ngươi hầu hạ đầm bóp nữa... Bảo nhi ngoan ngoan, bảo bối ơi tỉnh lại đi... huhuhu!!!

Đây là tình huống gì? Tố Linh không nhìn thấy sắc mặt quái dị của những người xung quanh, nàng cứ la hét khóc lóc, lắc lắc hắn, đánh đánh hắn rồi lại ôm hắn vào lòng. Mãi cho tới khi Tiểu Bách Nhi đứng sau lưng nhỏ giọng nói

- Tố Linh tỷ tỷ, người ta mở mắt từ lâu rồi!

Lúc này Tố Linh mới cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy đôi mắt đen sáng long lanh, thần sắc rạo rực như mọi ngày

- Người... người... tỉnh sao không nói?

- Người cứ lắc như vậy, ai mà nói được?

Tố Linh rất mất mặt ném hắn ra. Bảo nhi đáng thương lăn cù xuống đất, ai oán rên một tiếng. Người ta bị trọng thương đó!

Hắn đúng là thương thế rất nguy. Vốn dĩ Tâm Sai kiếm chưa tự chủ được, lửa thần không chỉ đánh đối phương mà còn đốt cả tay hắn. Bây giờ cánh tay phải đỏ rực như nung, cứng ngắt không cử động nổi. Đó là chưa kể các vết thương lớn nhỏ khác đang rỉ máu trên người, phen này lại phải đến Ôn Tuyền tịnh dưỡng cả tháng!

Bảo nhi uất ức bò dậy, muốn tố khổ với sư phụ thì đột nhiên có một thanh kiếm sắt lạnh kề vào cổ:

- Vuốt rùa đâu?

Phong Trạch lạnh lùng hỏi. Trải qua một trận kịch chiến, ngoài sắc mặt có hơi tái thì cả người hắn đều lạnh lẽo thẳng thớm, không nhìn ra manh mối nào. Quả nhiên Phong Trạch có khác!

- Vuốt gì? Ta không biết!

- Đừng nói láo, ta vừa kiểm tra, trên xác rùa không hề có móng thần!

Bảo nhi nhú mày cười khẩy

- Thái sư phụ, người đừng vu oan thê chứ! Con rùa này hung dữ chết được, đồ nhi xem tí bị lấy mạng, hơi sức đâu mà tìm vuốt của nó?

Phong Trạch cương nghị đánh giá nét mặt của Bảo nhi. Tổ Linh chạy tới đẩy kiếm hấn ra, kéo Bảo nhi bảo vệ sau lưng

- Sư phụ à, người đừng hù dọa đồ đệ của con chứ! Bảo nhi không biết cái vuốt ấy nhìn ra sao đâu, con rùa này rõ ràng bị thương trước khi đến đây, kẻ khác đã lấy vuốt của nó rồi!

Các tiên nhân im lặng suy nghĩ, quả là rùa xanh bị tập kích trước khi đến đền đá, khả năng bị kẻ khác đoạt vuốt là rất cao. Nhưng... rốt cuộc thì bọn họ là ai?

- Dù thế nào thì người đã giết chết thần vật, tội này không thể tha!

Chẳng biết từ lúc nào Vân Ti Thủy đã đứng bên cạnh Phong Trạch, ánh mắt chán ghét nhìn hai sư đồ Tổ Linh. Cô ta bị thương không nhẹ, khoe môi vẫn lưu lại vết máu. Tổ Linh rất hiên ngang che chắn cho Bảo nhi, chóng nạnh hất cầm chấp vấn

- Nè nè, Ti Thủy minh tôn. Cô không thấy là kết giới khi này rất điên cuồng sao? Không có Bảo nhi thì đồ đệ các người đều bị hút vào chết nghẹn cả rồi. Không giết nó chẳng lẽ chờ nó giết mình?

Vân Ti Thủy khinh miệt quay mặt đi. Các môn đồ đều nhìn hai thầy trò Tổ Linh, mỗi người một biểu cảm. Lúc này Phong Trạch lại nhìn về Tâm Sai kiếm còn cắm trên mai rùa. Hấn niệm chú. Thần kiếm liền bay vào trong tay. Sau khi đánh giá thanh kiếm không hư tổn gì, Phong Trạch mới nghiêm nghị nói:

- Tâm Sai là bảo vật của Hoa Đông, không phải thánh tôn thì không được phép đem nó đi đâu. Nay ta lấy lại kiếm này, các người đừng nghĩ lên vào trộm lần nữa, kết giới mới sẽ không dễ dàng phá như thế đâu!

Tổ Linh dứt ruột nhìn thanh kiếm, vất vả lắm mới lấy được, bây giờ bị thu hồi thật không cam tâm! Sau này Bảo nhi phải tìm đâu ra một thanh kiếm lợi hại như thế đây?

- Phải không? Thái sư phụ à, người nên xem xét kĩ một chút bây giờ kiếm thuộc về ai...

Bảo nhi núp sau lưng Tổ Linh đột nhiên lộ cái đầu ra, cười rất ư hồn nhiên. Phong Trạch nhướng chân mày, hấn niệm chú ba lần nhưng kiếm không thu về nguyên hình. Vân Ti Thủy sưng sốt trợn mắt

- Không lý nào!

Bảo nhi lúc này lại nhẹ nhàng giơ tay, Tâm Sai vùng khỏi tay Phong Trạch, thu nhỏ và chui tọt vào trong mắt của Bảo nhi. Ôi trời, hóa ra cây kiếm này biến thái như vậy, chỉ chọn nhãn trông làm nơi cư trú! Tổ Linh sực tỉnh hiểu ra mọi việc. Nàng reo hò nắm lấy tay Bảo nhi:

- Hay quá hay quá, cuối cùng Bảo nhi cũng thu phục được nó rồi!!!

Khuôn mặt của Bảo nhi vắn vẹo, khó khăn cất tiếng

- Đau quá

~Tổ Linh lập tức buông tay bị thương ra, cười cười xin lỗi đồ đệ. Phong Trạch không làm gì được ngoài trở mắt nhìn hai thầy trò bọn họ cao hứng. Cuối cùng hấn mới ôn tồn bảo:

- Tâm Sai kiếm chấp nhận người, theo lý mà nói người có thể đến Hoa Đông.

Tổ Linh lập tức nhìn Phong Trạch cảnh giác. Gì đây? Muốn đoạt đồ đệ với nàng sao?

- Không cần, Tổ Minh Bảo ta đi theo sư phụ là đủ rồi!

Lúc này mọi người mới biết thì ra hấn tên Tổ Minh Bảo. Đồ đệ ung dung chối từ lời mời hấp dẫn làm Tổ Linh rất cảm động. Phong Trạch không tỏ thái độ gì, bình thần quay người bỏ đi, chỉ nói thêm một câu

- Người nên suy nghĩ kĩ, chọn đường chính đạo mà đi. Không có tiên môn dẫn lối rất dễ lạc hướng!

Các đệ tử Hoa Đông lần lượt nổi gót Phong Trạch rời đi. Vân Ti Thủy cũng kiêu ngạo quay đầu, không quên đe dọa một câu

- Dù thế nào thì rùa xanh cũng do người giết. Lời nguyện cất giấu trong mai rùa sẽ mãi mãi đi theo người!

Lời nguyện gì cơ? Tổ Linh không hề nghe nói về chuyện này, nàng lo lắng nhìn Bảo nhi một cái. Cuối cùng thì cửu đại tiên môn cũng rời đi hết. Hai thầy trò đứng nhìn theo trong bãi hoang tàn mà trận chiến gây ra, xác con rùa dần chìm vào lòng sông sâu thẳm, ánh hoàng hôn chiều hôm đó đặc biệt kì dị!

5. Chương 5: Ngọt Ngào Ở Ôn Tuyền

Thương thế lần này trầm trọng nhất từ trước đến nay. Khi họ đến được Ôn Tuyền thì Bảo nhi đã lăn ra ngất. Tổ Linh độ rất nhiều tiên khí nhưng vẫn không hiệu quả, bên trong Bảo nhi vẫn cuộn cuộn hỗn loạn. Hắn phát sốt nhiều ngày liền, Tổ Linh túc trực bên cạnh, nàng mở một kết giới che chắn cho hai người, hy vọng nó đủ mạnh để không thu hút ma tộc đến, hiện tại là tình trạng không thể phản kháng, chỉ chờ Bảo nhi hồi phục mới có thể an toàn. Không có tiên môn bảo hộ thật là thiệt thòi!

Ngày thứ năm, Bảo nhi mơ màng tỉnh lại, hắn thấy mình đang nằm trên một bệ đá, nước nóng chảy qua người, hơi nước cuộn cuộn. Bảo nhi thở hắt ra, cảm nhận cơn đau từ xương tủy đang lan ra tứ chi. Tiên khí hỗn loạn là loại đau đớn tê tâm liệt phổi như thế! Hắn còn phát hiện tay phải không có chút cảm giác nào, dường như không còn là tay của hắn. Bảo nhi run run chạm vào chỗ da thịt cháy đỏ, đau quá! Tâm Sai kiểm thật là tàn bạo, để nó nghe lời, Bảo nhi đã tự mình quên đi cảm giác của cánh tay, kết quả là bị nó ngược đãi thành ra thế này.

Bảo nhi thở dài chớp chớp mắt, nhìn thấy rõ ràng thanh kiếm đang ngủ yên bên trong, tiên lực của nó cuộn cuộn, khiến một bên mắt của hắn bị mờ đi. Chắc phải thích nghi dần với bất tiện này thôi!

Bảo nhi cắn răng chống tay trái đứng dậy, chậm chạp từng bước đi vào bờ. Hắn trông thấy sư phụ đang ngồi thiền trên nhánh cây. Tóc nàng xõa ra, dài đến tận đất, hình ảnh này thật kì quái. Sắc mặt Tổ Linh không tốt, nàng đang nghĩ ngợi duy trì thể lực, cũng là duy trì kết giới xung quanh, công việc này không thể ngủ sâu và cũng rất mất sức. Tiếng động làm nàng tỉnh lại, sau đó vui mừng nhìn Bảo nhi đang đứng bên dưới. Tổ Linh bay từ nhánh cây xuống, tóc dài tha thướt trên thảm cỏ

- Bảo nhi! Cuối cùng cũng tỉnh lại rồi! Làm ta lo chết đi được...

Trong mắt Tổ Linh có ánh lệ, nàng quả thật đã rất sợ hãi, nếu Bảo nhi cứ vậy không tỉnh lại, nàng phải làm sao? Nghĩ tới đây, Tổ Linh không kiềm được khóc như con nít. Nếu không phải vì nàng liều lĩnh lao vào kết giới mai rùa thì hắn đã không mạo hiểm cứu nàng, sẽ không bị trọng thương, sẽ không bị đau đớn... Bảo nhi im lặng nhìn vị sư phụ không có phong thái sư phụ này. Thật ra từ rất lâu rồi, hắn không đơn thuần xem nàng là sư phụ nữa, nàng còn là một nữ nhân và nàng thuộc về hắn, chỉ vậy thôi!

- Sư phụ, người đừng khóc...

Tổ Minh Bảo dùng cánh tay lành lặn đặt lên vai nàng, Tổ Linh lại theo thói quen cắn vào mu bàn tay hắn

- Lần sau không cho người liều lĩnh vậy nữa!

Bảo nhi gật gật đầu

- Nếu sư phụ cũng không liều lĩnh thì Bảo nhi cũng vậy!

Bảo nhi quả thực yêu thích việc dưỡng thương này. Hắn lười biếng ngâm suối nước, ngủ gà ngủ gật cả ngày, thỉnh thoảng nâng mắt nhìn Tổ Linh đi qua đi lại, khi thì nhặt củ chụm lửa, khi thì ngồi lau thanh kiếm gỗ cứ như bảo vật. Nàng nhần nhịn cơn thèm ăn để không phải đi xa tìm thức ăn. Thực ra sau khi đắc đạo, tiên nhân không còn là người phàm dựa vào lương thực để sống. Họ chỉ hút tiên khí mà tồn tại, trở lý như sỏi đá. Tuy nhiên Tổ Linh lại không nỡ bỏ qua thói quen ăn uống, mỹ thực là một niềm vui, có thức ăn ngon là mắt sáng như được vàng. Vì vậy mà thói quen được hun đúc, cảm giác đói bụng vốn không tồn

tại lại như ảo giác xuất hiện. Tổ Linh nằm vắt vẻo trên cây, tưởng tượng ra cái đùi gà nóng giòn, chảy nước dãi...

Bảo nhi ở dưới nước thấy nàng liếm liếm môi liền biết nàng đang nghĩ gì. Haizzz... thật không có tiền đồ!

Ngâm nước cả ngày cũng không dễ chịu. Buổi tối Bảo nhi sẽ trèo lên bờ, ngồi bệ quan trong vài giờ, thử kiểm tra tiến độ hồi phục. Hắn lo lắng nhìn cánh tay vô lực, vẫn không có cảm giác gì, không phải đã hỏng rồi chứ? Tổ Linh vừa kiểm được ít củi khô về, nàng thấy đồ đệ đang nhìn cánh tay trầm tư thì ngồi xổm xuống, lo âu hỏi

- Vẫn rất đau sao?

Bảo nhi mỉm cười nói dối:

- Đỡ nhiều rồi, vài ngày nữa sẽ bình thường lại thôi!

Tổ Linh đặt bàn tay bé nhỏ vào lòng bàn tay hắn. Cánh tay cứng ngắc, đỏ sạm cứ như bị ma khí nhập vào.

- Bảo nhi, sao ngươi không nắm lại?

Thông thường mỗi khi nàng làm động tác này, Bảo nhi sẽ lập tức nắm lấy tay nàng, chưa thỏa mãn thì chưa buông ra. Tuy nhiên hôm nay hắn không cử động, ánh mắt trốn tránh nhìn đi nơi khác

- Để im sẽ tốt hơn, động đây đau lắm!

Tổ Linh chớp chớp mắt, dùng tay còn lại gấp các đốt tay đỏ tươi kia xuống, để nó ôm lấy tay nàng

- Bảo nhi không được nói dối, tay của ngươi lạnh như băng ấy, không có chút tiên khí nào...

Bảo nhi mím môi cúi đầu, xem như thừa nhận.

- Sau khi bình phục, chúng ta hãy đến Hoa Sơn. Ở đó có Thái Hành lão quân, rất giỏi y thuật, ta sẽ khẩn cầu ông ấy trị thương cho ngươi!

Tổ Linh tỏ ra rất lạc quan dù nàng biết rất có thể ông ta sẽ từ chối. Thứ nhất, Thái Hành lão quân là vị thần tiên cao quý nhất nhì tiên giới, nói không chừng ông ta cũng chán ghét kẻ ngoại đạo như bọn họ, hơn nữa muốn đến Hoa Sơn là một hành trình gian khổ, không phải ai cũng toàn mạng vượt qua... Bảo nhi nhìn vẻ mặt vờ vịt của nàng, có chút u buồn mà gật đầu

- Sẽ không sao đâu!

Lời này hắn tự an ủi chính mình. Tổ Linh ngẩng đầu nhìn Bảo nhi, nàng phát hiện ra Tâm Sai kiếm trong mắt trái của hắn. Thanh kiếm đứng hình chữ thập lập lòe ánh đỏ, nằm ngay ngắn giữa con ngươi thâm thẳm, vô cùng kì quái.

- Mắt ngươi thế nào?

- Hơi bị mờ, lại hơi nóng, chắc là chưa quen...

Kể ra cũng thật lạ lùng. Xưa nay pháp bảo luôn đi theo chủ nhưng nó chỉ trú ngụ trong ống tay áo hoặc túi nhỏ đeo bên người. Tâm Sai kiếm lại chọn đôi mắt làm nơi trú thân, chắc là khó chịu lắm đây, cứ tưởng tượng một thanh lợi kiếm không nói không rằng chui tọt vào trong hốc mắt, không biết có bị cộm hay không?

Tổ Linh kề sát mặt nhìn vào Tâm Sai, thật ra nó không hề xấu như Bảo nhi nói, ngược lại cây kiếm rất đẹp, rất uy vũ, lúc nào cũng phát ánh sáng. Đôi mắt của Tổ Minh Bảo bình thường rất hút hồn, bây giờ có thêm một dấu thập màu đỏ, yêu mị làm sao! Tổ Linh bỗng hét toát lên

- Nhìn kia nhìn kia, nó đang xoay tròn đấy! Đẹp quá, cứ quay như cái chong chóng kia...

Bảo nhi đột nhiên cử động, một phát đẩy nàng ngã xuống cỏ, còn mình thì đề lên trên. Sự phụ thật là độc ác, nàng không biết cứ kề sát như vậy rất khó chịu sao? Đôi mắt hắn mở to như chực chờ gió bão, Tâm Sai kiếm càng xoay dữ dội, lúc này Tổ Linh hiểu ra nó chuyển động cùng với cảm xúc của Bảo nhi, đúng là pháp bảo hiểu ý chủ!

Hơi thở của Bảo nhi nặng nề phà ra. Tổ Linh hồi hộp nhìn hấn chăm chăm. Nàng biết hấn không còn là đứa trẻ năm nào cần nàng công trên lưng, Bảo nhi lớn rồi, dĩ nhiên sẽ có những khao khát bình thường của nam nhân. Chính nàng đã dạy hấn điều đó, dạy hấn không e dè mối quan hệ thầy trò, dạy hấn sống như ý muốn. Chính nàng cũng như vậy đó thôi, đem lòng yêu Phong Trạch, Tổ Linh đã không còn tôn trọng những quy tắc thánh hiền, không còn bận tâm đến sự cấm kỵ này trong tiên môn.

- Bảo nhi

~~ Sư phụ.

Miệng gọi sư phụ xong lại áp xuống hôn, có phải quá mâu thuẫn không? Tổ Linh nhắm mắt nghe hơi thở của hấn tràn vào miệng, quần quít lấy nàng. Bên con suối mơ màng hơi nước, những chiếc lá cây đã rũ xuống ngủ say. Mặt trăng hơi méo e ấp trốn sau tán mây.

Tổ Linh bám vào cánh tay Bảo nhi đang chạy loạn trên người mình. Nàng nín thở nhìn khuôn mặt vừa quen vừa lạ. Nói một cách công bằng thì Bảo nhi khá anh tuấn. Hấn không có vẻ phiêu phiêu thoát tục, âm lạnh tiêu soái như Phong Trạch nhưng hấn có ngũ quan rõ ràng, trán cao thông minh, đẹp một cách bình thường mà lại khó quên. Khuôn mặt này hàng ngày khá hòa nhã, đôi mắt linh động, môi mỏng hay cười.

Còn bây giờ Bảo nhi tản ra khí chất nam nhân, mắt hấn mơ màng và say đắm nhìn nàng, đôi mắt như sao trời, thần kiêu kích động xoay xoay, thật là đẹp hơn bao nhiêu tinh tú trên kia. Nàng lại chợt nhớ tới đôi mắt của Phong Trạch trong đêm ấy, nó cũng rực rỡ như vậy, nó xoay cả tâm hồn nàng vào thái cực xa xôi, thật ra đôi mắt vẫn thành thật hơn tất cả, vì thế mà Tổ Linh biết được, Phong Trạch thật có tình. Tiếc là thứ tình cảm đó không thể bằng đạo lý hấn được dạy, không thể bằng sự hà khắc của tiên môn, không thể bằng hình tượng hoàn hảo mà hấn khoát trên người...

Phong Trạch đã hy sinh nàng.

- Bảo nhi, ngươi không thấy chuyện này rất tồi tệ hay sao? Ngươi không thấy bọn họ chê cười chúng ta sao?

Tổ Linh đột nhiên mở miệng hỏi. Bảo nhi ngẩng đầu lên nhìn nàng, nét mặt kiên định

- Bọn họ là ai? Bọn họ có liên quan gì? Không phải người đã dạy ta xem thường miệng lưỡi thiên hạ sao?

Tổ Linh gơ tay vuốt vuốt tóc mái lòa xòa trên mặt hấn, lẩm bẩm đáp

- Nhưng Bảo nhi không thấy họ nói có lý sao? Ta là sư phụ của ngươi, một ngày là thầy, suốt đời là mẹ... Ngươi không ghê bẩn khi chạm vào ta như vậy sao?

Thực ra Tổ Linh là một con người mâu thuẫn. Chính nàng đặt ra nhưng quy tắc nghiêm ngặt chống đối tiên môn nhưng chính nàng cũng nếm trải sự khốn khổ khi bị tiên giới kì thị, tẩy chay. Khi lỡ trao trái tim ột người, chính mình cho rằng điều này rất ổn, nhưng qua con mắt đánh giá của kẻ khác, nàng là một yêu nữ. Con đường nàng đi giống như lao vào ngõ cụt, vạn kiếp bất phục. Bảo nhi còn quá trẻ, biết đâu một ngày nào đó hấn sẽ phát hiện ra mình bị nàng nhồi nhét thứ đạo lý sai trái, sẽ có một ngày hấn từ giã con đường này, chỉ có nàng ngu ngốc đi theo...

- Bảo nhi... ngươi biết không, ngoài kia còn có rất nhiều điều để khám phá. Trong tiên môn có bao nhiêu cô gái xinh đẹp xuất trần, Kim Tinh môn là nơi nổi danh có những nàng tiên nga tài hoa hơn người. Ngươi có nhớ Văn Ti Thủy ở Tuệ Đô ngày đó không? Nàng quả là đẹp dọa người, đứng cùng Phong Trạch cứ như một bức tranh... Ta chỉ là một tiên nhân tu luyện không đến nơi đến chốn, đến đâu cũng bị soi mói chê cười. Ta sợ có một ngày... Bảo nhi nhìn thấy hoa thơm cỏ lạ... chợt phát hiện ra nơi này nhảm chán biết bao... Thật ra đây không phải tình yêu, chỉ là ta dạy ngươi từ bé. Ngươi luôn nghĩ sư phụ sẽ là người gắn bó với mình, là ta áp đặt cái khái niệm không đúng ấy cho ngươi, là ta muốn chọc tức Phong Trạch và tiên giới... Bảo nhi, có phải sư phụ quá ích kỷ không?

Hình như đã lâu rồi Tổ Linh không nghiêm túc nói chuyện như thế. Đây là lần đầu nàng dám nhìn vào sự thật trần trụi này. Khi Phong Trạch ngỡ lời muốn đem Bảo nhi đi, nàng đã bắt đầu suy nghĩ. Đúng vậy, một người có sức mạnh tiềm tàng như hấn không nên đi lang thang theo nàng. Ở Hoa Đông, hấn nhất định được các lão tiên gia chú ý, con đường tương lai rộng mở không đoán được, như vậy tốt hơn biết bao, hấn sẽ không cùng nàng chịu khổ cực, không cần nghe lời cay nghiệt của thiên hạ.

Tổ Minh Bảo cũng đọc được những suy nghĩ đó trong mắt nàng. Hắn kéo tay nàng lại, hôn lên những búp măng trắng xinh, thấp giọng hỏi

- Sư phụ, vì sao người cho rằng mình đã áp đặt mà không phải là ta thật lòng mong muốn? Ta không quan tâm người khác thế nào, sư phụ luôn đẹp nhất, Vân Ti Thủy không bằng. Ta sẽ không nhìn bọn họ, chỉ nhìn sư phụ thôi...

Đây là rót mật vào tai. Hóa ra Bảo nhi của nàng cũng biết nói lời ong bướm kia đấy! Tổ Linh cúi kính ắn vào mũi hắn

- Đồ nịnh nọt!

- Là thật mà

~Bảo nhi lập tức chứng minh. Hắn cúi đầu say sưa chơi đùa với cái lưỡi của nàng. Một phát lăn người kéo cả hai rơi xuống hồ. Ôn Tuyền mù mờ hơi nước, tóc đen dài của ai đó nổi bông bênh. Bảo nhi ắn nàng vào tảng đá, lưu loát kéo từng kiện quần áo ra, hắn thích cơ thể của nàng, ôm vào như ngã trên đám mây.

- Bảo nhi...

Thanh âm mềm mại mà ướt át. Tổ Linh than thở ngửa đầu, tóc đen như lụa trôi theo dòng. Bảo nhi ngụp vào trong nước yêu thương hôn nàng. Nếu đây là cấm kỵ thì cứ vi phạm đi. Nếu đây là sai trái thì có hắn rơi xuống cùng nàng, sâu thế nào, đau đớn ra sao... tất cả đều không quan trọng!

6. Chương 6: Chuyện Cũ

Hoa Đông tiên phái cư ngụ ở vùng núi cao phương Đông, bao gồm 5 ngọn núi cao thấp có thứ bậc. Trong cửu đại môn phái ở tiên giới, Hoa Đông ra đời sớm nhất, khi các tiên môn cùng thời với nó dần tan rã, Hoa Đông vẫn bền vững như xưa. Thánh tôn nguyên thủy của Hoa Đông là Sa Hà Đế quân, một vị thần cư ngụ ở Huệ Minh tiên cảnh. Ông thu nhận những đồ đệ là kết tinh giữa phàm nhân và các linh thần, lập nên kết giới ở 5 ngọn núi Hoa Đông cho họ ẩn nấp và tu luyện. Tình yêu giữa người phàm và thần tiên chưa bao giờ có cái kết tốt đẹp, chỉ có Sa Hà Đế quân đại từ đại bi là quan tâm che chở những sinh linh không may chào đời mà trần gian và thần giới đều không nơi nào chấp nhận. Những vị tiên nhân đó đi theo con đường cứu độ chúng sinh, lập nên tiên giới – thế hệ mới nhất từ khi khai thiên lập địa tới nay.

Hai trăm vạn năm trước, Ma Thần trước khi tán hôn đánh gãy cột niên hoa, Cửu trùng thiên sụp đổ bị hút xuống Ma vực. Cuộc chiến thiên cổ chấm dứt trong lưỡng bại câu thương. Tiên giới thay thế Thần giới trở thành người tiếp nối tiên đạo, tiếp tục áp chế Ma tộc bảo vệ hòa bình cho trần thế. Theo dòng thời gian, những vị tiên nhân kì cựu trong buổi đầu tiên giới hình thành dần biến mất, chỉ còn lại thế hệ sau này là phàm nhân tu luyện thành tiên, thần mạch đến nay đã cạn, nếu phải kể ra thì chỉ còn mỗi Thái Hành lão quân ở Hoa Sơn. Ông chính là nửa tiên nửa thần, đã sống trên cõi đời hơn ba mươi vạn năm, trí nhớ cũng không còn biết rõ mình rốt cuộc là hậu duệ của vị thần nào, do phàm nhân nào sinh ra.

Con đường tu luyện để trở thành tiên chưa bao giờ là dễ dàng. Nếu chỉ cần biết phương thức hấp thụ tiên khí thì người phàm đã hòa nhau đi tìm phép trường sinh bất tử rồi.

Thực chất, từ phàm nhân mà muốn thành tiên thì trước hết phải trải qua chín kiếp không sát sinh, không làm chuyện ác, tích đức lâu dài mới có cơ hội thoát khỏi vòng luân hồi. Cho dù người nào đã sống tám kiếp tu thân mà đến kiếp thứ chín phá giới thì phải tính lại từ đầu. Cho nên, đâu phải ai cũng có cơ hội đến tiên môn tu luyện.

Khi được giảng giải về đạo lý này, Tổ Linh mười một tuổi đã thần thốt đưa tay sờ đầu, lẩm bẩm trong miệng rằng: “Hóa ra chín kiếp trước mình là ni cô à?”

Trên tiên giới có một thứ bảo vật gọi là Minh Tâm kính. Chiếc kính này có khả năng soi rọi “tiên duyên”, tìm ra người đủ điều kiện tu tiên. Nghe nói sau khi cột niên hoa sụp đổ, chiếc kính được các thánh tôn nguyên thủy đưa về tiên giới, nhưng nó đã bị vỡ thành chín mảnh. Sau này mỗi phái giữ một mảnh, hàng năm vẫn dùng nó để chiêu mộ giáo đồ.

Năm ấy Tổ Linh cũng là do mảnh vỡ Minh Tâm kính tìm ra, lúc đó nàng chỉ vừa 10 tuổi. Tổ Linh không có kí ức rõ ràng về thời gian mình sống ở nhân gian. Nàng chỉ nhớ vào một buổi sáng đẹp trời, thần tiên tỷ tỷ xinh đẹp đột nhiên xuất hiện, hỏi rằng có muốn cùng tỷ ấy đến Hoa Đông sống với các vị tiên nhân hay không. Trẻ con 10 tuổi thì biết cái gì, nàng ngoan ngoãn đi theo thần tiên tỷ tỷ và từ đó bắt đầu lại cuộc đời trên đỉnh Hoa Đông mờ sương.

Chuyện cũ đã qua gần ba trăm năm rồi. Liệu có mấy ai nhớ kĩ cô bé Tổ Linh có đôi mắt tròn xoe đã bước vào cửa điện Hoa Đông ngày đó?

Phong Trạch vẫn còn nhớ rất rõ.

Năm đó Minh Tâm kính chỉ tìm được năm đệ tử, ít nhất từ trước đến nay. Tổ Linh là bé gái duy nhất và cũng ít tuổi nhất. Tiên nhân mách bảo cho họ biết cô bé này tố chất rất khá, thông minh nhanh nhạy, bề ngoài lại xinh xắn như tiểu công chúa, các vị trưởng lão vừa nhìn đã yêu.

Con bé có hai chòm tóc nhỏ, cài một bông hoa mướp héo queo trên đầu. Nó ngoan ngoãn quỳ bên dưới, len lén đưa đôi mắt tò mò nhìn lên trên. Thánh tôn tiên nhân bế quan năm trăm năm, vị trí cao nhất chỉ có Âm Ti Thích thiên tôn cùng với ba vị minh tôn đang ngồi. Mỗi bé trai đều được xem xét cẩn thận và bái một vị trưởng lão làm sư phụ, đến phiên cô bé Tổ Linh, Âm Ti Thích vuốt râu hí hóp mắt cười, bảo con hãy tự chọn ình một sư phụ.

Cái đầu nhỏ như quả bí ngô nhanh nhẩu ngẩng lên, ánh mắt con bé lập tức nhìn về Phong Trạch. Phong Trạch biết ý đã cười hiền nói trước:

- Ta chỉ nhận nam đồ đệ, con có thể theo Ngũ Nguyệt minh tôn.

Ngũ Nguyệt minh tôn là nữ tiên duy nhất ngồi trong điện, theo lẽ thường mà nói, ai cũng nghĩ Tổ Linh sẽ chọn bà ấy. Thế nhưng con bé lại lập tức mếu máo, tròn mắt ngăn nước chạy lại kéo vạt áo Phong Trạch, thơ ngây gọi một tiếng:

- Sư phụ

Đệ tử đứng hai bên điện đều cố kiềm tiếng cười. Chế Sâm minh tôn vui mừng xem người gặp họa. Phong Trạch có chút đau đầu nhìn quả bí nhỏ bên dưới. Hắn không có tài dễ dàng trẻ con, đối với loại làm nũng này chưa bao giờ gặp phải, đây cũng là lý do Phong Trạch chọn nam đồ đệ, ít nhất là hạn chế việc chăm trẻ.

- Khụ khụ... chỗ của ta chỉ có cái sư huynh, không có sư tỷ chơi cùng con đâu!

Con bé gật đầu khẳng định

- Tổ Linh thích các sư huynh hơn!

Phong Trạch bóp trán, cố thuyết phục lần nữa

- Ta là người nghiêm khắc nhất, chỉ cần con phạm lỗi sẽ phạt rất nặng, con còn muốn theo sao?

Tổ Linh nghe bị phạt cũng thấy hơi sợ nhưng đánh giá lại Phong Trạch, cô bé lập tức kiên định nói:

- Không đâu, sư phụ đẹp như vậy, sẽ không đánh đòn Linh nhi

Mọi người vô cùng khó hiểu, giữa “đẹp” và “không đánh đòn” có liên quan tới nhau sao? Phong Trạch lại rất không tự nhiên, hắn cũng biết bề ngoài mình ra sao nhưng nghe chính miệng cô bé dùng từ “đẹp” – đơn giản, chuẩn xác mà đánh giá thì lại khác. Bên này Tổ Linh vẫn kéo kéo không ngừng, bàn tay nhỏ siết chặt vạt áo trông đến tội. Phong Trạch ngẫm nghĩ một lát rồi cũng bất lực đầu hàng

- Được rồi, nếu con quyết định như thế thì... bái sư đi!

Từ hôm đó, Kỳ Lâm Viện có thêm một quả bí ngô, mỗi ngày lăn lăn trong sân, bưng nước châm trà, quét cỏ. Các đồ đệ của Phong Trạch rất yêu quý tiểu sư muội, chỉ cần một cái nhúu mày của nàng cũng làm họ rối tinh rối mù. Phong Trạch cho rằng không nên có đãi ngộ quá tốt, sẽ làm hư tiểu đồ đệ, thế là gọi chúng đệ tử tới giáo huấn một phen. Tổ Linh cũng rất hiểu chuyện, lập tức biến thành “tiên cô” mẫu mực, không thèm làm nũng với các sư huynh mà trở thành sư tỷ của bọn họ.

- Hàm sư huynh à, hôm qua huynh đi hẹn hò với Thanh Vân tỷ tỷ có phải không? Dám bỏ bê giờ học, muội sẽ méc với sư phụ!

- Các huynh thật là bừa bộn, nếu trong hai khắc không dọn dẹp sạch chỗ này, muội sẽ đi méc sư phụ...

Thế là tuyệt chiêu “méc sư phụ” phát huy công dụng lớn nhất, tiểu cô nương trở thành giám sát viên của Kỳ Lâm Viên, thúc giục kỉ cương, gia cố nề nếp. Phong Trạch ngồi trong nội viện nhìn ra, chỉ thấy tiểu đồ đệ lùn như cây nấm nhưng dáng thẳng uy nghiêm, ăn nói mẫu mực, giống y Gia Lăng bà bà ở Kim Tinh môn. Thì ra có nữ đệ tử cũng thú vị như thế!

Có điều bộ dáng tiên cô của Tổ Linh chỉ duy trì trong một số trường hợp nhất định, đối với sư phụ, nàng mãi mãi giống như ngày đầu tiên, lúc nào cũng dùng cặp mắt thỏ con nhìn hấn. Phong Trạch ung dung bước đi phía trước, bí nhỏ lẩn lẩn theo sau, miệng cứ sư phụ, sư phụ, quả thật là bám theo hấn cả ngày.

- Linh nhi, thuật Phân Tâm con đã luyện tới đâu, sao lại đến đây rồi?

- Sư phụ, Linh nhi đã thành thạo rồi, chạy tới cho sư phụ kiểm tra.

Phong Trạch cẩn thận kiểm tra, quả là rất tốt. Hấn vốn nghĩ tìm một vài bài học thật khó để con bé ở trong phòng luyện cả ngày, ai ngờ lại nhanh như vậy đã xong, tiếp tục tới đây làm cái đuôi của hấn. Phong Trạch thở dài để quả bí đứng bên mài mực. Dần dần hấn cũng phải học quen với sự phiền phức này. Nói là phiền phức nhưng có ai biết, trong lòng Phong Trạch cũng cảm thấy ấm áp lạ lùng. Đệ tử thì hấn không thiếu, nhưng bọn họ đều đối với hấn cung kính đến sợ hãi, dường như không dám nhìn thẳng mặt. Nói là thầy trò nhưng lạnh nhạt không kém gì người xa lạ. Chỉ có Linh nhi này, không biết sợ là gì, khi thấy hấn lộ vẻ không hài lòng liền cúi đầu ra vẻ ủy khuất, sau đó thì làm đủ trò để lấy lòng. Đứng trước quả bí ngô này, Phong Trạch thấy thật bất lực, mắng thì không nổi, phạt cũng không đành, chỉ có thể nghiêm mặt hù dọa chút xíu mà hình như không có bao nhiêu tác dụng.

Cứ như vậy gần một trăm năm, quả bí nhỏ ngày nào dần trưởng thành, nét trẻ con thay thế bằng nét thanh tú của nữ tử, giọng nói cũng dịu dàng êm ả. Có nhiều thứ thay đổi nhưng duy nhất đôi mắt nàng vẫn vẹn nguyên như ngày nào. Nó vẫn trong veo nhìn hấn, mang theo sự tình nghịch đáng yêu. Phong Trạch nghĩ mãi không ra, rốt cuộc thì từ lúc nào, Linh nhi của hấn đã không đơn thuần xem hấn là sư phụ nữa?

Trong Kỳ Lâm Viên mây khói huyền ảo, vạn vật cứ như đang trong giấc ngủ say. Một bóng trắng không tiếng động rẽ qua khóm trúc, dừng lại ở một gian phòng nhỏ dường như đã lâu không có người. Đôi mắt hấn lướt qua chiếc giường đơn, dừng lại ở cái bàn gỗ đã đóng bụi.

Trên bàn là một cái gương tròn và một cây lược ngà. Kí ức xưa cũ đột nhiên ùa về...

“Linh nhi sắp mười tám tuổi rồi, sư phụ người nhất định đừng quên tặng quà mừng cho con nhe!”

“Quà? Được rồi, ngày mai ta lên Kim Sơn, lấy một quả mãn ngàn năm về cho con, thứ này ăn không tệ, cũng có thể tăng tu vi...”

“Sư phụ

người làm như đệ tử chỉ thích đồ ăn vậy...”

“Hả? Không phải vậy sao?”

“...”

Có ai đó lẩm bẩm gì mà mình không phải heo rồi năm trước tặng một con cá ngũ hành, năm trước nữa tặng một chùm nho lục sắc, năm trước trước thì là một túi nấm linh lung... Tóm lại là chỉ có thể bỏ vào bụng!

“Sư phụ ~~ năm nay Tổ nhi trở thành thiếu nữ rồi, không thể tặng đồ ăn nữa, người phải tặng một thứ có liên quan tới con gái!”

“...”

Phong Trạch suy nghĩ ba ngày ba đêm, cuối cùng đi hỏi Ngũ Nguyệt sư tỷ.

“A Trạch từ lúc nào quan tâm tới vấn đề này vậy? Ha ha... có tiến bộ! Theo ta thấy Vân Ti Thủy sẽ thích một cây lược ngà. Sư đệ không biết đâu, lược ngà có ý nghĩa quan trọng với nữ nhân!”

Có vẻ như Ngũ Nguyệt minh tôn có chút hiểu lầm, nhưng thôi kệ, không cần đính chính. Phong Trạch cũng chưa kịp hỏi đó là ý nghĩa gì vì ngày mai đã là sinh thần của Linh nhi. Hắn vội vàng đi tìm một cây lược. Không có gì khó, xuống chợ dưới núi mua là được. Nhưng Phong Trạch cảm thấy tặng một món hàng sơ sài quá, vậy là hắn nhún nhích ngón tay, trên lược khắc thêm vài chữ: “Tiểu Linh Nhi”. Đây là bút tích của hắn, nghe nói năm trước bức thư pháp hắn viết tặng Gia Lăng bà bà không hiểu sao bị ăn cắp rồi bán ở chợ đen với giá ngất ngưỡng. Cây lược này khắc thêm ba chữ, có lẽ giá trị cũng vài trăm lượng!

Tổ Linh nhận quả, mặt đỏ khác thường, líu ríu đa tạ hắn. Thật ra hắn thấy mình không xứng, chỉ là một cây lược bình thường và mấy chữ viết đơn giản, không thể ăn, càng không thể tặng tu vi, thật vô dụng! Lúc này Phong Trạch chợt ngộ ra một chân lý: Hóa ra nữ tiên thường không cao cường như nam tiên nhân là vì họ yêu thích những thứ vô bổ thế này!

Phong Trạch thở dài cầm cây lược ngà lên, thổi lớp bụi mỏng bám trên ấy. Là lỗi của hắn sao? Vì hắn quá vô ý nên làm hại Linh nhi sao?

Trong đầu Phong Trạch lẩn quẩn câu nói của Ngũ Nguyệt sư tỷ lúc sáng nay:

- Sư đệ không biết à? Tặng lược cho nữ nhân đồng nghĩa với thể hiện tình cảm, giống như một món quà đính ước, hứa hẹn vậy!

Phong Trạch cảm thấy lòng mình rối bời. Bao lâu rồi nhỉ? Ba trăm năm rồi... hắn phát hiện ra điều này muộn mất ba trăm năm...

Kỳ Lâm Viện bốn bề vắng lặng, tiên cảnh ảo mộng mà cất giấu những nỗi lòng trĩu nặng không người nào biết. Ở một góc tối nào đó, chợt nghe tiếng thở dài:

- Linh nhi...

7. Chương 7: Bảo Bối Trên Trời Rơi Xuống

Tổ Linh đơn độc băng rừng lúc nửa đêm. Nàng nhìn bầu trời không trăng không sao, lòng thầm than, phen này lại phải vất vả một đêm. Tổ Linh cắn môi kiên cường bước về phía trước, thanh kiếm gỗ trong tay tẩn ra tiên khí, tầm thường mà lại không thể khinh thường.

Cái bóng nhỏ chạy băng băng qua những lùm cây, theo hướng đông mà đi. Phía sau có tiếng động khả nghi, Tổ Linh không quay đầu lại mà chỉ cố chạy nhanh hơn.

- Khè khè... tiểu tiên nga... chỉ có một mình...

Một tên ma đầu người đen trùng trùng đột nhiên nhảy ra phía trước. Tổ Linh dừng bước chân, cầm chui kiếm bằng hai tay, ánh mắt sắc lạnh không hề sợ hãi

- Ma tộc tránh ra, muốn chết đau đón thì cứ thử xem!

Có tiếng cười khùng khục ở xung quanh, Tổ Linh thầm kêu khổ, cả một bầy không dễ đối phó. Tổ Linh nhìn xung quanh, ước chừng có khoảng chục con, vẫn còn ít hơn lần nàng đánh nhau ở bên sông Hủy Vũ. Không hề do dự, nàng nhắc kiếm bằng một tay, tay kia giơ cao niệm chú. Thanh Quang!

Một vầng hào quang sáng chói tỏa ra, bọn yêu ma sợ thứ ánh sáng thần thánh này, chúng vội lùi ra xa hoặc núp vào tán cây. Tổ Linh lại không hề chói mắt, nàng động thủ với một con tóc xanh ở gần nhất. Kiếm gỗ vốn không sắc nhưng tiên khí bao bọc nó dễ dàng đâm xuyên qua ngực, máu hôi tanh bắn ra, vấy bẩn bộ y phục của nàng. Không ngừng nghỉ một giây, Tổ Linh lại quay sang chém đầu một con khác. Bọn ma tộc trong tích tắc đều đổ xuống, thân thể rã ra rồi bốc thành khói đen biến mất. Nhưng đám này chết thì có đám khác xông lên, chúng đã gọi đồng bọn. Nội đan của tiên nhân quả nhiên là đồ ăn thơm ngon!

Bọn này là ma tộc cấp thấp, chưa thể chịu được ánh mặt trời, nên Tổ Linh vừa đánh vừa chạy, dọn sạch đường băng rừng, chỉ cần cố cầm cự đến sáng bình minh. Mặt trời dần lên, yêu ma cũng thưa đi bớt. Cuối cùng Tổ Linh cũng đến được con sông bên kia, thở phào một nỗi ngả xuống bờ sông.

Bao nhiêu năm rồi? Nàng đã sống cùng với chém giết thế này bao nhiêu năm rồi? Tổ Linh cũng không nhớ nữa, hình như đã rất lâu chưa có một ngày bình an. Từ khi ra khỏi tiên môn, Tổ Linh cứ đi lang thang như

vậy, không biết nơi đâu là nhà. Nàng từng sống ít tuần ở một thôn nhỏ trong thung lũng, ở nhờ trong nhà một thiếu phụ có hai đứa con trai. Họ là những người rất tốt, chia sẻ chút thức ăn ít ỏi cho Tổ Linh. Dĩ nhiên nàng không đành lòng ăn chỗ đồ ăn đó, dù sao nàng vẫn có thể sống mà không cần thức ăn. Tổ Linh nghĩ ở cùng những người như vậy thực hạnh phúc, có người trò chuyện, có người quan tâm tới nàng. Nhưng mà một ngày khi đi hái quả trở về, nàng phát hiện ra cả ba mẹ con đã bị hút nguyên khí, hóa thành cái xác khô nằm trong đóng rơm. Thì ra mùi hương của nàng đã thu hút ma tộc đến, vô tình hại chết người vô tội.

Từ đó Tổ Linh không dám ở lâu nơi nào, càng không dám xin tá túc ở nhà phàm nhân. Nàng đi một cách vô định, nghỉ chân thì chọn sơn động hoặc đền miếu bỏ hoang, ban ngày có thể bình an nhưng đêm đến là luôn phải chiến đấu. Thật ra cho tới nay Tổ Linh chưa gặp ma đầu nào có thể so tài với nàng nhưng lũ tiểu quái thì nhiều như lá trên cành, đánh mãi không hết.

Tổ Linh nhắm mắt dưỡng thần một lúc rồi lại mơ hồ nhìn bầu trời trong xanh. Có ai biết cảm giác cô đơn đáng sợ ra sao, nàng có lúc phải ôm một con nai nhỏ mà trò chuyện, ước gì nó có thể trả lời với nàng. Sao trời đất bao la mà không tìm ra một người bầu bạn? Nàng là Yêu nữ, chúng tiên môn không cần tới. Nàng là Yêu nữ, phàm nhân không thể sống cùng. Vậy nàng sẽ mãi mãi chơi với cùng gió trăng hay sao?

Một giọt lệ rơi lăn bên má, Tổ Linh gơ tay đọc một câu chú: Chú thoát hồn!

Hồn phách không còn thì sẽ không cần phải đau khổ nữa, nàng có thể đến Minh giới đầu thai, bắt đầu lại kiếp khác. Nhưng mà... Tổ Linh rất không cam tâm. Nàng phải trải qua chín kiếp làm ni cô, không được chải tóc, không được mặc váy đẹp, không được ăn ngon, khó khăn lắm mới được làm tiên, không sợ biến thành bà lão xấu xí, sao cứ thế mà chết được???

Trút hơi thở dài, nàng thu lại lời chú, vẫn là sống tốt hơn, dù có đau khổ nhưng ít nhất còn có tương lai. Ông trời sẽ không bạc đãi một người vừa đẹp lại vừa đáng yêu như nàng

Tổ Linh tự an ủi rất hiệu quả, sau đó thì lặc quan ngồi dậy, đi ra sông tắm! Máu tanh đầy người, phải tẩy sạch trước đã.

Trong lúc nàng nghịch nước, đạp chân bơi qua bơi lại thì có một vật gì đó lù lù trôi tới. Hình như là một cái giỏ tre. Suy nghĩ đầu tiên của Tổ Linh là: Đồ ăn!!!

Tổ Linh phấn khởi bơi ra xa, kéo cái giỏ vào bờ. Lúc giỏ tẩm lụa thượng hạng ra nhìn, nàng liền thất vọng: Không có đồ ăn!

Trong giỏ là một đứa bé, chả biết trai hay gái nhưng nó đang ngủ rất say. Tổ Linh tò mò đụng ngón tay lên cái má bầu bĩnh. Đứa trẻ chép chép miệng, cựa quậy người rồi mở mắt ra. Tổ Linh cảm thấy mình đã trúng sét... cơ mà không phải sét ái tình, sét gì ấy nhỉ?

Đứa trẻ có cặp mắt đen trong veo như ngọc, Tổ Linh như cảm nhận thấy một luồng chân khí kì lạ, không phải ma, không phải tiên, lại càng không giống phàm nhân... đây rốt cuộc là gì?

- A...a...ư...

Đứa bé bo bi nói, Tổ Linh không hiểu thứ ngôn ngữ mới lạ này nhưng nàng biết nó đang nói chuyện với mình. Vui quá! Cuối cùng cũng có người nói chuyện với mình!

- Bạn nhỏ! Tên ta là Tổ Linh!

- A...

- Sao? Tên này thật đẹp hả? Đúng rồi, ta cũng cảm thấy tên mình nghe rất hay!

- A...

- Hihhi, đâu có đâu, nhan sắc của ta cũng tạm gọi là đẹp thôi, làm gì tuyệt trần như người nói!

- Ừ?

- Phải phải, ta là thần tiên tỷ tỷ rất lợi hại nha!!!

Dường như đứa trẻ cũng cảm thấy cái người này dở hơi, nó ngáp một cái rồi lại lim dim muốn ngủ. Tổ Linh vô cùng tò mò, đứa trẻ bị rơi xuống nước sao? Hay là mẹ nó không cần nó nữa? Nó đã ở trong này bao lâu

rồi, có đôi bụng không? Tổ Linh rất lo lắng nhưng hình như người kia rất ung dung thản nhiên, không khóc không nháo, chỉ là ngu ngơ nhìn nàng.

Tổ Linh xem xét đồ trong giỏ, không có thư hay vật gì khác, chỉ là cái đệm lót này rất sang trọng, tấm chăn là lụa quý, loại này phải kéo sợi từ con tằm một trăm tuổi ở Kim Sơn, có khả năng xua đuổi tà khí, công dụng không khác một kết giới là bao, thứ này vốn không thuộc về phạm giới! Tổ Linh cẩn thận mở tiền nhân ra nhìn. Đứa bé chỉ là một phạm nhân, vì sao lại được bọc trong thứ lụa đặc biệt như vậy?

Nàng lại tò mò kéo chăn lên nhìn, phát hiện trái ột nhỏ, hóa ra là một bé trai!!! =))

Tổ Linh nhìn quanh quất, con sông này nàng không rõ tên nhưng thượng nguồn của nó ở rất xa, làm sao biết được thằng bé trôi từ đâu tới. Cách đây năm dặm là một đoạn thác nước rất hiểm, xem xét mức độ hư hại của cái giỏ tre, Tổ Linh kết luận đứa trẻ này đã được tiên vải bảo vệ vượt qua thác dữ. Thật là ly kỳ làm sao!

Cuối cùng nàng kết luận đứa bé này không phải tự nhiên mà đến. Chắc chắn là ông trời thương nàng phải chịu cô đơn, cố ý ban xuống một người bạn nhỏ, để nó bầu bạn bên cạnh nàng. Tổ Linh cười híp mắt bế đứa trẻ vào lòng, động tác lóng ngóng chưa quen.

- Nè, củ cải bé, ta họ Tổ, người cũng họ Tổ, sau này gọi người là Minh Bảo – bảo vật sáng giá, tên có hay không?

Thằng bé lười phải trả lời, nó tìm một góc thoải mái rồi vùi mặt ngủ, đúng là phong thái đại gia! Tổ Linh vui vẻ bế đứa trẻ đi, nàng nhớ tới những điển tích rất xa xưa, hình như Đường Huyền Trang ở nhà Đường nào đó cũng bị bỏ vào một cái giỏ, thả trôi trên sông. Sau này mới biết mình là con trai của tân khoa trạng nguyên, bị kẻ gian giết cha, đoạt mẹ. Người mẹ vì cứu con mà cắn răng bỏ nó trôi theo dòng nước. Về sau hắn đi thỉnh kinh ở Tây Thiên, trở thành nhà sư danh cao vọng trọng, lưu danh sử sách.

Nếu vậy Bảo nhi của nàng chắc cũng phải là vương tôn hoàng thất ở đâu đó, không may lưu lạc để nàng cứu giúp. Hahaha, đây là ý trời!

Kể từ đó Tổ Linh không còn thấy đơn độc nữa, nàng thích cùng đứa trẻ ê ê a a nói chuyện. Nuôi trẻ con không hề dễ, nhất là trẻ con phạm nhân. Nàng phải xuống trấn xin sữa, tìm mua quần áo, học người ta cách chăm con. May mắn một điều là Bảo nhi của nàng không phải người bình thường, nó là “hoàng tộc” nên có phong thái cao quý của hoàng gia. Thông thường thì không bao giờ náo loạn, luôn đưa tròng mắt trong suốt nhìn nàng, theo dõi nàng làm việc, nhìn người qua lại, nhìn những con yêu quái mắt xanh mũi đỏ xấu xí. Nó không biểu lộ sự sợ hãi, cùng lắm thì nhú mày bấp bệ nói: “Xấu, xấu!”

Bọn yêu ma đối với biểu hiện này vô cùng bất mãn, một con yêu nữ trong lúc đánh nhau còn phải tranh thủ đem gương ra soi, rồi quay lại quát Bảo nhi:

- Người nói bậy, miêu nữ ta trước giờ ai cũng đẹp!

Sau khi nói xong, ả liền bị kiếm của Tổ Linh đâm chết! Cho cái tội đang đánh nhau mà không tập trung!

Bảo nhi ngồi xếp bằng trong cái kết giới nhỏ nàng tạo ra, thích thú nhìn cảnh chém giết, thỉnh thoảng còn vỗ tay khen ngợi, Tổ Linh cảm thấy rất tự hào, dù vẫn phải vất vả như trước nhưng có khán giả nên thú vị hơn!

Lúc nhàn hạ không bị ma tộc quấy rầy, Tổ Linh sẽ tranh thủ dạy dỗ Bảo nhi

- Bảo nhi ngoan, gọi sư phụ đi...

- ...

- Ngoan ngoan, ta là sư phụ của con đó, sau này ta sẽ bảo vệ con, không cho ai bắt nạt con...

- ...

- Sư phụ là người thân nhất, quan trọng nhất, Bảo nhi có nhớ chưa? Con là đồ đệ, phải theo sư phụ cả đời, không được để ý tới nữ nhân khác. Trên đời này chỉ có sư phụ là tốt bụng nhất, xinh đẹp nhất, Bảo nhi không được thích người khác!

- Bốc!

Cái tiếng động kia chính là do bong bóng trên miệng của Bảo nhi bị vỡ ra. Mặc cho Tổ Linh nói khô cổ họng, nó chỉ nhàn nhã ngồi thổi bong bóng, xem như lĩnh hội được!

Tổ Linh cũng thật hồ đồ, hình như nàng quên mất rằng đâu phải phạm nhân nào cũng tu tiên được. Cho nên mãi đến khi Bảo nhi bị Minh Tâm kính của các tiên môn phát hiện, Tổ Linh mới giật mình nhận ra đứa trẻ và mình có duyên lạ kì thế nào!

8. Chương 8: Hạc Múa

Thấm thoát nhiều năm trôi qua, Bảo nhi từ một đứa trẻ cần nàng bế trên tay đã lớn lên thành một tiểu nhi đồng cao đến thắt lưng nàng. Mỗi tiên nhân quan sát thì có thể ước chừng hẳn đã 12- 13 tuổi. Bảo nhi bình thường không thích nói, nhưng nếu nàng muốn trò chuyện, nó sẽ chu đáo và cẩn thận trả lời. Dù Bảo nhi là đồ đệ của nàng nhưng Tổ Linh không dạy tiên thuật, chỉ dạy võ phòng thân dùng lực của cơ thể. Nàng không nghĩ dạy tiên pháp là vì hai nguyên nhân. Thứ nhất, Bảo nhi còn quá nhỏ, là một phạm nhân bình thường, chưa chắc đã có “tiên duyên”. Thứ hai, họ không sống ở núi cao của tiên môn, phong thủy ở đây căn bản không có chút tiên lực, muốn hấp thụ tiên khí là chuyện xa vời. Bản thân nàng đã đắc đạo hơn hai trăm năm còn cảm thấy khó khăn trong việc dẫn dụ tiên khí từ xa, huống chi Bảo nhi là đứa trẻ chưa biết gì, điều này căn bản là không thể!

Tổ Linh biết có trăm nghìn gian nan nhưng nàng cũng chưa quá lo lắng, đợi thêm vài năm sẽ nghĩ cách, quan trọng là Bảo nhi rất có thể không có “tiên duyên”, chưa đủ chín kiếp để tu tiên...

Tổ Linh bắt đầu sợ hãi nếu một ngày kia, Bảo nhi của nàng trưởng thành, dần dần già đi, sau đó chết, không phải là nàng lại một mình sao? Một đời người không hề ngắn, nhưng đối với thần tiên nó thật ít ỏi. Tổ Linh ngày đêm vắt óc suy nghĩ, nàng muốn độ tiên khí cho Bảo nhi nhưng nếu không may mắn bé không hề có “tiên duyên” thì việc này chắc chắn sẽ làm hỗn loạn nguyên khí không người, trở nên ương ương dở dở làm tiên không được, làm người không xong, con đường duy nhất là nhập ma mới cứu được sinh mệnh. Không, cách này quá mạo hiểm!

Nàng lại nhớ tới quả đào trường sinh ở núi Hoa Sơn. Nếu có thể trộm đem về thì sẽ kéo dài tuổi thọ cho Bảo nhi thêm vài trăm năm, đủ lâu để sống cùng nàng. Nhưng đối với việc kéo dài sinh mệnh bằng tiên quả này, tiên giới đã liệt vào tội lạm dụng tiên thuật. Con người đều có mệnh cách, nếu quấy rối mệnh cách, làm sai lệch năm sinh năm tử thì tội đáng muôn chết. Mà khả năng lớn hơn là Tổ Linh sẽ vong mạng trong tay Thái Hành lão quân trước khi sờ vào trái đào kia!

Trăm tính vạn tính, đường nào cũng không ổn.

Nhưng rồi có một ngày, khi Tổ Linh đang mơ màng ngủ trưa thì nàng phát hiện có người đang đến. Từ khi Bảo nhi lên năm, hai thầy trò đã không sống phiêu bạt nữa, họ thường ở lại một nơi trong nửa năm, dùng kết giới che bớt tiên khí trên người. Sau một thời gian lại chuyển đi, đề phòng ma tộc dòm ngó. Năm đó nàng sống trong một khu rừng thông, địa thế rất tốt, cảnh tình đều đẹp, chỉ tiếc là không thể ở quá lâu.

Người của Thiên Lục môn tìm đến, nhẹ nhàng hóa giải kết giới của Tổ Linh. Khi nàng nhìn thấy hai nữ tiên tử mặc váy xanh, nàng còn chưa hiểu xảy ra chuyện gì. Rồi ánh mắt bọn họ nhìn vào phía trong nhà trúc, đầu óc nàng như nổ tung! Bảo nhi!!!

Thật ra mảnh vỡ Minh Tâm kính không phải thần thông quảng đại, nó chỉ phát huy công dụng trong phạm vi nhất định. Không may là khu rừng họ sống nằm gần núi Thiên Hạch nhất và đó là nơi cư trú của Ngũ Lục phái.

- Chúng tôi phụng mệnh thiên tôn đến đưa đứa trẻ đi, nó đã được Minh Tâm kính xác nhận!

Dĩ nhiên là bọn họ sẽ điều tra trước thân thể của đồ đệ, biết rõ nàng là người giám hộ của thằng bé. Tổ Linh lập tức trầm mặt, không nói lời nào rút kiếm ra. Đây chính là Tổ Linh kiên cường và bất khuất, họ có thể giết nàng nhưng đừng mong thực hiện được ý đồ khi nàng vẫn sống, vẫn đứng đây!

Trong rừng cây lặng gió, vạt áo của nàng lỏng lẻo bay, đôi mắt xinh đẹp tản ra sát khí. Người ta vẫn nhớ đến một Tổ Linh “yêu nữ” bị tịch thu pháp bảo, bị đuổi khỏi tiên môn, bị tiên giới chê cười xa lánh, lúc nào hình ảnh của nàng cũng xấu xí và đáng thương. Nhưng họ đã quên mất, nàng còn là Tổ Linh – nữ đệ tử duy nhất của Phong Trạch, người hạ gục tất cả sư huynh, sư tỷ trong phái để đoạt phần thưởng trong Đại hội đào tiên, người phá tan vòng vây của ma tộc ở núi Mão. Hàn Cực kiếm của nàng từng là cơn ác mộng của chúng ma đạo, không hề thua danh tiếng của Ngự Lôi là bao.

Bây giờ chỉ có một thanh gỗ trong tay nhưng bóng dáng bất khuất trong màu áo tím u buồn lại khiến hai tiên tử kia có chút chần chừ. Ánh mắt của nàng ám chỉ rõ ràng: Muốn đem Bảo nhi đi? Vậy giết ta trước!

Tiên môn đã giao nhiệm vụ, hai tiên tử dù ngần ngại cũng phải thực hiện. Cuộc chiến cứ vậy im lặng diễn ra. Chiêu thức của hai môn phái có nhiều điểm khác nhưng rõ ràng Hoa Đông có sức sát thương lớn hơn, đồng thời phòng ngự cũng kém hơn. Tổ Linh nhuần nhuyễn đưa kiếm, mỗi động tác giống như vũ điệu của chim hạc. Chỉ thấy bóng áo tím rừng rực như ngọn lửa, thoáng qua thoáng lại, linh động nhấp nháy. Hai tiên tử mặc lục y dù có lợi thế trong lực lượng nhưng mãi không tìm ra chút sơ hở để đả thương nàng. Kiếm trong tay Tổ Linh từ một mẫu gỗ bình thường đã trở nên vô cùng lợi hại, dường như mỗi lần xé gió đều tản ra tiếng đọc kinh pháp, ngâm nga, du dương... tựa như âm thanh vọng đến từ một ngôi chùa Thiếu Lâm xa xôi vách núi, mang theo hơi thở ngàn năm, huyền bí và âm trầm...

” cakra asiddhāya svāhā padma hastrāya svāhā

nāraṅkīndī vagalaya svāhā mavari śaṅkharāya svāhā

namah ratnatrayāya namo āryavalokiteśvarāya svāhā

om sidhayantu mantra padāya svāhā

.... “

Trong khu rừng âm u ngày hôm đó, tiếng Phật tự vang vọng vòm cây, đại từ đại bi, cứu khổ cứu nạn... sương sớm trên cành lá cũng đọng lại âm hưởng thiên cổ, đẹp như chốn Tây Thiên cực lạc.

Tiên pháp xét cho cùng cũng từ sự cứu rỗi mà ra, không hề bắt nạt nếu có liên quan tới Phật chú. Nhưng để có thể đem âm hưởng thần bí ấy vào trong đường kiếm, dường như không có mấy người...

Áo bay, kiếm múa, tóc bồng bênh...

Mây ngài, phượng nhãn, bóng chông chênh...

Trong đôi mắt thơ ngây của cậu bé đứng sau tảng đá, Tổ Linh là vẻ đẹp của thiên lý, vẻ đẹp của đất trời... Trên đời này sẽ không còn nữ nhân nào bước vào tim hắn như cách thức Tổ Linh đã từng...

(Kì_chan: Sao mình thấy đoạn này hay quá, cứ như Tổ Linh đang đứng trước mặt và đang múa điệu khúc chim hạc ý! Cái đoạn chữ con giun kia Hoa Ban nói với mình là tiếng Phạn, là đoạn cuối cùng của Chú Đại Bi)

Câu chuyện nhỏ số 1. Lần đầu của Bảo nhi Tổ Linh dạy cho đồ đệ về thuật nhìn xa, dùng tiên pháp mở tuệ nhãn, có thể rút ngắn không gian, khiến sự vật cách đó hàng trăm dặm như ở ngay trước mắt. Bảo nhi có ngộ tính rất cao, lần thứ ba thực hành đã thành công mỹ mãn.

- Phía bên đó, hướng Tây Nam, cách đây hai dãy núi và một khu rừng hoa hồi là một cái thôn nhỏ...

Bảo nhi trình bày những gì mình thấy, sư phụ rất ưa thích, liên tục gật đầu

- Đúng, đúng rồi!

Bảo nhi vẫn tiếp tục mô tả:

- Chỗ rặng tre phía sau giếng nước có một đôi trai gái... Cô gái mặc váy hoa, có vẻ... à... ừm... hơi bị sốt!

- ???

- Chàng trai kia đột nhiên... kề sát mặt và ăn lấy môi cô gái...

- !!!

- Họ... có vẻ rất khẩn trương... sư phụ... họ vì sao lại hành động kì lạ như thế?

Tổ Linh đỏ mặt nhìn Bảo nhi mười lăm tuổi, chỉ cao đến ngang ngực nàng. Tổ Linh sàng lọc từ ngữ, sau đó giải thích rất khoa học:

- E hèm... vấn đề này thuộc về cảm xúc con người... nam nữ đó mà, họ thích... gần nhau, hành động kia gọi là “hôn môi”, là để thể hiện tình cảm yêu thương, loại cảm xúc mà.... Từ ngữ không thể mô tả rõ ràng cho nên... phải dùng hành động!

Có vẻ như sư phụ đang gặp rắc rối, lắp ba lắp bắp mà vẫn chưa khiến khái niệm “hôn môi” trở nên rõ ràng. Bảo nhi mở to đôi mắt hồn nhiên, rất có tinh thần học tập:

- Nam nhân và nữ nhân thích nhau thì sẽ ăn môi nhau sao?

- À... đại khái là thế, nhưng đừng dùng từ “ăn”, gọi là “hôn”.

- Vậy cảm giác ra sao?

Tổ Linh liền nhớ tới nụ hôn đầu tiên của mình, đó là với Phong Trạch, nàng tóm tắt đơn giản

- Rất là... đáng sợ!

- ...

- Uhm... cảm giác... cũng rất vui sướng nhưng mà... cần chú ý là chống chỉ định đối với nam nhân say rượu, họ thường mất kiểm soát cho nên sẽ rất đau!

Bảo nhi gật gật đầu, ghi chép vào vở: “Uống rượu thì không nên hôn, sẽ làm sư phụ đau!”

Sau khi ghi xong, Bảo nhi vẫn cảm thấy chưa hiểu bài lắm, nếu chỉ nói lý thuyết mà không thực hành thì sẽ rất mau quên. Nghĩ là làm, Bảo nhi đột ngột đứng dậy, lúc này sư phụ đang mê mải ở bên gốc cây, hồi tưởng ký ức ngọt ngào nào đó. Nàng chỉ thấy Bảo nhi đột nhiên sấn tới, thẳng bé nhón mũi chân, kéo cổ nàng xuống, kề sát lại. Tổ Linh kinh hoàng mở to mắt nhìn nó, tưởng rằng nó sẽ... nhưng mà Bảo nhi dừng lại khi chỉ còn cách vài phân. Tổ Linh tim đập thình thịch, nhìn khuôn mặt vạm vỡ như có gì đó không hài lòng. Bảo nhi không nhón chân nữa, nó buông nàng ra, nhìn quanh quất xung quanh, cuối cùng chạy tới một thân cây đổ ở gần đấy. Thằng bé nhảy lên cây đứng, sau đó nhìn sư phụ cười cười, đưa ngón trỏ lên ngoắc ngoắc. Tổ Linh phản xạ có điều kiện, giống như con cún nhỏ chạy tới bên Bảo nhi. Lúc này thằng bé mới cười hài lòng

- Chính là như vậy! Nam nhân lúc hôn không phải ngửa đầu lên mà là cúi xuống!

Sau đó nó kéo nàng lại, làm theo những gì đã nhìn thấy, ngậm lấy cánh môi của nàng, nhẹ nhàng chơi đùa. Cánh tay nó không quá dài nhưng lại rất có lực, ôm chặt nàng vào ngực. Tổ Linh mặc dù rất sốc nhưng cảm thấy không nên tổn thương tiểu hài tử, cố gắng hết sức không dùng tiên thuật ném nó một phát bay ra đại dương.

Sau một hồi có vẻ như đã nắm được bí quyết, Bảo nhi vui vẻ rời ra, mắt long lanh hỏi nàng:

- Sư phụ thấy thế nào?

Tổ Linh mặt vẫn đỏ như ớt khỉ, ngập ngừng rồi nói

- Thật ra... đây không phải lần đầu của sư phụ!

Nàng cho rằng thằng bé muốn biết cảm giác về nụ hôn đầu đời, nó không ngờ rằng nàng đã tặng nụ hôn đáng sợ kia cho Phong Trạch. Tổ Linh cảm thấy hơi áy náy, nàng cẩn thận nhìn Bảo nhi, chỉ thấy thằng bé chớp chớp mắt, quay mặt đi.

Cả ngày hôm đó Bảo nhi rất lạ, không vui vẻ nói chuyện với nàng, cứ nhìn lên trời nghĩ ngợi gì đó. Đến tối, Tổ Linh quyết định phải đi an ủi nó:

- Bảo nhi ngoan, thật ra... nụ hôn đầu tiên của sư phụ cũng không tốt lắm, bây giờ không thích nữa... sư phụ sẽ lập tức quên nó đi!

Bảo nhi quay lại nhìn nàng, ánh mắt lạ lùng. Nó cắn cắn môi, hai gò má tự nhiên đỏ lên rất khả nghi, ngập ngừng một lát mới nhỏ giọng nói

- Không phải ý đó... đồ đệ muốn nói là... đây là lần đầu – lần đầu của Bảo nhi!

- ...

- Ta chỉ muốn biết, sư phụ có thích “lần đầu” này hay không...?

Tổ Linh chăm chú nhìn mặt thằng bé. Nó đã mười lăm, là một cậu nhóc choai choai, mắt sáng mũi cao, ngũ quan sắc nét. Ánh lửa từ góc bếp nhỏ bập bùng nhảy múa, khiến cho gương mặt Bảo nhi bên tối bên sáng, phảng phất mờ ảo và mong lung...

- Ta... dĩ nhiên... là.... thích!

Bảo nhi tỏ ra nghi ngờ

- Thật không?

Tổ Linh dùng sức gật đầu

- Thật chứ!

- Rất thích à?

- Rất rất rất thích!

- Tốt rồi, vậy làm lại!

- Hả?...uhm....a....!@#\$\$%

Từ đó về sau Tổ Linh rút ra một kết luận, không thể tỏ ra mềm lòng đối với những thứ bé bé xinh xinh, càng không nên xem thường trẻ con mười lăm tuổi, vì rất có thể bạn đã gặp phải một đứa “con nít quỷ”!??

9. Chương 9: “ta Chỉ Đi Theo Sư Phụ!”

Gió thổi mang theo mùi máu, nhàn nhạt lại nồng nồng. Khoảng rừng thông đã trở nên tan tác, cây đổ trơ những thân chảy nhựa, mặt đất cằn cỗi và bụi mù.

Ở trong cảnh hoang tàn ấy, cô gái với tà áo tím vẫn hiên ngang cầm kiếm, tóc lòa xòa bay trên mặt, khoe môi dính máu càng tương phản gây gắt với màu da trắng như tuyết, bây giờ là trắng bệch...

Phía xa xa hai vị tiên tử đã cưới pháp bảo bỏ đi, so với Tổ Linh thương thế của họ còn nặng hơn. Nàng hạ mi mắt, nhẹ nhàng thu kiếm ra sau lưng. Tổ Linh biết giông bão rồi sẽ đến, Ngũ Lục tiên môn sẽ không tha cho kẻ cản trở đồ đệ của họ nhập tiên, còn đả thương hai đệ tử đi làm nhiệm vụ. Xem ra nơi này không thể tiếp tục ở lại!

Tổ Linh chậm chạp xoay người, lúc này mới trông thấy Bảo nhi đang tựa vào tảng đá, ngơ ngác nhìn nàng. Thằng bé đã thấy rồi? Nó có muốn đi theo bọn họ lên tiên giới hay không? Điều này nàng không dám hỏi, nàng đã giữ nó lại, vì sự ích kỷ của mình!

Tổ Linh cẩn thận đi tới, ngồi xuống trước mặt Bảo nhi, ôn tồn hỏi:

- Bảo nhi ngoan, con đứng ở đây từ khi nào vậy?

Thằng bé chăm chăm nhìn nàng, không trả lời. Nó gơ bàn tay lau đi vệt máu bên khoe môi. Tổ Linh sững sờ nhìn vết đỏ trên ngón tay bé nhỏ, lúc này mới bối rối xoa xoa mặt, vuốt vuốt mái tóc tán loạn. Hình như nàng trông rất cẩu thả thì phải, Bảo nhi sẽ không thích người ăn mặc lợm lợm. Đứa trẻ đưa đôi

mắt trong veo nhìn cô gái gốc gác quê nhà cứ như làm chuyện xấu bị phát hiện, ngượng ngùng sửa sang lại bộ quần áo nhăn nhúm. Bảo nhi đã mười ba tuổi rồi và thậm chí nó hiểu biết nhiều hơn phạm vi ý thức của một đứa trẻ mười ba.

- Bảo nhi... sẽ ở với sư phụ!

Tổ Linh sững sờ ngừng mọi động tác, mắt nghi hoặc thì thàng bé

- Con vừa nói gì?

- Sẽ không ai có thể đưa Bảo nhi đi, ta chỉ đi theo sư phụ...

Khuôn mặt non nớt, giọng nói trẻ con, nhưng mang một phong thái kiên định vững vàng. Tổ Linh run run cánh môi, nghẹn ngào ôm lấy Bảo nhi.

- Cảm ơn, cảm ơn, người bạn nhỏ!

Hai gò má của đứa bé hơi ửng đỏ, nó tỏ ra thờ ơ đứng im, để Tổ Linh gục lên vai mình. Thật ra nó thích nàng ôm như vậy hơn, khiến nó không cảm thấy mình là một phạm nhân yếu ớt, cần nàng chở che, ngược lại nó cũng có thể là một cái cây chắn gió ngăn mưa, để cô gái gốc gác quê nhà này tin tưởng dựa vào...

Buổi sớm ngày hôm đó vô cùng đẹp, trong không gian tựa như có hoa rơi, cái ôm nồng ấm xoa dịu những tâm hồn đơn độc, từ đây, chúng ta sẽ mãi mãi, mãi mãi ở bên nhau!

.

.

Vội vã rời khỏi rừng thông, hai thầy trò bối rối không hề biết mình sẽ đi đâu. Xưa nay chưa từng có một đệ đệ nào không nhập tiên môn khi đã được kính thần xác nhận. Phải đi đâu mới trốn được đây?

Tổ Linh nhìn bốn bề mênh mông, khổ tâm không thôi. Cuối cùng thì nàng đưa ra quyết định khả thi nhất: đến vùng đất thuộc Hoa Đông! Vì sao là Hoa Đông? Có lẽ trong ý thức của nàng, Hoa Đông kia vẫn là nhà.

Nhưng có thêm một vấn đề khác nữa, muốn đến nơi đó, bắt buộc phải đi ngang qua khu vực của Song Nguyệt tiên môn và không có gì bất ngờ khi giờ phút này đây, hai đệ tử của phái Song Nguyệt đang đứng trước mặt nàng. Một nam, một nữ, một trường kiếm, một song kiếm. Chỉ có thể nghĩ tới một từ: Thảm!

Tổ Linh nghiêm mặt quay lại nói với Bảo nhi

- Tránh xa sau vách đá! Có chuyện gì cũng không cho đi chuyển!

Bảo nhi lo lắng đưa mắt nhìn hai người kia, họ cũng đang nhìn chăm chăm nó bằng ánh mắt sáng ngời

- Cậu bé, hãy đi theo tỷ tỷ đến tiên môn, núi Nguyệt Minh có ánh trăng không bao giờ tắt, có chim hạc ca hát ngày đêm, có tiên quả vừa ngon vừa lạ... Bé ngoan, người chắc chắn sẽ thích!

Đây chính là chiêu thức cũ rích mà họ luôn dùng để dỗ dành những đứa trẻ sắp nhập tiên. Trước giờ luôn thành công, nhưng không ngờ thằng bé này lại thờ ơ nghe, rồi lặng lẽ quay đi, chẳng hề bị thứ tiên cảnh kia dụ hoặc. Tổ Linh cười đắc ý, chưa đánh nhưng nàng cảm thấy mình đã chiến thắng một nửa!

Kiểm gỗ run run tự đắc, pháp trận mạnh mẽ khai triển. Váy tím như một cánh hoa dập dềnh trong gió, dẻo dai uốn lượn, hết lần này đến lần khác né tránh kiếm của kẻ thù. Trường kiếm của nam tiên tử tràn đầy sức mạnh, lưu loát dứt khoát. Song kiếm của nữ tiên tử yếu điệu, thành thực, nhanh nhẹn hài hòa. Họ đều rất giỏi!

Tổ Linh dùng thuật phân thân, biến thành hai Tổ Linh so tài mới họ. Mà có vẻ Tổ Linh nào cũng cường đại như nhau, không hề vì phân tâm mà khiến kẻ thù chiếm lợi thế. Đối với nam tiên tử kia, Tổ Linh chú trọng phòng ngự, chờ thời cơ phản công. Cái dáng của nàng mảnh mai như cành liễu, đem tới cảm giác không thực, cứ như sương khói không thể nào chém trúng, không thể nào bắt được. Trong một phút bối rối, nam tiên tử kia chậm mất một khắc, Tổ Linh đột nhiên biến mất. Hắn chỉ nghe một luồng gió nhẹ phía sau, như ai đó thổi vào ốt

- Ở đây kia mà....

Tiếng lằm bằm mang theo ý cười, lả lơi, dụ hoặc, quả nhiên là Yêu nữ!

Nam tiên tử một phát xoay người, kiếm đâm tới không do dự. Nhưng Tổ Linh lại xoay một vòng, vấy tím tung lên như hoa mẫu đơn xòe cánh, nàng dùng tay kia giữ chặt cổ tay cầm kiếm của đối phương, cả người giả vờ ngã nào ngực hấn. Nam tiên tử kia nghe thấy mùi lan rừng từ trong tóc nàng, ngơ ngẩn chốc lát

- Kiếm đẹp, không nên dùng để cắt hoa...

Vận mạnh bàn tay, bẻ trật khớp cổ tay, kiếm của nam tiên tử liền rơi xuống đất. Tổ Linh liền thuận thế chưởng hấn bay thật xa, đập vào gốc cổ thụ gần đây. Nàng xinh đẹp mỉm cười, kéo lại một bên áo đã trượt xuống lộ ra bờ vai xương xương. Tổ Linh đưa mắt sắc bén nhìn hai người bên kia, thông thả bước đến nhập cuộc.

Song kiếm của nữ tiên tử cùng lúc cản thanh kiếm gỗ của hai Tổ Linh. Nàng ta kinh hoàng nhìn hai khuôn mặt giống hệt nhau, một người ma mị mỉm cười, một người nâng mày thách thức. Đây là tuyệt đỉnh của Phân Thân Thuật, hai mà một, một mà hai!

Hai Tổ Linh đồng loạt xoắn lấy song kiếm, hất một cái, cả đôi kiếm ngọc vượt khỏi tay nữ tiên tử, cắm xuống đất cách đó một khoảng xa. Nàng ta sững sờ nhìn trái và phải, rốt cuộc người nào mới là nguyên bản?

Tổ Linh trái tà tà mỉm cười

- Cô thua rồi...

Tổ Linh phải nhượng mày đe dọa

- Đem đồng môn của cô biến khỏi đây ngay, nếu không...

Nữ tiên tử kia dĩ nhiên biết lượng sức mình. Nàng ta cắn môi vội vàng triệu hồi lại pháp bảo, kéo nam tiên tử bất tỉnh lên kiếm ngọc, song song rời đi, vẫn không quên để lại một câu

- Yêu nữ, người chờ đấy!

Chỉ khi họ hoàn toàn khuất vào tầng mây, hai Tổ Linh đồng loạt ngã xuống, ảo ảnh kia lập tức run run biến mất, chỉ còn nguyên bản Tổ Linh đang cắn răng ngăn máu nồng sắp trào ra cổ họng.

Đùa gì chứ! Nàng chỉ là một tiên nhân không quá ba trăm năm tu vi, có giỏi cỡ nào cũng không thể lấy kiếm gỗ so với pháp bảo mang tiên khí. Chẳng qua nàng không muốn bọn họ biết thực lực của mình!

Một bàn tay be bé đỡ lấy nàng, Tổ Linh ngược nhìn khuôn mặt nhỏ đang nhăn nhó vì lo lắng. Nàng nuốt máu ngược vào bụng, hào sảng tươi cười

- Ta không sao, lâu ngày không dùng nhiều năng lượng như vậy, quá tải thôi!

Tổ Linh chống kiếm đứng lên, phui phui chỗ đất bẩn

- Bảo nhi, từ bây giờ chúng ta không đi nữa, phải chạy, chạy – con hiểu không?

Bảo nhi nhú mày gật đầu, nó im lặng nắm lấy bàn tay run run của nàng. Vậy là hai người cùng nhau chạy, núi Hoa Đông ở xa xa đằng kia, có thể là “tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa” nhưng Tổ Linh vẫn nuôi hy vọng, hy vọng vào chút tình xưa nghĩa cũ của sư phụ nàng.

Khi hoàng hôn buông xuống, hai thầy trò bình an vào lãnh thổ của Hoa Đông tiên phái. Bảo nhi còn quá nhỏ, nó thở hồng hộc trượt xuống đất, không còn chút sức lực nào. Tổ Linh cũng không khá hơn, hai ngày hai trận chiến, toàn là cao thủ tiên môn, nàng có trâu bò tới đâu cũng biết mệt chứ, huống chi...

Tổ Linh bí mật sờ mạch tượng trên cổ tay, kiếm gỗ hút quá nhiều tiên khí, nội đan đang bị tổn thương, ngày càng yếu đi, run rẩy... nếu cứ tiếp tục nó sẽ vỡ vụn ra mất! Tổ Linh lắc đầu, không thể, nàng phải kiên cường!

Hai thầy trò tìm một sơn động, ở tạm qua đêm. Tổ Linh ngồi thiền suốt đêm, muốn gia cố lại chỗ hao hụt bên trong. Bảo nhi rất ngoan ngoãn không phát ra tiếng động, như chú gấu con cuộn tròn bên chân nàng.

Thật ra cả đêm Bảo nhi cũng không ngủ, cái đầu bé suy nghĩ về những điều trọng đại. Nó không có sức mạnh, phải làm sao để giúp đỡ cho nàng?

Bình minh đến thật nhanh, cứ như một đêm chỉ ngắn bằng thời gian chiếc lá vàng rơi từ trên cây xuống. Chào đón họ không phải tiếng chim líu lo, không phải nắng mai rực rỡ mà là năm đệ tử Hoa Đông phái đã chờ sẵn bên ngoài. Tổ Linh không khỏi cảm thán, Minh Tâm kính quá lợi hại! Nàng có đem Bảo nhi chạy cùng trời cuối đất thì đường như tấm kính luân hồi theo sau, nó sẽ không bao giờ buông tha!

Năm người, cả năm người này Tổ Linh đều quen biết. Sở dĩ Hoa Đông phái năm đệ tử là vì họ hiểu rõ năng lực của Tổ Linh, biết nàng không phải người dễ đối phó.

- Hà sư huynh, lâu rồi không gặp. Tổng sư tử, đạo này tử càng lúc càng đẹp ra. Còn có... Đồng sư muội, Tam sư đệ... Trương sư huynh, sao huynh ốm thế? Chế Sâm minh tôn bỏ đối huynh à?

Năm người đối với màn chào hỏi của Tổ Linh không hề đáp lại, họ dàn một hàng ngang vô cùng hùng dũng, như một bức tường thép không thể đâm thủng. Thật ra cả năm người chưa ai là đối thủ của Tổ Linh, nhưng nếu cả năm hợp sức, có lẽ nàng không cầm cự được bao lâu...

Bảo nhi hé mắt từ sau vách động nhìn ra, nó cũng đoán được kết cục sắp tới, trong lòng bày ra một biện pháp.

Trương Chí Thành là người đầu tiên bước lên. Hắn là đệ tử xuất sắc của Chế Sâm minh tôn, hôm nay theo lệnh sư môn làm nhiệm vụ này, thật ra cũng rất bất đắc dĩ. Hắn cẩn thận đánh giá tiểu sư muội. Nàng vẫn như vậy, ngộ nghịch và bướng bỉnh, kiêu hãnh và kiên cường. Trước mắt Trương Chí Thành đột nhiên hiện lên hình ảnh nàng tiên áo tím kẻ Hàn Cực kiếm vào cổ hắn, đôi mắt tinh quái đầy ý cười

- Sư huynh à, muội lại thắng rồi

Đã từng có một thời gian dài, mỗi đêm hắn đều mơ thấy thanh kiếm lạnh như khối băng kia, hắn mãi đánh nhau với nó mà chưa bao giờ chạm vào góc áo màu tím mơ hồ kia...

Trương Chí Thanh thở dài mở mắt ra, nâng Phong Thanh lên, hắn đã sẵn sàng!

Tổ Linh cười nhạt đỡ lấy đường kiếm, vẫn là cái chiêu này, bao nhiêu lần rồi mà sư huynh vẫn dùng chiêu thức này mở màn cho cuộc so tài. Sau đó sẽ đưa kiếm sang trái... chính xác! Tiếp theo sẽ khai triển Tiên Trối, muốn định thân đối phương để phản công. Tổ Linh dễ dàng hóa giải pháp trận nho nhỏ này, cảm giác như đang ôn lại bài học cũ.

Phong Thanh kiếm nhuần nhuyễn chạm vào kiếm gỗ, sau vài lần đã làm thanh gỗ kia sứt mẻ. Hàng nhái làm sao xịn bằng đồ thật? Tổ Linh chỉ có thể cấp thêm tiên khí bảo vệ cây kiếm, thật là không công bằng mà!

Bốn người kia lặng lẽ nhìn nhau, dường như đã có sự sắp xếp từ trước. Tam sư đệ, Hà sư huynh cùng bắt đầu nhập cuộc với Trương Thành Chí. Đồng sư muội và Tổng sư tử hướng về phía Bảo nhi.

Cục diện lúc này thật nguy! Tổ Linh cùng lúc đối phó với ba vị huynh đệ, trong khi hai vị tử muội thì đang tiếp cận muốn bắt Bảo nhi. Nàng cẩn thận muốn thoát ra nhưng bọn họ quấn lấy quá chặt chẽ. Tổ Linh không thể dùng phép Phân Thân nữa, quá tốn sức lực, lại không thể phân làm ba mà vẫn cường đại như một.

Phía bên kia, hai nữ tiên tử xinh đẹp mỉm cười nhìn Bảo nhi. Tổng Thanh Vân ngồi xuống nhẹ nhàng hỏi thẳng bé

- Đệ tên là gì?

Bảo nhi lạnh lùng nhìn lại nàng. Tổng Thanh Vân có chút khó xử, đôi mắt này... sao cảm giác hơi đáng sợ!

Đồng Tiêu Mi cũng ngồi xuống, ra vẻ thân thiết

- Tử tử là tiên nữ ở Hoa Đông, hôm nay đến đây để đưa đệ về nhà, chúng ta mau đi thôi, tử sẽ cho đệ xem cách cưỡi gió vượt mây!

Đồng Tiêu Mi đưa bàn tay xinh đẹp ra, nghiêng đầu mỉm cười chờ Bảo nhi bắt lấy. Thằng bé nhìn bàn tay của nàng, rồi lại nhìn Tổ Linh đang chặt vật chống cự bên kia, mím môi do dự...

Tống Thanh Vân tiếp tục khuyên nhủ

- Ngoan nào, đệ không thể đi cùng cô ấy đâu, đệ phải đến tiên môn, ở đó các sư phụ sẽ dạy đệ học múa kiếm, sau này còn giỏi hơn mấy ca ca đằng kia nữa....

Tống Thanh Vân đang nói thì Bảo nhi đột nhiên chạy đi. Thì ra Tổ Linh vừa bị Phong Thanh kiếm chém trúng cánh tay, mất đà ngã xuống. Lúc này ba nam nhân không biết thương hoa tiếc ngọc kia chuẩn bị hướng về phía nàng làm một phép đánh chuông, không ngờ trong khắc cuối cùng, một đứa bé từ đâu lao ra, liều mạng chắn ở phía trước

- Dừng tay!!!

Ba người vội vã thu phép thuật lại, vừa may, không đả thương thằng bé!

Bảo nhi quắc mắt nhìn bọn họ, đôi long mày rậm nhú lại tức giận

- Ba đánh một, đồ hèn!

Ba anh chàng kia hoàn toàn không lường được thằng bé sẽ nói như thế, nhất thời ngây ra như phỗng. Vấn đề này... đúng là có chút xấu hổ, vì tiên môn giao phó, không thể khác được! May là Đồng Tiêu Mi đã chạy tới, tiếp tục thương lượng với Bảo nhi

- Tiểu đệ đệ à... đây là lệnh của tiên môn, nếu đệ không theo chúng ta thì người kia sẽ bị đánh rất thảm. Đệ muốn hại nàng ta sao?

Lập tức Bảo nhi chần chừ nhìn lại Tổ Linh đã trọng thương phía sau. Có phải nó nên đi hay không? Thôi cứ đi theo họ trước rồi tìm cách tẩu thoát. Nếu không đi, sư phụ sẽ bị đau, nó không muốn nàng chết...

Tổ Linh nhận ra sự dằng dặc trong mắt thằng bé. Nàng phun máu tanh trong miệng ra, mỉm cười nói với nó

- Dừng Bảo nhi... đừng bỏ rơi ta... ta sẽ bảo vệ con... đến chết cũng sẽ không buông tay...

Nước mắt nàng im lặng rơi xuống. Thật giống như năm đó, cô gái nhỏ đã ôm chân sư phụ mình, nức nở van xin người đừng đuổi nàng đi. Tổ Linh là một nữ tử kiên cường nhưng... dù có mạnh mẽ thế nào, nàng vẫn là một cô gái và bản thân luôn mang theo trái tim yếu ớt của nữ nhân

Tống Thanh Vân mím môi nhẹ khuyên

- Tổ Linh, muội cần gì như thế?

Tổ Linh lắc đầu, rướn người kéo góc quần Bảo nhi, run rẩy nói:

- Bảo... Bảo nhi... bảo bối... con đã hứa sẽ không xa sư phụ... làm ơn, đừng nuốt lời... ở đây lạnh lắm, Bảo nhi không thương ta bị lạnh hay sao?

Đứa trẻ cúi đầu nhìn nàng, mắt nó cũng đỏ hồng nhưng kiên cường không muốn nhỏ lệ. Nó nhẹ nhàng gỡ bàn tay nàng ra khỏi góc quần, sau đó dùng đôi tay nhỏ bao trọn lấy

- Bảo nhi sẽ không đi, Bảo nhi còn phải ở bên sư phụ cả đời!

Năm người đứng phía sau liên tái mặt, “bên cạnh cả đời” – đây là ý gì, vì sao nghe có chút kì lạ? Chưa bao giờ việc đi đón tân đệ tử lại khó khăn như thế. Đồng Tiêu Mi cũng không còn kiên nhẫn, nàng giơ tay hai người ra, kéo Bảo nhi về phía mình

- Đệ không ở đây được đâu, phải lên tiên môn mới tu tiên được, đừng nghe lời người ngoài làm lỡ mất tiên duyên!

Bảo nhi đối với hành động cường chế này rất không vui, nó nhìn bàn tay đang kéo lấy mình, nghiêm mặt gằn từng chữ:

- BUÔNG! RA!

Đồng Tiêu Mi cũng không biết chuyện gì xảy ra sau đó, nàng ta chỉ thấy tay mình tự nhiên mềm nhũn đi, không thể níu lấy Bảo nhi được nữa. Trương Chí Thanh cũng cảm thấy bất thường

- Gì vậy?

- Muội... muội không biết...

Đồng Tiêu Mi co dũi bàn tay, trở lại bình thường rồi, vừa này... là thứ gì? Không phải tiên khí, không phải ma khí, càng không giống phạm khí...

Cứ dần co thế này không phải cách, dù thế nào họ cũng phải hoàn thành nhiệm vụ. Tống Thanh Vân nhanh trí tung ra mê hương, muốn làm ngủ Bảo nhi rồi đem nó đi. Tổ Linh lập tức phát hiện, nàng gọi gió lửa độc khí trở về, thẳng tắp đánh vào Tống Thanh Vân, nàng ta tự trúng mê hương, ngã ra bất tỉnh. Cùng lúc đó, Tổ Linh kéo Bảo nhi ra sau, nàng đã đứng dậy, dù rất kiệt sức nhưng sẽ không đầu hàng. Hà Kinh Trì cản đòn tấn công của Tổ Linh, lo lắng nhìn Trương Chí Thanh

- A Thanh, sao lại đứng im như thế?

Lúc này Chí Thanh mới tỉnh ra, nhìn Tổ Linh ngang bướng đấu với hai vị huynh đệ kia. Hắn vẫn quyết định không động thủ, dù sao... Tổ Linh sẽ không còn chịu được lâu.

Kiểm bén không lưu tình, một đường khứa vào cổ nàng, suýt nữa lìa đầu! Sau đó lại bị Tam sư đệ một chưởng đánh trúng ngực, tiên khí hao tổn gây nội thương. Lần thứ hai Tổ Linh ngã xuống. Váy tím của nàng vẫn như vậy, luôn có chút gì đó u buồn miên man. Đôi mắt xinh đẹp quật cường nhìn lên, giống như con thú nhỏ bị vây nơi vực thẳm, nó sẽ dùng ánh mắt thù hận nhìn gã thợ săn, quyết định nhảy xuống chứ không làm thức ăn cho hắn!

- Nếu còn đánh, thứ các người đem về là cái xác khô!

Bảo nhi phía sau diễm nhiên rút ra một con dao nhỏ, con dao này vài ngày trước Tổ Linh đã ra chợ mua cho nó, để nó phòng thân. Không ngờ lần đầu dùng đến lại là tự kẻ cổ mình!

Nụ cười của đứa trẻ lạnh như cổ quan tài nghìn năm, một thứ khí chất lẽ ra trẻ con không nên có...

- Đừng cưỡng cầu thứ không thuộc về mình. Làm căng quá thì là cá chết lưới rách thôi!

Những người ở đây đều là bậc thần tiên tu hành trăm năm, họ sẽ có cảm nghĩ gì khi một đứa bé mười ba tuổi có đôi mắt lấp lánh thứ ánh sáng quý dị như thế? Đồng Tiêu Mi là người đầu tiên lùi lại một bước, nàng run run kéo tay áo Trương Chí Thanh

- Sư huynh... đứa trẻ này... không bình thường... muội nghĩ chúng ta hay là về hỏi các minh tôn.

Tổ Linh thì đang ngơ ngàng nhìn Bảo nhi. Thằng bé nhỏ như vậy, nó có hiểu chết là thế nào không? Là ai dạy nó cái câu “cá chết lưới rách”, còn có “cái xác khô” nữa... Tổ Linh quay đầu nhìn con quạ đen từ nãy giờ vẫn đậu trên ngọn cây, quan sát mọi thứ đang diễn ra. Nàng nhìn đôi mắt đỏ kị lạ của con chim, gào khóc lên

- Sư phụ!!! Người không thể ép Linh nhi tới mức này! Bảo nhi là đồ đệ của con, người muốn đem nó đi thì phải lấy mạng Linh nhi trước! Tính Linh nhi người hiểu rõ hơn ai hết, sư phụ không thể vì chút tình cảm sư đồ mấy trăm năm mà tha cho con một lần hay sao? Người rốt cuộc có bao giờ xem con là đồ đệ chưa???

Con quạ im lặng đứng đó, giống như một pho tượng đen không có sự sống. Tất cả mọi người đều nhìn về phía con vật, chờ đợi chút hồi âm

Thật lâu... thật lâu.... Cái mỏ dài của chú quạ mới mở ra

- Trở về đi!

Ba chữ ngắn gọn nhưng làm mọi người thở phào nhẹ nhõm. Các đồ đệ Hoa Đông trút đi gánh nặng, ngậm ngùi nhìn Bảo nhi một cái rồi triệu hồi pháp bảo, đem Tống Thanh Vân đã mê ngủ mà bay đi. Tổ Linh nhắm mắt kéo Bảo nhi vào ngực, đoạt lấy cây dao nhỏ của nó, xoa đầu thương tiếc nói:

- Sau này không cho Bảo nhi đùa với dao nữa!

Ở xa xa, núi Hoa Đông ẩn hiện trong mây mù. Tại chính điện của tiên phái, Ngũ Nguyệt minh tôn lắc đầu nhìn Phong Trạch

- Sư đệ vẫn là không nữa...

Phong Trạch im lặng cúi đầu

- Chuyện này coi như ta nể mặt đệ, về sau có hậu quả gì, sư đệ tự đi báo cáo với sư phụ!

Ngũ Nguyệt minh tôn có chút buồn bực từ ghế vàng đứng dậy, thông thả rời khỏi điện. Bên trong còn lại Chế Sâm và Phong Trạch. Chế Sâm nhìn vào tấm kính to tròn đặt giữa điện, hình ảnh từ chim quạ thu về, hần vuốt vuốt cảm, ngẫm nghĩ một lát rồi bảo

- Đứa trẻ đó.... Hình như Gia Lăng bà bà sắp xuất quan rồi, sách thiên cơ có thể tra ra nhiều chuyện....

Chế Sâm nói một câu rất tối nghĩa nhưng Phong Trạch lại sáng tỏ gật đầu

- Đệ sẽ!

Chế Sâm lừ lừ nhìn sư đệ, thở dài vỗ vỗ vai hần mấy cái rồi tung áo rời đi. Phong Trạch chậm chậm nâng mi nhìn vào ảo kính. Trong đó, một nàng tiên áo tím dịu dàng ôm đứa bé trai trong lòng, vẫn là khuôn mặt này, đôi mắt này... nhưng sao hần cảm giác mình vừa mất đi thứ gì đó quan trọng.

10. Chương 10: Tam Điện Hạ

Bóng tối tịch mịch, mùi xác chết gay gay, trên con đường xuyên qua khu rừng ma quái, một con ma thú đang phi nước đại. Mông của nó xối tung cát bụi, những thân cây trụi lá rục rịch uốn éo, sợ sệt nép vào hai bên. Sở dĩ nơi này gọi là Rừng Chết bởi vì cây cối ở đây đều đã chết, chúng chỉ hút ma khí mà kéo dài hơi tàn, tồn tại theo kiểu ma không ra ma, quỷ không ra quỷ.

Phía cuối cánh rừng chính là Âm Ti cốc, nơi có lâu đài Ma Vương vốn đã bị vùi trong hoang phế cách đây mấy vạn năm. Ma thú di chuyển chậm lại, biến thành hình người là một gã đàn ông kệch cỡm. Hần phải phủi bụi trên áo, liếm nước bọt vào bàn tay rồi đem đi vuốt tóc, làm cho đám lông tóc dựng đứng nhanh chóng nằm sát xuống.

Hần thận trọng đi vào trong cốc, kết giới mang thần lực đậm đặc ngăn cản tầm nhìn, chỉ có thể trông thấy một khối kiến trúc hình tổ kiến xấu xí ở đằng xa. Ma thú không thể vào sâu hơn, nó ghé lại đầm lầy đen, nơi bùn nhão đang sục sôi.

Niệm một câu chú phức tạp, bùn trong đầm liền phình to lên, hóa thành một bức tượng có tay chân nhầy nhụa

- T~~u V~~a... mày đem đến tin tức gì?

Đống bùn cất tiếng nói. Ma Thú tên Tu Va sợ sệt khom lưng

- Tàu Ma Vương... thần... thần không tìm thấy Tam điện hạ!

- C~á~i Gì???

Tu Va quỳ mọp xuống, méo máo trình bày

- Thần đã đợi ba ngày, hoàn toàn không thấy bóng dáng Tam điện hạ. Cho ma tộc đi lục soát dọc bờ sông cũng không tìm ra manh mối... Có khi nào... điện hạ bị chết chìm rồi?

Bùn sôi từ trong đầm bắn lên, Tu Va bị bỏng la oai oái, cầu xin tha mạng

- T~~u V~~a, nếu mày không tìm ra em trai ta thì chuẩn bị cái đầu cho tốt! Đạo này Miêu Miêu rất thích món óc xào tiêu! Cái đầu mày thì có bao nhiêu óc hả?

Tu Va khóc hu hu dập đầu tuân lệnh rồi lập tức chạy đi. Hần còn ở lại đây lâu thêm chừng nào thì cái mạng nhỏ càng khó giữ. Vẫn theo lối cũ trở về, Tu Va âm ức rửa thềm trong lòng

“Sao lại xui xẻo như thế chứ? Đời Ma thú nhà mình trải qua mấy trăm thế hệ, từ cha sang con, ai cũng phải làm cái sứ mệnh chết tiệt này! Rốt cuộc thì vị “Tam điện hạ” kia mặt mũi ra sao? Tại sao bắt mình đứng ở cửa sông đón về?”

Cũng thật đáng thương cho con Ma thú, cha nó chết chỉ để lại di ngôn là khi trăng rằm phản chiếu trong giếng Mộng hóa thành màu đỏ thì phải ra cửa sông ở hướng tây Ma giới đón “Tam điện hạ” về, đưa đến cho Ma Vương ở Âm Ti cốc. Hẳn đâu có làm sai, mỗi đêm trăng tròn đều ra giếng đứng nhìn, sau gần năm chục năm cuối cùng cũng thấy trăng màu đỏ sậm như máu. Hẳn cũng ra cửa sông đợi nhiều ngày liền, có thấy vị điện hạ nào tới đâu chứ??

Trời ơi là trời, điện hạ của tôi ơi, phải đi đâu tìm ngài về đây???

Rừng tối đột nhiên vang lên tiếng tru, thảm thiết như chết cha chết mẹ...

11. Chương 11: Thần Mạch Vẫn Còn

Phong Trạch đến Kim Sơn vào một buổi sáng không có nắng. Hai nữ tiên tử gác cổng nhu thuận cúi đầu chào hẳn

- Minh tôn đến bốn môn, không biết có công sự gì?

Phong Trạch vẫn là màu trắng thánh thần, hẳn chấp tay lịch thiệp đáp lễ với hai tiểu tiên nga, phong thái ngời ngời nói:

- Tại hạ muốn hỏi thăm Gia Lăng thánh tôn của chư phái đã xuất quan chưa?

- Minh tôn quá lời, sư tổ vẫn còn bế quan, khoảng vài năm nữa mới có thể ra ngoài!

Phong Trạch tiếc nuốt gật đầu, nhẹ nhàng thi lễ rồi ra về, cánh cổng tiên môn cũng chưa bước qua. Trên đường xuống núi, hẳn gặp ba nữ tiên tử, trong đó có Vân Ti Thủy

- Phong ca ca! Sao huynh lại ở đây?

Hai nữ tiên phía sau không nhanh không chậm cúi chào hẳn

- Minh tôn an!

Vân Ti Thủy mặc váy màu hoa anh đào, mái tóc tết đóa mẫu đơn công phu trên đầu, cài một chiếc trâm phỉ thúy có mười hai hạt châu, quynh rũ đung đưa theo từng cử động. Phong Trạch cười nhạt, gật đầu với hai đệ tử của Vân Ti Thủy rồi quay lại nhìn nàng

- Ta tìm Gia Lăng bà bà có chút chuyện nhờ vả, không ngờ thánh tôn vẫn còn bế quan...

Vân Ti Thủy dịu dàng vuốt lọn tóc trên vai, nghiêng đầu hỏi

- Huynh tìm sư phụ làm gì? Có thể nói với muội, muội sẽ giúp huynh chuyển lời.

- Không cần, muội chỉ cần gửi thư hạc đến báo ta một tiếng, tự ta sẽ đến thỉnh an người!

Nói rồi hẳn không nấn ná lâu, lịch sự từ biệt rời đi. Vân Ti Thủy nhìn theo cái bóng trắng đến xuất thần

- Haizzz... đến khi nào huynh mới không còn thờ ơ với muội?

.

.

Phong Trạch trở về Hoa Đông, lập tức đến Hoàng Lâm Viện tìm Chế Sâm. Lúc này vị minh tôn kia đang cùng các đồ đệ bàn về bí quyết trong Thập Tam Phần Kinh. Đây là một loại trận đồ được cải biến từ Thập Tam Thần Pháp của Thần giới. Theo lý mà nói thì tiên nhân bọn họ không đủ công lực để thực hiện. Nhưng về sau, nhờ có Phong Trạch sửa đổi lại một số quy tắc, áp dụng trên tiên thuật nên mới làm loại ma trận thiên cổ này tái xuất trên thế gian.

Chế Sâm nhìn thấy sư đệ nét mặt không mấy gì tốt liền giải tán lớp học, bày một bàn cờ vây trong hậu viện

- Vẫn chưa gặp được Gia Lăng bà bà?

Phong Trạch đi một nước cờ, uể oải thở dài

- Chưa... mấy chục năm rồi, người vẫn chưa xuất quan...

- Gấp thế sao?

Chế Sâm ngậm cứu thế cờ, băng quơ hời. Phong Trạch nhìn ngọn trúc khẽ nói

- Ngày hôm đó ở Tuệ Đô huynh không đến nên không biết. Cái cảm giác ấy ngày càng rõ rệt... khi hắn còn là đứa trẻ mười ba đệ đã thấy một lần. Tổ Minh Bảo này... không thể lơ là!

Chế Sâm nâng mắt nhìn sư đệ

- Cụ thể là thế nào?

Phong Trạch không đáp mà hỏi ngược lại

- Huynh có từng thấy qua Thần khí chưa?

Chế Sâm chớp chớp mắt rồi gật đầu

- Vài lần, ở Hoa Sơn... Thái Hành lão quân là bán thần còn gì... Ngoài ông ta ra còn có ai mang Thần khí trên người nữa...?

Phong Trạch dịch chuyển quân cờ, ngập ngừng tiếc lộ

- Thật ra... vẫn còn!

- Hả???

- Thần mạch vẫn còn một người!

Chế Sâm ngồi thẳng dậy, chăm chăm nhìn sư đệ

- A Trạch, người không đùa chứ?

Phong Trạch nhẹ nhàng đưa tay thu một loạt quân cờ về cái bát sứ của mình. Chế Sâm trợn mắt nhìn cục diện phút chốc bị đảo ngược. Sư đệ à, sao không lần nào người chữa cho ta một đường sống?

Sau khi ăn gần hết số quân của Chế Sâm, Phong Trạch mới ngẩng mặt lên, nói một cách nghiêm túc

- Khi nghiên cứu về Thập Tam Phân Kinh. Đệ đã đi tìm sư tổ linh giáo, muốn hiểu hơn về cơ chế liên thủ mười hai yếu tố trong vòng bát quái. Sư tổ giảng giải về quyền năng tối thượng của linh thần, đó là thứ sức mạnh vô địch trong trời đất... không có gì áp chế được, trừ bản thân nó!

Chế Sâm trầm ngâm suy nghĩ, sau đó đột nhiên đập cây quạt lên mặt bàn:

- Ma Vương!

Phong Trạch nhướng mày, chờ đợi nghe hắn giải thích

- Ta đoán đúng không? Ma Vương thuở xưa tung hoành lục giới, tiên môn người người bỏ mạng dưới tay hắn, không gì có thể địch nổi, mãi cho tới khi tám mươi một chiếc vuốt rùa được tìm thấy mới lập nên kết giới giam hắn lại Âm Ti cốc! Rùa xanh là Thần vật, vốn là hậu duệ của Rùa Thần nguyên thủy trên thần giới. Như vậy vuốt của nó phải mang Thần khí! Cái kết giới kia chính là Thần lực. Tiên môn phải dùng tới Thần lực áp chế Ma Vương, như vậy suy ra hắn... hắn... KHÔNG THỂ NÀO!

Chế Sâm mặt trắng bệch ra, không dám tin điều mình vừa nghĩ. Theo những gì hắn đọc trong sách cổ thì cái kết giới khủng khiếp kia do Thái Hành lão quân và những vị bán thần còn sót lại năm đó lập nên. Cũng chỉ có họ – những người có Thần mạch mới đủ sức vây lấy Ma Vương. Bây giờ những chiến binh năm xưa chỉ duy nhất Thái Hành lão quân còn sống. Vậy nếu một ngày Ma Vương thoát khỏi Âm Ti cốc, trên đời này còn ai có thể ngăn hắn nữa???

Để chứng minh điều Chế Sâm vừa nghĩ, Phong Trạch bắt lực gật đầu

- Đúng vậy. Các thánh tôn của chín tiên phái đều biết chuyện này nhưng họ không tiếc lộ cho hậu bối, vì sợ sức ảnh hưởng của nó sẽ gây ra hoang mang ọi người. Chúng ta đều không lo lắng về những linh Thần đã biến mất từ lâu, càng không sợ hãi sức mạnh của Thần khí vì Thái Hành lão quân là một tiên nhân từ bi đức độ, ngài ấy sẽ không làm tổn hại tiên giới. Nhưng nếu kẻ thù chung của lục giới – Ma Vương lại là một vị Thần thì...

Chế Sâm tiếp lời:

- Thì chúng ta sẽ chết hết!

Phong Trạch nhìn vẻ mặt bi quan của sư huynh, không khỏi thở dài

- Nhưng mà có một điều... sư tổ nói rằng Thần giới là nơi đề cao tiên đạo, ngoài Ma Thần đã vong hồn thì không có một ai chọn Ma đạo mà tu hành. Cho nên khả năng cao là Ma Vương không phải nguyên thần mà là một bán thần – giống Thái Hành lão quân!

- Một bán thần đã khủng khiếp như thế... ây da, chúng ta vẫn sẽ chết chắc!

Được rồi, sư huynh à, huynh không thể nói cái gì khác ngoài “chết chắc” và “chết hết” sao??? Phong Trạch chán nản lắc đầu, biết thế đã không nói bí mật này cho Chế Sâm biết. Chỉ số lạc quan của người này bằng 0 mà!

- A Trạch, dựa theo những gì đệ nói thì... Tổ Minh Bảo kia... sẽ liên quan gì đến Thần giới sao?

- Đệ không biết nhưng mà đã có một bằng chứng rất rõ ràng...

Chế Sâm gật đầu hiểu ngay

- Tâm Sai kiếm!

- Đúng vậy! Thần kiếm ngay cả sư tổ cũng chỉ sử dụng mà không triệu hồi được, làm sao một phạm nhân tu tiên có thể gọi nó về nguyên hình? Tâm Sai thờ trong Mật điện trăm vạn năm nay, chưa ai sai khiến được nó, một bảo vật thuộc về Thần giới chỉ nghe theo Thần lệnh thôi! Có lẽ vì chúng ta đều là hậu bối, sinh ra sau thời đại chiến nên không có nhiều hiểu biết về Thần lực, không cảm nhận được nó, bỏ qua những dấu hiệu...

Chế Sâm gật gù đồng ý. Bản thân hắn cũng không tài nào nhớ rõ cái sức mạnh kia nó tròn méo ra sao, Thái Hành lão quân quy ẩn ở Hoa Sơn xa xôi và nguy hiểm, có mấy ai được tiếp xúc với người, càng có mấy ai thấu hiểu thứ huyết mạch thiên cổ chảy trong người? Chế Sâm suy nghĩ mong lung, cuối cùng đưa ra một lời khuyên

- Đệ nên nói chuyện với Tổ Linh, hỏi con bé về sự xuất hiện của tên đồ đệ đó. Có thể tra ra manh mối. Những chuyện khác thì phải chờ Gia Lăng bà bà hoặc sư tổ xuất quan... Ấy da, sao vào những lúc trọng đại thì bọn họ đều rũ nhau đi ngủ đông hết vậy???

Phong Trạch bắt lực nhìn sư huynh, “ngủ đông” không phải tập tính của loài gấu sao? Các vị thánh tôn biến thành gấu từ khi nào nhỉ?

12. Chương 12: Đi Tìm Thái Hành Lão Quân

- Gà xào me, gà chiên tỏi, gà sốt chanh, gà hấp gừng

gà quay

gà nướng tiêu ~~ aaaa

gà chiên bơ

Bảo nhi đầu đầu nhìn Tổ Linh sư phụ ôm thân kiếm mơ tưởng về các thứ ẩm thực có liên quan tới “gà”. Lúc này bọn họ đang lơ lửng ở tầng mây, Tâm Sai kiếm giống như một cái thảm bay, chở Bảo nhi ngồi ở mũi kiếm, phía sau là Tổ Linh đang nằm sấp, ôm lấy thân kiếm cứng ngắt, miệng lẩm bẩm nói xàm suốt hai canh giờ.

- Sư phụ, người đừng ôm nó chặt quá... Tâm Sai không được thoải mái

Tổ Linh đập đầu vào thân kiếm, mắng một trận

- Quỷ tha ma bắt mày đi, làm pháp bảo thì phải im lặng nghe lời, còn ở đó phát biểu ý kiến cái gì?

Sau đó nàng hét lên trong tiếng gió, nói với Bảo nhi ngồi ở mũi kiếm

- Có thể chậm một chút không? Sư phụ bị... say gió!!!

Bảo nhi thở dài

- Trước kia người cũng cười Hàn Cực kiếm mà...

- Thỉnh thoảng... chủ yếu vẫn là đi nhờ Phong Trạch hoặc đồng môn, người bị say gió không điều khiển phương tiện tốt lắm...

Lạy trời, hắn chưa bao giờ nghe nói tiên nhân bị nôn mửa vì cười bảo kiếm, có vẻ sư phụ hắn rất nhạy cảm tới độ cao và vận tốc thì phải... Bảo nhi nhìn sắc mặt xanh như tàu lá chuối của sư phụ, không thể làm gì khác ngoài bay chậm lại, hắn đã “chậm lại” rất nhiều lần rồi, chậm đến mức một con chim bình thường cũng có thể vượt mặt. Nhìn xem, con vịt trời phía trước hình như đang ngoái đầu khinh bỉ trình độ bay của hắn thì phải!??

Đáng thương nhất vẫn là Tâm Sai, nó liên tục truyền đạt ý nghĩ của mình: “Ta là Thần kiếm, không phải Rùa kiếm!!!”

Một phen bò bò trên chín tầng mây, cuối cùng cây kiếm cũng lách tới Hồ Nguyệt – cách núi Hoa Sơn hai mươi dặm về phía Tây.

- Vì sao chúng ta không bay thẳng tới đó mà dừng lại chỗ này?

Tổ Linh vất vả bò xuống đất, chạy tới gốc cây non hết chỗ bánh bao vừa ăn lúc sáng, sau đó chạy ra hồ Nguyệt súc miệng, rửa mặt. Nàng cảm thấy mình đã sống lại! Nếu biết trước cây kiếm này có thể bay nhanh như thế, chuyển hướng đến chóng mặt như thế, nàng thà đeo một khúc gỗ, còn hơn bỏ công đi trộm nó về! Hại chết bao tử người ta mà....

Tổ Linh ngồi trên bờ hồ, thở lấy thở để, sau đó mới nói:

- Không thể được! Xung quanh núi này có đầy tiên chương, không may vướng phải thì sẽ bị rơi xuống nát thân! Đó là chưa kể có một con Phượng Hoàng canh giữ vùng trời, chúng ta bay vào đó sẽ bị nó nướng thành “tiên quay”... Ơ... thứ này có ngon bằng gà quay không nhỉ?

Lại bắt đầu rồi. Bảo nhi tự nhủ phải nhanh chóng vào rừng bắt một con gà lôi, nướng cho nàng ăn đỡ thèm, nếu không tối nay sư phụ sẽ mơ thấy thịt gà, trên người hắn sẽ có thêm không ít dấu răng.

Hai thầy trò nghỉ ngơi một lát rồi bắt đầu đi bộ đến Hoa Sơn. Mục đích lần này là cầu xin Thái Hành lão quân trị thương cho cánh tay của Bảo nhi. Đã ba tháng rồi mà nó vẫn không cử động được, Bảo nhi luôn có cảm giác những con sâu vô hình bắt đầu chui rút vào da thịt, khiến hắn đau đớn từ xương tủy, giống như có một quả trứng sắp nở ra, sinh thành thứ quái vật nào đó ở bên trong.

Bao quanh ngọn núi là rừng cây nhiệt đới um tùm xanh tốt, tiên khí và thần khí của chủ nhân nơi này đã khiến vạn vật sinh sôi nảy nở, bảo hộ chúng an toàn trước sự quấy phá của yêu ma. Vùng đất này có ba Thần thú canh giữ. Phượng hoàng đồ giữ bầu trời, Thổ Xà giữ mặt đất và Thủy Xà canh gác ở đường sông. Nói chung là kín mít, không có ai dám lên vào, chỉ có thể chọn một trong ba lối đi này, vượt qua sự tấn công của Thần thú mới đến được Hoa Sơn. Chính vì thế mà núi Hoa Sơn hết sức nguy hiểm và bí ẩn, trước nay chỉ có trưởng lão các tiên môn mới có thể đi vào.

Sau khi nghiên cứu kỹ về ba con Thần thú, Tổ Linh kết luận Thổ Xà dễ đối phó nhất, nó hay cuộn mình ngủ trong hang động, khi phát hiện có ai đột nhập vào khu rừng thì sẽ bò ra nghênh đón. Tuyệt chiêu của Thổ Xà chủ yếu là phun nọc độc, nọc mang Thần khí, lực sát thương không thể tưởng nổi. Kế hoạch đánh bại Thổ Xà của Tổ Linh là... không có kế hoạch gì hết! =)) Nàng chỉ cảm thấy một con rắn đất nhất định phải có chỉ số thông minh thấp, lúc giáp mặt có thể tương kế tự kế, cùng lắm thì bỏ chạy, rắn ta không thể

đi quá xa cái hang, miễn là nàng chạy nhanh. Mà vấn đề nhanh chậm không phải bận tâm nữa, Tâm Sai kiểm chắc không vô dụng tới mức trở thành tấm xia răng cho rắn ta chứ nhỉ?

Đi một ngày, lúc mặt trời lặn họ vẫn còn ở cánh rừng ngoài, chưa tiến vào sâu bao nhiêu, cũng chưa phải lo bị rắn thần tập kích. Hai người tìm một sơn động ngủ tạm.

Không khí ở vùng Hoa Sơn tương đối lạnh hơn bên ngoài mà Tổ Linh thì rất nhạy cảm với nhiệt độ, một chút xíu lạnh cũng trở thành lạnh buốt như mùa đông. Biện pháp tốt nhất là ôm lò sưởi tự nhiên – Bảo nhi. Không cần nói cũng biết người nào đó vô cùng bất mãn, vì sao không để hắn ôm nàng mà phải là nàng ôm hắn???

- Ngốc ạ, đây là vấn đề về tâm lý! Giống như tự mình quay một con gà nói thế nào cũng ngon hơn mua gà quay ở tiệm!

- Sư phụ, người có thể nêu ví dụ khác không có “gà” được không?

- Được chứ! Ví dụ như... tự mình nấu một nồi vịt tiềm thì sẽ thấy ngon hơn nấu sẵn ở quán ăn!

- ...

- Sao vậy, rõ ràng ta không nhắc tới gà mà... T_T

- ...

Thôi được rồi, Bảo nhi sẽ tự giác im miệng, không nên khơi mào thêm nữa vì người chết vì tức sẽ luôn là bản thân. Bảo nhi niệm mười lần Chú Tĩnh Tâm, phát lời “ngoại cảnh” để ngủ. Ngoại cảnh là gì? Ví dụ như giọng nói thầm thì bay bổng của sư phụ, ví dụ như mùi hoa lan rừng trong tóc nàng, ví dụ như cái chỗ tròn trịa phập phồng ngay trước mặt... hắn cảm thấy mình giống như thầy chùa đứng trước nữ sắc mà tự huyễn hoặc: “A di đà phật, đều là ảo, không phải thực...”

13. Chương 13: Định Nghĩa Của “song Tu”

Đêm rất nhanh trở nên yên tĩnh. Trong động chỉ nghe tiếng dế kêu khe khẽ. Vài giọt nước chảy dọc theo nhũ thạch, rỏ từng tiếng ton ton xuống nền đá. Hang động khá ẩm ướt, chỉ có chỗ họ nằm là tương đối khô ráo. Bảo nhi biết sư phụ rất nhanh sẽ ngủ say, nàng vốn dễ nuôi, bị treo vắt vẻo trên cây cũng có thể ngủ ngon lành. Hắn nhẹ nhàng kéo đôi tay mảnh dẻ ra, chăm chăm ngồi dậy. Đôi mắt sâu thẳm nhìn ra bầu trời đen như mực. Bảo nhi cẩn thận kéo tấm áo đắp cho nàng, không tiếng động vẫy ra chút mê hương để Tổ Linh ngủ sâu. Hắn còn chu đáo biến ra một lò sưởi nhỏ, đem cho nàng ôm. Xong xuôi tất cả, Bảo nhi lén lút mang giày đi ra ngoài.

Hắn đi không phương hướng, chỉ muốn tránh xa hang động càng nhiều càng tốt. Màu áo xanh của hắn bị bóng tối nhuộm thành đen. Bảo nhi tìm thấy một con sông nhỏ. Hắn ngã xuống bờ sông, đem tay của mình nhúng vào trong nước. Dù đã kiểm chế nhưng vẫn phát ra tiếng rên rỉ đau đớn. Hắn đã nói dối nàng, không phải mất cảm giác mà là đau đến không còn cảm giác gì nữa. Bảo nhi cẩn thận nhìn vào trong nước. Chỉ thấy một vật gì có hình dạng cánh tay, đỏ sẫm, xù xì, bong vẩy... chẳng khác một khối thịt rửa là bao.

Bảo nhi mím môi cố động đậy ngón cái. Đau

Hắn thở hắt ra, một mối phơi thân trên cỏ. Trên trời lác đác vài vì sao, Bảo nhi cầu cho đêm nay qua nhanh hơn, khi trời sáng thì cánh tay mới bớt đau đớn. Hắn cảm thấy mình rất vô dụng, đi tìm Thái Hành lão quân nào đó không phải biện pháp tốt, chưa chắc gì có thể đến Hoa Sơn, càng không biết được người đó có giúp đỡ hay không. Hắn không muốn Tổ Linh liều lĩnh, không muốn nàng vì hắn mà bị thương. Bên mắt trái thần kiếm xoay tròn, nhấp nhàng như muốn trấn an chủ nhân.

- Tâm Sai... mày rốt cuộc là pháp bảo gì? Sao lại sinh động như vậy?

Bảo nhi luôn cho rằng cây kiếm này là một người hóa thành, bởi vì nó ngủ yên bên trong đôi mắt, nó hiểu và có lúc còn trò chuyện với hắn. Kiếm có tiên khí, thứ này hắn cảm thấy trên người Tổ Linh – quen thuộc vô cùng. Nhưng tận sâu bên trong còn có một thứ khác nữa, không phải ma khí, không phải phàm khí... là gì?

- Đừng ồn nữa

Cây kiếm xoay chậm lại rồi đứng im, trở thành một dấu thập rực đỏ bên trong con người. Bảo nhi nằm một lát điều chỉnh lại tâm trạng, biết trời sắp sáng thì ngồi dậy trở về. Không thể để sư phụ phát hiện!

Ở trong động, hắn thấy Tổ Linh vẫn ngủ say, thềm thở phào nhẹ nhõm, cởi giày trèo lên nền đá, nhẹ nhàng nằm vào chỗ cũ, không lưu lại dấu vết gì. Hắn vừa xoay người thì một cánh tay đã ôm chặt lấy, giọng nói nhừa nhựa

- Đi đâu...?

- Ah... sư phụ, ta đi... vệ sinh thôi mà!

- Đi vệ sinh cả đêm sao?

Tổ Linh mở to đôi mắt tỉnh táo. Đồ đệ dù thế nào vẫn là đồ đệ, chút mê hương có thể đánh lừa nàng sao? Bảo nhi bậm môi biết mình sắp no đòn rồi. Tổ Linh ngồi dậy đá vào mông hắn

- Người có mau mau khai ra không?

Bảo nhi đáng thương chỉ có thể né tránh. Tổ Linh hóa thành sư tử mẹ gầm gừ

- Nửa đêm nửa hôm người đi ăn trộm trâu à? Đã thế còn đi thật lâu, làm ta lo muốn chết! Nơi này là chỗ để người đi loạn sao? Hử?

Tổ Linh không khách khí cốc vào đầu đồ đệ. Bảo nhi la oai oái mà chỉ có thể tránh đông tránh tây. Thứ nhất, nàng là sư phụ, hắn sẽ không bất kính phản kháng. Thứ hai, nàng là nữ nhân, hắn rất vui vẻ để “người của mình” động thủ với mình. Tổ Linh đánh một mà vẫn không cạy được miệng Bảo nhi. Nàng tóm lấy cánh tay bị thương của hắn mà đe dọa

- Có nói không? Ta bẻ gãy tay người!

Bảo nhi hề hề cười

- Sư phụ à, ai cũng phải có thể giới riêng của mình, sư phụ không thể...

Hắn dừng lại, thở nhanh một chút

- Làm sao thế?

Bảo nhi nuốt xuống, tiếp tục cười

- Sao là sao?

Tổ Linh đánh hơi được sự bất thường, nàng nhìn xuống cánh tay của hắn, như vô tình bóp chặt một chút

- ...

- Sao rồi? – Bóp mạnh chút nữa

- ...

- Người bị đau?

- Không.

Lại tăng lực, Bảo nhi vẫn cứ cười vô tư

- Sư phụ à, tay bị thương, người nên thương xót chút xịu!

Tổ Linh buông bàn tay ra, tỉ mỉ quan sát hắn. Cho dù Bảo nhi che giấu kỹ thế nào thì Tổ Linh vẫn nhìn ra mặt hắn trắng bệch đi. Nàng nhẹ nhàng đặt tay lên khuôn mặt thân quen, nghiêm túc nói

- Bảo nhi không được cạy mạnh. Người đau hay khó chịu hay gì gì đó thì phải để ta biết! Không cho phép một mình chịu đựng! Ta không thể chịu đau giúp người nhưng... nhưng...

Nàng bối rối đến nói năng lộn xộn, đầu óc trống rỗng vì phát hiện mình không thể nào hiểu được Bảo nhi – người vốn dĩ thân cận nhất. Tổ Minh Bảo trầm mặt nhìn nàng, đôi mắt kia đã sắp rơi lệ rồi. Hắn thở dài,

cho nàng một nụ hôn trần an. Tiếng động bốn phía bỗng nhiên im bật. Tổ Linh chỉ nghe thấy hơi thở của hắn rất gần, rất gần...

Tổ Minh Bảo buông môi nàng ra, cam chịu gục đầu lên đôi vai hao gầy

- Đau lắm... Bảo nhi đau lắm... Nhưng Bảo nhi không muốn sự phụ cũng đau... thật không muốn nàng đau...

Nước mắt Tổ Linh im lìm rơi xuống, đau của hắn và đau của nàng làm sao so sánh được? Tổ Linh ôm lấy thân thể hắn, không còn là tiểu hài tử béo lùn, cũng không phải cậu bé nhỏ nhắn ngày nào, bây giờ hắn đã cao hơn nàng, là một nam nhân trưởng thành mãi mãi dừng lại ở tuổi hai mươi. Hắn lúc nào cũng cười, làm ra vẻ không có gì nhưng nàng luôn biết Bảo nhi có sự ẩn nhẫn tuyệt vời. Hắn sẽ không để người thân cùng chịu một gánh nặng, nếu có thể, hắn nguyện gánh một mình!

- Bảo nhi... người đau từ lúc nào, sao không nói ta biết?

Tổ Minh Bảo ở trên vai nàng khẽ cười

- Cũng lâu rồi...

Cái gì mà “cũng lâu rồi”? Tổ Linh tức giận mà không nỡ đánh tiếp, thật là một đứa trẻ to xác, cứ suốt ngày chọc nàng nổi giận. Bảo nhi nghiêng đầu, từ trên vai nhìn khuôn mặt Tổ Linh ở khoảng cách rất gần, có thể thấy rõ từng sợi lông tơ trên làn da mịn màng như phấn.

- Nếu Bảo nhi đau, sự phụ có thể làm gì?

- Ta... ta có thể thổi thổi giúp người!

- Thổi?

- Uhm... thổi thổi sẽ bớt đau, lúc bé mỗi lần người ngã, ta đều giúp người thổi vết thương, người lập tức ngừng khóc!

- Nói vậy, Bảo nhi không có khóc!

- Ừ thì không khóc nhưng tóm lại là tốt hơn!

- Thế sao? Vậy thổi đi!

Tổ Linh gạt đầu, đẩy đẩy người hắn

- Ngồi thẳng dậy, đưa tay đây!

- Không cần, thổi vào miệng đi

- ...

- Thổi đi

Tổ Linh bất lực. Sao lại thành thế này? Bảo nhi à, người có thể đừng thừa cơ trục lợi được không? Nói thế nào ta cũng là sự phụ, lại còn là nữ nhân... phải giữ cho ta một chút tôn nghiêm chứ!

Trong ánh mắt chờ mong khẩn thiết của ai đó, Tổ Linh đành phải nghiêng đầu hôn vào môi hắn. Bảo nhi mắc bệnh “ghiền hôn” rồi, suốt ngày chỉ nghĩ tới hôn, sao không học tập nàng nghĩ tới “gà” ấy!

Bên ngoài trời còn chưa sáng hẳn, trong này có một nam nhân đang sung sướng ngả đầu trên vai người mình yêu, nhắm mắt tận hưởng nụ hôn của cô ấy. Tổ Linh vụng về, lại ngại ngùng, nụ hôn hơi hột như chuồn chuồn lướt nước. Nàng chỉ thấy đôi mắt đen kia mơ màng nhưng nồng đượm, kiểm thần nghiêng qua nghiêng lại như quả lắc, nó cũng bị say giống như chủ nhân.

Môi Tổ Linh rời đi, Bảo nhi cũng không bắt mãi, hắn tiện lợi hôn lên cổ nàng, nghe thấy rõ ràng mạch đập thình thịch dưới cánh môi. Cánh tay lạnh lặn bí mật vương ra, khóa chặt Tổ Linh vào cơ thể ấm nóng. Bảo nhi tiếp tục hôn xuống, răng cắn lấy vai áo kéo ra, môi tỉ mỉ vẽ theo xương quai xanh thanh mảnh, từ từ chảy xuống ngực. Trên ngực trái của nàng có một nốt ruồi nhỏ, bé bé đáng yêu.

Không biết từ lúc nào bầu không khí trở nên ám muội. Cũng không biết bằng cách nào Tổ Linh đã bị đè xuống dưới thân người kia. Nàng thở nhanh, nghe tiếng vải lụa ma sát sồn sột

- Sư phụ, người dạy ta “song tu” đi!

Tổ Linh trợn mắt nhìn xuống, rất thật thà thú nhận

- Cái này.... Phong Trạch chưa có dạy...

Lập tức Bảo nhi ngẩng đầu lên, mắt lấp lóe tia nguy hiểm

- Hắn dạy cũng không cho học! Phải tự học hoặc là... ta dạy cho nàng!

- Người biết sao?

- Không biết!

- Thế mà còn đòi dạy!!!

Bảo nhi e hèm một tiếng, nhìn xuống chỗ y phục vừa cởi lớp ngoài, nửa kín nửa hở vô cùng gợi cảm, hắn tỏ ra thông thái giảng giải

- Bảo nhi từng đọc sách, sách có nói qua loại tiên pháp này...

Tổ Linh cũng tò mò lắm, đồng tai nghe ngóng. Bảo nhi nghiêm túc nói tiếp:

- Thật ra song tu cũng không có gì ghê gớm. Phàm nhân vẫn làm mỗi ngày đó thôi! Định nghĩa cơ bản của “song tu” là “tạo ra thể hệ mới”. Phàm nhân chỉ cần làm theo các bước cơ bản, sau vài lần nhất định thành công. Tiên nhân lại không dễ dàng như vậy. Cơ chế này là sự kết hợp giữa âm và dương, trong khi tiên khí lại hàm chứa rất nhiều yếu tố khác, nếu chỉ làm theo các bước của phàm nhân thì sẽ mãi mãi không thể “tạo ra thể hệ mới”...

Tổ Linh lúc hiểu lúc không nhưng vẫn gật như gà mổ thóc. Bảo nhi càng làm vẻ thông thái, vỗ vỗ đầu nàng tiếp tục phân giải

- Cho nên, khi tiên nhân chúng ta... yêu nhau mà muốn... tạo thành tiên thai thì phải dùng đến “song tu”. Xác suất thành công là một trên hai trăm.

- Sao thấp quá vậy?

Tổ Linh cảm thấy tiên pháp này rất huyền bí, lại khó thành công, còn khó hơn Thập Tam Phân Kinh nàng từng học. Bảo nhi nhướng mày:

- Dĩ nhiên phải như vậy rồi. Phàm nhân muốn tu tiên cần trải chín kiếp tu hành, nào có ai dễ dàng sinh ra đã là tiên cốt? Cho nên quá trình ra đời của những đứa trẻ đó phải thật là... gây cản!

- Waooo.... Ly kỳ ghê! =))

- Có muốn biết, cụ thể làm sao để song tu không?

Bảo nhi từ lý thuyết bắt đầu hướng tới thực hành. Tổ Linh thì lại có chút lo lắng

- Có cần nhiều tiên khí không? Mất bao nhiêu thời gian?

Bảo nhi nắm tay nàng, hướng dẫn bàn tay nhỏ ôm lấy lưng hắn, kề sát mặt, mắt nhìn mắt, môi chạm môi. Hắn thì thầm

- Rất mất sức, phải mở tất cả tiên nhãn, nội đan, ngũ hành... à... mở luôn cả quần áo nữa nha! Sau đó thì triển pháp đồ Âm – Dương và giữ nguyên như vậy đến khi kết thúc. Thời gian thì... sách nói là càng- lâu- càng- tốt.

Tổ Linh tròn mắt nhìn, rất thông minh nhận ra vấn đề:

- Thôi, thế thì không nên làm... Mở như vậy không hề có lực phòng thủ, không may lúc tu luyện bị ma tộc đánh úp thì chết chắc! Xác suất thấp lắm lắm, ai thêm làm chứ?

Bảo nhi cười cười, đồng ý với nàng:

- Phải, song tu rất nguy hiểm, cho nên người ta luôn chọn nơi an toàn, kín đáo, không ai tìm ra, không ai quấy rầy. Mặc dù khả năng thành công rất thấp nhưng rất nhiều người vẫn luôn theo đuổi tiên pháp này!

- Tại sao???

Bảo nhi nhẹ nhàng áp trán mình lên trán nàng, bàn tay lạnh lẽo đan vào năm ngón tay búp măng, đôi chân cũng không tiếng động cuốn lấy chân nàng. Tổ Linh nghe được giọng nói dịu dàng nhất từ trước đến nay:

- Bởi vì... song tu chỉ thực hiện được khi họ thật sự yêu nhau, sẵn sàng chết vì nhau, sống vì nhau. Tình yêu đó là cảm giác tuyệt diệu nhất, thấm vào trong máu, trong tim. Và một sinh linh được tạo thành từ điều này là lời tuyên thệ cho sự gắn kết vĩnh hằng... Đó sẽ là một đứa trẻ mà dòng máu của ta và của nàng đều chảy trong người nó – mãi mãi tồn tại cùng một chỗ!

Dường như thế gian, vạn vật đều vì giọng nói này mà sinh ra.

Dường như tất cả luân thường đạo lý đều không còn ý nghĩa.

Tổ Linh ngây dại nhìn Bảo nhi, chỉ thấy mắt hắn rất đẹp, mũi rất đẹp, môi đặc biệt đẹp... cái gì cũng ĐẸP! Thảo nào người xưa nói “Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi”.

- Bảo nhi

- Gọi Minh Bảo!

- Minh Bảo

- Ủ, Linh nhi!

- Cái gì? Tại sao không cho ta gọi Bảo nhi còn ngươi lại gọi “Linh nhi”. Ta mới là sư phụ!!!

Tổ Minh Bảo dụi dụi chớp mũi vào má nàng, yêu thương đáp:

- Dưới giường là sư phụ, trên giường chỉ là nữ nhân thôi, hiểu chưa hả ngốc?

14. Chương 14: Thổ Xà Là Rắn Nuôi Trong Nhà

Sau một đêm gần như không ngủ, tinh thần của Bảo nhi... rất tốt! Lúc bình minh sáng rõ, Tổ Linh hết sức bất mãn vì bị kéo dậy. Một chết người ta nha, lại không cho ngủ thêm tí xú!

Bảo nhi cẩn thận tỉ mỉ lau mặt cho nàng, chải mái tóc dài gọn gàng rồi mang hài vào đôi chân bé nhỏ, đây là công việc yêu thích mỗi ngày của hắn. Khi ra khỏi động đá, Tổ Linh vẫn còn nhắm nửa con mắt, lú lú ngáp dài.

Đi rồi đi, chỉ thấy màu xanh nối tiếp màu xanh, quái lạ là không có bất kì con vật gì. Đến quá trưa, họ tìm được một hồ nước. Theo hiểu biết của Tổ Linh chắc chắn đây là Hồ Lục Sắc. Bởi vì hiện tại nước hồ có màu vàng chanh, óng ánh như mật. Cái hồ này trong một ngày sẽ thay đổi sáu sắc thái, khi đêm đến thì hóa thành màu đen, bình minh lên sẽ bắt đầu từ màu trắng, cứ thế luân chuyển một cách diệu kỳ. Trên tiên giới này, không nơi nào có lắm kỳ quan dị cảnh như ở Hoa Sơn.

Hai thầy trò dừng chân nghỉ ở bên hồ. Cánh rừng bên kia chính là lãnh địa của Thổ Xà rồi, đi vào đó không biết có bao nhiêu nguy hiểm đang chờ. Tổ Linh lo lắng ngả ra sau, dựa vào lồng ngực quen thuộc, nàng cẩn thận kéo ống tay áo, nhìn vào cánh tay bị thương của Bảo nhi

- Liệu còn cách nào khác không? Thực sự phải xông vào đó sao?

Bảo nhi vùi đầu vào tóc nàng, khẽ hỏi. Tổ Linh cắn cắn môi

- Ta nghe nói Thái Hành lão quân là người có lòng từ bi, xem trọng nhân sinh và tiên đạo. Ông ấy sống cách biệt với tiên giới, thường không giao lưu rộng rãi, chủ yếu qua lại với các trưởng lão tiên môn. Ta đoán sẽ không ai đem chuyện bất quá lọt vào tai lão quân. Như vậy ông ta không hề biết chúng ta là ai, thấy người trọng thương có khi thương tình mà cứu chữa... Quan trọng là phải làm sao qua khỏi cái ả Thổ Xà... một con rắn đất có lẽ không quá lợi hại đúng không?

Chỉ số lạc quan của Tố Linh rất cao, vì lẽ đó mà nàng luôn kiên cường vượt qua những tháng ngày khổ sở từ lúc ra khỏi tiên môn. Bảo nhi cũng thích điểm này, một cô gái luôn cười giống như vầng mặt trời luôn tỏa nắng.

- Sau lần này, chúng ta hãy đi đâu đó thật xa... để không có bất kì ai tìm được, sống những ngày an bình, vui vẻ, giống như trước kia... có được không?

Bảo nhi thủ thủ vào tai nàng một sự hứa hẹn về tương lai. Dù Tố Linh không biết trên đời này còn có nơi nào như thế để họ ẩn thân nhưng nàng cũng rất kỳ vọng vào một cuộc sống tươi đẹp. Nếu ngày xưa Phong Trạch không thể cho nàng điều đó thì bây giờ Tố Minh Bảo nguyện ở bên cạnh nàng cả đời, cùng nhau sống ngoài vòng đạo lý, cùng nhau bẻ gãy những quy tắc cổ hủ, chỉ cần bản thân hạnh phúc là đủ rồi!

Đây có lẽ là ông trời trêu lòng người. Tố Linh sẽ không thể nào ngờ được, dự định mà họ vạch ra chỉ trong chốc lát đã rơi vào vô vọng. Trên đời này, đem lại bình an cho nàng có thể là Trương Chí Thanh, có thể là bất kì nam nhân nào, thậm chí Phong Trạch cũng không ngoại lệ. Nhưng trong số đó, chưa bao giờ gồm có Tố Minh Bảo...

Vào lúc này, Tố Linh cảm thấy tinh thần rất tốt, hào phóng quay đầu “mi” Bảo nhi một cái. Hắn cười cười nhìn bộ dáng vui vẻ của nàng, xấu xa nói thêm một câu:

- Còn phải chăm chỉ rèn luyện bí kíp song tu nữa, phải tập cho nhuần nhuyễn vì khả năng thành công quá thấp, mỗi ngày không làm thì không thể có kết quả!

Tố Linh liền nhớ tới cái “song tu” vô cùng thất bại tối qua. Trời ơi... có làm không? Những lúc như thế đầu óc người ta đều lún lún trống rỗng, làm gì còn tỉnh táo mà vận dụng cái pháp đồ âm âm dương dương chết tiệt kia...? Bọn họ về cơ bản là không ai duy trì được, sau vài phút, lý thuyết đã bị quăng ra sau đầu, cứ vậy mà quần lấy nhau thôi...

Tố Linh đỏ bừng mặt, đắm vào ngực ai đó cho hả giận.

- Luyện, luyện, luyện, người đi mà tự luyện!

Bảo nhi ranh mãnh tóm lấy tay nàng, vô cùng chính chắn khẳng định:

- Không thể nào... vẫn chưa ai phát minh ra “đơn tu” nha!!!

Khi Hồ Lục Sắc chuyển qua màu xanh lá mạ, hai người tiếp tục lên đường, bước vào cánh rừng gần núi Hoa Sơn nhất. Họ biết mình sẽ được “chủ nhà” đón tiếp vô cùng nồng nhiệt.

Và quả đúng như thế...

Tố Linh và Bảo nhi đang đứng trước một con rắn khổng lồ!

Phải hình dung thế nào về nó đây?

Thổ Xà có cái đầu to và cứng như một tảng đá cực đại, thân nó đen trùng trục, to bằng cây cổ thụ trăm năm. Mỗi khi cái thân này chuyển động sẽ tạo ra một con đường mòn mà cây cối đều gãy nát. Hai người Tố Linh và Bảo nhi so với nó chẳng khác nào viên kẹo ngọt, không đủ đánh răng!

Thổ Xà vươn cái đầu dài tới, mắt đỏ như ngọn nến, lưỡi lè lè nhìn hai nhân vật mới xuất hiện

- Đứng động.

Bảo nhi khề nói. Tố Linh chẳng cần nhắc nhở, nàng đã sợ tới mức không nhún nhích được rồi. Ai mà biết Thổ Xà to như vậy chứ!!!

Con rắn chậm chạp trườn tới, lưỡi nó phát ra âm thanh “xè xè”. Cả hai người nín thở, chỉ cần nó há miệng ra, họ sẽ bỏ chạy ngay, to thế này ai mà chơi chứ? Thổ Xà lè lè lưỡi ngửi mùi của Tố Linh. Bảo nhi thâm cảm thấy may mắn, vì hắn biết rõ nàng như một đóa lan rừng, mùi hương tự nhiên này sẽ không làm con vật chán ghét!

Thổ Xà quả nhiên bỏ qua cho Tố Linh. Sau đó nó quay đầu qua Bảo nhi.

Tổ Minh Bảo điềm tĩnh nhìn vào mắt Thần thú, không hiểu sao hắn cảm thấy nguyên khí này rất quen. Mắt đỏ của Thổ Xà cũng nhìn Bảo nhi như thoi miên. Tâm Sai kiểm trở nên kích động, dường như không chờ đợi nổi, muốn lập tức bay ra chém giết. Tiên khí của nó cuộn cuộn dâng lên, làm tầm nhìn của hắn mờ đi rất nhiều.

Kiểm ngoạn... bây giờ không phải lúc để nổi loạn nha

~~Bảo nhi nhắm mắt rồi mở mắt, trấn an Tâm Sai. Lúc này, không hiểu Thổ Xà nghĩ gì mà lại trườn sát tới, bò xung quanh Bảo nhi, phần thân của nó xếp thành nhiều vòng tròn mà Bảo nhi là tâm. Tổ Minh Bảo trợn mắt nhìn con rắn, chỉ thấy cơ thể nó đã siết lấy mình, kiên cố và chắc chắn. Sau khi ôm trọn Bảo nhi vào thân, Thổ Xà kề sát đầu tới, lưỡi của nó lè lè chạm vào mặt Bảo nhi. Nếu Bảo nhi không làm thì... dường như Thổ Xà đang bày tỏ tình cảm!?

Bị con rắn to dùng cuốn lấy nhưng Bảo nhi không thấy đau, điều đó cho thấy Thổ Xà không có ý bóp chết rồi ăn thịt hắn. Bảo nhi yên tâm hơn. Nhưng mà Tổ Linh đứng bên kia thì không hề có cảm giác này, nàng kinh hoàng nhìn đồ đệ yêu sắp thành điểm tâm cho con rắn đất. Nàng là sư phụ! Nàng phải cứu Bảo nhi!

Nghĩ là làm, Tổ Linh nhìn quanh quất, phát hiện một cục đá rất to. Nàng cẩn trọng nhích chân tới, kêu kêu rồi nhặt hòn đá lên.

Trong lúc Thổ Xà vẫn còn yêu thương liếm liếm Bảo nhi thì một cục đá từ đâu nện vào đầu nó. Con rắn xiểng niểng, tròng mắt quay tròn, cơ thể tự giác thả lỏng đặt Bảo nhi xuống đất. Nó chỉ choáng một chút rồi lập tức nổi giận nhìn về phía thủ phạm. Tiếng xè xè lớn hơn, đôi mắt cũng đỏ sậm lại.

Bảo nhi cảm thấy nguy cấp, theo phản xạ chạy lại bảo vệ Tổ Linh. Cùng lúc đó, Thần rắn với tốc độ cực nhanh mổ tới, những chiếc rắn mang đầy nọc độc không do dự cắn vào... tay của Bảo nhi!!! Tất cả diễn ra quá nhanh, chỉ trong tích tắc không thể nào phản ứng kịp...

- Không!!!

Tổ Linh ở trong lòng hắn hết toán lên. Đồ ngốc này! Tại sao lại lao tới, tại sao lại chắn cho nàng??? Nanh rắn cắn vào đúng cánh tay đang bị thương, máu đen chảy ra, nhiều thành dòng xuống đất. Bảo nhi mặt tái tím, không sức lực khụy xuống.

- Bảo nhi, Bảo nhi... người sao rồi? Đừng làm ta sợ...

Tổ Linh phát khóc, nàng đỡ lấy thân thể hắn, hoảng hốt nhìn những lỗ răng sâu hoắm. Nàng rồi rít đưa tay ra, cố gắng bịt những chỗ máu chảy, nhưng mà không hiểu sao máu cứ tuôn như vòi, đã hóa thành một vũng đen sậm dưới đất rồi!

- Đừng... đừng chọc vào nó...

Bảo nhi cắn răng nói, vẫn duy trì tư thế che chắn cho Tổ Linh. Phía bên kia Thổ Xà có hành động rất khôi hài. Nó cuộn tấm thân dài thành một cái tổ, sau đó tự rúc đầu vào giữa, hóa thành một quả bóng tròn tròn, rất có phong thái đà điểu! Tổ Linh làm gì có tâm trạng chú ý tới biểu hiện lạ lùng của con rắn. Nàng cuộn quýt xé ra một mảnh vải, hóa thành dải lụa dài quấn vết thương lại, độ tiên khí để máu ngừng chảy. Nàng tự nhắc nhở trong đầu: nọc rắn có Thần khí. Thứ này không thể xem thường đâu, bọn họ là tiên thể, dù tu vi mấy vạn năm cũng mãi mãi không bằng sức mạnh của Thần lực! Cánh tay này vốn đã bị thương rất nặng, phen này không khéo thì phải phế đi mất!

Nghĩ tới đây, khuôn mặt xinh xắn lập tức giống cái bánh đa nhúng nước. Cũng tại nàng cả, đang yên đang lành sao lại đưa hắn tới nơi quái quỷ này làm mối cho con rắn đất chứ!

Bảo nhi lại bình tĩnh hơn rất nhiều, hắn nhìn bàn tay run run và mớ băng vải rồi tỉnh rồi mù. Haizzz... Tổ Linh chưa bao giờ có năng khiếu làm đại phu mà!

- Được rồi, máu không chảy nữa, không sao đâu!

- Cái gì mà không sao??? Thổ Xà là thần vật đó, chúng ta không phải là đối thủ của nọc rắn đâu!

Bảo nhi nhú mày, cố xác định lại cảm giác lúc này. Không đau, không nhức, không tê... có lẽ tình hình không nghiêm trọng như nàng nghĩ. Chốc lát sau, cánh tay của Bảo nhi giống hệt một cái đùi gà, phía trên

còn thất một cái lơ to, hấn cảm thấy trọng tâm bị lệch đi vì cánh tay bị bó nặng trĩu. Bấy giờ Tổ Linh mới thở phào nhẹ nhõm, may là nàng nhanh trí cầm máu, không thì sẽ chảy đến chết mất!

Tổ Linh quay đầu nhìn qua bên kia, giật mình phát hiện mình đã bỏ quên bàn răn từ nãy giờ, vậy mà bạn í không hề động thủ, đang chơi trò gì đó đại loại là tự biến thành quả banh to, có vậy, lại còn lẩn lẩn...

- Này... nó bị làm sao thế?

Bao nhi nghiêng ngẫm

- Đại khái là... tự hồ thẹn...

Cái đuôi răn từ trong trái banh lộ ra, nhún nha nhún nhích, giống một chú sâu nhỏ. Bao nhi nhướn mày, quyết định bước gần một chút. Tổ Linh sợ hãi níu tay hấn lại, Bao nhi chỉ nhìn nàng, cười trấn an một cái

- Thật ra nó chưa hề có ý tấn công ta, có lẽ Thổ Xà không dữ dằn như chúng ta tưởng.

Để chứng minh điều đó, Bao nhi liếc nhìn giờ tay, vỗ vỗ vào lớp vẩy đen bóng loáng của nó. Cái đầu răn lập tức thò ra, cặp mắt đỏ hay hấy. Nó nhìn bọn họ, ngập ngừng vươn cổ tới, lưỡi dài lè lè liếm vào cánh tay băng bó. Tổ Linh đặc biệt chú ý tới cái đuôi ngoe ngoảy như vui mừng. Nàng bí mật nói khẽ nào tai Bao nhi

- Con này là Thổ Xà hay “Thổ Cầu” vậy???

Tổ Linh có cảm giác răn thần đã bị biến chất, nếu bây giờ nó kêu “gâu gâu” vài tiếng thì nàng hoàn toàn không nghi ngờ là chó đầu thai nhầm!

Lúc này răn ta đã khôi phục thân thể dài vĩ đại của nó, rất nhu thuận chơi đùa bên cạnh họ. Cái lưỡi hai chia đặc trưng của họ xà thích cuốn lấy bàn tay Bao nhi. Hấn cũng thấy con răn này đáng yêu, giống như một đứa trẻ to xác. Tổ Linh trề môi nhìn một người một vật diễn cảnh chủ tớ lâu ngày gặp nhau. Haizzz... đúng là tiên môn thích bịa chuyện dọa người, ai bảo Thổ Xà là Thần vật hung tợn chứ, nó cùng lắm là thú nuôi trong nhà thôi!

Con răn rất nhanh quen thân với hai người. Nó đưa cái đuôi dài, cuốn lấy họ rồi bỏ đi. Tổ Linh và Bao nhi ngỡ ngàng để nó vận chuyển về hang ổ. Đó là một cái động thật lớn, thật sâu, xung quanh chất đầy da răn sau nhiều lần lột xác. Thổ Xà không ngừng lại, nó tiếp tục đưa họ vào sâu bên trong. Động càng lúc càng hẹp, cuối cùng thì con răn phải cúi thấp người bò vào, Tổ Linh ôm ghì lấy Bao nhi, cả hai đang ngồi trên đầu con vật. Vách động là loại thạch mát lạnh, phát ra ánh xanh lam mờ mờ, có thể mơ hồ nhìn thấy lối đi. Không khí dần ấm thấp và tanh tươi. Tổ Linh cho rằng mình đã lầm, có phải nàng vừa cảm nhận được ma khí hay không?

Đùa cái gì chứ? Đây là địa bàn của Hoa Sơn, được mệnh danh là vùng đất trong lành nhất, không thể nào có sự hiện diện của Ma tộc! Nhưng để chứng minh cho suy đoán của nàng, con răn đã ngừng lại. Phía trước quá nhỏ, nó không thể đi sâu hơn. Thổ Xà hạ thấp đầu, Bao nhi và Tổ Linh tự giác trèo xuống. Đối diện họ là một ngã ba. Hai lối rẽ phía trước, trái và phải nhưng cái nào cũng tối âm u và ma khí bốc lên cuộn cuộn.

- Đây... là đường hầm dẫn tới Ma giới sao?

Trông mắt của Tổ Linh sắp lọt ra ngoài. Thế này là thế nào? Một con đường như vậy lại ở trong hang Thổ Xà, Thái Hành lão quân có biết không? Thật ra mỗi ngày vẫn có vạn vạn yêu ma từ Ma giới thoát ra, chúng đi bằng những cánh cổng lưu động, bất kì lúc nào cũng có thể mở ra ở bất kì nơi nào. Nhưng mà tuyệt đối sẽ không ai ngờ rằng, ngay trên lãnh địa thiêng liêng nhất của tiên giới lại có một địa đạo thông thoáng thế này. Bao nhi nói ra suy nghĩ của mình:

- Có lẽ Thổ Xà không phải để ngăn cản người lạ xâm nhập Hoa Sơn, thực chất nó canh gác con đường này...

Tổ Linh ngẫm nghĩ, cũng rất có lý. Nhưng với năng lực của Thái Hành lão quân, lấp hấn lối đi này có phải tốt hơn không? Nàng nhìn xung quanh vách động. Nơi này rõ ràng rất thông thoáng, không có vật cản nào, cũng không có dấu hiệu từng bị che lấp. Bao nhi nhìn chăm chăm vào ngã rẽ bên trái, hấn thấy hơi thở mình nặng nề, ngực mơ hồ có sự đau đớn vô hình. Hấn thấy sợ hãi thứ gì đó bên trong!

Tổ Linh phát hiện ra sự khác thường của Bảo nhi, nàng cũng nhìn về cái lỗ tối u u bên trái. Cánh tay bị thương của Bảo nhi run run, hần phát hiện ra đầu ngón tay đã có thể cử động theo ý muốn. Nọc rắn không những không gây hại mà còn hiệu quả như “lấy độc trị độc”.

Tổ Linh cảm thấy nơi này quá đáng sợ, vượt qua năng lực của nàng, nàng không muốn mạo hiểm, nhất là khi Bảo nhi đang có thương tích trên người.

- Chúng ta quay lại đi! Đi tìm Thái Hành lão quân hỏi thử xem, phải trị thương trước rồi mới tính!

Nàng quyết định phải rời khỏi nơi quái quỷ này càng nhanh càng tốt. Tổ Linh kéo lấy tay Bảo nhi nhưng hần vẫn đứng im tại chỗ, mắt không thể nào rời được con đường u tối kia

- Sự phụ chờ ở đây, ta muốn đi vào đó... muốn xem rốt cuộc mình đang sợ cái gì...

Hần không đợi nàng đồng ý đã mạnh mẽ giật tay lại. Tổ Linh ngơ ngác nhìn sự kiên quyết khác thường của hần. Nàng làm sao có thể để hần một mình đi vào nguy hiểm? Tổ Linh muốn phản đối nhưng Bảo nhi đã nhanh chóng chạy vào trong.

Nàng cuốn quýt co giò đuổi theo, động này rất rộng, một tiếng nói thầm cũng trở nên to, vang vang như chuông ngân. Tiếng bước chân của hai người thật ồn ào. Họ đi vào trong con đường tối, không có gì bất thường ngoại trừ nhiệt độ ngày càng thấp.

Tổ Linh rất bất an, siết chặt ống tay áo của Bảo nhi. Hần chưa bao giờ cãi lời nàng, càng không bao giờ tự ý định đoạt điều gì. Đây là lần đầu!

Khi họ đi đến cuối con đường, không khí đã lạnh thấu xương. Ánh sáng bạc chiếu ra từ bên trong. Tổ Linh sẽ không bao giờ quên hình ảnh khủng khiếp này, nó mãi mãi là cơn ác mộng trong cuộc đời dài đằng đẵng, không vì thời gian mà sự kinh hoàng ấy giảm đi...

15. Chương 15: Cơn Ác Mộng Nơi Cuối Con Đường

Con đường dừng lại ở một không gian rộng. Giữa hồ nước đóng băng là một cây cổ thụ hình thù quái dị, chỉ có quả mà không có lá. Tán cây vươn ra, chiếm hết toàn bộ không gian động. Dưới những cành gỗ trơ trụi lủng lẳng những quả đen, chúng đều phủ lớp băng dày trong suốt.

Tổ Linh theo sau Bảo nhi, sợ sệt và tò mò nhìn thứ “trái cây” kia. Mãi cho tới khi đến gần, nàng mới hiểu ra, chúng không phải hoa quả mà là... tim! Rất nhiều trái tim vẫn còn đang đập, lớp băng tuyết giống như cái vỏ bảo vệ thứ nội tạng nhún nhích bên trong

- Đây là... “cây tim” sao?

Tổ Linh thều thào nói, trong hiểu biết của nàng hoàn toàn không có loài cây nào kì lạ như vậy, ít nhất là ở tiên giới không có. Nàng quay đầu phát hiện mặt Bảo nhi trắng bệch. Hần cứ vậy mà... ngã xuống!

- Minh Bảo!!!

Tổ Linh giữ lấy hần, đỡ cánh tay bị thương, nàng nghĩ vết thương đang đau nên Bảo nhi mới ngã đi như thế. Tổ Minh Bảo không ngã nhưng cũng không thể nào tỉnh được, hần đúng là rất đau nhưng không phải tay đau mà là ngực đau! Những trái tim kia đập cùng một nhịp và trùng hợp làm sao lại đúng như nhịp đập của trái tim này – trái tim vẫn còn nằm bên trong lồng ngực.

Dường như có cái gì sắp tan vỡ, có thứ gì sắp tỉnh dậy và đảo lộn thế giới này. Tổ Minh Bảo như nhìn thấy một cái vực thẳm, hần đang đứng sát mép vực, chuẩn bị ngã xuống và bên dưới là tất cả sự thật đã bị dối trá và tàn nhẫn che giấu. Tầm mắt hần mờ hồ nhìn, hần giữ chặt bàn tay của Tổ Linh, đó là nơi duy nhất vẫn còn hơi ấm. Tự nhiên cảm thấy bản thân yếu đuối quá, chỉ muốn dựa vào nàng, tìm sự an ủi chỗ che...

- Có... tất cả bao nhiêu?

Bảo nhi nặng nề hỏi.

- Cái gì? Bao nhiêu cái gì?

Tổ Linh muốn phát khóc. Nàng ôm Bảo nhi vào lòng, vô cùng sợ hãi nhìn thấy đôi mắt chết lặng kia. Đau đớn triền miên, tuyệt vọng cùng cực... một ánh mắt cô đơn và lạc lõng đến ám ảnh.

- Tim... tim thần... bao nhiêu?

Bảo nhi vẫn khần khiết hỏi. Cái gì? Cái gì? Tổ Linh không hiểu gì hết. Nàng chỉ dùng sức ôm lấy đầu hắn. Lúc bé hắn ngã bao nhiêu lần, còn suýt bị một con báo gặm vồ chết vậy mà chưa bao giờ hoảng sợ... bây giờ nàng đã thấy sự yếu đuối này – một Bảo nhi thật sự cần được an ủi và yêu thương

Tổ Minh Bảo nửa nằm trong lòng nàng, vẫn không buông tha, hắn siết chặt tay nàng, tiếp tục nhìn cái cây quỷ quái trước mặt

- Đếm đi, rốt cuộc ở đây có bao nhiêu cái???

Đối với sự cố chấp này, Tổ Linh không thể làm gì khác là vừa ôm hắn vừa ngắc đầu đếm.

Một...

Hai...

Mười...

Hai mươi...

Năm mươi...

- Là... tám mươi, tám mươi quả tim!

Chính Tổ Linh cũng kinh hoàng với con số này. Tim kia ở đâu ra, tám mươi sinh mệnh vì sao mà chết? Tổ Minh Bảo đã bình tĩnh một chút, hắn lắc đầu, khẽ nói:

- Tám mươi, không đúng, là tám mươi một chứ!

Bảo nhi gượng ngồi dậy, đẩy Tổ Linh ra xa. Hắn xé đi lớp vải bao bọc cánh tay. Những ngón tay đã cử động dễ dàng, hoàn toàn khỏe mạnh như trước nhưng đồng thời cũng không bao giờ trở lại như cũ. Đã không thể quay lại, có những thứ mãi mãi không thể trở lại...

- Bảo nhi?

Tổ Linh trước sau mơ hồ. Nơi này nàng không biết, Bảo nhi hành động khác thường, tất cả những sự vật quanh đây ẩn chứa một bí mật đáng sợ nào đó. Thế giới này không thuộc về nàng, nàng phải nhanh chóng rời khỏi đây!

Tổ Minh Bảo điên loạn xé hết tầng tầng lớp lớp vải, cuối cùng cũng thấy được cánh tay dị dạng của mình. Những chiếc vẩy gai, những khớp xương nhô cao gồ ghề, năm ngón tay dài ra, mọc móng sắc. Cái này mà tay người sao? Tay quái vật thì có!

Tổ Linh ngồi bẹp trên đất, kinh hoàng bịt miệng lại. Nàng nghĩ thấy rõ ràng ma khí đang bị hút vào, tay của Bảo nhi từ khi nào đã hóa thành ma vật, hay là chất độc của nọc rắn gây ra điều này?

Không có thời gian để suy nghĩ thêm nữa, bởi vì Tổ Linh đã cảm thấy một luồng ma khí nặng nề đang tới gần. Có lẽ nó xuất phát từ lối rẽ bên phải, con đường kia thông với ma giới và cái kho lạnh chứa đầy tim sống này là địa phương bí mật của Ma tộc. Thảo nào tiên môn không hề nhận ra, có ai ngờ nó lại nằm trên lãnh địa Hoa Sơn chứ?

Bảo nhi cho dù phát cuồng tới đâu cũng không quên bên cạnh mình còn có Tổ Linh, hắn sẽ không để nàng gặp nguy hiểm. Bảo nhi kéo nàng nấp vào một ngách đá, tạo một kết giới nhỏ ngăn cản tiên khí trên người họ. Đi vào trong động quả nhiên là Ma tộc, chúng là những con yêu sáu tay, có chừng năm con, đang hý hục kéo theo những chậu gỗ to. Ma đầu mang hình người cầm roi da, quất vào người lũ tiểu quái, găm gờ đe dọa

- Nhanh nhanh, chúng bay có kéo nhanh không thì bảo?

Những chiếc chấu đặt trên một con xe dài, là những tấm ván ghép lại. Năm con tiểu quái móc dây thừng ngang ngực, ị ạch kéo.

- Dừng, dừng lại! Dem cái này tưới cho Ma Mộc đi, cẩn thận một chút, chú ý bước chân trên điểm đánh dấu, bước nhầm là sẽ dẫm phải băng mỏng, rơi xuống hồ Tuyệt Cực chết không lưu hồn đó!

Năm con ma ngoan ngoãn mỗi người vác một chấu, thận trọng nhón chân đi trên mặt băng. Chúng từ từ vượt qua hồ băng lớn, đi tới cái cây mọc ở giữa. Những chấu to được đổ xuống gốc cây, mùi tanh xộc lên.

- Máu?

Tổ Linh kinh hãi thều thào. Đây là máu người, Ma Mộc kia hút ma khí và cả máu người để sống. Mỗi ngày đều như vậy sao? Chỗ máu kia phải giết bao nhiêu người mới thu được?

Trong lúc thuộc hạ làm việc, Ma đầu ông ông nghênh cầm roi da, rào quanh gốc cây đêm qua

- Tám mươi, không thiếu trái nào! Tốt lắm, bây giờ đi thôi!

Hắn dẫn đám tiểu ma ôm thùng rỗng quay trở về, bất ngờ chân đứng sững lại. Ma đầu nghi hoặc nhìn xuống. Dưới mũi giày chính là dải lụa tím của Tổ Linh dùng để băng bó vết thương cho Bảo nhi. Họ gấp gáp đã quên không thu dọn nó.

- Đây là cái gì...?

Ma đầu chưa nói xong thì trước ngực đã bị kiếm gỗ xuyên thủng. Tổ Linh chớp nhoáng giết luôn cả năm tên còn lại. Bọn chúng cứ vậy mà bốc thành khói đen biến mất nhưng kèm theo đó còn có một con đom đóm từ đây xuất hiện, rất nhanh bay vút đi.

- Nguy rồi, trên người Ma đầu có Phù bảo động. Bảo nhi, chạy nhanh thôi, ma tộc sẽ lập tức kéo tới đó!

Tổ Linh toát mồ hôi, tự trách mình đã hấp tấp. Nàng kéo lấy Bảo nhi, hai người chạy trở về con đường cũ. Nhưng mà đã quá muộn. Chờ đón họ là vô số, vô số yêu ma. Không phải ma cấp thấp mà đều qua tu luyện mấy chục năm hoặc mấy trăm năm. Bọn chúng gầm gừ kéo theo binh đoàn bít chịt lối đi. Thật ra nếu có Hàn Cực kiếm trong tay, Tổ Linh sẽ không lo lắng gì. Bảo nhi đang bị thương, phải trông cậy vào nàng.

Tổ Linh dừng mãnh xông ra trước, dọn sạch đường đi. Bóng áo tím nhảy múa trong địa đạo u tối, quỷ dị mà xinh đẹp. Mỗi động tác đều là đoạt mạng. Bảo nhi đứng phía sau ôm cánh tay bên phải, do dự chốc lát rồi triệu hồi Tâm Sai bằng tay trái. Kiếm thần tỏ rõ uy lực, trong chốc lát đã quét đi hàng trăm đối thủ. Nhưng rất nhanh Bảo nhi phát hiện ra một vấn đề: nơi này là đường hầm sâu trong lòng đất, thành vách đều do ma khí nâng đỡ, Tâm Sai kiếm tỏa ra tiên khí dày đặc, không những giết yêu mà còn làm tổn thương kiến trúc ở đây, đất đá bắt đầu rơi xuống xen lẫn cát bụi. Bảo nhi nhủ mảy thu kiếm lại, tay phải run run nắm chặt. Tổ Linh mãi lo chém giết, không nhìn ra sự khác thường của Bảo nhi.

Tổ Minh Bảo chìm trong do dự, mãi đến khi Tổ Linh bắt đầu không chống cự được từng chút lùi trở vào trong, hắn mới chậm chậm nâng tay phải, đặt lên vách đường hầm. Giống như một loại gắn kết bí ẩn, ma thuật gia cổ vách đá tương thông với ma khí trên cánh tay, nổi lên những đường gân xanh. Mạch gân ấy cứ vậy lan ra, hóa thành rễ cây vươn dài ra ngoài. Trong chốc lát, rễ cây từ bên dưới, từ trên đầu, từ hai bên đều phá đất chui ra, quấn lấy chân ma tộc, trói dính chúng vào vách hầm. Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, đến khi cả lũ hoàn hồn thì đã không còn cửa quây được, chỉ biết la khóc om sòm. Bảo nhi thở phào nhẹ nhõm, phát hiện ánh mắt của sư phụ đặt trên tay mình, hắn lặng lẽ thu tay về, giấu vào trong tay áo. Tổ Linh cũng đưa mắt đi, không nói, không hỏi gì.

Thế rồi hai người nhàn nhã giẫm lên đám ma tộc mà đi, tiện tay giết sạch bọn chúng mà không con nào phản kháng được. Cho đến phiên một Ma đầu tóc xanh tu luyện khá cao, nó nhìn thấy tiên khí trong thanh kiếm gỗ thì mếu máo kêu khóc

- Vương tha mạng, con không biết ngài đã ra khỏi Âm Ti cốc, con chỉ đi theo lũ chúng nó bắt kẻ đột nhập huhuhuhu... tu luyện vô cùng vất vả, xin ngài thương cho phận con dân, tha chết lần này!!!

Trong động vốn rất vang, tiếng của Ma đầu nhanh chóng đánh tỉnh đồng bọn. Chúng nó dù không hiểu gì nhưng đều đồng loạt gào lên “Vương tha mạng”, “Bệ hạ tha mạng”. Tổ Linh bậm môi không thốt lên lời nào. Bảo nhi trầm sắc mặt, tức giận đưa tay bóp cổ con Ma đầu

- Câm miệng!

Tất cả tiếng khóc đều ngưng bật. Bảo nhi bàng hoàng nhìn cánh tay phải của mình. Móng sắc dài bầu lấy cổ yêu ma yếu ớt như ngọn cỏ. Từ lúc nào mà bàn tay hần lại phù hợp để làm việc này như thế?

- Nói ta biết, vì sao ma tộc chúng mày lại có mặt ở đây?

- A... dạ... dạ.... dĩ nhiên là để bảo vệ Ma Mộc rồi!

- Tại sao phải bảo vệ nó?

- Con... con không biết... là ngài ra lệnh như vậy....

- Người biết ta?

- Dạ... không... không biết! Trăm vạn năm nay không có ai vào được Âm Ti Cốc, dĩ nhiên không biết ngài. Nhưng mà... cái này...

Hần tựa quỳ thân mình, nhìn xuống rễ cây đang trói chặt

- Cái này con đã nghe ma tổ nhắc tới, là gốc rễ nguyên căn của ma lực, triệu hồi được nó dĩ nhiên chỉ có Ma Vương...

Bảo nhi nhìn con ma chăm chăm, muốn tìm dấu vết của sự dối trá.

- Ma Mộc là cây thế nào?

- Dạ... con không biết... nó là bảo vật quan trọng nhất, luôn được ma tộc bảo vệ nghiêm ngặt, chăm sóc tưới máu mỗi ngày... Con còn chưa được nhìn thấy nó lần nào....

Hần vừa dứt lời, cảm thấy ngực mình bị hổng một lỗ. Trái tim văng ra lăn lông lốc trên đất. Con ma hoác mồm kinh hoàng rồi bốc thành khói đen. Bảo nhi giấu bộ vuốt rỏ máu vào trong áo, chỉ nhìn trái tim ma đang nhảy tung tưng mà lẩm bẩm

- Người có biết, cảm giác này đau thế nào không?

.
.

Tổ Linh ngửa đầu đón ánh mặt trời, cảm thấy mình đã quá lâu không nhìn thấy thứ ánh sáng ấm áp này. Phủi phủi bụi đất bám đầy trên người, nàng quay đầu cười hỏi Bảo nhi

- Giờ chúng ta đi đâu?

Bảo nhi nhìn nụ cười của nàng, không cần phải cười như vậy, thà khóc còn tốt hơn.

- Ta nói này tiểu đồ đệ, tay người xem ra không đau đớn gì nữa, hay là không tìm Thái Hành lão quân nữa. Chúng ta trở về thôi, bắt đầu thực hiện kế hoạch tìm một nơi ẩn thân không ai tìm thấy, sống phiêu du tự tại. Người thấy sao?

Đôi mắt nàng lấp lánh mong chờ, giống như vừa trải qua một chuyến đi chơi thoải mái, giờ đang mong muốn quay về nhà. Bảo nhi thật không nhìn nổi thứ hào quang chói mắt này, hần cúi đầu khẽ nói

- Muốn hỏi gì thì hỏi đi... Sư phụ không có điều muốn biết sao?

Tổ Linh nghiêng đầu, tiếp tục giả ngu

- Ta thấy trời không còn sớm nữa, mau quay lại thôi. Còn đứng ở đây không khéo sẽ bị phát hiện ra đó! Nói không chừng người sẽ bị lão quân bắt về nhốt trong cũi. Tiên môn vốn không thích những thứ... ừm... quái dị... ừm... đại loại là những thứ liên quan tới ma khí!

Nàng làm như vấn đề này rất bình thường, vui vẻ kéo tay Bảo nhi đi trở ra, nàng chỉ sợ một khắc không chú ý Bảo nhi của nàng sẽ quay trở lại hang động kia, mãi mãi không muốn bước ra nhìn ánh nắng, mãi mãi ngâm mình trong thứ tà khí hôi tanh, trong ẩm mốc và bóng tối... Hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, cái đầu bé của nàng không tiếp thu nổi, càng không dám suy diễn thêm điều gì. Nàng chỉ muốn xem tất cả như giấc mơ, cùng Bảo nhi trở về như ngày trước, phiêu du tự tại, muốn làm gì thì làm, không ai có thể ngăn cản. Có đôi lúc biết ít đi một chút thì vui vẻ hơn một chút, không biết gì lại càng không lo sợ, giống như con đà điểu giấu đầu vào hốc cây, tự an ủi mình “Không thấy, không thấy gì hết, không có nguy hiểm nào hết!”

Phía xa xa, bầu trời dù rất trong xanh nhưng không ai phát hiện có những rặng mây đen kịt phía sau dãy núi, chỉ cần một luồng gió là nó sẽ bị kéo đến đây. Thế giới này luôn có thiên biến vạn hóa, có những sự bình yên mong manh như cây kim chống đỡ khối đá tảng, có những giông tố ập đến bất ngờ như sét đánh.

Dù là phàm nhân hay thần tiên thì chúng ta luôn gặp phải tình kiếp của đời mình. Có khi nó là thứ nghiệt duyên càng gỡ càng rối, càng tháo càng chặt. Có khi tình yêu làm chính mình đau đớn, hút dần sinh lực và tính mệnh. Có lúc ai đó phải bỏ lại tất cả phía sau, bỏ lại cả lời hứa và những ước hẹn, đơn giản là vì... chỉ có buông tay mới khiến người ấy được bình an!

Mỗi sự tồn tại đều có một lý do. Nếu con đường chúng ta đi không cùng một hướng nhưng lại vô tình hữu ý giao nhau thì kết quả vẫn là gặp gỡ trong chốc lát rồi ly biệt.

Có ai đủ năng lực bẻ cong vận mệnh, để cùng người chung lối hay không?

16. Chương 16: Mộng Về Hoa Đông

Trong giấc mộng, Tổ Linh nhìn thấy mình đang nằm trên giường, ở một căn phòng nhỏ quen thuộc. Cơ thể thật là mệt mỏi, nàng gượng ngồi dậy, đưa mắt nhìn chiếc giường tre nhỏ nhắn, gối và chăn thơm mùi nắng sớm. Tổ Linh đặt chân xuống đất, mãi không tìm thấy giày. Nàng nhú mào, đi chân trần đến bên cái bàn nhỏ sạch sẽ. Trên bàn có một cái gương tròn và một cây lược ngà. Duy nhất điểm này chứng minh căn phòng là của nữ chủ nhân.

Bao nhiêu năm rồi?

Tổ Linh ngơ ngác cầm chiếc lược trên tay, sờ vào dòng chữ xinh đẹp khắc trên ấy. Nàng đem chiếc lược bước ra ngoài. Kỳ Lâm Viện vẫn là tiên cảnh huyền ảo, khắp các ngõ ngách trồng đầy bụi trúc xanh rì. Dưới đất là sỏi trắng không lẫn chút bụi. Lòng bàn chân giẫm lên có cảm giác lạnh lạnh. Tổ Linh đi theo con đường quen thuộc, đến một cái hồ nhỏ xây làm cảnh. Bên trong chỉ lác đác mấy con cá vàng. Lá cây bị gió cuốn rơi xuống mặt nước, tạo những vòng sóng lăn tăn. Lũ cá nhỏ thấy động liền ngoi lên, dùng miệng đùa nghịch đẩy đẩy chiếc lá, giống như kéo một con tàu lênh đênh trên đại dương...

- Tiên cô...

Có giọng nói khe khẽ phía sau. Tổ Linh quay đầu nhìn thấy một tiểu tiên nga. Nàng chỉ độ mười bốn mười lăm tuổi, mặc váy vàng nhạt, tóc búi hai củ tỏi xinh xinh, mặt mũi sáng lạng. Tiểu tiên nga mở to mắt kinh ngạc nhìn Tổ Linh

- Đúng là tiên cô rồi!

Tổ Linh nghi hoặc nhìn cô bé. Chỉ thấy nó rưng rưng nước mắt, chạy tới nắm tay nàng

- Em là Trạch Trạch, là con cá trê ngày xưa tiên cô câu được ở phàm thế. Tiên cô đưa em lên Hoa Đông, nuôi trong cái bể kia... Em vẫn chăm chỉ mỗi ngày tu luyện, bây giờ đã có thể hóa nhân hình rồi!

Tổ Linh ngẫm nghĩ, Trạch Trạch... con cá trê câu ở bên sông Liêu Hà ngày đó...

- À, ta nhớ rồi, không ngờ em lại là một tiểu cô nương xinh đẹp như vậy!

Trạch Trạch lập tức quỳ xuống, ôm chân Tổ Linh khóc như mưa

- Tiên cô, em nhớ tiên cô lắm, mấy trăm năm rồi người không đến cho Trạch Trạch ăn nữa... Chỉ có Minh tôn thỉnh thoảng ghé thăm, tặng em ít bèo tây và rong xanh... sao tiên cô không thương Trạch Trạch nữa? Em mỗi ngày đều đợi người...

Tổ Linh không ngờ con cá này lại có tình cảm với nàng như vậy. Chẳng qua trong một dịp đi công vụ, Phong Trạch thuận tiện đem nàng theo (nếu không nói là nàng mè nheo đòi hắt dẫn theo). Hai người có ghé lại bên bờ Liêu Hà nhàn nhã câu cá, uống trà. Con cá trê này may mắn đớp được miếng mồi của Linh nhi, thế là được nàng đem theo về tiên giới. Linh nhi gọi nó là Trạch Trạch. Khi Phong Trạch nghe cái tên này, hắt nhứ mảy hỏi tại sao. Linh nhi thành thật nói rằng: “Linh nhi cảm thấy, quen miệng nhất là chữ này, gọi thật là ấm lòng!”

Thì ra cũng có lúc những tình cảm ta ngỡ sẽ không thay đổi lại trở nên xa xôi nhạt nhòa...

Thì ra những câu chuyện cũ nếu không là hồi ức thì cũng là dĩ vãng....

- Linh nhi!

Có giọng nói thân quen gọi nàng. Trạch Trạch buông chân nàng ra, lú lú cuối đầu với người phía sau

- Minh tôn...

Tổ Linh chậm chạp xoay người, nhìn về bóng dáng xưa quen thuộc. Vẫn là màu áo trắng tinh khôi, vẫn là mái tóc đen dài tùy tiện giắt một cây trâm ngọc. Phong Trạch giống như một biểu tượng của sự vương giả, tôn nghiêm, mãi mãi cao ngạo đứng riêng một cõi...

Lúc này đây, hắn không để ý tới ánh mắt dò xét của Tổ Linh, cầm theo đôi hài vải đi tới trước mặt nàng

- Sắp Lập Đông, trời rất lạnh...

Sau đó hắn làm một hành động mà Tổ Linh không bao giờ ngờ được. Phong Trạch khụy chân ngồi xuống, cẩn thận mang hài vào cho nàng. Dem đôi chân trắng nhỏ bọc lại, Phong Trạch không vội đứng lên, cứ như vậy ngẩn đầu nhìn nàng

- Linh nhi, đã lớn rồi, không nên ỷ lại vào người khác, phải tự chăm sóc bản thân!

Nàng có ỷ lại sao? Thật ra là có. Từ khi có Bảo nhi bên cạnh, nàng đã học thành thói quen, chờ đợi sự quan tâm của hắn. Đã bao lâu rồi nàng không tự chải đầu, mỗi ngày vẫn là Bảo nhi tỉ mỉ tết tóc cho. Thì ra Tổ Linh nàng đã mắc chứng bệnh “công chúa” từ lúc nào...

Phong Trạch đứng dậy, nhìn đôi mắt mơ màng của nàng, bàn tay nhẹ nhàng đặt lên trán, kiểm tra nhiệt độ

- Tốt lắm, không sốt nữa... Cơ thể có chỗ nào không khỏe không?

Tổ Linh nhú mày suy nghĩ. Thì ra nàng đang bị bệnh à? Tổ Linh có chút mơ hồ, đã lâu rồi không có giấc mơ nào thế này, tựa như những ngày mới vừa rời khỏi tiên môn, mỗi đêm đều mơ thấy Kỳ Lâm Viện... Bây giờ cũng không còn gì để luyện tiếu nữa, nàng đã quyết định buông tay, cứ xem như nơi này là một góc nhỏ trong mảnh kí ức vụn vặt, là mối tình đầu đại khờ và một kết thúc thương tâm.

- Sư phụ, Linh nhi trở về đây... sau này không đến đây nữa...

Tổ Linh khẽ cười, thì ra nàng luôn hy vọng sư phụ có thể dịu dàng như vậy, tiếc là chỉ ở đây người mới buông xuống phong phạm của một vị minh tôn. Tổ Linh nhìn một vòng cảnh vật xung quanh, nơi này... từ lâu đã không thuộc về nàng nữa, có chăng cũng chỉ tái hiện trong mộng ảo mà thôi. Tổ Linh nhắm mắt, đưa hai ngón tay đặt lên trán. Một vòng tiên khí tỏa ra, đánh tỉnh ý thức của nàng.

Lần nữa mở mắt, Tổ Linh ngạc nhiên làm sao. Nàng vẫn còn trong mộng!

Vừa tỉnh đưa tay lập lại câu chú, Phong Trạch đã vội giữ chặt cổ tay nàng lại. Hắn lặng lẽ quan sát nét mặt Tổ Linh, lúc lâu mới ngáp ngừng

- Linh nhi... không nhớ gì sao?

Tổ Linh sững sờ. Nhớ gì? Nàng đã quên cái gì rồi...? Mơ mơ hồ hồ... cảm giác này chỉ ở trong mộng mới có. Tiên nhân nằm mộng không giống phàm nhân, tiên khí của họ hình thành một thế giới khác và tự giam

ý thức mình vào. Đôi khi giấc mộng đặt biệt nguy hiểm vì nó không có hình dạng rõ ràng, nó di chuyển tùy ý, rất có thể sẽ trùng hợp va vào tiên thức của người khác khiến hai giấc mộng gộp thành một, kiến tạo nên “mộng cảnh” phức tạp, nơi mà rất nhiều người có thể bị hút vào, gặp gỡ nhau trong đó... Ý thức của phàm nhân khi rơi vào giấc ngủ cũng không nằm yên trong thân xác, nó ngao du khắp nơi và có thể bị lạc vào mộng cảnh. Tuy nhiên, tất cả trường hợp kể trên đều không thường xuyên xảy ra, bởi vì nó đòi hỏi cơ duyên.

Tổ Linh suy nghĩ kĩ càng, cảm thấy mình có nguy cơ đang ở trong mộng cảnh, nếu nàng và Phong Trạch không cùng lúc thoát ra thì nơi này mãi mãi duy trì, Trạch Trạch cũng sẽ bị nhốt trong mộng cảnh của bọn họ.

Tổ Linh cảm thấy rất bối rối, nàng không có kinh nghiệm xử lý những việc này. Nghe nói tiên thức và tiên nhân có khi là hai người khác hoàn toàn. Bởi vì trong mộng người ta không hề bị thứ gì bò gó nên bản chất trở nên dễ dãi, thoải mái, phóng khoáng, còn có tùy ý và ngông cuồng nữa...

Phong Trạch này không bị vướng bận cái danh “minh tôn”, phải chăng sẽ làm nên nhiều chuyện mà người chưa bao giờ dám làm?

Tổ Linh vừa nghĩ tới đây thì Phong Trạch đã đột ngột buông cổ tay nàng ra, một động tác bẻ cả người Tổ Linh lên, đi về phía đại điện

- Trạch Trạch, người đi tìm Trương Chí Thanh, bảo hắn mời Hà thái sư thúc tới đây!

Trạch Trạch bé nhỏ tự nhiên bị gọi tên giật thót cả mình, hai cái râu cá trê liền mọc ra trên mép. Cô bé cuống quýt che miệng lại, vâng vâng dạ dạ rồi chạy đi. Phong Trạch ôm Tổ Linh trong lòng, hơi quay đầu nhìn theo rồi thở dài

- Quên mất, sao lại sai Trạch Trạch đi? Nó cũng chỉ là con cá tinh...

Phong Trạch có chút lo lắng nhưng vẫn chọn tin tưởng Trạch Trạch một lần. Hắn ôm Tổ Linh về điện của mình. Trên đường đi nàng không nhìn thấy ai, càng khẳng định đây là mộng cảnh. Xem ra Trạch Trạch sẽ đi rất lâu vì nơi này không hề có Trương sư huynh cùng vị “Hà thái sư thúc” kia.

Phong Trạch đặt nàng lên giường, chu đáo kéo cái gối bông để nàng tựa lưng. Hắn có vẻ bận rộn, đi lấy khay trà, rót đầy một tách đặt vào tay nàng nhưng không bảo nàng uống. Sau đó lại đi mở tủ gỗ, lục lọi tìm ra một lọ bột phấn. Phong Trạch đem cái lọ ngồi xuống giường, mở nắp thấm phấn vào miếng bông nhỏ, nhẹ nhàng thoa lên má nàng.

- Sư phụ?

- Yên nào....

Đây không phải lúc để trang điểm nha! Tổ Linh rất muốn phản đối nhưng Phong Trạch kiên quyết dứt khoát thoa đều một bên. Tiếp theo lại thoa xuống cổ. Thứ phấn này thoang thoang mùi bạc hà, cảm giác mát lạnh, cũng không khó chịu lắm. Đến khi Phong Trạch kéo tay áo, thoa phấn lên cánh tay nàng, Tổ Linh mới trở mắt hiểu ra phấn này không dùng trang điểm mà là để trị thương!

Không biết vết thương này từ đâu ra, trông thật đáng sợ, giống như bị một khối than nóng hình bàn tay đóng vào, thâm đen cả lên, còn có chút rât.

- Sư phụ...

Tổ Linh ngạc nhiên kêu lên, Phong Trạch lại bắt đầu vén vấy của nàng lên. Chân cũng bị thương sao? Cái này thật ngại ngùng, Phong Trạch mặt không đổi sắc, sờ soạt hết một lượt, sau đó mới chịu buông ra. Mặt Tổ Linh đã đỏ ửng lên, đúng là sư phụ trong mộng quá táo bạo. Nàng phải làm sao để hắn hiểu nơi này không phải thế giới thật đây?

Phong Trạch làm xong việc mới ngẩng đầu nhìn Linh nhi của mình. Chắc nàng không biết lúc này trông bản thân tẻ thế nào đâu. Khuôn mặt đẹp đã bị in hằn một dấu đỏ tím quằn. Hắn nhẹ nhàng áp lòng bàn tay lên đôi má hay hay. Tổ Linh tròn mắt ngẩn ngơ nhìn, nàng nghe sư phụ nhẹ nhàng nói

- Linh nhi, đừng đi nữa! Sư phụ không để Linh nhi đi nữa, mặc kệ bọn họ nói gì, ta phải giữ Linh nhi bên cạnh. Hẳn đừng hòng gây thương tổn cho Linh nhi, sư phụ không để chuyện này lặp lại nữa....

Tổ Linh cảm thấy có gì đó không đúng. Nàng suy nghĩ xem “hắn” trong lời Phong Trạch là người nào. Đúng lúc đó, bên ngoài có tiếng gõ cửa

- Phong Trạch minh tôn, tiểu tiên đã đưa Hà thái sư thúc tới rồi!

Phong Trạch quay lại, rút một tấm lụa tím che nửa mặt của Tổ Linh, giấu vết thương xấu xí kia đi, sau đó mới xoa xoa đầu nàng, đứng dậy mở cửa

- Sư thúc, phiền người quá bộ tới đây!

Có giọng nói ồm ồm sáng khoái đáp lời

- Không phiền, A Trạch à, ta nghe nói người giấu một tiên cô nào đó trong này, cả đám đồ đệ đều bị đuổi đi hết rồi....

- Sư thúc đừng đùa, đúng là có một người cần sư thúc kiểm tra qua...

Tấm rèm xanh bị vén lên. Tổ Linh nhìn thấy một người dáng vẻ to béo. Ông ta nhìn về phía nàng, nét mặt kinh ngạc và sửng sốt không thể tả được

- Đây là...

- Sư thúc, người khoan thắc mắc, giúp con xem Linh nhi thế nào đi... Hình như đầu óc nàng không tỉnh táo lắm....

Hà Tĩnh Bình khôi phục vẻ điềm tĩnh, sau khi tỉ mỉ dùng dây kim ngân thăm dò tiên khí của Tổ Linh, ông ấy thận trọng nhìn kĩ nàng rồi quay lại nói với Phong Trạch

- Tâm mạch tổn thương, tạm thời hơi mơ hồ. Ma khí vẫn chưa ép ra hết đâu, đợi thân thể bình phục hơn thì phải dẫn dụ nó ra ngoài, không sẽ nhiễm vào nội đan, rất nguy!

Phong Trạch gật đầu, hai người trầm mặc chốc lát rồi đi ra ngoài, tiếp tục bàn bạc về phương pháp chữa trị gì đó. Tổ Linh ngơ ngác ngồi trên giường, nàng cẩn thận xem lại mảng tối tăm đang bị xáo trộn trong đầu.

- Bảo nhi...

17. Chương 17: Nhục Dục Kinh Hoàng

Trước đó bảy ngày....

Tổ Linh và Bảo nhi rời khỏi lãnh địa Hoa Sơn, quyết định đi theo hướng Nam, từ từ tận hưởng cái ấm áp của phương Nam. Những chuyện diên rồ đã xảy ra ngày hôm trước đều bị hai người tránh không nhắc tới.

Đêm buông xuống, vẫn là ngủ tạm bợ trong một căn nhà gỗ bỏ hoang. Nơi này có lẽ do người ở trấn gần đây dựng nên, để phòng những lúc đi săn không kịp quay về trước lúc mặt trời lặn.

Bảo nhi chăm chỉ dọn dẹp rơm rạ và rác bẩn. Biến khăn bông thành tấm đệm dày, chèn lại cửa sổ cho kín gió. Sau đó hai người an ổn chui vào ổ chăn.

Đêm

Thanh vắng

Ấm đậm

Bảo nhi bị cảm giác nóng bức đánh tỉnh. Hắn nhìn xuống cánh tay bên phải. Lốp vẩy xù xì đang bắt đầu lan lên đến vai, đến cổ, đến nơi nào là chỗ đó nóng ran, bức bối. Bảo nhi thở hổn hển, nhắm mắt dùng tiên khí trấn áp. Hắn không dám động dậy mạnh vì Tổ Linh đang ngủ say trên ngực.

Dẫn co đến mệt mỏi, con quái vật vẫn không đầu hàng. Bảo nhi muốn phát điên, móng tay ghè gớm cào vào vách gỗ. Chuyện gì đang xảy ra? Từ khi nhìn thấy Ma Mộc, hắn đã không thể bình tĩnh nữa... Những quả tim đó là của ai, vì sao quen thuộc như vậy? Cánh tay này nghe theo mệnh lệnh của ma khí mà Bảo nhi chỉ có tiên khí, không trấn áp nổi. Hắn cẩn thận suy nghĩ. Mọi chuyện bắt đầu từ khi Tâm Sai kiếm làm nó bị thương, tiếp theo là nọc rắn xâm nhập. Tổ Linh đã từng nói qua về nguồn gốc của cây kiếm này. Nó có trước thời đại Thần giới sụp đổ, bản thân là một Thần kiếm được Sa Hà để quân đem đi làm tế vật gia cố kết giới Hoa Đông vào buổi đầu tiên giới mới hình thành. Sau này các thánh tôn nguyên thủy đem Tâm Sai đi rèn lại, sau nhiều thế hệ mới biến nó thành tiên kiếm, chấp nhận cho tiên nhân sử dụng. Kết giới Hoa Đông ban đầu được tháo gỡ, Tâm Sai làm xong nhiệm vụ, đem đi thờ trong Mật điện, sau đó bị sư đồ họ trộm về.

Như vậy xét cho cùng, phía trong thanh thép cốt lõi vẫn là Thần khí. Tay của Bảo nhi bị lửa Thần đốt qua một lần, sau đó lại bị nọc rắn thần xâm nhập... chính là Thần khí gây ra chuyện này!

Nhưng tại sao không thấy bóng dáng của nó mà lại có Ma khí xuất hiện?

Bảo nhi thấy rối rắm. Cánh tay gân guốc giật giật, muốn thoát khỏi sự khống chế của hắn. Bảo nhi cắn răng nắm chặt tay lại, chỉ vùi mặt vào mái tóc của Tổ Linh, hy vọng mùi hương của nàng có thể làm hắn bình tĩnh hơn.

Tổ Linh bị cái ôm nghẹn thở làm tỉnh giấc

- Bảo nhi?

Nàng mơ màng ngẩn đầu. Trời tối quá, không thấy rõ mặt hắn. Tổ Linh chống tay lên ngực Bảo nhi nhòm nửa người dậy

- Làm sao thế?

Trán Bảo nhi ướt đầm mồ hôi, cơ thể khác thường bị giấu trong chăn. Hắn điều hòa hơi thở nói với nàng

- Không... không sao...

Tổ Linh nghi hoặc nghiêng đầu

- Nói dối, hình như người Bảo nhi rất nóng...

Nàng muốn kéo chăn ra. Tổ Minh Bảo giữ tay nàng lại, nhìn xuống hai quả đào cắn tròn đang ép trên người hắn

- Không... chỉ là... mắc chứng bệnh phức tạp...

- Bệnh gì cơ?

Bảo nhi lựa chọn phương án có thể khiến nàng tin tưởng nhất

- Bệnh đói khát lúc nửa đêm...

Tổ Linh ngẩn người. Quả nhiên nam nhân và nữ nhân rất khác nhau. Dù nam nhân ngày bé là một đứa nhỏ trong sáng thế nào thì từ khi bắt đầu dậy thì đầu óc đã trở nên thối rửa không cứu chữa được. Tổ Linh quan sát kĩ Bảo nhi. Quả là trầm trọng! Xem mồ hôi ướt sũng rồi, cả người vừa nóng vừa run... tội nghiệp ghê...!

Tổ Linh suy nghĩ kĩ, cảm thấy mình phải có trách nhiệm vì đã dạy dỗ ra một Tổ Minh Bảo vô độ như thế.

- Thật ra... ta không ngại nếu...

- ...

- Ý ta là... người không cần phải nín nhịn như vậy, không tốt cho sức khỏe!

Bảo nhi thầm kêu khổ. Mặc dù hắn chưa bao giờ buông tha sự đam mê đối với Tổ Linh nhưng đâu có nghĩa là hắn giống sói lang thế chứ! Cái cơ này tuy hợp lý nhưng không an toàn chút nào.

- Không sao, ngủ đi, một chút là khỏi!

Bảo nhi kéo đầu nàng xuống, tay không tự giác lại cào lên vách. Tổ Linh nghe tiếng sột soạt, đoán già đoán non sau đó tự cảm động. Bảo nhi thật tốt, đã khổ sở như vậy vẫn nghĩ cho nàng, không muốn nàng mệt mỏi!!!

Tổ Linh nằm im, cắn cắn chần, sau một lúc liền hạ quyết tâm. Nàng phá vòng tay Bảo nhi ngồi dậy

- Ấy da... lúc này ta cũng không ngủ được, thôi thì giúp người một chút, sẵn tiện tu luyện thêm ít bí kíp...

Tổ Linh ngượng nghịu đung hai đầu ngón trỏ vào nhau, chớp chớp mắt nhìn Bảo nhi. Hắn vẫn trằm chằm kín mít, mặt ửng đỏ hời, mắt ửng đỏ nhìn trần nhà

- Không cần mà, sư phụ nằm xuống và ngủ đi!

Tổ Linh chau mày. Tên đồ đệ này thật không hiểu chuyện, hiếm khi nàng chủ động tới mức này, vậy mà còn làm bộ ra vẻ ta đây không cần. Để xem người giả vờ tới khi nào!

Tổ Linh cười quỷ quyết, ngón tay trườn lên bụng hắn

- Minh Bảo

Tổ Minh Bảo trợn mắt nhìn con mèo nhỏ đang bỏ bỏ trèo lên người mình. Làm ơn đi, hắn không có hứng thú thật mà... hắn đang tập trung không chế cánh tay đấy!

- Minh Bảo à

Hai ngón tay giống đôi chân tí hon, bước bước trên người hắn, trèo lên đến mặt

- Minh Bảo ơi

Tổ Linh kẻ sát lại, nghịch ngợm đưa lưỡi liếm môi hắn một cái. Bảo nhi chán nản thở hắt ra. Sư phụ à, ta thật không có lòng dạ chơi với nàng đâu, nàng còn nghịch lửa thì sẽ bị thương đấy! Tổ Linh nào có nghe thấy nổi lòng thốn thức của ai kia. Nàng cảm thấy trò này thật vui, trước giờ đã quen nhìn đám hồ ly tinh mê hoặc hút nguyên khí nam nhân. Bây giờ nàng nhớ lại chiêu thức của họ, muốn thử quyền rũ Bảo nhi. Tổ Linh cố ý kéo lệch cổ áo, nửa kín nửa hở dụi qua dụi lại.

Bảo nhi bắt đầu chịu hết nổi, hắn muốn bật dậy và chạy thật xa, tìm một cái hồ nhảy xuống. Không phải vì dục vọng mà là cánh tay này không thể cầm cự được, hắn không muốn đả thương Tổ Linh. Khi cái ý nghĩ này vụt qua, Tổ Minh Bảo chợt mơ hồ nghe thấy tiếng nói

“Tam đệ... chúng ta lại gặp nhau rồi...”

Là ai? Giọng nói thật đáng sợ! Âm thanh này từ trong tiềm thức của hắn, theo ma khí mà phát ra. Đường như trong quá khứ xa xôi nào đó, Bảo nhi đã nghe thấy vô số lần.

“Thật tốt... phụ thân đã để đệ lại cho ta... thật quá tốt!”

“Chúng ta là huynh đệ cơ mà, ta gặp nạn chẳng lẽ đệ nhẫn tâm đứng nhìn?”

- Bảo nhi

Tổ Minh Bảo thấy mù mịt. Tay hắn đau, ngực vô cùng đau, trái tim nảy lên từng từng như hoảng sợ, như muốn bỏ trốn. Bóng tối đặc quánh lại, hóa thành hình ảnh mờ ảo. Hắn đang nằm trên bàn, mở to mắt nhìn cái bóng lớn với áo choàng dệt bằng vô số ma hồn. Hàm răng trắng xát mỉm cười, cặp mắt đỏ sậm khát máu... Cái bóng đen xì giơ cao cánh tay, mũi dao lóa sáng màu kim loại lạnh thấu xương, tàn nhẫn và dã man...

Hình ảnh lại thay đổi, hắn nhìn thấy bầu trời xanh trong vắt, bờ sông êm ả, mặt nước dềnh dàng, chim hót líu lo... Phía trên đầu, có một bóng người đang cúi nhìn, mái tóc bạch kim xòa xuống, chạm vào mặt. Đó là cặp mắt phượng diễm lệ nhưng u buồn và áy náy

“Tam đệ... ta xin lỗi... thật xin lỗi...”

Bàn tay đẩy nhẹ một cái, hắn thấy bầu trời trôi đi, bờ sông chạy chậm chậm lùi ra sau, đôi chim sẻ nhỏ bay vờn trên đầu, líu lo đưa tiễn. Phía cuối con đường, cơn ác mộng lại tiếp nối...

- Bảo nhi?

Tổ Minh Bảo hơi tỉnh lại, giật mình nhìn thấy một cô gái bên dưới. Hắn đã đè nàng xuống từ lúc nào. Tổ Linh mặt mũi trắng bệch, tóc tán loạn rối mù, thân thể trắng trẻo bây giờ in hằn những dấu tay thâm đen đáng sợ. Bàn tay phải của hắn đang bóp lấy ngực nàng, tiếp tục khiến ma khí làm bồng tiên thể yếu ớt.

- Minh... Bảo... đau quá...

Cô gái đó run run đưa tay lên, muốn chạm vào mặt hắn. Bảo nhi cảnh giác nắm lấy, khuôn mặt nhỏ vặn vẹo đau đớn. Chỗ bị nắm bốc lên khói đen, da thịt của nàng bị tay hắn ăn mòn.

Đây là ai?

Sao lại có chút quen và chút lạ...

Hắn đưa mắt nhìn kĩ nàng, thật ra hắn thấy yêu thích cơ thể này, những vết thương đáng sợ trông thật kích thích, khiến hắn chỉ muốn chứng trầm trọng hơn, tốt nhất là đổ máu, mùi máu thơm lừng...

Minh Bảo buông tay, cánh tay yếu ớt mang theo một vết bồng không sức lực rơi xuống. Tổ Linh không hiểu gì cả, bỗng nhiên Bảo nhi phát điên như thế, tay phải của hắn rất kì lạ, ma khí rất nóng, tiên thể của nàng cũng không địch nổi. Tổ Linh chống cự thì hắn sẽ không khách khí đánh xuống, tựa như nàng là con búp bê đồ chơi không cần phải lưu tâm.

Tổ Linh sợ quá!

Bảo nhi này nàng không quen biết, mắt hắn đỏ ngầu, thần kiêu căng thờ không chút cử động. Nàng không chọc nổi, chỉ cố gắng nhắm nhặn nằm im, hy vọng Bảo nhi sẽ nhận ra nàng là sư phụ hắn, là người hắn luôn nâng niu chăm sóc sớm chiều. Nếu hắn biết mình đã nhắm tâm làm nàng bị thương thể này, có lẽ Bảo nhi sẽ rất đau lòng...

Không giống như những gì nàng nghĩ, Tổ Minh Bảo vẫn thích thú nhìn ngắm thân xác bên dưới. Cảm giác bóp nát rất tuyệt vời, hắn đang cần tập trung vào thứ gì đó để xua đi sự trống rỗng mơ hồ này. Trong đôi mắt là nhục dục và sát khí, cùng một lúc tồn tại. Hắn đang nghĩ phải hưởng thụ thân thể này thế nào, sau đó bẻ gãy chiếc cổ xinh đẹp kia ra sao...

Tổ Minh Bảo nhếch môi cười, tay đưa xuống nâng đùi nàng lên, lại tạo thêm một vết bồng khác.

- Aaaaa....!

Tổ Linh khàn giọng thét, chân nàng bị mở ra hết cỡ, ái dục không báo trước thẳng tắp đi vào. Tổ Linh dùng sức lắc đầu, nước mắt ướt chảy lên nước mắt khô. Làm sao lại thế này, Ma khí đã biến Bảo nhi của nàng thành con thú điên!

Tổ Minh Bảo nhắm mắt, cảm giác này rất thích, bên trong ấm ấm và mềm mại, hình như hắn từng có cảm giác này trước kia, nhưng mà chưa bao giờ thỏa mãn bằng lúc này. Minh Bảo cúi đầu nhìn khuôn mặt tái xanh đáng sợ, rất tuyệt, hắn thích những thứ thoi thóp, đùa bỡn đến khi nó chết là một loại khoái cảm không gì sánh bằng. Bảo nhi đưa tay vuốt ve tóc nàng, những chiếc móng dài và sắc nhọn, bàn tay ghồ ghề nhô lên những khớp xương, nó chỉ phù hợp để nhúng máu, không phải để vuốt ve ai đó. Mái tóc dài rụi dần mỗi khi bị chạm vào. Kì lạ, nàng giống như khối băng mà hắn là ngọn lửa, chạm tới đâu tan tới đó, cho tới khi chỉ còn lại một vũng nước nhếch nhác... Cái này là sự đối địch giữa tiên khí và ma khí, mãi mãi xung khắc nhau như vậy... Hắn mặc kệ, cúi đầu ăn lấy đôi môi run rẩy, nàng thờ ơ không phản ứng. Thật là không vui!

Hắn lại trườn xuống cạp cạp hai quả anh đào, để lại không ít dấu răng. Cơ thể họ này giờ vẫn tiếp nhận nhau trong mối quan hệ ân ái. Chỉ là một người thích thú, một người đau đớn sắp chết đi. Tổ Linh trong làn nước mắt không còn suy nghĩ được gì, thoi thóp nhìn Bảo nhi thân quen nhất đang từng chút làm nhục nàng, giết chết nàng, trong mắt ngập tràn sự thỏa mãn.

Ai đó từng kể cho Tổ Linh nghe câu chuyện về người vợ của Ma Thần. Nghe nói năm đó Ma Thần nhìn trúng một tiên nữ. Hắn bắt cóc nàng đem về Ma giới. Không ai biết chuyện gì xảy ra với tiên nữ đó, mấy trăm năm sau mọi người đều nghĩ cô ta đã bị ma khí thiêu rụi chết từ lâu. Không ngờ rằng nàng vẫn sống và trốn thoát khỏi Ma giới, trong bụng còn mang thai một đứa trẻ. Họ nói nàng trông rất đáng sợ, người

không phải người, tiên không phải tiên, ma cũng chẳng giống ma. Chắc là cũng bị thế này, ái ân cùng với một thứ quái vật mà chạm vào đâu cũng đầy thương tích... đây là loại khoái cảm gì? Tại sao Ma Thần tàn nhẫn theo đuổi để nữ nhân của hắn tổn thương như thế?

Kết cục của tiên nữ đó là cái chết. Chắc là vì liều lĩnh trốn khỏi Ma giới mà bị thương trầm trọng. Về phần đứa trẻ kia, có người nói nó đã chết cùng mẹ, có người bảo Ma thần bảo vệ hồn phách cho nó. Không ai biết rõ...

Suy nghĩ của Tổ Linh ngày càng mơ hồ rồi cũng tắt liệm, thế giới khép lại cùng với cơn đau thiêu đốt khắp thân thể, cùng với hình ảnh quái vật kỳ hục chơi đùa con búp bê rách nát, ma khí thấm vào từng thớ thịt, dực vọng của nam nhân kia vẫn chưa thỏa mãn, liên tục đâm vào cơ thể nàng. Làm tình với một xác chết có vui không?

Nam nhân ấy sẽ nghĩ gì khi tỉnh lại bên cạnh một cái xác trần truồng và không nguyên vẹn? Quan trọng nhất, nó lại là thân thể mà hắn luôn dịu dàng ôm ấp, một vết đứt tay cũng xót xa, một vết bỏng nhỏ cũng ngậm trong miệng cả ngày...

Tổ Minh Bảo sẽ nghĩ gì khi hắn biết mình đã giết người con gái quan trọng nhất trên đời?

18. Chương 18: Phong Trạch

Phong Trạch từ chỗ Âm Ti Thích trở về, nhìn thấy Linh nhi đang ngồi ngơ ngẩn bên bể cá. Trạch Trạch ngoan ngoãn bưng đĩa nho ngũ sắc ngồi dưới đất, chốc lát lại nhét một quả vào tay nàng, nhắc nhở nàng ăn. Phong Trạch hài lòng nghĩ con cá này ở cạnh Linh nhi rất tốt, trung thành và im lặng.

Hắn nhẹ nhàng đi tới, tà áo trắng lướt qua cỏ xanh, ngồi xuống bên cạnh. Trạch Trạch vẫn sợ sệt nhút nhát, đưa đĩa nho cho hắn rồi chạy biến. Tổ Linh vẫn không có phản ứng gì, cũng không nhìn hắn, có lẽ nàng còn chưa phát hiện ra.

Phong Trạch thở dài, tay ngắt một quả nho màu cam để lên môi nàng. Tổ Linh phản xạ tự nhiên há miệng ra, trái nho cứ vậy lăn vào. Phong Trạch im lặng nhìn nàng, từ lúc tỉnh lại Linh nhi cứ mơ hồ như thế, không nhớ rõ một số chuyện, nhất là chuyện diễn ra gần đây. Hắn thật sự muốn nàng cứ hồ đồ, không cần phải nhớ ra đêm hôm ấy.

Đêm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Phong Trạch chậm rãi nhớ lại...

Hắn vẫn ở trong Kỳ Lâm Viện, xem một ít thư từ mới vừa gửi tới. Cách đó chừng một tháng, Phong Trạch đã sai Ô Tước đi thăm dò tung tích của hai sư đồ Tổ Linh, muốn hỏi nàng một chút về sự xuất hiện của Bảo nhi. May mắn là tìm ra bọn họ đúng cái đêm ấy. Áo kính trong phòng tỏa ra ánh sáng rồi truyền đến tin tức của Ô Tước. Phong Trạch không có gì khẩn trương, thông thả đọc nốt lá thư rồi mới ngẩng đầu nhìn.

Vừa trông lên, hắn liền sửng sốt. Đó là khung cửa sổ từ một ngôi nhà hoang nào đó. Tổ Minh Bảo ôm lấy Linh nhi đã sớm sụp lỵ. Tóc nàng rối tung, không nhìn rõ mặt, chỉ thấy trên người quần một lớp chần mỏng, bờ vai lộ ra với những vết thương đáng sợ. Phong Trạch chỉ sửng sốt chốc lát lập tức đứng dậy. Hắn chạy ào tới nắm lấy áo kính, muốn xác định vị trí của hai người họ. Ngay lúc đó, Tổ Minh Bảo ngẩng mặt lên, thẳng tắp nhìn vào Phong Trạch. Hắn bị ma khí làm điên loạn! Phong Trạch lập tức hiểu ra mọi việc.

Lúc này đây, chỉ có một nửa gương mặt Bảo nhi còn nguyên vẹn, nửa bên phải cùng với cổ và cánh tay đã có hình dạng dị thường của yêu ma. Đuôi mắt ẩn hiện những hoa văn xoắn ốc, khi nổi khi chìm trong bóng tối. Hắn dùng cặp mắt nửa tỉnh nửa mê nhìn Phong Trạch, lúc lâu mới ghen ngào nói:

- Làm ơn... đưa nàng đi...

Rồi vô cùng dứt khoát để Linh nhi lại, chạy trốn ra khỏi căn nhà. Phong Trạch chỉ thấy hắn triệu hồi Tâm Sai kiếm, một phát chặt đứt cánh tay phải, sau đó mang theo vết máu hừng về Hoa Sơn mà đi.

Phong Trạch không nghĩ gì nhiều, lòng nóng như lửa lập tức gọi Ngự Lôi đi tìm Tổ Linh. Khi hắn đến nơi, nàng chỉ còn hơi thở mong manh. Phong Trạch độ vào rất nhiều tiên khí để bảo toàn nội đan cho nàng. Hắn

bọc thân thể trần trụi vào tấm chăn, cứ vậy ôm nàng chạy về Hoa Đông. Khi Ngự Lôi bay lên cao Phong Trạch nghe âm thanh hỗn loạn đình tai nhức óc. Nhìn về phía kia, chỉ thấy Hoa Sơn lập lòe ánh lửa, cây cối tan tác. Những thần thú bảo vệ vùng đất thiên đang náo loạn kêu gào, âm thanh giận dữ và đau đớn.

Phong Trạch cũng mặc kệ không muốn tìm hiểu, Linh nhi trong lòng hắn sắp không chịu nổi nữa. Ngự Lôi kiếm bay với tốc độ chưa từng có, khi đáp xuống Hoa Đông còn chéch choáng suýt ngã nhào. Ôm Linh nhi chạy thực mạng về Kỳ Lâm Viện, Phong Trạch cho đóng hết lối ra vào, phong tỏa đại điện. Hắn đưa Linh nhi vào nội viên, cùng nàng nhảy xuống vực bể. Chỗ này chính là mạch nguồn của tiên lực, cả Hoa Đông chỉ có năm cái ở năm đỉnh núi, thường là nơi các trưởng lão dùng để bế quan hoặc tu luyện bộ tiên pháp mới nào đó. Tiên khí cuộn cuộn bảo trì tiên thể, tẩy đi ma khí bám trên những vết thương. Phong Trạch mất ba canh giờ để đẩy hết ma khí ở tâm mạch ra cũng như bình ổn sự hỗn loạn bên trong Tố Linh, xem như an toàn vượt qua nguy kịch. Lúc hắn ngừng tay cũng là khi trời vừa sáng, Tố Linh không ý thức ngã vào lòng hắn, Phong Trạch ôm lấy nàng, áo bào đắp tạm che bớt những vết bỏng đáng sợ.

Hắn hối hận vô cùng. Hối hận vì không bảo vệ được Linh nhi, hối hận vì đã sơ suất không trông chừng nàng. Linh nhi không những là nữ đồ đệ duy nhất mà còn là...

Phong Trạch thẳng thắn nhìn nhận quá khứ: Nàng vốn dĩ đã là của hắn, nữ nhân khi trao trinh tiết ột người, bản thân sẽ thuộc về người đó!

Phong Trạch thật đau đớn siết chặt lấy Linh nhi. Là sự ích kỷ của hắn, là sự tức giận mất khôn của hắn, là hắn khiến nàng rơi vào nguy hiểm.

Phong Trạch rất lâu sau mới đem Linh nhi trở lại phòng, tự tay thoa qua phấn bạc hà cho nàng. Nhìn cô gái yếu ớt nhắm mắt nằm đó, lần đầu tiên trong đời, Phong Trạch cúi xuống hôn lên môi nàng. Làn môi này, cơ thể này, vốn dĩ là của hắn, giờ đã bị tên khốn kia làm ô bẩn và chà đạp. Mắt Phong Trạch lóe lên sát ý

Tổ Minh Bảo, người tốt nhất đừng xuất hiện trước mặt ta, nếu không sẽ có đổ máu, những gì người gây ra một mạng cũng không trả đủ!

19. Chương 19: Vân Ti Thiên

Hoa Đông sương khói lượn lờ

Giấc lành chẳng đến, cơn mơ chập chờn

Tấm màn mờ mẩn hơi sương

Rèm lay lưa động, thơm hương nến đèn

Gió đêm đậu ở cành sen

Bướm đêm lượn múa ở ven ao tù

Giấc đêm thiếu mất lời ru

Hoa đêm tuy ngủ không thu sắc màu

Cảnh đêm đẹp vẫn u sầu

Nhớ đêm nhớ, nơi đâu hờ người?

Có những thứ một khi đã quên thì trống rỗng không chịu được, nhưng một khi đã nhớ thì đau đớn tâm can.

Kí ức thường trở về sau những cơn mộng mi, vụn vặt như từng mảnh lá khô, sắc bén như từng mảnh sứ trắng. Tố Linh đặt chân xuống đất, đi lấy chiếc gương nhỏ để trên bàn. Nàng nhìn cô gái có chút tiêu tụy, vết thương bên má đã phai bớt nhưng vết thương trên cổ còn hằn sâu, thấy rõ dấu năm ngón tay.

Nàng lật úp mặt gương xuống bàn, kéo ngăn tủ nhỏ lấy ra lọ thuốc phấn. Thoa từ tay chân đến bụng và ngực, cảm giác chạm vào nơi nào là quá trình bị thương lại rõ ràng hơn. Tổ Linh rùng mình kéo vạt áo lại, tự vuốt ve cổ họng khô nóng.

Mấy ngày trước, sư phụ đã ép hết ma khí trong tâm mạch ra, nàng đã nhớ lại tất cả, đặc biệt là chuyện xảy ra đêm hôm ấy. Chẳng rõ nó bắt đầu thế nào, nàng chỉ nhớ Bảo nhi rất lạ, ánh mắt hoang mang, vẻ mặt bơ phờ. Mọi hành động ban đầu đều dịu dàng cho tới khi dần dần mất kiểm soát. Thật ra Tổ Linh đã rất sợ, nàng không thể chấp nhận được một người thân thuộc như vậy đột nhiên làm tổn thương mình. Nhưng sau khi mọi thứ qua đi, nỗi sợ chỉ còn vồn vện ở một điểm: nàng sợ Bảo nhi sẽ thương tâm nếu biết được những gì mình đã làm, sợ hắn không bao giờ dám xuất hiện trước mặt nàng nữa...

Nàng có hỏi thăm Phong Trạch, sư phụ nói không có chút tin tức gì. Bảo nhi đi đâu, làm gì, nàng hoàn toàn không biết. Thật ra từ cái ngày rời khỏi Hoa Sơn, Tổ Linh đã vô cùng bất an. Nàng suy nghĩ rất nhiều, nhớ tới cái ngày hắn còn là đứa trẻ hơn một tuổi, ngoan ngoãn nằm trong chiếc giỏ tre. Cha mẹ Bảo nhi là ai? Hắn từ đâu đến? Cuộc hội ngộ của họ là ngẫu nhiên, là duyên phận, là một rủi ro hay do ai sắp đặt?

Nghĩ mãi nghĩ mãi, cho đến khi trăng tàn, bình minh lên. Lại một đêm mất ngủ.

Tổ Linh ngược nhìn vầng thái dương, quyết định thay quần áo đi chào sư phụ. Việc này là thói quen từ bé, mỗi sáng đều đến bái kiến Phong Trạch, hỏi hắn có ngủ ngon không, hôm nay có giao việc gì cho nàng làm.

Kỳ Lâm Viện vắng tanh, dường như chỉ có hai người bọn họ cùng con cá trê tinh. Tổ Linh về đây đã ba tháng, ngoài Hà tiên nhân thì không gặp ai khác nữa. Khi nàng đến đại viện, Phong Trạch đang ngồi trên bàn viết cái gì đó, sư phụ lúc nào cũng bận rộn. Tổ Linh dịu dàng đi tới, quỳ trước mặt người

- Đồ nhi thỉnh an sư phụ.

Phong Trạch đã phát hiện ra nàng từ rất sớm, này giờ vẫn từng chút đếm theo bước chân chậm rãi kia, đợi nàng đến bên mình. Hắn đặt bút lông xuống, nhìn cô gái nhỏ bên dưới. Nhớ làm sao quả bí ngô ngày nào, nhanh nhẩu và lanh chanh, hay cười và hay nói. Vậy mà bây giờ nàng lại trầm lặng đến thế...

- Linh nhi, thần sắc không tốt, có chỗ nào không khỏe không?

Tổ Linh nhu thuận lắc đầu

- Dạ không, đồ nhi ngủ không đủ giấc, có chút mệt mỏi thôi...

- Vậy thì đi ngủ tiếp, không cần làm gì cả!

Tổ Linh ngẩng đầu, đôi mắt tròn nhìn Phong Trạch. Đạo này nàng cũng có làm gì đâu, ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn. Sư phụ giống như đang nuôi heo trong Kỳ Lâm Viện.

- Sư phụ, trời sáng rồi, ngủ không đúng giấc cũng không tốt. Linh nhi ở lại giúp người làm việc!

Tổ Linh kéo váy, nhẹ nhàng đi tới bên bàn, ngoan ngoãn mài mực. Cà tới cà lui, đây là công việc nàng yêu thích nhất, có thể vừa làm vừa nhìn sư phụ viết chữ, nét mặt chuyên chú, mũi ắt sáng, thật là đẹp trai!!! Phong Trạch vẫn biết đồ đệ thích nhìn lén, cứ tranh thủ mài mực rồi lại ngẩng ngó hắn. Ban đầu hắn có chút phiền, về sau thì quen dần, cũng xem như không thấy. Mãi đến khi Tổ Linh rời khỏi tiên môn, hắn mới biết viết chữ mà không có người nhìn cũng thật chán chường...

Mà bây giờ, hoàn cảnh lại đảo ngược. Tổ Linh chuyên chú mài mực, Phong Trạch vừa viết chữ vừa lén nhìn nàng, thật không tập trung nổi! Hắn phát hiện lá thư này đã viết rất lâu mà vẫn chưa hết nửa trang giấy. Tổ Linh cứ như người mất hồn, mài gần hết thỏi mực, mực ngập cả cái nghiên mà cứ vô tư mài.

- Quá nhiều rồi, đừng làm nữa...

Tổ Linh sực tỉnh, nhìn xuống bàn, ngượng ngùng thu tay về. Ngón tay đã bị bắn, nàng cúi thả lau vào tà váy, để lại một vệt đen dài. Thật ra có những thứ không hề thay đổi, Linh nhi vẫn cứ nhếch nhác như thế.

- Linh nhi?

- Dạ?

- Không nên ngờ ngẩn thế này mãi. Những chuyện xảy ra, ta nhất định không bỏ qua. Con cứ việc an tâm ở lại đây, không ai dám làm phiền, cũng không ai rót vào tai lời lẽ khó nghe... Từ giờ hãy giao mọi thứ cho sư phụ, sư phụ sẽ bảo vệ Linh nhi!

- Sư phụ...

Tổ Linh có chút mơ hồ. Nàng được ở lại đây? Không có ai dám xúc phạm nàng? Sư phụ sẽ bảo vệ? Tổ Linh chợt nhận ra điểm mấu chốt

- Sư phụ, người nói không bỏ qua, không bỏ qua cái gì?

Phong Trạch nghiêm mặt

- Dĩ nhiên là phải tìm Tổ Minh Bảo hỏi tội!

Tổ Linh kinh ngạc, sau đó không do dự quỳ xuống

- Đừng, sư phụ. Chuyện này con có thể tự xử lý. Bảo nhi... thật ra hấn không cố ý, hấn vốn rất tốt, chắc chắn là bị ma tộc hãm hại...

Ở bên Phong Trạch mấy trăm năm, Tổ Linh hiểu hấn hơn ai hết. Hấn là tiên nhân xem trọng đạo nghĩa, một lòng vì chúng sinh, trung thành và tận tụy với tiên môn. Hấn từ bi bát ái là vậy nhưng mà lại có thù hận ghê gớm đối với ma tộc. Tổ Linh nghe các sư huynh sư tỷ kể lại. Bảy trăm năm trước, có một vị tiên nữ tên là Vân Ti Thiên, chính là chị ruột của Vân Ti Thủy ở Kim Tinh môn. Hai chị em họ từ một mẹ sinh ra, cơ duyên thế nào lại đều được Minh Tâm kính tìm thấy. Chuyện này xưa nay rất hiếm, Ti Thiên Ti Thủy lập tức được các tiên môn chú ý. Người chị Vân Ti Thiên lớn lên tuyệt sắc lại tài hoa, khắp tiên giới đều có không ít nam nhân ngày đêm vọng tưởng. Thế nhưng Ti Thiên chỉ đem lòng yêu Phong Trạch. Năm đó hấn vẫn còn là một đồ đệ nhỏ của Âm thiên tôn, lớn hơn nàng gần ba trăm tuổi.

Hình như họ cũng là duyên số, về sau thường đi có đôi có cặp. Hai tiên phái đối với chuyện này không ủng hộ mà cũng chẳng phản đối. Vào một lần ma tộc nổi dậy xâm chiếm phạm giới, cả chín môn phái đều cử đệ tử ưu tú đi trấn áp. Trong lúc hỗn loạn Phong Trạch và Vân Ti Thiên bị lạc đồng môn, hai người đơn độc bị ma tộc vây kín. Trong lúc đánh nhau quyết liệt không ngờ một tên ma tôn lại thông minh ở cánh cổng đi đến ma giới. Vân Ti Thiên liều mạng đẩy Phong Trạch ra, chính mình bị nó hút lấy, tiên pháp bị ma khí đốt rụi, mãi mãi giam hồn trong cõi u linh không siêu thoát, không luân hồi...

Kể từ đó, tiên giới mất đi một quốc sắc thiên hương, Gia Lăng bà bà đổ lệ vì cô học trò yêu quý nhất. Vân Ti Thủy thay thế chị trở thành giáo đồ được Kim Tinh môn ưu ái nhất, phần để bù đắp, phần để tưởng niệm người đã mất. Còn Phong Trạch, hấn ngày một giỏi, nếu không nói là lợi hại đến đáng sợ. Hấn lao đầu vào học tiên pháp, nhuần nhuyễn thành thục rồi lại đóng cửa bế quan, liên tiếp mấy trăm năm sáng tạo nên Thập Tam Phân Kinh, trở thành nỗi ám ảnh của ma tộc.

Tổ Linh không ít lần kề vai sát cánh cùng sư phụ trong các trận chiến. Lần đầu nàng đã ngỡ ngàng nhìn một Phong Trạch chém giết như điên, Ngự Lôi tàn sát không nhân nhượng, lửa điện ngang dọc, gần như là muốn tranh giành với cả đồng môn. Lúc đấy mọi người chỉ còn cách nín thở lùi ra xa một chút, không khéo lại bị vạ lây.

Tổ Linh cũng là học theo sư phụ, hùng dũng đi đầu, Hàn Cực kiếm lạnh lẽo, Ngự Lôi kiếm sáng chói... thật ra chúng giống như một cặp, ăn ý tuyệt đối, phối hợp tuyệt đối. Khi hai sư đồ tựa lưng vào nhau, chần chẫn một điều là không con yêu ma nào thoát được.

Lòng thù hận của Phong Trạch là tích tụ từng ngày, đến nỗi tiêu cực và mù quáng. Hấn sẽ không tha thứ cho bất cứ kẻ nào dám đi vào ma đạo. Từng có lần Phong Trạch đâm chết một vị sư đệ vì phát hiện hấn bán đứng tiên môn. Tiền trạm hậu tẩu, khi Âm thiên tôn biết chuyện thì mọi thứ đã rồi.

Nếu bây giờ, Bảo nhi có một chút liên quan tới ma tộc, không cần biết là có ẩn tình gì không, nhất định Phong Trạch gặp sẽ giết! Tổ Linh chính là lo sợ điều này!

Trong đại viện, Phong Trạch lặng lẽ nhìn nàng. Nàng không biết mình đã suýt chết thế nào đâu, nàng cũng không biết hấn đã vất vả ra sao mới cứu được cái mạng nhỏ này. Trên thực tế, Tổ Linh đã đi qua quỷ môn

quan một lần. Phong Trạch không dám nhớ lại cảm giác nàng nằm trong lòng mình, hơi thở lúc có lúc không. Mất đi một ai đó thực sự rất đáng sợ, hắn không cho phép, tuyệt đối không cho phép!

- Không phải nói gì hết, Linh nhi đứng lên đi, có một số chuyện không thể mềm lòng, càng không thể tha thứ...

Tổ Linh run run nắm lấy chân hắn, lắc đầu van xin

- Đừng, sư phụ, người muốn giết đồ đệ của Linh nhi sao? Hắn thật sự bị oan mà... xin người đừng truy sát, hãy cho hắn một thời gian, chần chừ hắn sẽ tới đây quỳ nhận tội!

Phong Trạch quả là có ý nghĩ này, hắn đã cho Ô Tước lòng sực tìm Tổ Minh Bảo, chỉ cần thấy bóng dáng, chắc chắn sẽ vác Ngự Lôi đi lấy mạng!

Phong Trạch cứng rắn mặc kệ Linh nhi ôm chân khóc. Hắn thấy khó chịu, nước mắt này từng có lúc vì hắn mà rơi, không nên chia sẻ cho người khác. Phong Trạch cúi nhìn Tổ Linh, thở dài một tiếng xoa xoa đầu nàng.

- Linh nhi... đừng như vậy, sư phụ thật đau lòng...

Tổ Linh giống như cô bé nhỏ năm nào, lại ôm lấy chân sư phụ, chùi nước mắt vào tà áo người, khóc mãi đến lúc mệt thì sẽ được sư phụ bế trở về giường. Phong Trạch ngay ngắc nhìn cô gái nhỏ bên dưới. Nàng hình như còn đẹp hơn lúc rời khỏi tiên môn, mắt ướt lệ long lanh, da trắng ngần ửng màu nắng, thân thể trải qua cơn bệnh mềm yếu như cành liễu, chỉ mồn ôm chặt vào lòng...

Phong Trạch dang tay ra, muốn đem nàng bế lên thì có tiếng bước chân vội vã chạy tới. Trạch Trạch thở hổn hển, bám vào cánh cửa suýt ngã. Cô bé lại mọc hai sợi râu ra rồi, vào lúc mất bình tĩnh, nó đều như vậy.

- Minh tôn, minh tôn... sư tổ tiên nhân xuất quan rồi!!!

Phong Trạch giật mình đứng phắt dậy, Tổ Linh cũng ngạc nhiên ngừng khóc.

- Vẫn chưa tới ngày mà... chẳng lẽ xảy ra chuyện gì rồi?

Hắn vội vã đi ra cửa, bước mấy bước lại sực nhớ quay đầu vào nhìn Tổ Linh

- Linh nhi ở yên đây, ta sẽ quay về ngay. Trạch Trạch! Người chăm sóc tiên cô!

- A? Dạ!

Nói rồi hắn nửa đi nửa chạy rời khỏi Kỳ Lâm Viện. Tổ Linh bồn chồn nhìn theo, nàng có dự cảm không lành...

20. Chương 20: Sáu Trưởng Lão Hoa Đông Phái

Phong Trạch đi một lúc thì có người đến tìm. Tổng Thanh Vân là đồ đệ của Ngũ Nguyệt minh tôn. Chị ấy đối với Tổ Linh cũng có ân tình. Thanh Vân nhấn lời rằng các vị trưởng lão muốn gặp Tổ Linh, chị ấy sẽ dẫn nàng đi.

Trạch Trạch đứng ngồi không yên, mắt ngẩn lẹ nhìn Tổ Linh đi theo vị tiên cô kia. Con bé rất lo lắng cho nàng. Đây là lần đầu sau khi trở về Tổ Linh bước ra khỏi Kỳ Lâm Viện. Vẫn là những bậc thang quanh co, những lối nhỏ có hàng trúc xanh đôi bên. Tổ Linh cúi đầu, im lặng theo sau Tổng sư tỷ. Những đồng môn tình cờ gặp nàng trên đường đều sững sốt dừng bước, họ lập tức xâu chuỗi việc Tổ Linh xuất hiện và việc Phong Trạch cấm đệ tử bước vào Kỳ Lâm Viện thành một. Hóa ra là vì muốn phong tỏa tin tức và ngăn người khác đến làm phiền nàng.

- Tiểu Linh Nhi!

Có tiếng gọi hớn hở phía sau. Tổ Linh nhẹ nhàng quay đầu lại, nhìn thấy Hàm sư huynh – Hàm Dương. Người này cũng là đồ đệ của Phong Trạch, ngày xưa rất yêu chiều Linh nhi, có gì ngon cũng chạy tới chia phần. Linh nhi tươi tắn mỉm cười

- Sư huynh!

Hàm Dương co chân chạy tới, suýt nữa vấp té. Hắn thất thố cào cào tóc, ngượng ngùng cười nói

- Ta cứ tưởng nhìn lầm, thì ra là muội thật! Hèn chi sư phụ không ọi người bước vào nội viện, thì ra muội về rồi, tốt quá!!!

Tổng Thanh Vân cất đứng hứng thú của Hàm Dương

- A Dương, Tổ sư muội đang có việc, trưởng lão gọi nàng đến đại điện!

Hàm Dương ngẩn người, sau đó lo lắng nhìn Tổ Linh

- Sao thế? Các sư phụ, sư thái lại muốn trừng phạt muội sao?

Đối với lòng quan tâm này, Tổ Linh rất cảm kích. Nàng vỗ vỗ vai Hàm Dương, giống như ngày xưa ranh mãnh mỉm cười

- Không đâu, huynh lo cái gì? Da muội dày lắm cơ, có bị đòn cũng chẳng đau! Hihi, đùa thôi, muội đúng là có chút việc, đến hầu chuyện các trưởng lão rồi đi ngay!

Nói rồi Tổ Linh quay đi, để lại Hàm Dương vẫn còn ngẩn ngơ. Hắn nhận ra hai điều. Thứ nhất, tính tình sư muội vẫn dễ thương như ngày nào. Thứ hai, hình như sư muội so với trước còn đẹp hơn vạn phần! Cho dù bên ngoài có bao nhiêu lời đồn đại và chỉ trích về việc Tổ Linh quan hệ mờ ám cùng đồ đệ, đối với Hàm Dương và các huynh đệ ở Kỳ Lâm Viện, Tổ Linh mãi mãi là tiểu sư muội mà họ yêu thương. Tình cảm đồng môn có cái đáng quý như vậy!

Tổng Thanh Vân dẫn nàng đến hành lang cuối cùng thì dừng lại. Thanh Vân nhìn kĩ Tổ Linh một lần nữa. Nàng có chút suy nhược nhưng tốt hơn lần gặp gần nhất rất nhiều. Lần đó chính bọn họ đánh Tổ Linh trọng thương, khi bỏ về thì Thanh Vân trúng mê hương bất tỉnh, không kịp đưa chút tiền dược cho nàng. Thanh Vân vẫn áy náy chuyện cũ đến tận bây giờ

- Tổ sư muội... không có việc gì, cứ bình tĩnh nhé, Phong minh tôn sẽ không để muội chịu ủy khuất đâu!

Tổng Thanh Vân không biết nói gì, đành động viên một câu. Tổ Linh cười cười gạt đầu, khoan thai đi vào trong. Lúc Thanh Vân trở ra, gặp từng tốp người, họ bu lại hỏi thăm có đúng là Tổ Linh trở về không. Có người kích động, có người mừng rỡ, có người buồn bực không vui, đủ loại biểu tình. Xem ra ngày tháng sắp tới Hoa Đông tiên môn sẽ có lắm chuyện bất quá!

Tổ Linh đi qua cánh cổng lớn, nhìn thấy trong điện tề tụ đủ mặt sáu vị trưởng lão. Nàng cúi đầu, lễ phép quỳ xuống

- Đồ nhi Tổ Linh, tham kiến sư tổ, thái sư phụ, thái sư thúc, sư phụ và các sư thúc.

Ngồi ở ghế cao nhất là người đứng đầu Hoa Đông phái – Thiên Thị Thánh tôn. Thật ra ông ấy đắc đạo khi chưa đến ba mươi, hình dáng thật là một người trẻ trung vạm vỡ. Sau này theo cuộc đời vĩnh hằng bất tận, Thiên Thánh tôn tu luyện nhiều loại tiên pháp, đạo hạnh cao thâm, trải qua mấy tiên kiếp dần dần nhuộm bạc màu tóc. Ông hóa phép để bề ngoài của mình trở thành lão nhân, phù hợp với địa vị đang ngồi.

Lúc này Thiên Thị đang nhìn Tổ Linh, xét về vai vế thì nàng cách ông đến bốn thế hệ, cũng không biết gọi sao cho chính xác. Đây là lần đầu ông nhìn thấy đồ đệ này, lúc nàng nhập môn, ông vẫn còn bế quan chưa ra.

Thiên Thị mở tiên nhãn đánh giá một vòng. Một tiên nữ có bản lĩnh, trong độ tuổi này thì tu vi như vậy là khá cao, tư chất thông minh nhanh nhẹn, ngộ tính không tầm thường. Trong mười người cùng lứa chỉ tìm ra hai người như vậy.

Thiên Thị có thiện cảm, cất giọng nhẹ nhàng nói

- Con hãy đứng lên!

Tổ Linh ngoan ngoãn vâng lời. Nàng ổn định tư thế rồi mới thẳng thừng nhìn lên phía trên. Thiên Thị là một lão tiên gia phúc hậu, cả người tỏa ra hơi thở cổ xưa, huyền bí và âm trầm. Trên đời này, ông ấy có thể xem là bậc trưởng bối của hầu hết tiên nhân, đức cao vọng trọng, khiến người ta không thể không tôn kính.

Ngồi hàng thứ hai bên dưới là Âm Ti Thích và Hà Tĩnh Bình. Họ là hai trong số nhiều đệ tử của Thiên Thị. Những người khác có kẻ rời Hoa Đông lập môn phái riêng, có kẻ đã bỏ mạng vì cuộc chiến với ma tộc, cũng có người không vượt nổi tiên kiếp mà biến mất. Từ mấy vạn năm nay, Thiên Thị đã lui về ẩn cư trên ngọn núi cao nhất Hoa Đông, không nhận đồ đệ, cũng không trực tiếp tham gia vào việc gì nữa. Ông trở thành một biểu tượng linh thiêng trong tiên giới.

Âm Ti Thích trước giờ vẫn là người có quyền lớn nhất trong các quyết định của tiên môn. Sư đệ của ông – Hà Tĩnh Bình vốn là một thiên tôn nhưng cách đây rất lâu đã từ bỏ chức vị, quyết định phiêu bạt phàm thế, cứu độ chúng sinh, thỉnh thoảng về Hoa Đông một lần sau đó lại bật vô âm tính. Mọi người gọi ông là Hà lão tiên, cũng rất có uy tín và được trọng vọng trong tiên giới. Hai người này có hình dáng của đàn ông trung niên, đây là hình dáng thật tính theo tuổi đắc đạo.

Ngồi dưới cùng là Phong Trạch, Chế Sâm cùng Ngũ Nguyệt minh tôn. Bọn họ đều trẻ trung xinh đẹp, là những vị thần tiên bắt mắt nhất. Ba người đều chưa thành hôn, có không ít trưởng lão các phái dòm ngó.

Có lẽ Tổ Linh là người rất may mắn có thể nhìn thấy đủ mặt sáu vị tiên nhân cao cao tại thượng này. Nàng thu ánh mắt dò xét, cúi đầu chờ nghe hỏi tội. Phong Trạch có chút xót xa nhìn tiểu đệ tử, hần tùy tiện phát tay, một cái ghế tựa bay tới. Tổ Linh không hề biết là ai ban ghế, nàng chỉ cảm kích nhận lấy, đến khi nghe Âm Ti Thích lên tiếng:

- Trạch nhi, con vô lễ rồi!

Phong Trạch không tranh cãi, lập tức cúi đầu nhận sai

- Tiểu đồ tùy ý, thánh tôn thiên tôn tha tội!

Thiên Thị đánh giá Phong Trạch một lát. Thật ra ông rất tự hào về đứa nhỏ này. Từ khi hần quỳ ba ngày để xin được ông chỉ giáo về Thần lực rồi sáng tạo ra Thập Tam Phân Kinh, ông đã đoán trước Phong Trạch sẽ là trụ cột tương lai của Hoa Đông và của cả tiên giới.

- Được rồi, cứ để con bé ngồi. Chúng ta từ từ hỏi chuyện nó...

Tổ Linh biết mình sắp tiêu đời rồi. Ba vị minh tôn có hai người không thiện cảm với nàng, một vị thiên tôn từ xa xôi trở về hỏi tội nàng, còn có một thánh tôn cao quý bị kinh động tới mức chui ra khỏi cái ổ ngủ đông mấy trăm năm nay để đến đây tham dự cuộc thẩm tra. Tổ Linh nhớ lại các kiểu dụng hình trong cung đình chốn nhân gian, lảng trí xử tử, tứ mã phanh thây... còn có một tác lựa trắng... đường nào cũng chết thê thảm mà!!!

21. Chương 21: Căn Mạch Ma Lực Và Hoàng Tử Của Ma Thần

Đại diện của Hoa Đông tiên phái rộng mệnh môn, hai hàng giáo đồ đều không thấy bóng. Lúc này đây, chỉ có sáu vị trưởng lão quyền lực nhất tọa trên đài cao. Bên dưới chính là cô gái nhỏ thấp bé, thu mình trên chiếc ghế tựa. Lực lượng chênh lệch quá lớn!

Cánh cửa đại diện khóa chặt, không một ai có thể xen vào cục diện này. Khắp căn phòng chỉ có tiếng nói vang vọng của người truy vấn và tiếng đáp lại yếu ớt của người bị truy vấn

Hà Tĩnh Bình là người mở đầu cho cuộc hỏi cung này:

- Tổ Linh, người đi Hoa Sơn khi nào?

- Thưa thiên tôn, đồ nhi đến Hoa Sơn khoảng bốn tháng trước.

- Đi một mình?

- Dạ không, tiểu đồ đệ là Tổ Minh Bảo song hành cùng đồ nhi

- Giờ hần ở đây?

- Dạ... đồ nhi không biết.

Âm Ti Thích lên tiếng

- Người và đồ đệ của mình có thể xông vào Hoa Sơn hay sao?

- Vâng ạ, chúng con đi đường rừng.

- Người không gặp Thổ Xà à?

- Dạ có.

- Có gặp mà vẫn bình an vô sự thế này sao?

- Thổ Xà thật ra là con rắn nuôi trong nhà... à không, ý tiểu đồ là Thổ Xà rất hiền lành, nó không làm hại người vô tội!

Cả điện đột nhiên im phăng phắc. Tổ Linh nghi hoặc ngẩng đầu nhìn. Năm cặp mắt trông về nàng, đều nghi ngờ như nhau, dĩ nhiên là Phong Trạch đã nghe kể nên không có biểu cảm gì.

Quá lâu không ai lên tiếng, Thiền Thị mới hỏi:

- Cô bé, có thể nói rõ hơn cuộc đụng độ với Thổ Xà không?

Tổ Linh kính cẩn và tỉ mỉ mô tả, không bỏ sót chi tiết nào, đặc biệt nhấn mạnh Bảo nhi vô cùng dũng cảm, dám nhảy ra chắn cho nàng, là một người chính trực bản lĩnh. Nàng không muốn bọn họ nghi ngờ Bảo nhi, không muốn Phong Trạch truy sát Bảo nhi.

Ngũ Nguyệt vốn là hậu bối, luôn giữ im lặng nhưng khi nghe kể xong không kiềm lòng nổi mà lên tiếng:

- Láo toét! Người nói Tổ Minh Bảo bị Thổ Xà cắn nhưng không có chút phản ứng nào ngoài chảy máu?

Tổ Linh bị nạt đến co rúm lại, thành khẩn gật đầu. Nàng nói thật mà, vô cùng trung thực mà!

Chế Sâm đặt tay lên vai Ngũ Nguyệt, nhắc nhở cô ta kiềm chế. Âm Ti Thích lên tiếng:

- Nói tiếp đi, sau đó Thổ Xà đưa hai người các người đi về hang?

Tổ Linh lại nuốt nước bọt kể chi tiết, nhấn mạnh về cây Ma Mộc nhưng lại cố ý nói giảm chuyện Tổ Minh Bảo triệu hồi gốc rễ nguyên căn của ma lực. Nàng không muốn Bảo nhi bị nhận định là gián điệp của Ma tộc, chắc chắn hắn sẽ bị tiên môn đuổi giết. Nhưng mà Tổ Linh quá ngây thơ rồi, nàng có thể nói dối Phong Trạch thậm chí Âm Ti Thích nhưng Thiền Thị thì không. Ông ấy sống hàng chục vạn năm, ngoài tu vi cao thâm còn có năng lực nhìn vạn vật, hiểu rõ tâm tình nhân thế, thông thuộc biểu cảm con người. Thiền Thị vuốt chòm râu, không nhanh không chậm nói:

- Cô bé, tốt nhất là con thành thật. Che giấu là phạm tội phản bội tiên môn, ta không cho phép điều này xảy ra.

Tổ Linh sửng sốt chốc lát, sau đó đỏ mặt cúi đầu

- Dạ, tiểu đồ không dám... Bảo nhi... thật ra hắn rất tốt, hắn không hề biết gì cả. Vào lúc nguy cấp, để cứu cả hai, Bảo nhi đã... đã... gọi căn mạch của Ma lực!

Một câu, cả đại điện lạnh như băng, mọi âm thanh đều ngưng bật, kể cả hơi thở. Thiền Thị tỉnh táo hơn ai hết, nhẹ nhàng xác minh

- Căn mạch ma lực?

- Dạ...

- Chúng trông thế nào?

- Hoàn toàn không có bản chất, đều do ma khí thành hình, giống như rễ cây chui ra từ đất, đậm đặc tới nỗi ma tộc cũng sợ hãi.

Thiền Thị gật đầu

- Đúng rồi!

Thật ra ở đây ngoài Thiền Thị không ai biết cái gọi là “căn mạch ma lực”. Chỉ có người trải qua thời đại loạn lạc mấy vạn năm trước mới được chứng kiến, cũng không ai biết nó mang ý nghĩa gì. Thiền Thị nhìn

thấy ánh mắt nghi hoặc của đồ đệ và các tôn nhi, ông cân nhắc cẩn thận. Chuyện tới nước này, giấu cũng không phải thượng sách.

- Căn mạch của Ma lực thứ này có thể hiểu nôm na là ma khí được triệu hồi với tần suất cực đại nhất, từ “khí” hóa thành vật thể, nó mang sức mạnh nguyên thủy của ma đạo, không chỉ là kẻ thù của tiên môn mà ngay cả ma tộc cũng khiếp sợ. Vì lẽ đó, người có khả năng sử dụng căn mạch mới áp chế được một ma giới xáo động, khiến ma tộc sợ hãi phải phục tùng. Không sai! Trước nay duy nhất Ma Vương làm được điều này...

Khỏi cần nói cũng biết về mặt kinh hoàng của những người ở đây. Còn Tổ Linh? Nàng ngơ ngẩn như hồn lìa khỏi xác. Khái niệm này quá mới, quá khủng khiếp, không tiếp nhận nổi. Bao nhi... người rút cuộc từ đâu đến, có thể đừng dọa sư phụ được không, ta chỉ cần người là một đứa trẻ bình thường, không cần phải “bất thường” đến mức này...

Dường như cảm thấy nhiều đây chưa đủ náo loạn, Thiên Thị còn thông thả bổ sung thêm

- Quên nói các con biết, Ma Vương đang bị giam cầm ở Âm Ti Cốc vốn dĩ là một bán thần. Ta sinh ra cùng thời đại Thần giới sụp đổ, cũng không thể biết rốt cuộc hấn là hậu duệ của ai, nhưng qua nhiều lần tìm manh mối từ chỗ Thái Hành lão quân, ta có thể khẳng định một nửa, Mã Sát – tên hý của Ma Vương, là đại hoàng tử của Ma Thần. Điều này giải thích vì sao hấn hùng mạnh nhất trong Ma giới. Ma đạo cho Ma Thần sáng lập, cũng chỉ có dòng máu huyết thống mới khống chế được căn mạch. Cho nên... suy đến cùng thì người tên Tổ Minh Bảo kia... có lẽ là một vị hoàng tử khác... chỉ có điều... Ma Thần tán hồn đã trăm vạn năm, đứa con này bây giờ mới xuất hiện, chà chà...thật ly kỳ!

Tổ Linh nghếch mặt nhìn Thánh tôn. Làm ơn đi, sao biểu cảm của ngài giống y như đang lột dép ngồi tám chuyện bát quái vậy? Có cần phải hào hứng thế không?

Ấy da, cái này cũng không nên trách Thiên gia gia, ai bảo ông ấy sống quá lâu, chuyện náo nhiệt sôi động từ khi giam Ma Vương thì không còn nữa, đời thật buồn chán! Khó khăn lắm mới có chút hưng phấn như vậy, không góp vui thì bỏ mất cơ hội hiếm có!

- E hèm... sư phụ à...

Hà Tĩnh Bình biết rõ tính cách của Thiên Thị, bao nhiêu năm rồi mà lão ấy cứ trẻ con như thế, thảo nào Gia Lăng bà bà khinh thường không thèm nhìn một cái, để trái tim già lâu lâu lại đập nhanh thành thịch, khổ thân xương cốt sắp bị một ăn mà vẫn còn ôm cửa sổ tương tư!?

Đây là vấn đề nội bộ, nói nhỏ thôi, kéo không tiên giới đồn ầm lên, sụp đổ hình tượng vị Thánh tôn oai nghiêm. Âm Ti Thích ngồi bên cạnh cũng có cùng tần số tư duy với sư đệ. Họ cần phải cẩn thận trông chừng sư phụ hơn, người già hay có bệnh hoài xuân!

Trong lúc suy nghĩ của ba vị ngồi trên càng lúc càng lạc đề thì ba người bên dưới tương đối trầm mặc. Phong Trạch mím môi bắt đầu trù liệu làm cách nào mới giết được một bán Thần. Chế Sâm lăm lăm trong miệng “Phen này chết chắc, chết thật rồi!” Ngũ Nguyệt chán ghét nhìn Tổ Linh, rửa thầm một câu: “Hừ, đều do con bé này...” sau đó liếc xéo Phong Trạch “Cũng tại sư đệ mềm lòng, ngày xưa cứ thẳng tay bắt Tổ Minh Bảo về, có phải tốt không? Chuyện đến nước này, đệ đi mà báo cáo với sư phụ...”

Thật ra có những sự việc nhìn vậy mà không phải vậy. Cũng có những người trông thế mà không giống thế. Ví như sáu vị trưởng lão tôn nghiêm của Hoa Đông đây, nhìn sơ sơ có vẻ rất đáng kính, rất cao thâm, không thể mạo phạm. Thực chất cũng là một phường lỗ nhỏ, hỗn độn không tưởng được.

Gia Lăng bà bà nói gì khi được hỏi về tình trạng nội bộ trong Hoa Đông? Bà ấy vẫn giống một vạn năm trước, nghiêm mặt chỉ vào Thiên Thị, nói một câu: “Thượng bất chính, hạ tất loạn!!!”

Thiên gia gia: T_T

22. Chương 22: Những Điều Đã Biết Và Chưa Biết

Hội nghị bí mật ở Hoa Đông kéo dài hàng giờ liền. Đến khi Tổ Linh được phóng thích, nàng vẫn còn ngẩn ngơ. Trên đường về Kỳ Lâm Viện, Tổ Linh gặp không ít người quen cũ nhưng nàng chẳng còn hứng thú

chào hỏi gì nữa, trong đầu chỉ quanh quẩn những thông tin mới nhất vừa biết được.

Thiên Thánh tôn đã nói: Sở dĩ ông ấy xuất quan sớm hơn dự tính là do sự việc kì lạ vừa diễn ra ở Hoa Sơn ba tháng trước. Thái Hành lão quân cho tiên đồng đến Kim Tinh môn, bảo rằng xin tiên được đặt chế của Gia Lăng bà bà. Chuyện này vốn không có gì khác thường, chỉ là vị tiên đồng này tình cờ tiết lộ cho thiên tôn ở đó biết ba con thần thú canh giữ Hoa Sơn đều trọng thương, Thái Hành lão quân đang tìm cách cứu chữa. Bí mật này đến tai Gia Lăng bà bà rồi Thiên gia cũng vì vậy mà bị gọi dậy từ trong đục bể.

Xem xét tình hình có thể thấy cả tiên giới vẫn yên bình, chẳng ai hay biết về biến cố ở Hoa Sơn, điều này có nghĩa là Thái Hành lão quân cố ý phong tỏa tin tức, không muốn kinh động tới mọi người. Nhưng phận là trưởng lão của tiên phái, Gia Lăng cùng Thiên Thị sao có thể để mặt lão quân xoay sở chuyện này?

Họ triệu tập đầu não của tiên môn, mở cuộc họp riêng. Đối với sự kiện này, mọi người đều mơ hồ, chỉ có thể đoán già đoán non mà cũng chưa dám manh động đến tìm lão quân hỏi nguyên do, chỉ có Phong Trạch cúi đầu thú nhận việc đã giấu Tổ Linh trong Kỳ Lâm Viện cùng với những chuyện kì lạ xảy ra đêm hôm đó. Chính mắt hắn đã trông thấy biến động ở Hoa Sơn, cũng như nghe tiếng kêu gào bất thường của thần thú, nhưng vì Tổ Linh đang trong cơn nguy kịch nên đã bỏ qua không đến tìm hiểu. Thật không ngờ chuyện này lại lớn như thế. Kết luận rằng đã có người nào đó đột nhập vào Hoa Sơn với ý đồ phá hoại, thần thú canh giữ lãnh địa cùng lúc ngăn cản nhưng đều bị đánh cho thương tích.

Hiện tại bọn chúng đều trốn trong tổ dưỡng thương, Hoa Sơn thì vẫn tươi đẹp như ngày nào, có lẽ lão quân đã dùng tiên thuật khôi phục cảnh sắc, không để ai nhìn thấy chiến trường ngổn ngang ở đó mà khiếp sợ.

Vấn đề là, kẻ nào có khả năng làm được điều này?

Căn cứ vào lời khai của Tổ Linh, những gì nhìn thấy của Phong Trạch và lô gích suy luận của các trưởng lão, họ khẳng định Tổ Minh Bảo sau khi phát điên đã thương Tổ Linh thì chạy tới Hoa Sơn tiếp tục đánh nhau với Thần thú. Tại sao hắn làm vậy?

Tổ Linh trong lúc thất thần đã buột miệng thốt lên:

- Ma Mộc!

Nhất định Minh Bảo muốn phá hủy Ma Mộc, điều này nàng đã nhìn thấy trong mắt hắn khi ở động băng, sự căm thù, sự thương tâm... tất cả đều nhìn chằm chằm vào cái cây ma quái đó. Tổ Minh Bảo quay lại vì muốn đồn bỏ Ma Mộc.

Nhắc tới loài cây kỳ lạ này, các trưởng lão lại rơi vào im lặng. Ma Mộc là gì? Vì sao Ma tộc lại bảo vệ nó như kỳ trân dị bảo, lại còn liều lĩnh đặt nó ngay trong lãnh địa linh thiêng. Nơi nguy hiểm nhất là chỗ an toàn nhất, Ma Mộc mấy vạn năm nay chưa ai phát hiện, bởi không ai ngờ được nó lại nằm ở nơi đó. Cả Thái Hành lão quân cũng không hay biết nên mới khiến nó tồn tại lâu như vậy, ông ta nào ngờ trong hang của Thổ Xà lại có lối đi tắt tới Ma giới.

Tổ Linh đối với chuyện này chỉ có một ý nghĩ: Xem ra Thái Hành lão quân đã quá khinh suất, bỏ bê thú cưng nên chẳng khi nào đến thăm nó, vì vậy không phát hiện chuyện khác thường...

Thiên Thị Thánh tôn thì chú ý tới một điểm: Ma Mộc hiện tại có tám mươi quả tim, thêm một quả sẽ là tám mươi mốt, ông cảm thấy con số này rất khả nghi, có phải trùng hợp hay không, kết giới Âm Ti Cốc cũng có tám mươi mốt chiếc vuốt... Tim và vuốt rùa, chúng có liên quan sao? Trong lòng ông thầm nghĩ phải về mở cổ thư xem lại, để coi có tồn tại loại giải thuật nào phá bỏ kết giới kiêng cữ này không, rất có khả năng Ma Vương đã ngầm ngầm lên kế hoạch từ rất lâu mà bọn họ không hay biết.

Phong Trạch chỉ có mối bận tâm duy nhất: làm sao để giết Tổ Minh Bảo, kẻ này bây giờ đã trở nên nguy hiểm vô cùng, từ lúc nhìn thấy hắn bị ma khí khống chế đến khi nghe Thiên Thánh tôn suy đoán về lai lịch, Phong Trạch vô cùng băn khoăn. Tổ Minh Bảo, nếu quả thật là một bán thần vì sao từ đầu không hề có thần khí, căn bản hắn chỉ là một phạm nhân. Tổ Linh từng nói lúc đem hắn từ dưới sông lên, Tổ Minh Bảo là một đứa trẻ bình thường, phạm khí không thể lắm lắm! Nếu Phong Trạch đoán không lầm thì có người cố ý dùng thủ đoạn nào đó để che giấu thân phận cho Minh Bảo.

Tổ Linh cũng không nghĩ tới chuyện lớn lao, nàng không đủ sức suy đoán về Ma vương hay thần mạch gì đó, nàng chỉ biết Bảo nhi nguy mất rồi, nếu hắn có dính dáng tới Ma tộc vậy thì chính là kẻ thù số một của

tiên môn. Bao nhiêu lúc nàng gặp chỉ là một đứa bé hơn một tuổi, hắn vừa bắt đầu cuộc đời không bao lâu. Nếu Bao nhiêu thực sự là cốt nhục của Ma Thần vậy suốt thời gian trước đó hắn ở đâu, làm gì, vì sao đến bây giờ mới xuất hiện?

Rối rối rối, loạn loạn loạn...

Trăm nghìn ý nghĩ bay lên khắp Hoa Đông điện, suy suy đoán đoán cuối cùng chỉ có thể chắc chắn ba điều:

Thứ nhất, Tổ Minh Bảo là người gây ra trận đánh ở Hoa Sơn, làm bị thương ba thần thú

Thứ hai, Ma tộc đang bảo vệ Ma Mộc, một thứ nguy hiểm và bí ẩn

Thứ ba, Tổ Minh Bảo có huyết thống với Ma Vương, cũng có nghĩa là hắn có quan hệ với Ma thần

Ngoài ba điều này tương đối rõ ràng thì những vấn đề khác đều phải suy đoán

Sự xuất hiện của Minh Bảo là vì sao? Hắn tấn công Hoa Sơn vì cái gì? Thần khí trên người hắn mất đi đâu? Ma Mộc có tác dụng gì? Ma tộc có phải sắp nổi dậy? Ma Vương đang suy tính điều gì?

Kết thúc cuộc họp mật, Thiên Thị Thánh tôn quyết định sẽ đi tìm Gia Lăng bà bà, hai người phải đến thăm hỏi Thái Hành lão quân một phen, làm rõ những nghi vấn và tìm hiểu xem có đúng là Tổ Minh Bảo tấn công Ma Mộc như Tổ Linh nghĩ. Kết quả có tiêu diệt được không?

Cho dù không rõ công dụng của cái cây quý quái kia nhưng trong lòng mọi người luôn mong nó sớm biến mất, những thứ thuộc về ma giới chưa bao giờ tốt đẹp cả!

23. Chương 23: Phượng Cầu Hoàng

Bầu trời đêm đó không hề có ánh trăng, chỉ là một màu đen đặc quánh kì dị. Thế giới như cái vũng hỗn độn của vụn vụn âm thanh, vụn vụn hình ảnh. Có màu mây trắng tinh khôi và màu giông tố đen khịt, có tiếng cười dễ nghe của một cô gái và tiếng cười rừng rợn vọng lên từ lòng đất, có hoa cỏ um tùm và những cánh đồng chất đầy xương khô...

Hắn không biết mình là ai, từ đâu đến và đang làm gì. Chỉ muốn chạy về phía trước, chạy thật nhanh, chạy thật xa, để tất cả không thể quấy rầy, để cơn choáng váng này mau dịu đi bớt. Hắn nghe tiếng nói của hai nữ nhân, một giọng khe khẽ dịu dàng, một giọng lạnh lạnh vui tươi

“Bao nhiêu, Bao nhiêu... bắt được con gà rồi, hôm nay sẽ có đùi gà quay hahaha...”

“Bảo Bảo ngoan nào, đừng đạp mẹ đau...”

“Bảo nhi, sư phụ đem người đi Hoa Đông, tối nay chúng ta làm một phi vụ trộm cắp!”

“Bảo Bảo có nhìn thấy hoàng hôn không? Lâu quá rồi mới lại có mặt trời...”

Tiếng này chen tiếng kia, lúc xa lúc gần, lúc to lúc nhỏ...

Lại nghe thêm những giọng nói của nam nhân

“Tam đệ, chúng ta lại gặp nhau rồi...”

“Tam đệ, ca ca xin lỗi...”

“Tam đệ hạ, cuối cùng cũng đợi được ngài rồi!”

“Ồi chào, đây là nơi nào, sao lại lạnh như vậy?”

“Tam đệ, ra ngoài thôi, ca ca đưa người đến Minh giới... ở đó sẽ không lạnh nữa!”

“Tam đệ, ta chờ đệ lâu quá, cứ tưởng lạc mất rồi chứ!”

...

Ồn ào quá, đau đầu quá, làm ơn im hết đi!

Khi thế giới rơi vào tĩnh lặng, chỉ còn duy nhất một giọng nói

“Bảo Bảo, ở đây tuy lạnh nhưng con sẽ an toàn, hãy ngoan ngoãn đợi phụ thân trở về, có được không?”

“Bảo Bảo, cha nhất định sẽ tìm được mẹ con! Cũng sẽ đưa con ra ngoài...”

Hắn không biết ai đang gọi mình, chỉ cảm thấy rất lạnh, khắp nơi đều lạnh. Cái lạnh như đông cứng hàng vạn năm, lạnh đến tận sâu xương tủy, ngưng trệ ý thức, mịt mờ tư duy... Người ở đâu, vì sao không trở lại?

Hắn mở bừng mắt, nhìn thấy mình đang đứng trước một hang động, trời vẫn tối, đêm yên tĩnh, bầu trời không một vì sao. Hắn không đứng vững nữa, phải mượn lực chống từ thanh kiếm rực đỏ. Đây là nơi nào?

Từ cửa hang trườn ra một con rắn cực to, nó lè cái lưỡi dài, chậm chậm bò tới. Hắn không tránh né, chỉ nhìn thẳng vào trong nơi sâu thẳm tăm tối kia, tiềm thức thúc giục hắn đi vào. Một tay cầm kiếm, hắn tránh con rắn đi thẳng vào trong. Cái hang không sâu lắm, chỉ một lát đã đụng vào vách đá. Không đúng! Tại sao lại xuất hiện một bức tường? Hắn nhíu mày, không hề do dự vung kiếm đập nát. Cái hang chấn động sập xuống, đất đá mù mịt. Không có, nơi này không có... hắn bỗng thấy mất mát đến điên cuồng, không phân biệt nổi phương hướng, đánh đông đánh tây, cả một vùng đất như bị xé nát. Hang đá chỉ còn là một đồng hồ hỗn độn, cây cối ngã rạp, mặt đất nứt nẻ.

Khi hắn dừng tay để thở, xung quanh đã bị bao vây bởi ba con vật. Một con chim có bộ lông như lửa, mắt sáng như ngọn đèn, vuốt sắc dài của đại bàng. Một con rắn màu xanh lục, da vẩy trơn ướt, có cái đuôi lò xo như chùm rong biển. Cùng với con rắn trong động trườn ra lúc này. Bấy giờ ba con vật đều trong tư thế sẵn sàng, có lẽ tiếng huyền não đã đưa chúng tới. Thổ Xà cũng không hiền lành như trước nữa, có vẻ phá hỏng cái hang của nó thử hỏi nó có phát điên không.

Hai con xà và một con hồng tước, bố cục này rất đẹp! Bọn chúng đều là Thần thú, cả người tỏa ra hơi thở Thần khí cổ xưa. Đã có một thời, chúng là những loài vật hoang dã, có thể bắt gặp ở bất cứ nơi nào trên Thần giới. Tứ linh bao gồm Long Lân Quy Phụng, là những thần thú huyền bí và cao quý nhất, tiếc rằng tới nay còn sót lại không tới một nữa.

Loài rùa có tập tính đẻ nhiều trứng và phân bố rộng, thường theo thủy mạch chu du khắp nơi. Đó là lý do nó không biến mất cùng tới Thần giới, một chi họ của Thần Quy vẫn sống rải rác ở tiên giới thậm chí phạm giới, chúng trở thành hậu duệ duy nhất và là linh vật giữ được số lượng lớn cho tới hiện tại. Nhưng có một vấn đề nan giải là họ rùa phải quay về Kim Quy đảo đúng mùa sinh sản, mãi mãi để ra ổ trứng ở chính nơi mình phá vỏ chui ra. Kim Quy đảo này là một thánh địa linh thiêng thuộc Tuệ Minh cảnh do Thiên hậu cai quản. Nó đã theo Thần giới rơi xuống Ma vực, mãi mãi chỉ còn là một địa danh lưu trong sử sách. Năm đó họ rùa không cách nào tìm được quê hương, một số lượng lớn đã chết trên đường trở về nhà. Tiên giới lo lắng cho vận mệnh của Rùa Thần, các Thánh tôn nguyên thủy và các bán Thần thời đó bàn nhau tạo ra một Kim Quy đảo khác trên tiên giới, phải làm sao cho thật giống, khiến loài rùa chấp nhận xem nơi này là quê hương thứ hai. Và thế là cả tiên giới dồn sức xây dựng hòn đảo không tưởng này. Nó là một khối đất lơ lửng giữa không gian, có thác nước đổ xuống như dải lụa, tất cả rùa đều bơi ngược con thác thẳng dốc ấy mà trèo lên đảo. Ngoài họ rùa, không còn bất cứ ai hay bất cứ con vật nào làm được điều thần kỳ đó.

Như vậy, loài rùa mang thần mạch đã an toàn trước nguy cơ tuyệt chủng, từng ngày khôi phục lại số lượng như trước, trở thành đại diện duy nhất cho Tứ linh. Số phận của ba loài kia không hề tốt như thế. Long và Lân là những loài kiêu kì, chúng chỉ sống nơi có Thần khí, chưa bao giờ bén mảng xuống những giới khác vì vậy mà không để lại bất kì hậu duệ nào, vĩnh viễn biến mất trong Ma vực. Phượng hoàng không kiêu ngạo như loài rồng nhưng chúng lại bị tập tính muôn đời gò bó. Chim phượng chỉ làm tổ trên cây ngô đồng năm vạn năm, ngô đồng không đủ thọ thì tuyệt đối không thể ở. Thần giới đã tồn tại từ thuở khai thiên lập địa, ngô đồng triệu năm cũng có chứ đừng nói là vạn năm. Tiên giới buồn thay lại quá non trẻ, kiếm khắp nơi cũng chỉ tìm ra ba cây, mà ba cây này lại mọc ở ba cực xa xôi, chim bay mỗi cánh cũng chưa tới được. Hoa Sơn là nơi hiếm hoi có một cây ngô đồng như thế. Và con chim phượng sống ở đây luôn lẻ loi một mình, nó không tìm được bạn đời vì chúng ở cách nhau quá xa. Bất kì tiên nhân nào có đạo hạnh hơn nghìn năm cũng đã từng một lần nghe được khúc Phượng Cầu Hoàng. Bài hát của loài chim niết bàn trong ngọn lửa, vang dội trời đất, nghe xa mà gần, vọng đến tâm can trần thế. Cứ nghìn năm, con phượng này lại hót khúc nhạc tâm tình buồn thương đó, vốn dĩ là một giai điệu du dương và nồng nàn của tình yêu nhưng trải qua cuộc đời đơn độc dài bất tận, bài hát kia đã nhuộm màu đau thương khắc khoải, triền miên trong chờ đợi, tận cùng với ngóng trông, bạn đời của nó không bao giờ đến...

Thái Hành lão quân cũng vì bản nhạc chấn động tâm can kia mà chọn Hoa Sơn làm nơi quy ẩn. Ông mang theo hai con rắn nuôi từ bé, hy vọng có thể bầu bạn với Phượng Hoàng, họ là những người cuối cùng mang thần mạch, là một sự gắn kết về xuất thân, mặc kệ là con vật hay tiên nhân, dường như tình yêu mến đã vượt qua cản trở giống nòi. Bọn họ là những người cô đơn, dùng sự đơn độc mà sẻ chia cho nhau.

Ai đến Hoa Sơn vào một buổi chiều mưa phùn lất phất, nếu có cơ duyên sẽ nghe tiếng đàn réo rắt và bài hát thấm từng hạt nước, đem theo dòng lệ rơi thẳng vào nỗi lòng nhân thế:

“Nghìn năm Phượng cầu Hoàng

Vạn năm Phượng niết bàn

Chết đi với tro tàn

Hoàn sinh trong bể lửa

Nghìn năm Phượng cầu Hoàng

Vạn năm Phượng niết bàn

Ca điệp khúc mệnh mang

Hoàng đầu sao không thấy?

Nghìn năm Phượng cầu Hoàng

Vạn năm Phượng niết bàn

Vạn đổi đến sao dời

Biển cả thành nương ngô

Niết bàn lại cầu Hoàng...”

(Ki_chan: Chương này là gián tiếp giải thích vì sao trong tứ linh chỉ có con rồng là vật thật. Long Lân Phụng đều do trí tưởng tượng con người nghĩ ra. Hoa Ban hay tâm niệm rằng có thể chúng đã từng tồn tại rồi từng tuyệt chủng giống như loài khủng long ^^ Bạn ấy đã giải thích cho chúng ta biết vì sao họ rồng kéo dài được dòng giống. Về loài phượng, HB có nói với Ki_chan thế này: “Chim phượng sau thời đại thần giới thì không biến mất hoàn toàn nhưng do số lượng ít, địa lý không thuận lợi mà chúng cũng chỉ kéo dài nòi giống thêm một thời gian. Có con thì lẻ loi như chim phượng Hoa Sơn cũng có con tìm được bạn trên cùng cây ngô đồng nhưng qua năm tháng bọn chúng giao phối cận huyết, phát sinh tính trạng lặn mà thoái hóa gen, cũng chỉ có thể chết dần chết mòn” @_@)

24. Chương 24: Nhị Ca

Trải qua một cuộc giao tranh ác liệt, Tâm Sai vũ lộng, thiên địa thất sắc, cả trời đất như bị dày xéo trong tiếng gào rú, tiếng ầm ỉ. Hoa Sơn dập nát và mù bụi, mặt đất khô nứt bởi lửa Viêm Hoàng cùng lửa Phượng Hoàng. Một cái đỏ rực cháy bùng, một cái hồng hồng lấp lánh nhưng cái nào cũng lợi hại như nhau. Tâm Sai kiếm mang sức mạnh nguyên thủy của ngọn lửa, càng đỏ càng nóng, thiêu cháy từ xương cốt đến hồn phách, chết trong giây giũa đau đớn. Lửa phượng hoàng có sắc hồng nhạt mờ mờ khó thấy, tưởng là mong manh, nó không nóng mà chỉ ấm, nó không đốt từ ngoài vào trong mà từ trong ra ngoài, khiến người ta đang chết dần mà không hay biết, cuối cùng là ra đi với sự ngỡ ngàng, một cái chết nhẹ nhàng mà không kịp nhắm mắt.

Trên mặt đất vương vãi vẩy rắn xanh đen, lông vũ đỏ, cùng vết máu nhếch nhác. Thủy Xà Thổ Xà cuộn mình đau đớn rít lên. Phượng hoàng co giò, dang cánh, dựng lông cổ, đôi mắt nó có sự ác liệt không khuất phục. Loài chim này có phong thái vương giả, bình thường luôn đi đứng điệu đà, sải cánh duyên dáng. Còn

ở chiến trường, nó mạnh mẽ và dữ dội như đại bàng, sắc bén và ranh mãnh như chim ưng. Những chiếc vuốt hứa hẹn những vết cào sâu hoắm, từng chiêu thức đoạt mạng mà vẫn diễm lệ rực rỡ.

Tổ Minh Bảo vẫn chưa thể hạ nó. Con chim ngẩng đầu, kiêu hãnh như một nữ vương. Hai bên cùng là hệ hỏa, không thể gây thương tích lớn cho nhau. Minh Bảo cũng không muốn đoạt mạng nó, hắn chỉ cần tìm được thứ mình muốn, dù phải phá nát khu rừng, đập vỡ đỉnh Hoa Sơn.

Tâm Sai lại nâng lên, Phượng Hoàng im lặng hạ thấp mỏ, lông cổ xù ra, sẵn sàng tiếp chiêu. Bóng dáng của nó nổi bật giữa đêm đen, rừng rực như ánh lửa. Khi hai bên sắp lao vào nhau lần nữa thì đột nhiên xuất hiện người thứ ba. Chỉ thấy nhân ảnh mờ mờ, tiêu sái ung dung ngự trên tiên kiếm. Tà áo xanh lam bông bành hạ xuống mặt đất, mái tóc bạch kim mang theo ánh trăng, mềm óng và thần bí như vậy. Người đó đáp xuống giữa chiến trường đổ nát, chắn giữa hai chiến binh đang rất sẵn sàng.

Ánh lửa điêu tàn hắt lên khuôn mặt trẻ trung, đó là một nam nhân đẹp đến mị hoặc, nhu hòa như nước, nhàn nhạt như mùi vị của tách trà, một con người đẹp đến không thực. Hắn đưa cặp mắt phượng u buồn nhìn Bảo nhi, cẩn thận đánh giá từ đầu đến chân, sau đó chậm chậm mở miệng:

- Tay phải của đệ đâu rồi?

Người một tay không phải hiếm hoi nhưng người một tay còn chảy máu và đang đánh nhau với thần thú thì chỉ có Tổ Minh Bảo đây. Lam y nam tử thở dài

- Không nghĩ tới đệ có thể hành hạ mình đến mức này. Ma thức đã tỉnh lại, Thần thức còn ngủ yên, nếu cứ tiếp tục, sẽ không thể khống chế, mãi mãi điên dại như vậy thôi!

Tổ Minh Bảo nửa tỉnh nửa mê nhưng vẫn hiểu được lời nói ấy. Hắn nghiêng ngả chóng kiếm xuống đất, nhứu mày nhìn lam y nam tử:

- Người là ai?

Tóc bạc tung bay trong gió, bị màu lửa nhuộm hồng, hư ảo và xuất trần

- Ta? Là nhị ca của đệ!

- Nhị ca?

Tổ Minh Bảo cười giễu, cũng chẳng quan tâm có phải hay không, hắn chìa mũi kiếm vào lam y nam tử

- Nói, Ma Mộc ở đâu?

Người nọ nhàn nhạt cười, khề lắc đầu

- Nó không còn ở đây nữa, đệ ngừng tìm đi!

- Không còn? Vậy nó ở đâu?

- Ta không biết...

Hắn thực sự không biết. Nếu biết, hắn nhất định nói cho Tổ Minh Bảo, rất hy vọng Minh Bảo có thể thay mình tiêu diệt thứ khốn kiếp kia. Lam y nam tử thở dài, thành khẩn nhìn Bảo nhi

- Ma Mộc có thể từ từ tìm, bây giờ ta giúp đệ tạo cánh tay khác, gọi Thần thức tỉnh lại, như vậy mới bảo toàn được mạng sống!

Bảo nhi nhứu mày, chậm rãi suy nghĩ. Người kia vẫn tiếp tục thuyết phục

- Ma thức là sự tồn tại bẩm sinh, đệ không thể loại trừ, chỉ có thể tiếp nhận và khống chế nó. Ta biết đệ đã chọn tiên đạo, nhưng tiên khí không đủ mạnh để áp chế ma thức nguyên thủy, chỉ có Thần lực làm được, nhưng nó còn bị phong bế bên trong tâm mạch, chỉ có ta mới có thể gọi ra!

Bảo nhi mím môi, người này biết quá nhiều, vô cùng tởm tận những gì đang xảy ra, liệu hắn có phải người đứng sau thao túng tất cả?

- Nếu Thần thức tỉnh lại, ta sẽ thế nào?

- Trở về là chính mình!

- Chính mình? Chính mình của ta là thế nào?

Lam y nam tử hạ mi mắt

- Chính là một nguyên thần với ân huệ lớn nhất của phụ thân... Kí ức sẽ trở lại, thù hận và đớn đau cũng quay về. Tuy khổ sở nhưng đó mới là đệ, có những việc trốn tránh cũng không phải cách tốt... Bảo Bảo, đến lúc đó, ca ca sẽ đứng im cho đệ giết, trả lại tất cả những gì ta đã làm. Ta sống trên đời này quá lâu rồi, tội lỗi tích tụ quá nhiều rồi, có lẽ chỉ có chết đi mới rửa sạch được...

Tổ Minh Bảo trầm mặc, hẩn lại cảm nhận được con quái vật đang cố vùng khỏi lồng giam sắt mẻ, chốc lát nữa thôi nó sẽ thoát ra ngoài, thôn tính mọi ý thức của hắn.

- Được. Ta sẽ quay về. Có giết người không chờ xem rồi tính.

Lam y nam tử ngẩng đầu lên, không hề ngạc nhiên với sự đồng ý dễ dàng này, hắn chỉ buồn bã cười

- Trăm vạn năm nay ta làm nhiều việc sai trái nhưng duy nhất một điều ta chưa từng hối hận, chính là đem đoá Tuyết Liên năm đó ra khỏi Băng Lăng!

25. Chương 25: Hồi Ức Một Vị Thần (thượng)

Thế giới của Bảo Bảo bắt đầu từ một giọng nói, đó là tiếng thủ thi ngày đêm, là lời ru ấp yêu đem theo tình thương của mẫu thân. Tiếng nói về thành không gian, cho Bảo Bảo hiểu thế nào là cơn gió, thế nào là mặt trời, những sự vật Bảo Bảo chưa nhìn thấy nhưng bao giờ cũng đẹp lạ thường.

Bảo Bảo nghĩ mình đang ngủ trong cái tổ chim, co tròn trong quả trứng nhỏ, bình yên đợi ngày phá vỏ chui ra. Mẫu thân sẽ vỗ về quả trứng ấy mỗi ngày, kể những câu chuyện ly kỳ về những cậu bé có sức mạnh phi thường, một người hóa thân từ hoa sen hoài thai ba năm mới chào đời, vì ngộ nghịch mà bị cha nhốt vào Lung Linh tháp. Một cậu bé khác lớn nhanh như thổi, bảo vệ đất nước bằng ngựa sắt và gậy tre. Một cậu bé bắn rơi chín mặt trời, chỉ chừa lại một vầng thái dương cho thế gian ánh sáng và hơi ấm. Một cậu bé thông minh thần kỳ, dùng con kiến cang xỏ chỉ qua lỗ ốc. Một cậu bé sinh ra từ tản đá, vốn là một con khỉ đột lấu linh nghịch ngợm, đại náo thiên đình rồi bị phạt phải hộ tống sư phụ đến Tây Thiên... có rất nhiều “cậu bé” làm nên điều thần kì như vậy và mẫu thân luôn mong muốn Bảo Bảo sống hiền ngang mạnh mẽ, trở thành người vĩ đại như những “cậu bé” đó. Bảo Bảo thuộc nằm lòng tất cả câu chuyện và nhân vật, Bảo Bảo yêu mẫu thân qua giọng nói dịu dàng của nàng. Cuộc sống thật tươi đẹp và bình yên, Bảo Bảo cứ ngủ mãi trong giấc mộng thơm mùi hoa cỏ và ấm áp ánh mặt trời. Cho đến một hôm...

Bảo Bảo bị tiếng khóc của mẫu thân làm giật mình. Nó nghe thấy tiếng nói của một người khác, trầm thấp và cuốn hút nhưng cũng uy nghiêm và lạnh lùng

“Nàng sẽ không đi đâu cả, hài nhi cũng không đi đâu cả...”

Mẫu thân kiềm nén, thốt lên bằng giọng nghèn nghẹn

“Người có thể giam cầm thân thể ta nhưng không bao giờ giữ được trái tim ta!”

Thế giới đột ngột chấn động, Bảo Bảo mở to mắt, ngọc ngọ tay chân, đập nhẹ vào vỏ trứng

“Buông, không được làm con đau!”

Sự chấn động dừng lại, âm thanh lành lạnh thốt lên

“Nàng lo lắng cho nó sao? Ta nghĩ nàng sẽ ghét bỏ hài tử chứ!”

“Đây là hài tử của ta, không liên quan tới người!”

“Phải không? Một mình nàng làm cách nào có đứa trẻ này chứ?”

Mẫu thân không trả lời, Bảo Bảo cảm nhận được bàn tay vuốt ve bên ngoài vỏ trứng, nó yên tâm một chút.

“Bảo Bảo là hài tử của ta, sau này ta sẽ mang nó đi, nó sẽ lớn lên ở nơi có mặt trời, không phải chỗ tăm tối hôi tanh này...”

“Hahahaha... Ngọc nhi, buồn cười quá đi mất! Hài tử không phải của mỗi mình nàng, cả hai mẹ con nàng đều không đi đâu cả, hai người đều thuộc về ta...”

Thế giới lại đảo điên, Bảo Bảo sợ hãi co người lại, dường như quả trứng đã rơi khỏi tổ, lăn lóc đi nơi nào đó. Hơi thở của mẫu thân rối loạn, làm cho hơi thở của Bảo Bảo cũng phập phồng theo. Giọng nói âm u kia vẫn vang vọng bên tai:

“Ngọc nhi, để ta nhắc cho nàng nhớ đứa trẻ này đã hình thành như thế nào. Chúng ta làm cách nào có được nó...”

“Không, không được chạm vào ta, người giết ta đi!”

Bảo Bảo cảm thấy có thứ gì đó áp lại gần, chèn ép vỏ trứng nơi nó đang sợ hãi thu người

“Không cần khiêu khích, nàng biết rõ ta sẽ không làm hại nàng và hài nhi. Ta chỉ muốn yêu thương, không muốn cưỡng ép hay hành hạ, cho nên nàng đừng khiến ta nổi điên!”

Bảo Bảo không nghe tiếng nói của mẹ nữa. Nó thấy xung quanh nóng bừng bừng, thế giới chao nghiêng theo một nhịp điệu kì lạ

“Ngọc nhi, Ngọc nhi...”

Giọng nói đó bỗng nhiên mềm mại và du dương, ngậm nga và quyến rũ, khiến nó mơ màng muốn ngủ tiếp, quả trứng đựng như chiếc nồi ru.... Mẫu thân thỉnh thoảng cũng khẽ kêu, thanh âm ướt át và say say, Bảo Bảo không lo lắng, vì nó luôn nằm trong vỏ trứng, luôn hiểu cảm xúc của mẫu thân hơn ai hết. Nàng đang hạnh phúc, thứ hạnh phúc mê say xen lẫn với mâu thuẫn và bất lực. Mỗi khi Bảo Bảo nghe thấy giọng nói kia, nhịp tim của mẫu thân lại nhanh hơn một tí, tâm trạng của nàng sẽ dịu dàng một tí nhưng biểu hiện ra ngoài thì không bao giờ thành thật. Trong vòng tay của người, giấc ngủ của Bảo Bảo và mẫu thân thường sâu hơn, an bình hơn. Thật ra mẫu thân yêu người, dù tình yêu không bao giờ nói. Bảo Bảo cũng yêu người, dù mẹ chưa bao giờ dạy phải gọi người ấy như thế nào...

Rất lâu, rất lâu sau đó, chiếc nồi ngừng lại, Bảo Bảo nghĩ mẹ đã ngủ say rồi, hơi thở nàng nhẹ nhẹ, đều đều. Có bàn tay khác, to hơn, mạnh mẽ hơn đang sờ vào vỏ trứng. Bảo Bảo cảm thấy nó hơi lạnh nhưng vẫn cẩn thận nhẹ nhàng gióng tay mẹ

“Bảo Bảo, con ngủ ngoan nhé, không cho phép đá mẹ đâu! Nếu không sau này con ra đời, ta sẽ phạt con ăn tim rồng mỗi ngày!”

Tim rồng? Bảo Bảo thấy sợ hãi. Mẹ đã nói thứ đó vô cùng đáng, tuy ăn vào tốt cho sức khỏe nhưng vị đắng sẽ lưu trong miệng đến trăm năm, không thể ném được hương vị khác. Đây là lời nguyện dành cho những kẻ săn Thần Long! Bảo Bảo vâng lời không dám nhún nhích, nó lim dim ngủ trong hơi ấm tỏa ra từ mẹ và cái người đang ôm mẹ nó. Có bàn tay lạnh nhịp nhàng vỗ về, mang theo một tình yêu mãnh liệt không thể gọi tên.

Giấc mơ của Bảo Bảo chập chờn, tiếng nói kia rất quen thuộc và theo nó đi vào giấc ngủ...

“Ngọc nhi... ta rất yêu nàng, phải làm sao để nàng bớt ghét ta một chút?”

“Ngọc nhi, nàng đừng đi, đừng mang hài nhi đi...”

“Ngọc nhi, nếu ma giới không có thái dương, ta có thể lấy thân mình sưởi ấm cho nàng. Nếu ma giới không có hoa cỏ, ta sẽ đem chúng xuống, tưới bằng thần huyết. Nếu ma giới không có âm nhạc, ta mỗi ngày sẽ thổi sáo nàng nghe. Nàng còn muốn gì, còn cần gì... chỉ cần không rời đi, ta sẽ làm tất cả!”

Truyền thuyết kể rằng ở Ma cung có một vị sủng phi. Nàng không nói và không cười nên Ma Thần sẽ làm những việc cực ngốc nghếch để khiến nàng vui lòng. Hắn đem thực vật từ phạm giới đến, trồng cây bằng máu của mình để bảo trì hương sắc. Vườn hoa rực rỡ giữa ma giới tăm tối, dòng máu quyền năng không tiếc hoang phí, tất cả vì nụ cười mỹ nhân.

Đó là một chuyện rất xưa, không ai hiểu rõ hơn đứa trẻ vẫn luôn kề cận bên họ. Rất lâu, rất lâu sau đó, Bảo Bảo mới được biết – người có giọng nói âm trầm kia gọi là “phụ thân” và “phụ thân” chính là người yêu mẫu thân nhất, yêu Bảo Bảo nhất, tình yêu đánh đổi bằng cả sự sụp đổ của Thần giới!

26. Chương 26: Hồi Ức Một Vị Thần (trung)

Một ngày kia, Bảo Bảo bị giật mình vì quả trứng xóc nảy. Mẹ nó vừa vuốt ve nó vừa vội vã chạy.

- Bảo Bảo, chúng ta sắp về nhà rồi, sắp nhìn thấy mặt trời rồi. Con phải ngoan nhé, cố chịu một chút nhé!

Bảo Bảo mở mắt nhìn vào bóng tối âm u, tay và chân nó từ cái màng vịt đã lộ ra các ngón. Bảo Bảo vô cùng thông minh, nó đã hiểu rất nhiều việc khi vẫn còn là một khối thịt chưa ra hình hài. Thần khí mãnh liệt bao quanh nó, bảo vệ nó, che chở nó. Bảo Bảo động đậy ngón tay bé xíu, thần khí liền hóa thành chiếc đệm giảm xóc, tránh để nó va vào vỏ trứng hoặc nơi nào đó khiến mẹ bị đau. Sau này Bảo Bảo hiểu ra sức mạnh ấy là do phụ thân ban cho, phụ thân vẫn luôn bảo vệ nó từ trong bụng mẹ.

Bảo Bảo không vấn đề gì nhưng mẫu thân dường như không ổn, hơi thở người rất loạn, nhịp tim rất loạn, tiên khí của người cũng hỗn loạn. Bảo Bảo chỉ có thể im lặng chờ mẹ chạy mãi, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng rên, có thứ gì đó bên ngoài làm nàng tổn thương.

Rất lâu, rất lâu sau, chấn động bình ổn lại, mẫu thân vuốt ve vỏ trứng, dịu dàng nói:

“Bảo Bảo có nhìn thấy hoàng hôn không? Lâu quá rồi mới lại có mặt trời...”

Bảo Bảo biết “hoàng hôn”, chính là lúc thái dương xuống núi đi ngủ. Nó sẽ ngủ cả đêm cho tới khi Mão Nhật Tinh Quân gọi nó dậy, bắt đầu một ngày mới. Bên ngoài đang là hoàng hôn, đêm sắp đến rồi sao mẹ chưa về nhà? Trong ý thức của Bảo Bảo, “nhà” là vòng tay ấm áp của người có giọng nói âm trầm kia, về “nhà” mới có thể ngủ ngon, về “nhà” mới không sợ lạnh. Nhưng hôm nay mẹ không về nhà, mẹ vẫn còn đứng ở đâu đó nhìn hoàng hôn.

Bảo Bảo thật sự lo lắng, nó biết người kia còn lo lắng hơn, bởi vì chỉ cần không thấy mẹ, người đó sẽ phát điên lên, chạy khắp nơi tìm, đến khi tìm ra thì sẽ ôm họ vào lòng thật lâu, thật lâu, sau đó dùng giọng nói run run thì thầm với hai mẹ con: “Ngọc nhi, đừng đem Bảo Bảo đi, nàng đừng rời khỏi ta...”

Bảo Bảo động đậy hơi mạnh, nó muốn nhắc mẹ phải nhanh chóng về nhà. Mẹ nó vỗ về vỏ trứng cố gắng trấn an. Sau đó Bảo Bảo nghe thấy một giọng nói xa lạ

“Thanh Ngọc! Cuối cùng cũng gặp được muội rồi!”

Tiếp theo là một cái ôm. Bảo Bảo không thích cái ôm này, dùng sức quá nhiều khiến nó bị ép sát, không giống cái ôm chặt chẽ mà cẩn thận của người kia.

“Sư huynh...”

Giọng mẹ nói run rẩy, nàng rất xúc động.

“Đi thôi, ta đưa muội chạy đến chân trời góc bể, đến nơi hắc không bao giờ tìm được, không bao giờ quay rầy hai ta nữa...”

Mẫu thân có chút do dự nhưng sau đó vẫn thuận theo. Bảo Bảo vô cùng bất an, kẻ kia là ai, kẻ kia đưa mẹ con họ đi đâu? Bảo Bảo chỉ quen duy nhất một nam nhân, người ấy có giọng nói thật quyến rũ, rất dễ nghe và rất có lực. Quan trọng hơn là mẹ nó yêu người ấy và người ấy đối xử với họ rất dịu dàng...

Đêm đó Bảo Bảo không ngủ được, không có bàn tay lạnh lạnh vỗ về nó, càng thiếu đi giọng nói quen thuộc. Hơi thở của người kia thật xa lạ, lúc nào cũng cố ý kề gần, may là mẹ nó đã tránh ra. Bảo Bảo không ngủ, mẫu thân cũng trần trọc. Đêm khuya thanh vắng, lại có tiếng trò chuyện

“Thanh Ngọc, ngày mai ta sẽ trở về tiên môn, trộm một ít tiên dược, muội xem bộ dạng của mình kìa, khắp người đã bị ma khí làm thương tích, ta nhìn thật đau lòng...”

Mẫu thân cười nhẹ, không ý kiến. Bảo Bảo chốc chốc lại cử động, nó ngủ không được, nó nhớ cái người mà mẹ nó cũng đang nhớ.

Buổi sáng đến rất nhanh, người kia đã rời đi từ sớm, dặn dò mẫu thân phải ở đây đợi. Bảo Bảo cảm thấy bàn tay vuốt ve, sau đó là giọng nói dịu dàng của nàng:

“Bảo Bảo, con cũng nhớ phải không? Ta biết Bảo Bảo hiểu tất cả, nhưng ta chưa bao giờ nói con biết. Người đó... gọi là “phụ thân”. Chúng ta không thể ở cùng phụ thân mặc dù phụ thân vô cùng tốt. Mẹ sẽ đưa Bảo Bảo đi cùng cha nuôi, tìm nơi thật tốt để con ra đời, ở đó có ánh nắng, có hoa cỏ, có chim chóc, có bầu trời,... đẹp hơn chỗ phụ thân rất nhiều! Bảo Bảo đừng trách mẹ, mẹ cũng bất đắc dĩ phải xa người... cho dù rất muốn cũng không thể làm trái lương tâm. Phụ thân không phải người tốt, ý mẹ là, đối với người ngoài phụ thân không hề tốt. Phụ thân và mẫu thân không phải người cùng thế giới, mẫu thân rất hận người nên không cách nào sớm chiều chung đụng được. Chỗ người ở không tốt, sẽ làm hư Bảo Bảo. Mẹ đưa Bảo Bảo đi, dạy con trở thành một cậu bé ngoan, luôn làm việc có ích, không bao giờ hại người vô tội!”

Bảo Bảo nghe không hiểu lắm, phụ thân là người tốt nhưng lại không tốt, mẫu thân yêu người nhưng lại hận người, vậy là thế nào? Bảo Bảo cẩn thận suy nghĩ, nó chẳng thấy phụ thân không tốt chỗ nào cả, tuy những lúc giận dữ người sẽ mạnh tay với họ một chút nhưng sau đó luôn xin lỗi một trăm lần, còn thiết tha hôn vào vỏ trứng của Bảo Bảo. Mỗi ngày phụ thân đều ra ngoài nhưng buổi tối sẽ không bao giờ để họ ngủ một mình. Có những đêm phụ thân trở về thật muộn, người sẽ nhẹ nhàng trèo vào tổ chim, cẩn thận kéo mẫu thân và Bảo Bảo vào lòng. Phụ thân không bao giờ vắng mặt vào lúc mẫu thân thức dậy, dù mẫu thân có ngủ thật trưa thì người vẫn im lặng nằm bên cạnh để khi nàng mở mắt ra người đầu tiên nhìn thấy sẽ là phụ thân. Một ngày mới của Bảo Bảo bắt đầu bằng câu nói

“Ngọc nhi, chào buổi sáng. Bảo Bảo, cục cưng đã tỉnh chưa?”

Bảo Bảo còn nhớ rõ phụ thân rất để ý chăm sóc nó, cứ vài ngày người sẽ ôm lấy vỏ trứng thăm dò, nó rất quen thuộc với dòng Thần khí mạnh mẽ đó, từ tay người truyền vào vỏ trứng, hỏi thăm nó có khỏe không, đã lớn đến đâu rồi, khi nào mới chịu ra ngoài. Trước khi bàn tay rời đi, người sẽ chu đáo gửi lại một ít Thần lực, để Bảo Bảo khỏe mạnh hơn, an ổn hơn, thông minh hơn.

Bảo Bảo còn thích những lúc phụ thân “ru nôi”. Vỏ trứng chấn động nhịp nhàng, cái tổ chim nhỏ lắc lư, mẫu thân đặc biệt cẩn thận và dịu dàng, sau đó cơn mệt mỏi giúp người ngủ rất sâu, rất an lành. Phụ thân không thích sự có mặt của Bảo Bảo vào lúc đó, nó hay nghe người nói

“Tiểu oát con, mau mau đi ra ngoài, người thật là vướng víu, khiến ta làm cái gì cũng không dám động mạnh! Người còn bám lấy mẹ thêm một năm nữa, sau này ta sẽ ném người xuống Ma vực, chẳng bao giờ trèo lên được nữa...”

Phụ thân thật xấu, Bảo Bảo có muốn ở trong quả trứng đâu, nó lớn rất chậm bởi vì Tiên khí và Thần khí không cùng một loại, Bảo Bảo nằm trong quả trứng hai năm cũng mới to bằng bào thai 6 tháng. Mẫu thân vất vả, phụ thân nôn nóng, nhưng Bảo Bảo vô tội mà...

Tuy phụ thân đe dọa rất ghê nhưng nó biết người chỉ nói thế thôi bởi vì ngay sau đó, phụ thân đã áp tai vào vỏ trứng nghe Bảo Bảo trả lời. Bảo Bảo rất thông minh nhé, lúc nó là khối thịt tròn tròn nó đã nghe hết mọi âm thanh, khi cục thịt to lên chút ít nó dần hiểu được ngôn ngữ, khi cục thịt phân biệt được đầu và mình nó đã thông thạo hết các từ đơn giản và hiểu được hội thoại ngắn. Còn bây giờ, Bảo Bảo biết rất nhiều chuyện trên đời. Ví như xuất thân của nó là một bán thần thai có phụ thân là Ma Thần, mẫu thân là phạm nhân tu tiên. Phụ thân nghe nói rất lợi hại, cả Thần giới không ai đánh bại được người. Mẫu thân cũng rất siêu phàm, là nàng tiên nữ mà khó khăn lắm phụ thân mới đem về nhà, nuôi trong cái tổ chim và bắt đầu kế hoạch đẻ trứng. Bây giờ Bảo Bảo là con chim non vẫn chưa phá vỏ, cần có mẫu thân ấp mỗi ngày và phụ thân thì ấp luôn cả trứng lẫn chim mẹ!

Cái tổ ba người bọn họ thật ấm áp và hạnh phúc. Bảo Bảo yêu phụ thân và mẫu thân, mẫu thân yêu Bảo Bảo và phụ thân, phụ thân rất rất yêu hai mẹ con Bảo Bảo. Cái này gọi là “cả nhà thương nhau”. Tất cả sự tươi đẹp trong kí ức của Bảo Bảo chỉ vẹn vẹn như thế. Bảo Bảo không hề biết rằng mẫu thân rất nhanh sẽ bỏ cha con nó ra đi, phụ thân đi tìm mẫu thân rồi người đi mãi không trở về. Bảo Bảo bị mồ côi, nó cứ chờ cha mẹ trong cái lạnh vụn vụn năm của Băng Lăng, không có ngày và đêm, không có năm và tháng, chỉ có cơn lạnh thấu vào hồn phách...

Mẫu thân, phụ thân, hai người đều không cần con nữa, không ai nhớ đến Bảo Bảo nữa, không ai biết Bảo Bảo đã ngủ trong này ba mươi vạn lẻ hai trăm mười sáu năm. Thần tiên bắt tử cũng đã qua trăm lần lịch kiếp rồi biến mất, Phượng Hoàng niết bàn cũng đến lần thứ ba mươi, biển cả đã thành nương dâu, Thần Quy đã trải qua vài trăm thế hệ... Bảo Bảo không là gì cả, vẫn tiếp tục bị Băng Lăng đông cứng, hư ảo tồn

tại cùng thời gian...

Ba mươi vạn lẻ hai trăm mười sáu năm...

Ba mươi vạn lẻ hai trăm mười bảy năm...

Ba mươi vạn lẻ hai trăm mười tám năm...

Ba mươi vạn lẻ hai trăm

(Ki_chan: các bạn thông cảm cho đứa bé đáng thương này, nó không có khái niệm về “để con” và “để trứng”, nên sau khi nghe mẹ kể về loài chim thì nó đã tự nhận định mình giống con chim, bụng mẹ là quả trứng, giường chính là cái tổ @_@ Đứa trẻ thông minh như thế mà lại có khái niệm sai lầm này đều do... bạn Hoa Ban, ai bảo bạn ý có trình BT quá cao >_(<)>

27. Chương 27: Hồi Ưc Một Vị Thần (hạ)

Mẫu thân và Bảo Bảo chờ rất lâu, cuối cùng người kia cũng quay lại. Nhưng hắn không đi một mình. Bảo Bảo là bán thân thai, nó cực kì mạnh mẽ và nhạy cảm. Nó ngửi thấy sát khí.

“Trác sư huynh... đây là...?”

Giọng nói ngập ngừng, có chút bất lực và áy náy:

“Thanh Ngọc, tiên môn biết chuyện rồi. Các trưởng lão không muốn muội sinh đứa trẻ ra...”

Mẫu thân rất nhanh lùi ra sau, hai tay che chắn cho quả trứng

“Đừng mà... sư huynh... đừng đối xử với muội như vậy...”

Hai người khác mang sát khí tiến đến gần hơn, Bảo Bảo cuộn nắm tay bé nhỏ lại, co rúm rút trong quả trứng

“Đúng là kinh tởm, xem người đi, người không phải người, ma không phải ma, tiên cũng không giống tiên. Ở lâu trong ma giới hóa ra thành cái dạng này!”

“Diệp Thanh Ngọc, ta khuyên ngươi nên biết hợp tác, chẳng lẽ ngươi muốn để một ma đầu ra đời hãm hại nhân gian sao?”

“Không, hài tử của ta sẽ được nuôi dạy tử tế, nó là đứa trẻ ngoan, nó không hại người...”

“Ha ha ha, nực cười! Cốt nhục của Ma Thần không phải là hoàng tử của ma giới hay sao? Sinh ra đã là yêu ma, không đi hại người chẳng lẽ cứu độ chúng sinh?”

“Không, không phải đâu... van xin nhị vị thiên tôn, Ngọc nhi không thể giết con, xin hãy tha cho Ngọc nhi một mạng!”

Quả trứng chấn động mạnh, mẫu thân bị ai đó bắt được, tàn nhẫn đẩy ngã.

“Ăn nằm với ma quỷ còn muốn đẻ ra một quái thai, người không xứng là giáo đồ của tiên môn! Ta cho ngươi hai lựa chọn, một là bỏ cái thai và biến đi. Hai là theo ta trở về làm con tin dụ Ma Thần nộp mạng. Người chọn đi!”

Mẫu thân vừa khóc vừa quỳ lạy, ôm chân cầu xin người ta. Bảo Bảo cảm thấy nơi này rất đáng sợ. Ai nói Ma giới tăm tối tanh hôi nhưng riêng nó lại nghĩ đó là nơi yên bình nhất, an toàn nhất. Sẽ có người xót xa cho từng giọt nước mắt của mẫu thân, sẽ có người ôm nàng vào lòng, trách yêu rằng “Mặt đất rất lạnh, sao lại quỳ ở đây?”

Mẫu thân khóc nức nở, những vị tiên nhân kia không thêm xót thương. Bảo Bảo biết mẫu thân muốn bảo vệ cả phụ thân và Bảo Bảo, làm sao người chọn lựa được?

Bọn họ nghe nàng khóc mệt thì mất hết kiên nhẫn

“Được rồi, không phải suy nghĩ nữa, cứ giết cái thai trước để trừ hậu họa về sau!”

Sát khí ập tới quá nhanh, mẫu thân kịch liệt xoay người, Bảo Bảo không thấy đau nhưng mẫu thân ngã xuống đất, có mùi máu thoang thoảng, tiên khí của người tổn hại nặng. Mẫu thân lấy lưng đỡ cho Bảo Bảo.

“Thiên tôn! Người làm vậy Thanh Ngọc sẽ chết mất!”

“Ta không muốn giết nó, là chính nó muốn bảo vệ nghiệt chủng kia!”

Mẫu thân nằm trên đất thoi thóp thở, tay giữ khư khư quả trứng. Nàng cố hết sức thều thào

“Đừng... đừng giết hài tử... ta nguyện ý... đi theo các người...”

Sau đó mẫu thân ngất đi. Bảo Bảo có Thần khí của phụ thân bảo vệ nên không nguy kịch nhưng cơ thể mẫu thân rất yếu, nó sợ hãi không dám cử động. Mẫu thân bị đem đi, suốt mấy ngày đều không vượt ve quả trứng, bên trong nàng rất nóng, hơi thở rất mong manh. Bảo Bảo mở mắt nhìn trong bóng tối, nó động đậy ngón tay, đem Thần khí của mình chia sẻ ấu thân để người sớm khỏi bệnh, đây chính là cách phụ thân vẫn dùng.

Bảo Bảo nằm im chờ mẹ tỉnh lại, nó nghe tiếng thì thầm nói chuyện ở gần đấy. Có người đề nghị nhân lúc nàng mê mang giết Bảo Bảo trước, có người cho rằng phải lợi dụng cả hai thì Ma Thần mới chịu nhường bước. Bảo Bảo hiểu cả, họ không yêu mẫu thân và Bảo Bảo. Trên đời này chỉ có phụ thân mới là tốt nhất, chỉ có người yêu thương hai mẹ con không cần lý do.

Lại thêm mấy ngày nữa trôi qua, mẫu thân vẫn bị nhốt trong căn phòng nào đó, đúng giờ sẽ có người đem thuốc vào. Mẫu thân mê mang luôn bị dốc đổ thuốc vào miệng. Bảo Bảo không biết là thuốc gì nhưng xem ra có tác dụng tốt, tâm mạch của mẫu thân đã hài hòa hơn, kết hợp cùng Thần khí của Bảo Bảo, mẫu thân sẽ không ngủ lâu nữa...

Nhưng rồi có một buổi sáng, người đem thuốc là một người lạ, Bảo Bảo nghĩ được thứ sát khí âm hàn, ngoan độc và mãnh liệt. Nó sợ hãi động đậy, muốn gọi mẫu thân tỉnh lại. Kẻ kia dường như cũng phát hiện ra phản ứng của Bảo Bảo, chỉ nghe giọng nói nữ nhân:

“Thần thai quả có khác. Người yên tâm đi, ta sẽ giúp cả hai mẹ con an lành ra đi, không phải sống chịu khổ chịu cực nữa...”

Nữ nhân đó đến gần, lưu loát không chế mẫu thân mở miệng ra. Được lạ chảy thẳng vào trong, tan biến không còn dấu vết.

“Ngọc nhi, muội oán hận tỷ cũng không sao. Ta không thể đứng nhìn Trác Hiến lao vào nguy hiểm cứu người. Năm đó là ta quen Trác sư huynh trước, con nhóc người từ ngày vào tiên môn đoạt hết ưu ái của trưởng lão và Hiến ca ca. Vốn dĩ người đã bị bắt đi Ma giới sao còn cố thoát ra? Khó khăn lắm ta với Trác Hiến mới thân hơn một chút, ta không thể để vượt cơ hội này! Tự Tâm Độc là một trong tứ đại kì độc, ăn mòn từ phạm phách đến Tiên phách, Thần phách... cái chết sẽ nhẹ vô cùng, không đón đau, không khổ sở. Ta để đứa trẻ đi cùng người, xem như có mẹ có con. Ta làm việc này cũng bất đắc dĩ. Trác sư huynh đã lên kế hoạch giải cứu người, cùng nhau lưu lạc bỏ trốn, ta sẽ không để huynh ấy vì người liều mạng. Mà nếu người sống sinh ra ma thai này, trần gian sẽ gặp họa. Ta hy sinh bản thân gánh tiếng ác trừ họa về sau... Sư muội chết an ổn, không nên lấy oán báo ân tìm ta tính sổ. Mà vốn dĩ người sẽ không tìm được... Tự Tâm Độc sẽ không đưa các người đến Minh giới, muốn trở lại e là khó!”

Giọng nói xa dần, Bảo Bảo cảm thấy không ổn. Có thứ gì đó chốc chốc sẽ tấn công vào vỏ bọc Thần khí xung quanh nó. Cường độ đang lớn dần, tần suất đang nhiều lên. Đúng lúc Bảo Bảo vô cùng hoang mang thì mẫu thân đột nhiên tỉnh lại. Người kêu lên một tiếng, phun ra ngụm máu rồi cuống quýt xoa vỏ trứng

“Bảo Bảo, Bảo Bảo, con có sao không?”

Bảo Bảo yếu ớt đáp lại. Nó thấy đau và mơ hồ. Mẫu thân rất nhanh sử dụng phép hộ thân, tụt hết tiên khí của người bao lấy Bảo Bảo.

“Vô ích thôi...”

Mẫu thân thở hổn hển, ai oán hỏi:

“Vì sao?”

“Chẳng sao cả, người tồn tại trên đời là một sai lầm, ta thay trời đất sửa lại chỗ sai đó!”

“Dung sư tỷ... tỷ... thật ác độc!”

“Muốn mắng thế nào tùy người. Ta khuyên người nên thu phép hộ thân lại, như vậy thì còn sống được thêm 3 ngày. Đứa trẻ vốn chưa hoàn chỉnh, nó đi trước một bước chờ người. Nếu người chỉ lo bảo vệ nó, thời gian độc ngấm sẽ nhanh hơn, qua 1 ngày rưỡi là kết thúc. Mẹ chết thì con cũng chết thôi!”

“Tỳ... xin tỷ... đưa giải được cho ta, muốn mạng ta thì chờ ta sinh hài tử ra sẽ tự tìm tỷ giao nộp.”

“Hừ, không cần. Việc này người cũng đừng phí công mách với tiên môn, các trưởng lão đã quyết đem người nộp cho Thiên quân, họ không quan tâm người sống chết ra sao đâu!”

Sau đó có tiếng đóng cửa. Mẫu thân suy sụp rơi xuống giường, nàng vuốt ve vỏ trứng, khóc trong tuyệt vọng

“Mẹ xin lỗi... xin lỗi con Bảo Bảo. Mẹ sẽ bảo hộ con hết khả năng của mình... Bảo Bảo ngoan hãy ngủ một lát nhé, tiên khí của mẹ sẽ che chắn cho con, chúng ta chờ phụ thân tới đem con ra ngoài, như vậy con sẽ an toàn...”

Bảo Bảo muốn hỏi còn mẹ thì sao nhưng mà rất nhanh nó rơi vào mê mang. Trong giấc mơ dài chỉ cảm thấy hai luồng chân khí. Màu xanh lam lạnh lạnh của cha mạnh mẽ và âu yếm. Màu trắng ngà ấm áp của mẹ dịu dàng và nâng niu. Bảo Bảo như viên kẹo nhỏ xoay tròn trong hai sắc thái hòa quyện, Tự Tâm Độc không chạm tới được nó. Bảo Bảo không lo lắng gì, chỉ băng khuâng một điều dường như Tiên khí đang thừa thốt dần.

Giấc mơ của nó chỉ quanh quẩn bên cái tổ chim, nơi nó đã sống hạnh phúc 2 năm qua. Ở đó phụ thân sẽ ôm mẫu thân, để nàng nằm trên ngực mình ngủ say, Bảo Bảo chen ở giữa hai người, hai bên đều ấm, hai bên đều dễ chịu...

Giữa Bảo Bảo và phụ thân có rất nhiều bí mật mà mẹ không biết. Bởi vì Bảo Bảo thường dậy sớm hơn mẹ. Mỗi khi Bảo Bảo thức giấc, phụ thân luôn nhận ra trước tiên. Người sẽ nói rằng: “Dậy rồi phải nằm im, động dậy là bị đòn!”

Phụ thân rất thích dọa nạt trẻ con. Đã có lúc Bảo Bảo nghĩ rằng phụ thân không yêu mình, chỉ yêu mẫu thân thôi. Bảo Bảo tủi thân co người lại, tránh né sự thăm dò của phụ thân. Người dường như thấu hiểu cảm xúc của nó, ôn tồn bảo:

“Con là nam nhi, cần phải cứng rắn dạy dỗ. Sau này lớn lên còn phải bảo vệ muội muội, đệ đệ,... nếu con nghịch ngợm làm mệt mẫu thân, người sẽ không thích mang thai nữa. Đến lúc đó không có em trai em gái chơi với con. Bảo Bảo có vui không? Không vui chứ gì, bởi vậy con phải nghe lời ta, hai chúng ta cùng hợp tác để mẫu thân lại ấp thêm mấy quả trứng nữa, đồng ý không?”

Bảo Bảo thích trò chuyện sáng sớm như thế này. Phụ thân rất hiểu nó, bởi hai người có sự tương thông về Thần khí. Phụ thân nói đây là bí mật giữa những người đàn ông, không thể nói với mẫu thân, nếu người nổi giận sẽ không cho phụ thân ôm nữa, cũng không cho hôn, không cho chơi trò “ru nôi” nữa. Đến lúc đó phụ thân sẽ buồn đến ốm chết...

Bảo Bảo có hơi nghi ngờ, thì ra phụ thân rất ham chơi, cũng rất dễ bị bệnh, chỉ cần một ngày không âu yếm với mẫu thân thì sẽ “ốm chết”.

Bảo Bảo mơ lại tất cả những câu chuyện của quá khứ, những âm thanh, những tiếng nói... tất cả đều hạnh phúc và vui tươi, cho tới khi nó nghe một loại tạp âm kì dị khác.

“Ngọc nhi! Ngọc nhi! Nàng mở mắt ra, đừng làm ta sợ... Ngọc nhi!”

“Cầu xin nàng, van xin nàng, đừng đối xử với ta như vậy...”

“Không, ta sẽ đem cả hai người đi, Bảo Bảo không sao, nàng cũng không việc gì...”

Có chuyện gì thế? Bảo Bảo mơ màng không tỉnh lại được.

“Phu quân, chàng đừng cố chấp...”

“Nàng... nàng vừa gọi ta cái gì?”

“Phu quân, chàng không biết sao, chàng vẫn luôn là phu quân của thiếp...”

“...”

“Có lẽ hơi muộn nhưng... thiếp muốn nói là... thiếp quả thực... có yêu chàng. Sau này chàng không cần xin thiếp bớt ghét chàng vì từ lâu thiếp đã không ghét nữa... không ghét, không oán, không trách... chỉ yêu, chỉ mến, chỉ thương... Chàng đem Bảo Bảo đi đi, thiếp sẽ chờ ở cầu Nại Hà, nhất định chàng sẽ gặp, chúng ta chỉ tạm xa nhau thôi... Phu quân, cứu con trai trước đã, không việc gì hết... hãy tin thiếp!”

Phụ thân im lặng, Bảo Bảo suy đoán người đang bị choáng. Thường ngày mẫu thân không gọi như vậy, chỉ có “ngươi”, “Ma Thần”, “Bệ hạ”. Lúc tức giận còn gọi thành “súc sinh”, “ác quỷ”, “yêu ma”... Phụ thân từng tâm sự với Bảo Bảo: “Không sao, bị mẹ con mắng cũng là loại khoái cảm. Nàng mắng mệt rồi sẽ nằm im, thật ra rất tiện lợi!”

Bảo Bảo thấy phụ thân bị ngược đã quen, bây giờ thụ sủng nhược kinh, tự nhiên chỉ số IQ cũng tuột xuống Zero. Ấy da, đừng hỏi vì sao Bảo Bảo biết mấy từ vựng mới này, Bảo Bảo thông minh mà, nghe chị HB nói một lần liền nhớ!

Phụ thân bị trúng mỹ nhân kế, lập tức ngoan như cún con, nghe lời mẫu thân kéo hồn phách của Bảo Bảo ra ngoài, nuôi bên trong tâm mạch. Bảo Bảo không mê ngủ nữa, hóa ra phụ thân cũng có trứng để ấp, Bảo Bảo chuyển nhà từ trứng mẹ sang trứng cha. Bây giờ phụ thân thay mẹ chăm sóc Bảo Bảo mỗi ngày!

Nhưng Bảo Bảo phát hiện mình không có thực thể. Tay và chân nó đâu rồi? Còn nữa, hôm qua đầu đã mọc thêm 1 sợi tóc, bây giờ không tìm thấy đầu nữa... huhuhu... không thích đầu nha...!

Khi hồn phách nấu vào tâm mạch, Bảo Bảo không còn nghe thấy gì, chỉ tồn tại cùng mọi buồn vui của phụ thân. Nó thấy mỗi ngày trôi qua trong tịch mịch và cơn đau âm ỉ. Nếu bây giờ có mắt, nó nhất định sẽ khóc. Sao phụ thân lại như vậy? Tâm hồn người giống một màn đêm âm u, đặc quánh trong tuyệt vọng và khổ sở. Bảo Bảo nghe hồn phách của một vị thần kêu gào, muốn nổ tung, muốn hủy diệt tất cả...

Không lâu sau đó, phụ thân đã đưa Bảo Bảo ra, Bảo Bảo nhìn thấy ánh sáng và bắt đầu nghe được tiếng nói. Nó phát hiện mình là một cái cây mọc lên từ tuyết, tay hóa thành hai chiếc lá nhỏ, chân nằm bên dưới khối băng lạnh lẽo. Bảo Bảo không thích lạnh, Bảo Bảo chỉ thích quả trứng ấm áp của mẫu thân thôi...

Phụ thân đang áp má lên bông hoa Tuyết Liên – cũng chính là Bảo Bảo bây giờ, nó cảm thấy nước mắt nóng bỏng rơi nào trong nhụy

“Bảo Bảo, ở đây tuy lạnh nhưng con sẽ an toàn, hãy ngoan ngoãn đợi phụ thân trở về, có được không? Con chưa được chào đời, ta không thể ban cho con “lời chúc phúc” nhưng ta để lại bên cạnh con ân huệ lớn nhất – truyền cho con một nửa Thần mạch còn lại, bây giờ con là một “nguyên thần”, là một ấu hồn không phải lo Thần kiếp, cũng thừa sức sống sót với cái lạnh Băng Lăng... Bảo Bảo, có thể con sẽ phải chờ rất lâu nhưng con mãi mãi bất tử. Thứ lỗi cho phụ thân ích kỷ, ta không hề muốn con cô đơn nhưng ta còn có việc phải hoàn thành... Bảo Bảo, con sẽ không hiểu nổi ta yêu nàng thế nào...”

Bảo Bảo không chút nghi ngờ biết rằng “nàng” chính là mẫu thân. Phụ thân lưu luyến vuốt ve lá xanh của Bảo Bảo, người cười rất đẹp, nụ cười đầu tiên của người cha dành cho con trai, có sự dịu dàng, tự hào và cổ vũ.

“Bảo Bảo, cha nhất định sẽ tìm được mẹ con! Cũng sẽ đưa con ra ngoài...”

Phụ thân rời đi với một lời hứa nhưng đôi mắt không thấy niềm hy vọng. Bảo Bảo là đoá Tuyết Liên mãi mãi không tàn. Bảo Bảo không biết phụ thân vì nó từ bỏ cơ hội sống, đem cả Thần giới chôn theo vào ma vực. Nó cũng không biết mình vô tình trở thành nguyên thần cuối cùng trên trời đất, một thần linh toàn vẹn nhưng không thể sử dụng quyền năng.

Bảo Bảo là Thần hồn vĩnh hằng, không sợ Thần kiếp, không sợ sinh tử, không sợ gì hết trừ thời gian...

28. Chương 28: Diệp Kinh Thái

- Bảo Bảo, mừng đệ quay trở lại!

Bảo Bảo mở mắt, âm thanh đầu tiên nghe thấy chính là giọng nói của một nam nhân. Hắn phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường băng, căn phòng rực sáng với những tường băng bóng loáng. Quen thuộc lắm sao, tất cả thể giới của hắn hàng vạn năm nay chỉ gói gọn trong căn phòng này.

Đây chính là Băng Lăng.

Địa phương này giống như tên gọi, một ngôi mộ sâu thẳm trong băng tuyết, đủ lạnh để giữ mọi thứ tươi mới, dù là xác chết nghìn năm hay hồn phách một vị thần.

Bảo Bảo chớp chớp mắt, khá là kinh ngạc khi phát hiện mình không còn là một đóa Tuyết Liên. Hắn có thân thể của một chàng trai hơn hai mươi tuổi. Bảo Bảo ngồi dậy, nhú mày nhìn cánh tay phải vô lực

- Không sao, nó sẽ ổn thôi. Cánh tay này khá giống cái trước đó, chỉ cần thêm ít thời gian để tương thích hoàn toàn...

Người đó mặc y phục xanh lam, đang ngồi trong góc phòng, cẩn thận và tỉ mỉ lau một cổ đàn mười hai dây. Hắn nhàn nhã hoàn thành công việc, xong mới ngẩng đầu nhìn Bảo Bảo.

- Phụ... thân...?

Bảo Bảo thều thào nói, trong đầu hồi tưởng lại nụ cười buồn mênh mang của người cha trước khi rời đi. Lam y nam tử cũng không bất ngờ, hắn chỉ cười chua xót:

- Phụ thân qua đời rồi, ta là nhị ca của đệ.

- Qua đời?

Bảo Bảo cũng chẳng thấy bất ngờ, nếu người còn sống chắc chắn đã quay lại đón hắn đi, sẽ không để hắn ngủ trong ngôi mộ này đến thiên thu như thế. Nhưng Bảo Bảo có chút tò mò về “nhị ca”, hắn chắc chắn là nhị ca rồi, bởi vì khuôn mặt này giống phụ thân đến sáu bảy phần.

Lam y nam tử uể oải đứng dậy, có chút liêu xiêu đi tới trước mặt Bảo Bảo. Hắn rất tự nhiên đặt tay lên trán Bảo Bảo, mở Thần nhãn kiểm tra, sau đó bất đắc dĩ lắc đầu

- Không được... tại sao lại không được...?

Sau đó lại ngồi xuống giường băng, kéo tay Bảo Bảo bắt mạch. Mái tóc màu bạch kim không rõ là tự nhiên hay do tuổi tác, nhưng bề ngoài người này còn trẻ trung lắm. Sau khi kiểm tra thật kĩ càng, lam y nam tử mới nhú mày nói với Bảo Bảo

- Nhị ca kiệt sức rồi, ta không thể làm Thần thức của đệ tỉnh lại hoàn toàn, có lẽ vì phong ấn niêm lại quá lâu, hoặc là vì một phần Thần lực đã bị...

Hắn ngập ngừng không nói hết câu, chỉ cẩn trọng hỏi Bảo Bảo:

- Đệ... có nhớ những chuyện đã xảy ra không?

Bảo Bảo nghiêng đầu, dường như cơn buồn ngủ chưa qua đi

- Phụ thân nói... sẽ tìm được mẫu thân... sẽ đón Bảo Bảo trở về...

Lam y nam tử gật gù, bổ sung thêm một câu

- Đó là chuyện của ba mươi vạn lẻ ba trăm năm trước! Đệ chỉ nhớ tới đó thôi sao???

Bảo Bảo liếc mắt nhìn nhị ca

- Dĩ nhiên không phải.

Sau đó mọi chuyện xảy ra nhanh đến không nhìn kịp, Bảo Bảo phóng lên vật ngã nhị ca xuống đất, dùng đầu gối đè lên ngực, tay trái thì bóp lấy cổ, trong mắt lấp lóe sát ý

- Nhị ca gọi là gì?

Hắn hơi mơ màng, nhừa nhựa hồi, thật lòng không hề muốn gọi một tiếng “nhị ca”. Lam y nam tử nín thở, cảm thấy một vòng Thần khí như chiếc gọng kìm bao quanh cổ mình, sơ sẩy một chút sẽ là đầu

- Ta... nhũ danh là Thái Thái... tên là Diệp Kinh Thái, sau này lấy tự danh là Thái Hành.

Bảo Bảo hạ mi mắt, tay vẫn không buông ra

- Nhũ danh của đệ là Bảo Bảo, phụ thân vẫn chưa kịp đặt tên! Bảo Bảo chưa từng được chào đời, cũng chưa từng có tên...

Thái Hành im lặng, quả thật tam đệ đã sống không dễ dàng gì. Ngày trước hắn vẫn tâm niệm mình vô cùng bất hạnh vì là cốt nhục của ma thần, trên đời này không ai xấu số như hắn. Tuy nhiên, vị tam đệ này tính ra cũng khổ sở trăm bề. Tuổi thơ ngắn ngủi của hắn có lẽ rất hạnh phúc, càng hạnh phúc thì càng khiến khoảng thời gian dài đằng về sau tịch mịch hơn, cô đơn hơn. Ba mươi vạn năm, là ba mươi vạn năm bị nhốt trong Băng Lăng, chỉ có bóng tối và cái lạnh, người thường có lẽ đã hóa điên mất rồi! Thái Hành tự hỏi hắn đã làm cách nào để vượt qua? Sống bằng hồi ức, sống bằng mộng tưởng hay tự tạo ra ảo ảnh để lừa gạt chính mình? Mà không, rất có thể hắn đã tự khóa ý thức, chìm vào giấc ngủ không sắc màu, không âm thanh, hư ảo vô tri tựa như hòn đá, viên sỏi. Có lẽ chỉ có cách này mới khiến người ta chống chọi với sự tàn nhẫn của thời gian...

Thái Hành không xác định được tam đệ có tỉnh táo hay không, rốt cuộc trí nhớ của hắn dừng lại ở đâu? Phong ấn sức mạnh thần linh là một thủ thuật cổ xưa, ít nhất người đó phải có sức mạnh tương đương, đồng thời còn phải có sự liên thông trong huyết thống. Cái ấn này đặt vào Bảo Bảo cũng hơn hai trăm năm rồi. Sau rất nhiều lần thất bại và bị nội thương trầm trọng, hắn cùng đại ca mới có thể giam Bảo Bảo lại, biến hắn thành một phạm nhân qua mặt cả mình giới lẫn tiên giới.

Bây giờ muốn tháo ấn phong ra, Thái Hành đã làm hết sức nhưng Thần thức này kì lạ lại không chịu tính dậy hoàn toàn. Còn thiếu cái gì? Hay vì không có đại ca tham gia mà nó không phát huy hết tác dụng?

Nhắc tới người này, Thái Hành không khỏi sa sầm mặt mày. Liệu hắn có phát điên không nếu biết Thái Hành không những không làm theo giao ước mà còn cả gan giải thoát cho Tam đệ?

Bảo Bảo lơ mơ quan sát nhị ca, có một điều hắn muốn hỏi từ rất lâu:

- Tại sao lại đối xử với ta như vậy?

Thái Hành giật mình, không tự chủ mím chặt môi. Tại sao? Vì cái gì? Thời gian đã trôi qua quá lâu, thật sự không nhớ nổi kí ức và tuổi thơ. Đối với Thái Hành, cuộc sống thực sự bắt đầu từ khi hắn gặp Sa Hà Đế quân. Năm đó Thái Hành chưa đến năm trăm tuổi, trong bộ dáng một bán thần mà phân nửa còn lại là ma khí hỗn tạp với phạm khí, thật không biết phải gọi là gì. Cho tới bây giờ hắn chưa bao giờ hối hận về quyết định của mình, hắn không thuộc về nơi đó, mãi mãi không muốn dính liếu tới ma giới. Dùng sự trống vắng và đơn độc mà trưởng thành, Thái Hành đã từng rất hận phụ thân, nếu không cần thì đừng sinh ra, đừng khiến hắn tồn tại trên đời này!

Hắn trầm lặng nhìn Bảo Bảo, không hề có ý phản kháng, tóc bạch kim xõa ra trên đất, dường như đã sẵn sàng chờ đợi sự kết thúc. Rất lâu sau hắn mới nhẹ nhàng nói:

- Bảo Bảo, để nhị ca kể cho đệ nghe một câu chuyện....

Diệp Kinh Thái được sinh ra là nhị hoàng tử của ma tộc, tất cả những gì nó có chính là cái danh hiệu đó! Mẹ nó là một người hiện hữu trong tranh, rất đẹp mà luôn luôn im lặng. Ban đầu nó cảm thấy cuộc sống cũng không tệ, phụ hoàng không quá quan tâm nhưng ít nhất vào những lúc ngái say, ngài sẽ ôm lấy nó, gọi tên mẹ nó. Thỉnh thoảng tình cờ gặp mặt, ngài sẽ xoa đầu và hỏi nó tu luyện đến đâu rồi. Niềm vui của đứa trẻ chỉ trông chờ vào chút cử nhĩ nhật nhèo đó... Nhưng mà có một ngày, phụ hoàng đem về người phụ nữ giống hệt mẹ, vô cùng sủng ái, hoàn toàn quên mất đứa trẻ và người vợ xinh đẹp trong bức họa kia. Người thật ở đây rồi, đâu cần quan tâm đến người trong tranh nữa. Đứa trẻ không biết gì, nó cứ tưởng đấy chính là mẹ ruột. Nó rất muốn đến chào người một tiếng, hỏi xem vì sao bỏ đi lâu như vậy... Cung điện của người ấy hoàn toàn bị bao kín, không thể ra cũng không thể vào. Khó khăn lắm nó mới đánh lừa được phụ hoàng, lẻn vào trong thăm mẹ. Lúc này nó phát hiện người phụ nữ đó có thai, bà ta im lặng ngồi bên song

cửa, nhìn ra bên ngoài với một khao khát không thể hiểu nổi. Nó cất tiếng gọi mẹ, bà ấy quay lại, trầm ngâm một lát rồi mỉm cười. Thật ra trong giây phút đó, nó đã hoàn toàn chấp nhận đây là mẹ mình, có lẽ giữa họ sẽ nảy sinh tình mẫu tử chân thực. Nhưng tiếc thay, vận mệnh rất trêu người. Tình cảm vừa bén rễ thì đã tắt ngúm như ngọn đèn cạn dầu. Nó muốn sờ vào cái bụng to của bà ấy, vì quá tò mò bên trong đó có gì nên nó bắt cần dùng ma khí để thăm dò. Nó không biết bà ấy là tiên nữ, về nguyên tắc là xung khắc kịch liệt với ma thuật. Đứa trẻ vẫn còn nhỏ, chưa hề có kiến thức về những nguyên lý đó. Kết quả là... nó làm người phụ nữ bị thương, cái thai cũng suýt mất. Phụ hoàng nổi giận lôi đình giáng một chưởng tê tái cả linh hồn. Nếu không là bán thần thể, nó đã bỏ mạng từ lâu. Từ đấy nó hiểu ra người đàn bà kia là Ngọc phi – không phải Hương phi mẹ mình, nó cũng hiểu phụ hoàng vô cùng sủng ái bà ta cùng bào thai trong bụng. Nó không là gì cả, nó không có lấy một chút địa vị trong trái tim sắt đá của người...

Sau này Diệp Kinh Thái trưởng thành và rời khỏi ma giới, sự ra đi của hắn cũng chẳng có ai quan tâm để ý. Hắn không biết đi đâu, chỉ cần xa rời cung điện lạnh lẽo kia là tốt rồi. Hắn phát hiện bên ngoài còn có một nơi gọi là tiên giới, nhiều bán thần giống hắn đều có cuộc sống an lành tại đây. Sa Hà Đế quân tiếp nhận Kinh Thái làm đồ đệ nhưng chưa bao giờ hỏi rõ về xuất thân. Ông ấy chỉ đưa ra duy nhất một yêu cầu: “Đã theo tiên môn thì tuyệt đối buông xuống ma đạo!” Từ đó hắn lặng lẽ phế bỏ những ma pháp mình từng tu luyện, chuyên tâm theo tiên thuật mà tu hành... sau này trở thành tiên nhân đắc đạo, một nửa thần, một nửa tiên. Cả tiên giới phải kính cẩn gọi một tiếng Thái Hành lão quân...

Thái Hành mãn nguyện với cuộc sống như vậy, có được sự kính trọng, có được sự tín nhiệm, đứng trên cao nhìn xuống... Tuy nhiên, có một điều mãi mãi không thể phủ nhận: hắn mang huyết mạch của ma tộc, cho dù phế bỏ ma thuật để theo tiên đạo thì cái sự thật ấy không bao giờ thay đổi, tận sâu bên trong vĩnh viễn là nguồn cội của ma khí. Trong lúc nguy cấp nhất, thứ bảo vệ hắn lại là “Căn mạch ma lực”... có một vài người đã chứng kiến cảnh tượng ấy – khi “Thái Hành lão quân” đức cao vọng trọng của tiên môn lại triệu hồi ra con ác quỷ khủng khiếp nhất ma giới... Để che giấu sự thật, hắn đã giết hết những nhân chứng, bọn họ đều biến mất với lý do “Ma tộc sát hại”. Hắn dùng máu để rửa máu, lấy tội ác che đi tội ác... tất cả chỉ vì quá sợ hãi, sợ một ngày cả tiên giới trở mặt đối đầu với mình, sợ một ngày phải đối diện với ánh mắt khinh thường, oán giận của mọi người...

Có ai ngờ Thái Hành lão quân lại là con người như vậy?

Thái Hành ngậm ngùi nhớ lại quá khứ, hắn không phải là tiên nhân, bởi vì phẩm hạnh này còn kém phạm nhân mấy trăm lần. Mỗi khi nghĩ tới viễn cảnh thân phận mình bị bại lộ, hắn lại trở nên hồ đồ mặc cho nỗi ám ảnh không chế

- Bảo Bảo, ta cũng không biết đệ vẫn còn sống, cứ nghĩ năm đó đệ tán hồn chung với Ngọc phi... Cho tới khi đại ca báo mộng về, muốn ta đem đệ tới Minh giới chịu luân hồi. Ban đầu ta tự nhủ coi như trả thù cho những gì tuổi thơ phải trải qua... không có gì phải áy náy, cũng không có gì phải hổ thẹn. Nhưng rồi đến lần thứ năm, thứ sáu như vậy... mọi việc không đơn giản là trả thù nữa! Bây giờ trở thành ta nợ đệ... Ta không muốn tiếp tục nhưng đại ca đe dọa ta, nếu không làm theo, hắn sẽ có cách khiến cả tiên giới biết ta là con trai thứ hai của Ma Thần... Nhị ca không thể làm gì khác, miễn cưỡng chịu sự không chế của hắn. Ta đã tin mình sẽ tìm ra giải pháp, từ từ sẽ cứu đệ khỏi vòng luân hồi, sẽ thủ tiêu cả Âm Ti Cốc, sẽ... sẽ...

Thái Hành kích động đến đỏ bừng mặt. Cuối cùng hắn chỉ cắn răng buông xuôi

- Xin lỗi, ta chỉ lừa mình dối người, thực chất ta không có cách gì... chỉ biết kéo dài thời gian cho tới tận bây giờ, để đệ khổ đến bây giờ...

Thái Hành nhớ lại bao nhiêu lần bế đứa trẻ chưa quá một tuổi trên tay, bỏ nó vào chiếc giỏ tre rồi cắn răng thả trôi theo dòng nước. Hắn đã nhẫn tâm làm chuyện đó – ném tam đệ vào miệng quỷ, không chỉ một lần!

Bảo Bảo thờ ơ nhìn nhị ca, tay vô thức tăng lực, thật muốn giết chết con người nhu nhược này, sao phụ thân lại sinh ra một đứa con hèn yếu như vậy?

Bảo Bảo không cách nào liên kết một người anh trai với vị Thái Hành lão quân này được. Trên đời này, Bảo Bảo chỉ có hai người thân và họ đã mất từ lâu, ngoài ra không có huynh đệ tỷ muội nào hết. Bởi vì không có người anh nào năm lần mười lượt quăng đệ đệ xuống hố lửa, càng không có người anh nào hết lần này tới lần khác moi tìm đệ đệ khi hắn vẫn còn sống sờ ra!

Họ sẽ không bao giờ hiểu, cảm giác ấy đau đớn thế nào!

Và họ sẽ không bao giờ biết, hắn còn có bao nhiêu nỗi đau lớn hơn thế nữa...

Đó là tất cả những gì Bảo Bảo học được sau ba mươi vạn năm “sống mòn” trong Băng Lăng lạnh lẽo, sau tám mươi kiếp làm người ngắn ngủi và tám mươi lần bị cướp đoạt trái tim.

Giết Thái Hành liệu cơn đau ấy có giảm đi không? Bảo Bảo chợt thấy mọi thứ thật vô nghĩa, lấy mạng tên khốn khiếp này cũng không có thêm lợi lộc nào mà bản thân hắn cũng ghê tởm những bàn tay nhuốm máu.

Bảo Bảo nhắm mắt thả tay ra, trầm mặc đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống con người thấp bé và đáng thương kia.

- Lần này ai đã cứu ta? Đừng nói là ngươi, ta sẽ không tin đâu!

Thái Hành ngỡ ngàng, vì hắn không nghĩ Bảo Bảo sẽ tha mạng ỉn. Hắn đáp trong trạng thái lơ mơ

- Một nữ nhân, hình như là giáo đồ của Hoa Đông phái... Ta không biết tên!

Bảo Bảo cúi đầu ôm cánh tay phải

- Tại sao tay thành thế này?

- Lúc đệ đến Hoa Sơn đã như vậy, có lẽ ma khí phát cuồng nên đệ tự làm mình bị thương.

Bảo Bảo xem như nắm bắt được vài chuyện mình đã bỏ lỡ. Hắn chán ghét nhìn xuống Thái Hành, ném lại một câu rồi rời đi

- Đừng tưởng ta tha thứ cho ngươi. Mù quáng là lỗi, hèn nhát là tội. Ngươi không cần lo ai phát hiện thân phận của mình, bởi vì ngươi không xứng làm cốt nhục của phụ thân. Ma Thần sẽ không bao giờ có đứa con nhu nhược như vậy, ta cũng không có người anh trai thấp hèn như thế. Sau này nhớ cho kĩ, không phải ngươi xem thường huyết thống của mình mà là ngươi không có tư cách sở hữu huyết mạch cao quý đó. Từ giờ nhớ tránh xa ra một chút, bởi vì vào một ngày buồn bực, khi ta cảm thấy ngươi không đáng sống nữa thì ngươi sẽ phải chết!

Bảo Bảo biến mất khỏi Băng Lăng, hắn không thích ở lại cái tù giam đáng sợ đó lâu thêm nữa, còn rất nhiều việc hắn phải hoàn thành, cũng như rất nhiều điều hắn phải làm rõ.

Thái Hành vẫn nằm trên mặt tuyết, dường như muốn giam mình vào nhà tù này, xám hối ba mươi vạn năm. Đột nhiên hắn sực nhớ ra lần cuối cùng nhìn thấy Ma Thần, đó là khi Ngọc phi đã chết và trước lúc Thần giới rơi vào Ma vực. Ngài không còn giống như thuở trước, nét mặt già nua và đôi mắt vô hồn mệt mỏi.

Ngài nhìn Diệp Kinh Thái từ trên xuống dưới, nở một nụ cười hiếm hoi

- Lâu rồi không về nhà, đã tìm thấy đường đi của mình đúng không? Con vốn không thích hợp với ma đạo cho nên ta chưa bao giờ bắt ép. Ma cũng được, tiên cũng tốt, hãy cứ ngẩng đầu mà hiên ngang sống, bởi vì con mãi mãi là hài tử của ta!

Tại sao bây giờ mới nhớ ra? Tại sao bây giờ mới thấu hiểu? Là ai ban ỉn “lời chúc phúc” để có thể sống qua Thần kiếp cho tới bây giờ? Là ai ỉn cơ hội tồn tại ở cõi đời này? Là ai ban cho quyền năng của một bán thần, là sức mạnh nào bảo vệ mình sống sót trong trận đại chiến năm đó?

Tất cả đều từ huyết mạch mà ra, nuôi dưỡng, chở che và bảo vệ...

Ta vốn là cốt nhục của vị thần mạnh nhất trời đất. Tại sao lại tự ti, tại sao phải hổ thẹn?

Thái Hành tìm thấy thứ ánh sáng lạ lùng trong con hẻm tăm tối. Sống qua hàng trăm vạn năm rồi mà ngày hôm nay tự nhiên hắn cảm thấy mình vẫn bé như một đứa trẻ.

Băng Lăng là ngôi mộ của hoài ức và kỉ niệm, lạnh tận xương, buốt tận tủy... Ở đó có một người phải đợi đến hàng vạn năm mới nghe được ngào thốt lên một tiếng:

- Phụ thân...

Phiên ngoại 1. Câu chuyện của Ma Thần: Yêu chỉ đơn giản là bất chấp và hy sinh (Cảnh cáo là chớ uống nước trong lúc đọc, tuy đoạn sau là chuyện tình của Ma Thần nhưng đoạn đầu là của bé Ninh nhi, rất ư khó đỡ, đọc giả tự bảo trọng!!!)

Ninh nhi rất thích đọc sử thi, bé thường lên vào thư phòng của phụ thân lục lọi các kệ sách. Toàn là sách được liệu, sách tiên pháp, sách hiền triết gì đó nhưng mà chớ xem thường nha, chỉ cần tìm kĩ một chút nhất định có rất nhiều quyển truyện thú vị để giải khát.

Mỗi lần Ninh nhi tìm sách thế nào cũng làm xáo trộn thư phòng. Sau đó chắc chắn sẽ bị phụ thân gọi ra mắng nhưng Ninh nhi tuyệt đối không sợ, bởi vì phụ thân cưng chiều Ninh nhi nhất, sau khi mắng xong, phạt xong thế nào cũng tự thấy áy náy rồi bắt đầu dẫn Ninh nhi đi chơi, cho bé mấy thứ quả cực ngon. Tóm lại là không bao giờ bị thiệt!

Cơ mà đại ca cùng nhị ca thì không sướng như vậy. Ninh nhi cảm thấy phụ thân có ác cảm với hai anh trai, dường như người không muốn công nhận họ là hài tử của mình. Haizzz... thôi đó là vấn đề của các nam nhân, dù sao Ninh nhi cũng mãi mãi là tâm can bảo bối của phụ thân, trừ khi mẫu thân lại sinh thêm muội muội. Mà chắc là không đâu! Các sư thúc sư bá đều nói bụng nhon như vậy thế nào cũng là con trai, chỉ cần là con trai, sẽ không tranh sủng với Ninh nhi được!

Hôm nay bé tìm được một quyển “Ma Thần và câu chuyện chưa ai kể”, tác giả là Bát Quái tiên nhân. Bé thích bút danh này lắm nha, mặt dù sách của ông ấy thường bị những học giả phê bình là “tạp văn” nhưng nó lại vô cùng thịnh hành ở các sạp lề đường, các sư huynh sư tỷ cũng chuyền tay nhau đọc, có khi nửa đêm chụm đầu trên một cái giường, người hí hí, ta hi hi, người khác ha ha... cùng nhau tận hưởng những câu chuyện ly kỳ, tràn ngập màu sắc kiếm hiệp – tình sử, vừa lãng mạn mộng mơ lại vừa hào khí oai hùng!

Mà Ninh nhi nghe lời phụ thân và mẫu thân nói chuyện cũng biết chút ít về gia phả nhà mình. Hình như họ nội của bé là “hào môn thế gia”, sở hữu cả một trang viên rộng mênh mông gọi là... là cái gì... “Ma giới”. Nội tổ phụ là một nhân vật cực oách có cái tên na ná như vai phản diện trong mấy câu chuyện truyền thuyết – “Ma Thần”. Hình như là nội tổ phụ rất yêu nội tổ mẫu, sau khi bà bị bệnh qua đời thì ông thương tiếc đi tìm bà, bỏ lại cả trang viên không ai quản lý, cỏ mọc um tùm, tiện thể còn rũ rề nhà hàng xóm gọi là... là cái gì... “Thần giới” cùng đi với mình. Mấy người ở “Thần giới” cũng thật tốt bụng, nhiệt tình cùng nội tổ phụ đi tìm nội tổ mẫu. Họ đến một địa phương gọi là “Ma vực”. Nghe đồn chỗ đó rất nghèo, không có tiền mua dầu nên lúc nào cũng tối u u, có vẻ giống như một thung lũng lòng chảo, bởi vì đi xuống rồi thì không thể trèo lên. Ninh nhi tưởng tượng tới một bầy thằn lằn không may rơi vào cái hố băng. Chúng cứ bò lên nhưng vì mặt băng trơn mà trượt xuống, bò lên rồi trượt xuống, bò lên, trượt xuống... ôi thằn lằn đáng thương, nội tổ phụ và nhà hàng xóm đáng thương! Ninh nhi dành hai phút mặc niệm cho quá khứ bị ai của ông bà nội.

Bé xốc lại tinh thần bắt đầu gỡ trang sách đầu tiên ra đọc. Đã là cháu nội của Ma Thần thì ít nhất phải biết vài chuyện xấu của nội tổ phụ. Vì sao lại là chuyện xấu mà không phải chuyện tốt? À, đơn giản thôi, nếu nội tổ phụ cũng có tật ngủ nướng và tham ăn như bé thì sau này cứ việc đổ lỗi cho di truyền, phụ thân sẽ không thể la mắng!

Trang đầu tiên, Bát Quái tiên nhân ghi rằng: “Ma Thần được biết tới với những câu chuyện rùng rợn, là đối tượng mà các bà mẹ hay đem ra dọa trẻ con không nghe lời. Ma Thần trong con mắt của mọi người dường như là một loại quái vật, tàn ác, dã man, hung tợn,... Nhưng sự thật đã bị lời đồn đại và quan niệm ác cảm của mọi người che lấp. Tôi muốn viết lại một câu chuyện tổng hợp về vị hoàng đế tối thượng của Ma giới, từ lúc ngài ấy còn quần tử và đái dâm cho tới khi từ giả cõi đời một cách oanh liệt! Truyện có một phần là truyền thuyết, một phần tra tư liệu sử cổ, một phần là do Bát quái ta đây suy luận ra. Hy vọng bạn đọc có cái nhìn đúng đắn hơn về con người thật của Ma Thần.”

Lời cảm ơn: cảm ơn dì bán tàu hủ ở trấn dưới vì đã nhiệt tình hao tốn 2 lít nước bọt kể mấy câu chuyện cổ nhân gian, cảm ơn ông chủ tiệm giấy mực vì đã cho tôi ghi sổ nợ lần thứ ba mới có thể hoàn thành cuốn sách này. Tôi yêu các bạn rất nhiều!!!

Ninh nhi vô cùng hào hứng lật sang trang, sau đó bé phát hiện sách viết rất khó hiểu, với trình độ đọc chữ rì rì như cái ki cùng với vốn hiểu biết về pháp thuật ít ỏi như cộng lông chổi thì hiệu quả đạt được cũng tựa như mẫu thân quét nhà, sau khi khuấy bụi lên mịt mù thì bụi đâu vẫn vào đấy!

Ninh nhi có chút chán nản lật lật phần cuối sách, bé nhìn thấy tiêu đề hấp dẫn:

“Chương XXX: Ma Thần chôn tình yêu cùng với Thần giới.”

Thì ra đây là chuyện tình của ông bà nội sao? Ninh nhi phấn khởi quyết tâm phải đọc thật kỹ, thế là bé nhanh chóng bị những trang sách kéo trở về quá khứ của trăm vạn năm trước...

Phong Linh đài nằm trên một hòn đảo mây, ở khu vực Thần giới và Ma giới tiếp giáp nhau. Trên đảo có một cái đình nhỏ, trong đình có một vị thần tiên đang ngồi, nhàn nhã uống trà. Trên bàn trà ngoài bộ ấm tách còn có một chiếc lồng chim nhưng lạ lùng một điều là lồng ấy không nhốt chim mà lại nhốt một tiên nữ bé tí hon. Nàng co mình nằm trong góc, bé tới mức có thể dễ dàng bóp nát trong lòng bàn tay.

Người nọ chính là Thiên quân cai quản Thần giới, chủ nhân của Cửu Trùng Thiên. Vị thần tối thượng trong lục giới, sức mạnh vô biên, thọ ngang trời đất. Lúc này ông đang sảng khoái tận hưởng vị trà sen nghìn năm, hoa này phải mất năm trăm năm mới trở nụ, thêm năm trăm năm nữa mới xòe cánh, chỉ mọc ở những ao nước trong sạch nhất trên tầng trời thứ chín.

Thiên quân hít hà mùi hương thoang thoảng của tách trà hảo hạng, thuận mắt nhìn xuống chiếc lồng nhỏ bên dưới.

“Diệp tiên tử, ta cũng bắt đắc dĩ mới phải giam tiên tử vào nơi thế này. Nữ nhân như hoa trên cành, hưởng chỉ là một tuyệt sắc giai nhân như tiên tử đây... thật là đáng tiếc! Đứa trẻ... nghe nói là một nam hài tử, mặc dù ta là bá bá của nó nhưng ta thật hy vọng nó tìm thấy một gia đình tốt hơn để đầu thai...”

Thanh Ngọc co ro nằm trong lồng, nhắm mắt không đáp, nàng chẳng có hơi sức đâu mà mở miệng, huống chi đối với kẻ luôn sẵn sàng bóp chết mình. Thanh Ngọc ôm lấy đứa con trong bụng, nàng biết mình chỉ còn ngày hôm nay nữa. Nàng đặt cược tất cả vào tình yêu của Ma Thần, nếu ngài không hy sinh bọn họ thì Bảo Bảo sẽ được cứu. Thật ra đứa trẻ đã chết trong bụng nàng ngày hôm qua, bây giờ chỉ dựa vào Thần khí cùng Tiên khí để duy trì hồn phách không bị Tự Tâm Độc bào mòn.

Mặc dù Thanh Ngọc chưa bao giờ thù hận ai ngoài ma thần nhưng bây giờ nàng căm hờn Dung Quý An! Cô ta có thể đạp lên mọi thứ để đạt được mục đích, từ tàn nhẫn đến dối trá không gì không làm. Biết bản thân không thể sống sót tới ngày gặp lại ma thần, Thanh Ngọc đã nghĩ ra hạ sách cuối cùng. Nàng đổi viên “Thần hộ” của mình để cô ả đưa ra thuốc giải. Dung Quý An lấy “Thần hộ”, không những thế còn đưa thuốc giải giả, sau ba ngày thì mất hết tác dụng, từ lúc Thanh Ngọc bị nhốt vào chiếc lồng này nàng đã nhìn thấu con người độc ác của Dung tử, nàng đoạt được thứ mình muốn nhưng vẫn không buông tha cho kẻ khác con đường sống.

Bây giờ Thanh Ngọc chỉ tiếp tục duy trì phép hộ thân để bảo vệ đứa trẻ, bản thân mình chịu đựng sự dày vò của độc tố. Bách Độc tiên phái thời đó là một trong tứ đại môn phái trên tiên giới. Thế mạnh lớn nhất không phải kiếm thuật, càn không phải tiên pháp mà là dụng độc. Dung Quý An là nữ đệ tử xuất sắc nhất của Thánh tôn, nàng ta có thể bào chế ra thứ kịch độc mà cả Thần linh cũng e sợ. Trên đời này làm được tới đó không có mấy người.

Thanh Ngọc thì lại không có ham thích đối với độc dược. Nàng thích kiếm pháp, cho nên luôn luôn là người đi đầu xông pha ra trận. Dung Quý An không có sức chiến đấu, luôn được nàng bảo hộ phía sau, chỉ việc tìm cơ hội hạ độc lên bọn ma tộc. Bao nhiêu năm qua họ vẫn sát cánh với nhau như thế, vậy mà Dung tử nỡ lòng triệt đường sống của Thanh Ngọc. Nàng rất hối hận vì sao ngày đó lại bảo hộ ả, không để ả bị ma tộc giết chết luôn đi...

Thanh Ngọc kiệt sức dần dần rơi vào hôn mê. Nàng nhớ làm sao cuộc sống của hai năm qua. Mặc dù Ma giới không có ánh mặt trời nhưng chưa bao giờ lạnh. Nếu thời gian quay trở lại, nàng sẽ không ngu ngốc mà tự ý trốn đi, bởi vì bây giờ nàng đã hiểu, không có nơi nào bình an hơn vòng tay của hắn. Ma thần nói đúng, nàng quá lương thiện và quá ngây thơ, nàng không thể tin được tiên môn sẽ đối xử với mình như vậy. Đâu phải tiên nào cũng tốt và đâu phải ma nào cũng xấu. Tiên đạo lấy sự từ bi, cứu rỗi làm gốc nhưng nhìn xem sự từ bi của họ đối với Thanh Ngọc, một cơ hội sống cũng không cho nàng...

“Ngọc nhi...”

Có tiếng gọi quen thuộc đâu đây, Diệp Thanh Ngọc cố sức mở mắt. Nàng là con chim sắp chết bị giam trong lồng vàng, cho dù được thả ra cũng sẽ không lách nổi đến khoảng trời tự do phía trước.

Thanh Ngọc nghe thấy giọng nói của Thiên quân

“Bào đệ, không ngờ ta phải dùng đến cách này mới có thể mời đệ một tách trà. Bao nhiêu năm rồi huynh đệ mình chưa ngồi lại tán gẫu nhỉ?”

Giọng nói của ma thần cực lạnh, nén cơn giận cuồng phong

“Thả nàng ra, người làm tổn hại một sợi tóc của nàng, ta thề sẽ san bằng Cửu Trùng Thiên!”

“Chắc chắn chắc, không nên không nên, đệ muội và cháu trai đương nhiên phải chăm sóc. Có điều... nàng có thể ra khỏi đây hay không còn phải xem tâm ý của đệ...”

“Người muốn ta làm gì?”

“Hahaha... bao nhiêu năm rồi đệ mới hỏi ta câu này. Trước giờ đệ luôn tự theo ý mình, lời ca ca nói chưa bao giờ có trọng lượng. Sao nào, đệ đem theo quân đoàn của mình bao vây chỗ này rồi? Thật xảo trá, ta cứ tưởng đệ sẽ không nỡ bỏ qua đệ muội chứ...”

“DỪNG TAY!!!”

Thiên quân có thật lắm trò. Hắn tạo ngọn lửa xanh bên dưới chiếc lồng, còn chiếc lồng thì treo lủng lẳng bằng sợi chỉ mảnh nối với ngón tay út, nhẹ nhàng động một cái cũng khiến lồng chim rơi xuống, thiêu rụi trong thần hỏa. Thanh Ngọc thấy trời đất đông đưa

“Ngọc nhi!”

“Bào đệ, không nên tiến tới, người bước một bước, chiếc lồng sẽ gần lửa thêm một chút, hình như Diệp tiên tử không thích bị nóng đâu!”

Ma thần vô cùng tức giận nhưng trên hết vẫn là sợ hãi và lo lắng. Đây là lồng thép vàng, năm xưa từng giam giữ Chúa Yêu, khiến hắn sống hết đời trong cái nhà giam bé nhỏ ấy mà không cách nào thoát ra được. Mở được lồng thép vàng chỉ có hai anh em bọn họ mà Ma thần thì không thể tiếp cận quá gần.

Thiên quân ơi là Thiên quân, ngài quang minh lỗi lạc cả đời, sau cùng lại dùng thủ đoạn hèn hạ như thế để đối phó với em trai, thảo nào chỉ có mỗi mình ngài ngồi ở Phong Linh đài này, có phải vì sợ tin đồn lan truyền mất mặt bậc thiên tôn của Thần giới?

“Bào đệ, ta khuyên đệ nên suy nghĩ kỹ, nếu đệ đồng ý làm theo yêu cầu của ta, đệ muội và đứa trẻ sẽ an toàn.”

“Được, người nói đi”

Ma thần dĩ nhiên đồng ý ngay, hắn không nhìn rõ Thanh Ngọc nhưng linh cảm mách bảo nàng không ổn, bây giờ Thanh Ngọc ở trong tay người khác, không cần biết phải làm thế nào, cứ cứu nàng ra trước đã...

“Trước hết, ma tộc phải trở về ma giới. Phong Linh đài này là nơi riêng tư để huynh đệ ta ôn chuyện cũ, không cần đem theo nhiều thuộc hạ như thế...”

Trong lúc nói, lồng chim như vô tình hạ thấp một chút, rõ ràng là đe dọa!

“Được.”

Ma thần trả lời nhanh, một chút chần chừ cũng không có. Sau đó Thiên quân lại ép buộc hắn thêm những điều kiện khác nữa. Thanh Ngọc mơ màng không hiểu lắm, chỉ biết chúng đều là thỏa thuận gây bất lợi cho Ma giới. Nếu Ma tộc biết hoàng đế của họ vì một phi tần mà bỏ bê cả giang sơn, liệu họ có tạo phản hay không?

Phong Linh đài vẫn ngân vang giọng nói hào sảng của Thiên quân

“Bào đệ, xưa nay anh hùng khó qua ải mỹ nhân, không ngờ... đệ lại trở thành một minh chứng hùng hồn như thế... đã vậy thì... liệu đệ có chấp nhận vì thê tử mà không cần mạng sống nữa?”

Ma thần im lặng chốc lát, sau đó gầm gừ qua kẻ rằng

“Thiên quân, người thật là lòng tham không đáy!”

“Hahaha... cái này phải gọi là người khôn biết thời thế, chỉ có thể trách người quá sơ suất, để yếu điểm chí mệnh này rơi vào tay ta... Ta chỉ là thuận theo tự nhiên, loại vĩnh viễn một đối thủ nguy hiểm mà thôi!”

Thiên quân dường như quá đắc ý rồi. Lúc này chỉ nghe âm thanh trả lời nhẹ như lông hồng:

“Thiên quân, người đánh giá ta quá thấp hay đánh giá con bài của mình quá cao? Tất cả những gì đã thỏa thuận chính là cái giá lớn nhất có thể đạt được. Nếu người không lập tức thả nàng vậy thì... chúng ta xem như xong, không có cam kết nào nữa. Người không nhớ năm trăm năm trước đã từng dùng một Diệp Thanh Hương đe dọa ta nhưng rồi chuốc lấy thất bại thế nào sao? Bây giờ thêm một Diệp Thanh Ngọc, cũng thế cả thôi... Trên đời này, nữ nhân không phải chỉ có mỗi nàng...”

Bầu không khí lập tức lạnh lẽo. Sự đắc ý của Thiên quân không còn nữa. Ai cũng biết chuyện xảy ra năm đó. Diệp Thanh Hương là một phạm nhân Ma Thần đem về Ma cung, từng là đệ nhất sủng phi của hắn. Nàng là tỷ tỷ song sinh của Diệp Thanh Ngọc. Sau khi sinh nhị hoàng tử, nàng ta bị Thiên quân bày mưu bắt cóc lên Thần giới. Cũng tại Phong Linh đài này, trời đất chứng kiến một Ma Thần máu lạnh tàn nhẫn, thẳng tay giết chết Thanh Hương, để nàng không trở thành nhược điểm của mình.

Kể từ đó không còn ai nghĩ tới phương án dùng mỹ nhân trói buộc Ma Thần nữa, bởi vì hắn là con người không tim, yêu đó, thương đó nhưng có thể một khắc quay đầu, hạ sát không luyến tiếc.

Thật ra phía sau đó là một câu chuyện không ai biết. Ma Thần quả thật từng động tâm với Thanh Hương, nàng suýt nữa trở thành tình kiếp của hắn. Nhưng năm đó hắn vẫn còn trên đỉnh cao của tham vọng nam nhân, có quá nhiều thứ hấp dẫn hắn không nỡ từ bỏ. Tình yêu đó chưa đủ dài, chưa đủ sâu nên mới bị hy sinh.

Giết Thanh Hương, một nửa linh hồn của hắn cũng đi theo nàng. Ma Thần trở nên trầm lặng hơn, hắn cũng từ từ thu liễm bản tính ngông cuồng và thiện chiến. Thanh Hương chết đi nhưng để lại một khoảng bình an cho lục giới. Ma Thần cứ vật vờ trong hồi hận và thương nhớ như thế, cho đến khi hắn gặp được Diệp Thanh Ngọc. Thì ra Thanh Hương còn có một người em song sinh và cô gái ấy có “tiên duyên” nên đã đến tiên môn vào năm mười một tuổi. Thanh Hương thậm chí không nhớ nổi tuổi thơ của mình từng có một người em. Diệp Thanh Ngọc là tiên nữ tài hoa, mặn mà như đoá mầu đơn nở rộ, có không ít người trong tiên môn theo đuổi. Về sau nàng cùng Trác Hiến sư huynh hứa hôn, hai người dự tính năm sau sẽ cưới.

Thanh Ngọc và Ma Thần gặp nhau là ở trận chiến phân tranh giữa Ma giới và Thần- Tiên giới. Tình cảnh lúc đó những người từng có mặt ai cũng nhớ rõ. Thanh Ngọc can đảm đem kiếm giải vây cho vị hôn phu, kết quả là khiến chính mình rơi vào nguy hiểm. Ma tộc từ bốn phương tám hướng đồng loạt công kích về phía nàng, Thanh Ngọc chống cự trong tuyệt vọng, cuối cùng nhắm mắt chờ đợi số phận. Không ngờ cái chết không tới, đổi lại là một vòng tay đem nàng bao lại. Thanh Ngọc mở mắt nhìn tà áo choàng như tấm kiềng vững chắc che chắn cho nàng, ngăn cả thế giới bên ngoài chỉ còn lại mỗi nàng và người đó. Thanh Ngọc sững sờ, Ma Thần si ngốc nhìn nàng, lẩm bẩm gọi “Hương nhi”. Thanh Ngọc không hiểu chuyện gì xảy ra, bản năng thúc giục nàng đem kiếm đâm vào ngực hắn. Ma Thần vậy mà đứng im cho nàng hạ thủ! Thần huyết nóng bỏng chảy ra, nhưng cặp mắt kia vẫn tiếp tục dịu dàng nhìn nàng, Thanh Ngọc như lạc vào mộng cảnh...

Kết quả của cuộc chiến đó là Ma tộc vội vã rút lui, đem theo Ma Thần bị thương và kẻ đầu xỏ gây ra chuyện này – một tiểu tiên nga nhỏ nhỏ – Diệp Thanh Ngọc.

“Nàng khiến ta trọng thương, phải có trách nhiệm chăm sóc!”

Đó là cái lý do Ma Thần giam giữ Thanh Ngọc bên mình. Người này quả có tài đổi trắng thay đen, hóa con kiến thành con voi. Hắn là Thần, nàng là Tiên, cùng lắm thì kiếm của nàng lấy được ít máu, tạo ra một vết đứt bé xíu không đáng kể gì. Thần huyết còn khiến tiên kiếm bị quéo rui như tờ giấy thiêu trong ngọn lửa, người bị thiệt hại phải là nàng mới đúng!

Ma Thần mặt dày đổ lỗi cho Thanh Ngọc khiến hắn mất nhiều máu, gây nội thương, mạch tượng hỗn loạn, nguy hiểm tính mạng. Thanh Ngọc từ một tiên nữ trở thành nô tì hậu hạ bên cạnh hắn, vô cùng bất mãn!

Sau khi biết Thanh Ngọc là em gái Thanh Hương, Ma Thần có chút ngỡ ngàng nhưng rất nhanh không biểu hiện gì nữa, cũng không thất vọng.

Rồi chẳng rõ cái quá trình kia diễn biến thế nào, Thanh Ngọc bị giam cầm từ nôi trở thành cung phi, đoạt hết sủng ái của hoàng đế Ma tộc, khiến hần ngày ngày không thể xa rời nàng, còn yêu thương hơn cả Diệp Thanh Hương ngày trước.

Quần quýt như duyên ương, triển miên đến vô độ, dĩ nhiên kết quả là Thanh Ngọc có thai. Thần không giống tiên nhân hay phàm nhân. Họ không cần đến song tu nhưng cũng không dễ dàng có con. Thần lực là sức mạnh vô địch trong tạo hóa, nó có thể áp chế tất cả nhưng đặc biệt khắc khe về mặt di truyền. Nòi giống của thần tộc luôn được chọn lọc, “hạt quý không đậu cành me”, vì vậy không phải nữ nhân nào cũng có duyên sinh con cho Ma Thần.

Tuy nhiên, cũng có lúc đứa trẻ bị ép buộc phải tạo thành, đơn giản là vì... cha của nó trao hết tim phổi ẹ nó, bào thai ấy lại quay trở về với ý nghĩa đơn giản nhất: Kết tinh của tình yêu!

Bảo Bảo là đứa con thứ ba, đại hoàng tử do một yêu nữ sinh ra, nhị hoàng tử do phàm nhân sinh ra. Về sau người ta vẫn nói vui rằng Ma Thần có sở thích đi sưu tầm nữ nhân, mỗi loại sinh một đứa trẻ, thế là đủ cả bộ!

Thần giới có Thần tắc, phối ngẫu nếu không phải là Thần thì con của họ bị xem là tạp chủng, không được chấp nhận ở Thần giới. Nguyên tắc cổ hủ này chính là nguyên nhân cơ bản nhất khiến Thần mạch cạn kiệt. Người đầu tiên không đồng tình với quy định ấy chính là Sa Hà đế quân – ông tổ đặt nền tảng cho tiên giới hình thành.

Quay lại câu chuyện ở Phong Linh đài, lịch sử như tái diễn lần thứ hai. Ngày đó là Thanh Hương, ngày nay là Thanh Ngọc. Nàng cũng sẽ nổi gót chị, trở thành vật hy sinh của Ma Thần phải không?

.

.

Thiên quân âm trầm nhìn bào đệ đứng dưới đài. Làm sao ông ta không nhớ tới sự kiện năm trăm năm trước. Ông không ngờ hần lại tuyệt tình như thế, ma tộc tràn lên Cửu Trùng Thiên, làm sụp đổ tầng trời thứ hai và thứ nhất, đến nay vẫn chưa khôi phục lại nguyên trạng. Thiên quân híp đôi mắt hồ ly suy nghĩ. Thanh Hương ngày đó chỉ có một mạng, Thanh Ngọc hôm nay có đến hai mạng. Thanh Hương dấu sao cũng là phàm nhân, không tuyệt sắc như em gái. Ma Thần giết Thanh Hương vô cùng dứt khoát, chưa từng kì kèo điều kiện với Thiên quân... Phải chăng, trong lòng hần, Thanh Ngọc này không đơn giản như thế?

Thiên quân vô cùng quả quyết muốn đặt cược lên canh bạc này. Ông ta ung dung giơ tay lên

“Bào đệ yêu quý. Năm đó đệ đã khiến ta vô cùng khó hiểu. Thì ra câu “anh hùng khó qua ải mỹ nhân” không hề chính xác. Trận đó ta đã thua nhưng trận này ta sẽ không nhường bước. Được, cứ xem như đệ không quan tâm đến Diệp Thanh Ngọc nhưng ta đặc biệt quan tâm, đứa trẻ trong người nàng không nên sinh ra. Nghe nói nàng ta cố ý chạy trốn khỏi Ma giới mới rơi vào tay tiên môn, nữ nhân không biết an phận thế này đệ không nên giữ làm gì. Hôm nay ca ca thay người trị tội con ả này. Đệ không cần phải cảm ơn ta!”

Lồng thép vàng chậm rãi mà vững vàng hạ xuống. Thần hỏa phát ra ánh xanh dương, hung tợn như con quái vật ngửa đầu há mồm chờ đợi thức ăn rơi xuống miệng

Thiên quân quan sát nam nhân dưới đài. Kẻ kia lãnh đạm nhìn lên, môi cười khẩy, mặt không đổi sắc. Đây chính là trò chơi cân não, Thiên quân phải cân nhắc lại. Nếu Ma Thần thực sự không quan tâm thì cái chết của Thanh Ngọc rất uống phí, những thỏa thuận vừa đạt được không còn hiệu quả. Nhưng nếu Ma Thần thực sự xem trọng nàng, Thiên quân sẽ lỡ mất một cơ hội làm hần biến mất khỏi thế giới này...

Biến mất! Có trời mới biết Thiên quân mong ước thế nào. Lẽ ra Thần mẫu đã sinh một Thiên quân thì không nên sinh thêm một Ma Thần. Vị bào đệ này mãi mãi là khắc tinh của hần, mãi mãi là đối thủ không thể đánh bại. Một núi không thể có hai hổ!

Chỉ nghĩ đến đây, cơn cuồng vọng của Thiên quân dâng trào, chưa kịp suy nghĩ đã buông sợi chỉ giữ chiếc lồng ra. Thanh Ngọc mơ màng cảm thấy mình đang rơi tự do, nàng nằm như một bào thai, cố gắng hết sức chỗ che cho cái bụng

Chiếc lồng thẳng tắp rớt xuống, bị thần hỏa nuốt chửng, chẳng mấy chốc ngọn lửa bùng to hơn, cứ như gặp được rơm khô lâu ngày. Thiên quân sững sốt nhìn lá bài sinh tử của mình bị chính mình thiêu hủy. Còn Ma Thần thì vẫn đứng đưng, ánh mắt cợt nhả nhìn người anh trai “yêu quý”.

Hắn lại thua rồi? Thiên quân không khỏi buồn bực đến bốc khói. Vẫn là hắn nhìn nhận sai, Ma Thần này tuyệt tình đến mức đập lên mọi thứ để đi thì sẽ không vì một nữ nhân mà chịu cúi đầu. Diệp Thanh Ngọc không phải điểm yếu của hắn mà chỉ là một món đồ chưa tới lúc chán ghét, vẫn chưa muốn buông tay...

Còn Thanh Ngọc nghĩ gì trong lúc này?

Nàng nghĩ: “Chàng vẫn xảo trá như ngày nào!”

Lúc này Thanh Ngọc đang nằm trong biển lửa, nàng có chút bùi ngùi nhìn những biểu tượng kì quái đang xoay quanh mình. Lửa vẫn cháy bùng bùng mà không thể chạm nổi vạc áo nàng. Rốt cuộc Ma Thần đã đặt vào thân thể này bao nhiêu thứ tà phép kì quái để bảo vệ nàng? Đến nay nàng chỉ biết mỗi “Thần hộ”. Nó chính là viên hồng ngọc biến hóa từ thần huyết. Máu này không phải bình thường mà là máu trích từ tim, mang theo sức mạnh nguyên thủy, cũng là một cách san sẻ quyền lực mà trên đời này chẳng mấy ai tình nguyện thực hiện. Tiếc rằng nàng đã chuyển giao nó cho Dung Quý An. Viên ngọc này nằm ngay cạnh nội đan có thể che chở tiên nhân vượt qua chín mươi chín tiên kiếp, bất tử cùng trời đất, thọ phúc vô biên.

Cuối cùng thì Thanh Ngọc cũng hiểu vì sao hắn lại thích yêu cầu “song tu” với nàng. Thần linh chẳng cần đến thứ tiên pháp rắc rối và nguy hiểm đó. Hắn muốn cùng nàng làm là để thừa dịp nhét vào cơ thể này đủ hình thức bảo hộ, làm sao để nàng lửa đốt không cháy, sét đánh không chết mới thôi. Nhưng kết quả thì Thanh Ngọc vẫn mang thương tích đầy mình và chết bởi Tự Tâm Độc. Ma Thần trăm tính vạn tính nhưng duy nhất không tính được nàng sẽ thoát khỏi tay mình, bị người ta tấn công trực diện, càng không ngờ trên đời có một loại độc giết chết từ Thần tới phàm nhân... Dẫu sao việc dùng sức mạnh Thần lực để bảo hộ ai đó là điều hiếm thấy, cũng không ai tình nguyện đi nghiên cứu cách thức trao tặng quyền năng của mình cho kẻ khác. Phải nói rằng Ma thần thích làm chuyện khác người hay là quá ngu ngốc đây?

Thanh Ngọc tự nhiên thấy nhớ nhưng thời gian 2 năm ở bên cạnh hắn. Nàng từng hận hắn vì đã giết chị mình, đã giam lỏng mình và đã chia cắt tình cảm giữ nàng với Trác Hiến. Nhưng chẳng biết từ khi nào lòng căm thù này dần dần bị tình yêu thay thế. Có lẽ Thanh Ngọc dễ mềm lòng, cũng có thể Ma thần quá cao tay.

Nằm trong Thần hỏa, lần đầu tiên nàng cảm thấy luyến tiếc cuộc sống, cũng lần đầu thừa nhận sự dục dằn đến từ một kẻ vốn tàn ác. Nếu thời gian quay lại, nàng nguyện làm con búp bê gỗ ở bên cạnh hắn...

Trong lúc suy nghĩ miên man, Thanh Ngọc thấy bên ngoài chấn động mạnh. Phong Linh đài bị kiếm thần chém làm đôi, hòn đảo mây hóa thành hai nửa, tách biệt Ma thần với Thiên quân. Mà cái lồng thép vàng bị vùi trong lửa vừa khéo lại nằm cùng phía với ma thần. Sự chấn động chưa dừng lại mà kéo theo tràng dài, có điều âm thanh đến từ nơi xa. Ma Thần thông thả đi tới, nhấc chiếc lồng ra khỏi lửa, về mặt đùa cợt hỏi Thiên quân

“Người muốn tiếp tục ở đây tranh chấp với ta hay là đi cứu Cửu Trùng Thiên của mình?”

Thiên quân đang ngẩn đầu nhìn về phía đông, sắc mặt tái nhợt

- Đệ dám tập kích Thiên giới?

- Có gì mà không dám, đừng quên, chính người yêu cầu quân đoàn của ta rút lui. Họ quả thật rút lui, có điều không rút về Ma giới mà rút lên Cửu trùng thiên.

- Đệ ở đây đòi co điều kiện với ta là để kéo dài thời gian đánh úp thiên giới?

- Bây giờ thông minh rồi đấy!

- MA THẦN! Ta thề với sông Ngân Hà đời này không giết được ngươi thì cả Thần giới sẽ chôn vùi Ma vực!!!

Ma thần không xem lời của Thiên quân ra gì. Hắn nôn nóng mở khóa lồng vàng. Thanh Ngọc được đưa ra ngoài, trở về nguyên trạng nằm trong lòng hắn. Nhìn cô gái mặt mày biến dạng, hơi thở mong manh, nội đan vỡ vụn, hắn cảm thấy kế hoạch của mình hoàn toàn thất bại. Ma thần không nói lời nào, lập tức đem nàng nhẩy khỏi Phong Linh đài. Áo bào của hắn đen huyền, tung lên như đôi cánh. Váy của Thanh Ngọc trắng tinh, thướt tha như thiên thần. Đen và trắng, xung khắc mà hòa hợp. Bọn họ rơi thẳng xuống vạn dặm thời không, dường như chỉ muốn ôm nhau lơ lửng thế mãi. Màu trắng tan tác xé ra trong gió, màu đen đặc quánh âm u và tuyệt vọng.

Mỗi người anh hùng bé nữ nhân của mình bước ra từ chiến trường khói lửa luôn có cảm giác tiêu điều như thế....

Ngày hôm đó không ai rõ đã xảy ra chuyện gì. Ma tộc lần thứ hai tràn lên Thiên cung, tầng trời thứ nhất không thể phục hồi lại. Dần co hai ngày hai đêm Thần giới chiến thắng, đuổi được quân đoàn khiếp đảm kia trở về cõi u linh của chúng. Một tháng tiếp theo, nghe nói Minh giới đại loạn. Ma Thần vác kiếm lùng sục mười tám tầng địa ngục để tìm hồn phách một người. Diêm Vương hết hoảng trốn xuống gầm bàn, run như cây sậy. Cửa ngục bị đập đổ, oan hồn tràn ra khắp nhân gian, bọn đầu trâu mặt ngựa phải một phen bận rộn bắt tù binh về. Làm loạn Minh giới xong, Ma thần lại lên Thiên cung đòi Kết Phin Trà. Đây là một thứ bảo vật độc nhất vô nhị trong lục giới. Kết Phin Trà là một chiếc hộp hai ngăn. Ngăn dưới rỗng, ngăn trên đổ đầy lá trà khô vạn năm, dùng để tìm hồn phách. Cho dù là Thần hồn, tiên hồn hay phạm hồn, cho dù bị lưu đày, bị giam giữ, bị phong ấn hay bị phân tán, chỉ cần có Kết phin trà, hồn phách sẽ từ từ ngưng tụ lại, cho đến khi nguyên vẹn. Kết Phin Trà phải dùng nước mắt làm thuốc dẫn, nước mắt ngấm qua lớp trà khô, nhỏ từng giọt vào ngăn bên dưới, mỗi giọt là một mảnh hồn. Thần giới chịu giao Kết phin trà cho Ma thần, hắn mới quy ẩn ở Ma giới một thời gian.

Những ngày tháng đó Ma thần giống như rơi vào địa ngục. Nước mắt của hắn đầy tràn Kết Phin Trà nhưng tuyệt đối không rơi xuống bên dưới một giọt. Ma thần dành cả ngày ngồi nhìn nó, chỉ một giọt thôi, hắn chỉ chờ một giọt thôi...

Thanh Ngọc không còn nữa, một chút hồn phách cũng tan vào hư không, tất cả những gì nàng để lại chỉ là hồi ức cùng đứa con ngủ yên trong tâm mạch. Ma Thần không biết vì sao như thế, hắn cho rằng Thiên quân lừa gạt mình, dùng mưu ma chước quỷ nào đó giết Ngọc nhi. Ma Thần ban ân huệ lớn nhất cho Tam hoàng tử, để linh hồn nó nương náu vào đóa Tuyết Liên, giấu vào Băng Lăng sâu thẳm trong bão tuyết.

Ngài an bài chu đáo cho con trai, quyết tâm đem kiếm lên tầng trời thứ chín hỏi tội Thiên quân. Cửu Trùng Thiên ngày đó từng chút vỡ vụn trong tiếng binh đao. Trận đánh này kéo dài đến vô tận, chưa phân thắng bại thì tuyệt đối không kết thúc. Ma Thần vẫn cường đại nhưng hắn đã hao tổn quá nhiều cho Thanh Ngọc, càng hy sinh vô số quyền năng để Bảo Bảo trở thành nguyên thần. Thiên quân chiếm thế thượng phong, sát chiêu hướng thẳng về Ma thần. Thế nhưng trong phút chót, hắn lại đột ngột ngừng tay.

Những người may mắn sống sót sau trận chiến đã kể lại, họ nghe Thiên quân nói: “Vì sao... vì sao không thể giết chết người?”

Ma thần cười cợt đáp lời: “Không hiểu à? Vì chúng ta là một, chúng ta tồn tại cho sự hài hòa của âm dương, như sự cân bằng của thiên địa, hoặc phải cùng sống hoặc phải cùng chết... Đại ca thân yêu, huynh không biết sao, trước giờ chúng ta luôn là một người...!”

Đúng vậy, Thiên quân không thể giết em trai mình và lời thề với sông Ngân Hà hóa thành sự thật. Ma thần với sức lực cuối cùng đánh sập cột niên hoa. Cả chín tầng trời mất điểm tựa rơi vào Ma vực. Cái hố không đáy khổng lồ hút trọn thời không, xé mọi thứ trở về hạt bụi.

Ngọc nhi, bây giờ em đã hiểu tình yêu này sâu nặng đến mức nào chưa? Sự tồn tại của em là đạo lý, là thế giới, là mọi giá trị trên đời. Nếu em không còn thì tôi sẽ khiến cả trời đất hủy diệt theo em, cả tôi cùng biến mất cùng em... Yêu – đơn giản là bất chấp và hy sinh. Đừng nói tôi ngang ngạnh hay tàn ác, bởi vì đó cách yêu của một Ma Thần!

Ki_chan: chi tiết này làm mình nhớ tới huyền thoại Hy Lạp, các vị thần Olympus thề với sông Styx để chứng minh sự tin cậy. Sông Styx ngăn địa ngục và trần gian. Sông Ngân Hà chảy trên tầng không, là dòng sông tạo bởi triệu triệu tinh tú.

Tổ Minh Bảo bế con gái đang ngủ gật về phòng, Tổ Linh tiện tay cầm quyển sách con bé đang đọc lên xem.

- Tình yêu như vậy tuy rất đẹp nhưng tiêu cực quá!

Nàng vừa đọc vừa khẽ nhận xét. Minh Bảo từ phòng Ninh nhi đi ra, nghiêng đầu nhìn quyển sách trên tay nàng. Hắn khẽ cười

- Bát Quái tiên nhân thật có tài viết tình sử...

Minh Bảo đoạt lại quyển sách, tùy tiện ném đi

- Xem làm gì, chẳng biết có đúng hay không, đúng quá tin tưởng.

Hắn quay lại, vô cùng tự nhiên bế Tổ Linh lên, hướng thẳng phòng ngủ mà đi. Bé nữ hoàng cùng tiểu công chúa, đó là công việc hàng ngày hắn thích. Ôm nàng náo loạn trên giường – công việc này yêu thích hơn tất cả. Tổ Linh ghì lấy cổ hắn, bĩu môi thốt lên một câu

- Sắc lang!

Tổ Minh Bảo cười cười, không phản biện, chỉ khẳng định bằng cách hôn lên môi nàng. Nụ hôn từ đại sảnh đến hậu viện rồi vào tẩm phòng, cuối cùng kết thúc trên giường. Minh Bảo cắn cắn vành tai nàng, nhẹ nhàng nói

- Lần cuối ta gặp phụ thân, người đã nói rằng “Con sẽ không bao giờ hiểu nổi ta yêu nàng thế nào...”. Đúng, ta lúc đó không thể hiểu nổi nhưng bây giờ...

Hắn dừng lại, vừa kẻ sát hai vầng trán, vừa chậm rãi trút hết y phục

- Bây giờ ta đã thấu hiểu triệt để, bởi vì ta cũng yêu nàng như vậy... Nếu có một ngày... nàng cũng biến mất như mẫu thân... ta sẽ kéo cả Tiên giới xuống Ma vực!

Tổ Linh mở to mắt nhìn hắn. Những nam nhân này... ngang ngược và cố chấp như vậy thử hỏi làm sao Diệp Thanh Ngọc và Tổ Linh không yêu cho được...? Nàng cắn cắn môi, mềm mại nói:

- Vậy thiếp phải sống thật tốt, không để chàng trở thành Ma thần thứ hai!

Minh Bảo cười cười, phẩy tay tắt đi ngọn nến.

Núi Hoa Đông trong làn sương huyền ảo vô cùng an lành. Hai con thiên nga ghé đầu vào nhau ngủ bên bờ hồ.

Đêm tĩnh, trăng say, giấc mộng nồng

Sóng tình vỗ bến, yêu mệnh mộng...

29. Chương 29: Những Vị Khách Lạ Ở Kinh Yên

Ở thành Mai Dương nước Lộ có một quán trọ khá nổi tiếng gọi là Kinh Yên. Ngày nào cũng tấp nập từ sáng sớm đến chiều tối. Nơi này là chỗ dừng chân của hành khất bốn phương, cũng là đầu mối thu thập tin tức của các phe cánh triều đình và chúng bang phái giang hồ.

Ngày hôm đó sắc trời hơi âm u, bốn người nam thanh nữ tú bước vào Kinh Yên, lập tức gây nên sự chú ý. Hai nam nhân đều cao ráo, mặt mũi sáng lạng, khí thế bức người. Hai nữ nhân một giống Điêu Thuyền, một tựa Tây Thi. Cô gái áo xanh mắt liễu mày ngài, nét đẹp hiền dịu và thơ ngây. Cô gái áo tím có cặp mắt sáng sảo phong tình bẩm sinh, nét mặt như họa, đẹp sắc sảo và lạnh lùng.

Bốn người sóng bước đi về một cái bàn trống. Tiểu nhị lập tức nhanh nhẩu tới phục vụ. Hắn làm ở quán này hơn chục năm mà chưa từng thấy qua những con người bất phàm như vậy, đoán chừng là hoàng thân quốc thích, công tử tiểu thư nhà quan lớn hay là ẩn sĩ giang hồ trữ danh nào đó. Soái ca mặc áo đen tùy

tiện gọi vài món, sắc mặt nghiêm nghị làm người ta không thở nổi. Mỹ nhân áo xanh thì thân thiện hơn, còn cười cười dặn dò vài điều, hình như cô ấy không thấy nam nhân áo trắng đang nhìn cô không rời mắt. Chỉ riêng cô gái áo tím là im lặng nhìn xuống mặt bàn, hơi lạnh tỏa ra không ai dám tới gần, hoa hồng này nhất định đây gai!

Tiểu nhị ghi nhớ đầy đủ rồi bàn giao lại cho phòng bếp. Bốn người kia tán gẫu và chờ đợi. Xung quanh đã khôi phục bình thường nhưng rõ ràng nhiều người vẫn len lén quan sát, đoán già đoán non về thân phận của bọn họ.

Ở một cái bàn cách đó hơi xa, hai nam nhân khác không hề ngần ngại nhìn họ chằm chằm. Người thấp bé thì thảo nói

- Đây là giáo đồ của Hoa Đông. Ngồi gần cửa là Trương Chí Thanh, hắn rất lợi hại. Bên cạnh là Hàm Dương, sư phụ hắn chính là Phong Trạch minh tôn tiếng tăm lừng lẫy. Mỹ nhân áo xanh là Tống Thanh Vân, kẻ đó là Yêu nữ Tổ Linh!

Người kia khẽ đưa mắt quan sát cô gái áo tím tên Tổ Linh, chỉ thấy nàng trước sau không tham gia cuộc nói chuyện, trầm lặng nhìn xuống mặt bàn, đôi mắt lưu ly có nét buồn thương lạ lùng.

- Không phải là tiên nhân à? Sao gọi là “yêu nữ”?

- Ấy da, chủ tử không biết đó thôi. Nàng ta làm chuyện loạn luân với sư phụ mình, bị đuổi khỏi tiên môn, chẳng hiểu vì sao lại đi cùng với mấy người kia...

Hắn nói xong còn cẩn thận quan sát nét mặt chủ tử. Vị này sâu xa khó lường, thấp từng ngai quả là chuyện mạo hiểm lớn nhất trong cuộc đời hắn. Sáng nay vừa tới nước Lộ, ngài đã hỏi ở chỗ nào có thể thu thập tin tức dễ dàng nhất, vậy là hắn đành dẫn ngài đến Kinh Yên quán này, xui xẻo thế nào lại gặp bốn tiên tử đạo hạnh cao thâm. Chủ tử thì chắc không lo sợ, riêng hắn thì sắp vãi ra quần rồi. Hắn mãi mãi không thể quên cái người tên Tổ Linh kia hai trăm năm trước đã chém đứt 13 cái chân rết của hắn, Hàn Cực kiếm là cơn ác mộng một thời và tận ngày nay vẫn mãi ám ảnh.

- Cạc Và, người nói xem vì sao họ lại có mặt ở đây?

Con rết Cạc Và ngẫm nghĩ rồi gãi đầu

- Tiểu nhân không biết ạ, tiên môn thường phái đệ tử đi làm nhiệm vụ, có lẽ gần đây có đứa nào tác quái gây phiền tới phạm nhân, họ đi chuẩn bị chém giết đó thôi!

Chủ nhân nhíu mày, không cho là có lý. Hắn chống tay dưới cằm, nghiêng đầu quan sát Tổ Linh, cô gái này có thể đi đánh nhau sau? Nàng trông rất gầy, ngón tay thật nhỏ, hắn không thấy sự lạnh lùng của nàng mang tính đe dọa, chỉ thấy gương mặt nhìn nghiêng đặt biệt diễm lệ, đáng ra nên là mỹ nhân sống trong khuê phòng, không nên vác kiếm để bóng hăng vậy máu... Nghĩ tới đây, hắn thản nhiên hỏi Cạc Và:

- Làm cách nào để bắt cóc tiên nữ?

Tên thuộc hạ phun hết trà trong miệng, mắt sém lòi ra ngoài

- B... bắt.... cóc???

Người nọ nhướn một bên mày

- Không được à?

Cạc Và hít sâu, cố hỏi thêm một câu

- Ngài... muốn bắt ai?

Người nọ hất cằm

- Đó đó, nàng mặc áo tím đó...

Cạc Và sợ hãi lắc đầu

- Không nên, không nên, ả ta rất ghê gớm... năm xưa từng một mình phá hết hai mươi sáu Ma trận, phá vòng vây ở núi Mão. Ma tộc chết dưới kiếm nàng nhiều vô số kể, chỉ thua mỗi Phong Trạch mà thôi!

Chủ tử có vẻ hoài nghi

- Thật sao? Nàng ta lợi hại vậy à?

Cạc Và bắn nước bọt kể về chiến tích oanh liệt của Tổ Linh, cuối cùng kết luận “hoa độc khó sờ”. Chủ tử của hắc ung dung lắng nghe, càng nghe càng thích thú.

- Được rồi, không cần nói nữa, ta đã quyết định chờ làm xong việc sẽ đi tìm nàng! Bắt về Ma cung để ấp trứng!

Cạc Và ngẩn ngơ

- Ấp trứng à?

Chủ tử gõ đầu hắc cười cười

- Người cẩn thận giấu ma khí kĩ một chút, chúng ta đi, để tiền lại!

Chủ tử bọn họ kẻ thản nhiên đi trước, kẻ khép nép theo sau mà rời khỏi Kinh Yên quán.

30. Chương 30: Ô Vân Quái Nhân

Ở bên này, bốn huynh đệ tử muội Hoa Đông còn ăn dở bữa cơm. Sống trong tiên môn quanh năm chẳng có gì bổ bụng, lâu lâu được xuống phàm giới dĩ nhiên không bỏ qua cơ hội tốt này. Hàm Dương gấp cho Thanh Vân một cái đùi gà, híp mắt lấy lòng

- Vân nhi, ăn cái này này!

Tổng Thanh Vân nhìn đùi gà, không do dự đem nó cho Tổ Linh

- Tổ sư muội, muội thích thịt gà lắm mà!

Tổ Linh cười cười, không từ chối. Trương Chí Thanh xem bộ mặt thất vọng của Hàm Dương, tâm trạng vui vẻ vì người gặp họa. Cả nhóm ăn hết phân nửa thì Chí Thanh vỗ tay gọi bồi bàn

- Quan khách có gì dặn dò ạ?

- Ta hỏi thăm chút xíu. Trong thành này có ông thầy bói nào gọi là Ô Vân không? Lão ta có bộ râu dài, một nốt ruồi ngay giữa trán.

- À à... Ô Vân lão nhân gần đây nổi tiếng lắm. Lão dựng quán hành nghề ở cuối chợ hướng Nam. Tháng trước nghe đồn hạ nhân ở Vương phủ đem tới biểu một hòm bạc tạ ơn. Nhưng mà nhiều người đồn đại lão ăn ốc nói mò, bói toán lúc nào cũng úp mở, lấp lửng thành ra chẳng biết đúng hay sai!

Cả bọn vừa ăn vừa đồng tai nghe tiểu nhị nói, họ thở phào một hơi. Đi khắp nơi cuối cùng cũng tìm ra Ô Vân, người này trốn thật là nhanh, họ bám theo từ Sở Bắc đến Bắc Viễn, nay mới tìm được tại nước Lộ hẻo lánh này.

Trương Chí Thanh lấy ra nén bạc, đưa cho tiểu nhị

- Ta đã biết, cảm ơn người!

Tiểu nhị hí hửng nhận tiền, còn chỉ đường tắt nhanh nhất đến chợ Nam. Đợi hắc đi xa, Hàm Dương mới gác đầu nghiêng răng nôi

- Xem phen này ông trốn đi đâu, chúng ta ăn nhanh nhanh rồi đi tìm thôi, không khéo lão lại chạy mất!

Mọi người đều đồng ý, giải quyết cấp tốc bàn ăn rồi trả tiền và nhanh chóng rời đi. Lần này xuất môn Âm Ti Thích thiên tôn dặn dò phải tìm cho được Ô Vân tiên nhân, gọi là Ô Vân quái nhân thì đúng hơn. Lão này có tuyệt chiêu thoát ẩn thoát hiện, vừa thấy đó đã trốn đi thật xa, muốn nắm hành tung vô cùng khó khăn. Ô Vân là tiên nhân cùng thời với Thái Hành lão quân, còn là đồ đệ xuất sắc của Sa Hà đế quân, lão không sống ở tiên giới mà thích lê la phàm trần, tựa như Hà Tĩnh Bình. Ô Vân hay giả dạng thầy bói, phán đoán vận mệnh con người, lấy chuyện lừa đảo kiếm tiền làm thú vui. Trong tiên giới vẫn lưu truyền câu nói:

“Cao thủ kì độc có Bách môn

Tiên nga tài nữ ở Kim Tinh

Uy vũ xuất chinh là Hoa phái

Cổ quái thông tuệ nhất Ô Vân”

Ô Vân tiên nhân là quyền bách khoa toàn thư, ông sống vạn vạn năm thấu hiểu chuyện trời đất, biết nhiều bí mật của tiên môn, là người duy nhất tu luyện qua tầng thứ chín của thuật Bói Toán, có thể xem trước tương lai, nhìn thấu thiên cơ. Mỗi khi tiên môn gặp vấn đề lớn luôn nhờ ông ấy xem xét gợi ý. Có điều tìm được vị Ô Vân này khó khăn vô cùng, ông ta cứ như cơn gió rầy đây mai đó, không bao giờ đứng yên.

Ba vị minh tôn Hoa Đông phái ba đồ đệ ưu tú của mình đi dò tìm. Tổ Linh thấy lâu ngày sống trong Kỳ Lâm Viện quá nhàm chán nên xin sư phụ cho theo cùng. Vậy là 4 người bọn họ đồng hành làm nhiệm vụ.

Tổ Linh đã trở về gần nửa năm, vẫn sống khép kín trong Kỳ Lâm Viên, ngày đêm thấp thỏm lo âu. Nàng quả thật sắp ngộp chết, may mà sư phụ đồng ý cho nàng ra ngoài, đi đây đó một chút đầu óc mới thư thả hơn.

Bốn người đến chợ Nam, thành Mạ Dương, tìm kiếm một hồi rồi cuộc gặp Ô Vân. Lão đang nhìn quẻ bói nói với khách:

- Số anh không giàu thì nghèo, ngày 30 tết thịt treo trong nhà. Con anh đủ mẹ đủ cha, mẹ nó đàn bà, chính là vợ của anh!

Nam nhân xem bói lập tức đập bàn chửi ầm

- Mẹ nó không là vợ tui chẳng lẽ vợ hàng xóm? Tôi hỏi rồi cuộc đũa tré là trai hay gái???

Ô Vân điềm nhiên vuốt râu, kẻ sát mặt, bí hiểm thâm thì

- Thiên cơ bất khả lộ!

- Bà nó chứ!!!

Gả nam nhân hất tung bàn. Bà bán hoa quả đứng đối diện liền lắc đầu

- Chắc chắc, lần thứ năm trong ngày rồi...

Bọn Chí Thanh há hốc miệng. Đây... thật là Ô Vân tiên nhân danh tiếng lẫy lừng sao???

Đợi khi gã nọ hùng hổ bỏ đi, Ô Vân mới nhàn nhã dừng lại quán bói, ung dung xếp lại đồ nghề, môi trề ra lẩm nhẩm

- Đúng là đồ ngốc. Ta toàn nói đúng có nói sai đâu? Nghe nãy giờ mà vẫn chưa hiểu. Mẹ nó là vợ anh chứ có nói cha nó là anh đâu? Quạ nuôi tu hú mà còn quan tâm trai hay gái, rõ thẳng ngốc mà!!!

Lão xếp lại cái quán nhỏ, phe phẩy cây quạt nan bắt đầu rao khách:

- Ô Vân bói toàn không sai, chỉ nói chuyện đúng, khách ai mời vào! Xếp hàng chờ có lao nhao, khách đông bói một thêm hai hào tiền!!!

Bọn Chí Thanh nhìn quanh quất, rõ là quán ế, có khách nào đâu mà bày đặt xếp hàng. Bọn họ do dự chốc lát rồi cũng chậm chậm đi tới, ngồi xuống ghế.

- Muốn hỏi chuyện gì? Chuyện làm ăn giá mười hào, chuyện cưới gả giá tám hào, chuyện ma chay giá hai mươi hào, chuyện hại đời hại người thì miễn phí! Hôm nay đông khách quá, tăng mỗi loại lên hai hào!

Lão trợn chu nói, mắt còn chưa nhìn lên. Trương Chí Khanh ho khan gọi một tiếng

- Tiểu đồ thỉnh an tiên nhân!

Ô Vân ngẩng phắt dậy, hai mắt già đảo qua bốn người, hàm hừ

- Lại là bọn tiên môn... muốn moi móc tin tức gì nữa đây?

Thanh Vân uyển chuyển và lễ phép thưa

- Dạ thật phiền tiên nhân, chúng con phụng mệnh Thiên Thánh tôn Hoa Đông muốn hỏi chút chuyện về Ma Mộc và động thái sắp tới của Ma giới.

Ô Vân đặt cây quạt nan xuống, vuốt cằm soi xét bốn người

- Vậy thì hai trăm lượng bạc! Không mặc cả!

Bọn họ nhìn nhau sau đó Thanh Vân lấy túi tiền ra, may là trước lúc đi Ngũ Nguyệt minh tôn đã chu đáo chuẩn bị. Ô Vân nhận tiền, mở túi ra xem. Lão sáng mắt vuốt vuốt nén bạc bóng loáng, kê vào răng cắn thử xem thật giả, sau đó đếm đi đếm lại 3 lần, chắc chắn không thiếu xu nào mới thu vào trong túi áo.

- E hèm, thế các người muốn biết cái gì trước?

Tổ Linh nhanh miệng giành nói:

- Ma Mộc! Ngài có biết nó là thứ gì không?

Ô Vân hí mắt, nhìn rất giống con hồ ly

- Ma Mộc hả? Trông nó thế nào?

- Là một cái cây không có lá, treo đầy quả tim, chúng vẫn còn đập. Ma Mộc hút máu người và ma khí để sống...

Ô Vân nghiêng ngẫm, không quên nhìn Tổ Linh một cái. Đợi khi cả bọn sắp mất hết kiên nhẫn thì lão mới nói:

- Ma Mộc... chẳng là gì cả! Chúng chỉ là một hình thức lưu trữ. Có khi quả của nó là đầu người, tim gan phèo phổi gì cũng được! Để trên Ma Mộc thì bộ phận đó vẫn sống, uống máu phạm nhân và duy trì hoạt động bằng ma khí. Loại pháp thuật này từ lâu đã bí truyền, không ai rõ cơ chế của nó ra sao nhưng những thứ được Ma Mộc nuôi nấng chắc chắn có tác dụng gì đó... Người... nhìn thấy nó ở đâu?

- Dạ, ở động Thổ Xà trong Hoa Sơn.

Ô Vân có hơi giật mình

- Hoa Sơn? Thánh địa của Thái Hành?

Tổ Linh gật đầu xác định. Đôi lông mày bạc trắng nhăn lại nhưng ông không nói gì.

- Vậy theo ngài những quả tim trên đó dùng để làm gì? Có tất cả 80 quả!

Ô Vân gõ gõ ngón tay, nhìn đất nhìn trời, ngần ngừ hồi lâu mới đáp

- Thiên cơ bất khả lộ!

Lại là câu này! Cả nhóm thở dài chán chường, lão già ơi, làm ơn đừng giấu nghề nữa, người ta sốt ruột lắm mà! Ô Vân nhìn thấy bộ dạng uể oải của họ, thương tình mà bật mí tí xiu

- Tám mươi thì chẳng làm được gì nhưng tám mươi một thì vô cùng lợi hại!

Trương Chí Thanh nhanh trí đoán ngay

- Có phải dùng để phá kết giới vuốt rùa ở Âm Ti Cốc?

- Không!

Ô Vân dứt khoát đáp, lão ngập ngừng nói thêm

- Kết giới ấy không có bất cứ thứ mưu mẹo nào có thể phá vỡ, chỉ có duy nhất một cách đánh trực tiếp. Phải có Thần lực mạnh hơn 81 chiếc vuốt rùa thì mới làm được điều này!

Ông cúi đầu bấm ngón tay, tính toán gì đó rồi lại bảo

- Có một thứ cổ thuật từng bị ngăn cấm vào thời Thần giới, gọi là Đoạt Thần Lực. Khi thu thập đủ 81 quả tim của ai đó thì sẽ chiếm được một nửa sức mạnh của họ, thu được 729 thì chiếm toàn bộ. Tuy nhiên loại

cổ thuật này vô cùng tàn ác nên bị cả lục giới phản đối, tim phải lấy khi thực thể còn sống và là phạm nhân. Như vậy chỉ có cách chờ Thần lịch kiếp rồi đoạt tim mà phải làm rất nhiều lần, khó thành công!

Tổ Linh suýt tí nữa ngã xuống đất ngất xỉu. Liệu suy đoán của nàng có đúng không?

Minh Bảo đã nói có 81 quả tim, lẽ nào tính luôn cả tim hấn?

Về mặt thù hận và đau đớn...

Đôi mắt giận dữ và bất lực...

Bảo nhi...

Tổng Thanh Vân khéo léo đỡ lấy nàng, lo lắng nhìn khuôn mặt tái mét kia. Ô Vân vờ như không thấy, tiếp tục phẩy quạt nói

- Chuyện này chấm hết, có hai trăm lượng bạc mà hỏi lăm thế? Chuyện thứ hai là thiên cơ, không phải nói đoán là đoán được. Khi nào ta nghĩ ra xong thì sẽ gửi thư về cho Thánh tôn các người! Haizz... hôm nay là ngày gì mà toàn gặp mấy người hỏi chuyện quái lạ!!

Ô Vân tỏ vẻ đuổi khách, thu dọn hàng quán. Bốn người không còn cách nào khác đành rời đi. Tổ Linh phân vân quay đầu nhìn lần cuối thì đứng sững lại. Trương Chí Thanh chưa kịp hỏi đã thấy nàng lao về phía Ô Vân, túm lấy thứ gì đó trong tay lão

- Thứ này... thứ này... ở đâu ngài có?

Cả nhóm kì quái nhìn tay Tổ Linh. Đó là một con dao tinh xảo, cán bằng vàng nạm vài hạt ngọc nhỏ

- Dao này à? Là khách hàng thiếu bạc trả cho ta!

- Ai? Trông thế nào?

Ô Vân buồn bực, cúi kính nói

- Ai mà nhớ, có 2 người, một ột thấp, đều là nam nhân!

Tổ Linh nhất quyết không buông tha

- Vậy họ tìm ngài hỏi việc gì? Họ đi hướng nào?

Ô Vân giật lại con dao, khịt mũi lắc đầu

- Không thể tiết lộ thông tin về khách hàng, đây là đạo đức nghề nghiệp!

Tổ Linh cứ bám riết lấy, nước mắt lưng tròng mà cầu xin

- Tiên nhân, làm ơn nói cho tiểu đồ đi! Tiểu đồ thực sự rất cần tìm người, hấn có con dao này, là chính ta tặng cho. Ta tìm hấn rất lâu rồi, xin ngài thương xót nói cho ta biết...

Ba người trong nhóm không hiểu chuyện gì nhưng cũng góp lời cầu xin hộ Tổ Linh. Ô Vân phiền toái mà không thể trốn, đành phải tay áo nói toẹt ra

- Hấn không hỏi lăm như các người. Chỉ muốn biết trong tiên môn có vị nào nổi tiếng mang họ Dung hay không. Ta nói họ Dung có nhiều người nhưng nổi bật nhất là Dung Quý An – Thánh tôn phái Song Nguyệt!

Tổ Linh ngơ ngẩn. Dung Quý An? Dung thánh tôn? Người này là ai, có quan hệ gì với Bảo nhi chứ???

Cách đó không xa về phía Tây thành Mị Dương, Cạc Và cúi đầu nghe chủ tử hấn nói:

- Chúng ta đến Song Nguyệt tiên môn, san bằng núi Minh Nguyệt trước, sau đó giết Dung Quý An!

- Việc này... việc này cần bàn bạc kĩ với các tướng, thưa chủ tử!

- Không cần, một mình ta đi, tư thù thì tư báo, lần này không lấy được đầu ả thì ta không phải Tam điện hạ của Ma giới!

Đôi mắt đêm sâu thăm nhìn về phía chân trời hoàng hôn. Tâm Sai kiếm đứng im lặng như sẵn sàng đợi lệnh. Trong cặp mắt ấy có nỗi đau, có tức giận, có thù oán và tràn đầy sát ý.

Xem ra cửu đại tiên phái sẽ sớm mất đi một trụ cột.

.

.

(Ki_chan: mình rất tò mò vì sao có 729 quả tim thì sẽ lấy toàn bộ sức mạnh?)

Hoa Ban: 9 lũy thừa 2 là 81, 9 lũy thừa 3 là 729!

Ki_chan: có cần phải thế không? @_@)

Câu chuyện nhỏ số 2. Đồ đệ và Thái sư phụ Phong Trạch âm thầm nhìn vào ảo kính. Giải thay tên Tổ Minh Bảo! Người còn dám cùng Ma tộc ngang nhiên qua lại, đã tu tiên mà vẫn dùng ma lực, rốt cuộc người muốn bị tẩu hỏa nhập ma sao?

Tổ Minh Bảo trong ảo kính cùng Cạc Và trên đường trở về Ma giới. Hoàng lăng của nước Lộ có một cánh cổng bí mật thông vào phạm giới nhưng cổng này không mở thường xuyên. Minh Bảo đưa tay sờ sờ nắm mộ đất vàng của một vị vua nào đó, xoay đầu hỏi thuộc hạ

- Làm sao để mở nó ra?

Cạc Và trở mặt

- Chủ tử à... ngài không phải là Tam điện hạ sao? Tất cả Ma môn đều vâng lệnh ngài, ngài bảo nó mở thì nó sẽ mở thôi!

Tổ Minh Bảo chớp chớp mắt, đứng thẳng dậy, chấp tay ra sau lưng, đồng dục hô:

- Cửa ơi mở ra!

1 giây

2 giây

Nắm mộ vẫn trơ trơ. Hắn trầm mặt, nhướng mày nhìn thuộc hạ

- Người nói xạo, ta bảo rồi mà nó có mở đâu???

Cạc Và lú lười, gãi gãi đầu, sau đó đưa ra đề nghị:

- Chắc là cần có password!

Tổ Minh Bảo ngẫm nghĩ, nhìn nắm mồ nhàn nhạt nói

- Vòng ơi mở ra!

Tình hình lúc này tương đối gay go. Trong Hoàng lăng lạnh lẽo và tĩnh mịch, chỉ nghe thấy một loạt câu lệnh khó hiểu

- Lạc ơi mở ra...

- Ô mai ơi mở ra...

- Cà chua ơi mở ra...

- Đùi gà ơi mở ra...

- Sôcôla ơi mở ra...

- [...] ơi mở ra...

Hai canh giờ sau đó...

Tổ Minh Bảo nằm bò lên ngôi mộ uể oải thở dài. Cạc Và ngồi xổm dưới đất, nước mắt như mưa

- Huhuhu... không về nhà được rồi... mẹ ơi con lạc đường rồi...

Minh Bảo khó chịu che hai lỗ tai lại, ồn ào chết được! Hắn chán nản đảo mắt một vòng rồi dừng lại ở chỗ con quạ đen đang đậu. Con chim ngu ngốc, tưởng ta không nhìn thấy mi à? Chẳng qua ta không thèm để tâm mà thôi! Hắn nhìn con quạ kì lạ, lớn tiếng hỏi:

- Nè! Người là ai? Có biết làm cách nào để mở cổng Ma giới không???

Phong Trạch có cảm nghĩ gì khi đối tượng bị theo dõi ngang nhiên hỏi hắn câu như thế? Phong Trạch ngẩn người ra, trước khi đầu kịp suy nghĩ thì miệng đã phản xạ trả lời

- Chỉ tay cất giữ chứng thực về thân phận, chỉ cần để Ma môn xác nhận, nó sẽ mở ra! Dùng ma khí để kết nối tương thông!

Tổ Minh Bảo ồ một tiếng, nhảy xuống đất bắt đầu làm theo. Quả chiên nắm mộ run run nứt ra, để lộ một cái lỗ tối tăm sâu hoắm, ma khí cuộn cuộn tuôn trào. Cạc Và nhảy cẫng lên, hý hửng vỗ tay. Minh Bảo nhìn con quạ đen, đá lông nheo

- Cảm ơn nhiều nha!! ^o^

Sau đó chủ trước tở sau gọn gàng nhảy vào ma môn, tiếng chấn động nhỏ dần rồi cánh cổng khôi phục nguyên trạng. Phía bên kia ảo kính chính là Phong Trạch mặt xám như tro, y như mắc xương cá. Hắn giận dữ đá vỡ tấm kính quát ầm lên

- Tổ Minh Bảo!!! Hãy đợi đấy!

Đồ đệ PK Thái sư phụ: tỉ số 1- 0 nghiêng về Bảo nhi!

31. Chương 31: Tam Điện Hạ Trở Về

Ma giới nằm ở một không gian lơ lửng giữa phạm giới và minh giới. Cũng giống như vùng đất cai trị của Diêm đế, ma giới không có ánh mặt trời, cây cối đều là dị vật xấu xí, hút ma khí để sống. Ma giới cũng tựa như tất cả các giới khác: có người đứng đầu, có bộ máy cai trị và tầng lớp con dân.

Từ khi Mã Sát Ma vương bị giam ở Âm Ti Cốc, tình hình nội bộ của ma giới không có ngày nào an ổn. Các thế lực phe cánh nổi lên tranh chấp lẫn nhau, tiêu biểu nhất là quân đoàn của tể tướng Lạc Bà Na ủng hộ Ma vương và quân đoàn của thừa tướng Xuy Y chống đối Ma vương. Xuy Y là một ma đầu có tu vi cao nhất nhì ma tộc, ông từng là thuộc hạ thấp tùng bên cạnh Ma Thần khi ngài còn sống. Trong lịch sử cuộc đời, Xuy Y từng chạm trán qua gần hết các vị Thánh tôn tiên giới mà chưa ai hạ gục được ông.

Khi Hoàng đế băng hà, đại hoàng tử Mã Sát kế vị đã điều Xuy Y đến một vùng hẻo lánh cách xa Ma đô, từ đó ông không còn được trọng dụng. Tuy nhiên tiếng tăm của vị thừa tướng hữu danh vô thực này không hề suy giảm, dưới sự chỉ huy của ông, ma tộc trong vùng rất ít khi gây chiến với tiên môn, không vì ẩu đả mà dân số thoái hóa, họ không tham gia các cuộc hành quân càn quét phạm giới mà chỉ lo tu luyện để tăng đạo hạnh. Có thể gọi là dân giàu nước mạnh!

Ma đạo hay tiên đạo xét cho cùng cũng là phương thức trường sinh mà thôi. Nhập tiên vô cùng khó trong khi nhập ma lại dễ dàng. Ma chẳng cần trải chín kiếp tu hành chỉ cần lập một khế ước bán linh hồn là xong! Con dân ma tộc phần đông là các loài rắn rết, bò cạp, hồ ly, chồn, linh miêu,... tu thành tinh rồi nhập ma. Sau đó là phạm nhân bị yêu quái dụ dỗ đi theo ma đạo. Thậm chí tiên nhân cũng có người bỏ tiên vào ma. Chưa có giới nào lại tạp nham và đông đúc hơn Ma giới. Không thể nào phân loại được, càng không thể nào quản lý hết!

Ma giới quanh năm tối tăm và ngột ngạt, hôi thối và ẩm ướt, người bình thường chẳng ai lại tình nguyện sống nơi như thế.

Nhưng mà cách đây không lâu Ma tộc xảy ra sự kiện lớn. Thừa tướng Xuy Y là một trong số ít người biết tường tận câu chuyện. Vào một ngày không trăng không sao, không có mặt trời, thuộc hạ chạy vào cấp báo, nói là Ma đô đang phát tín hiệu khẩn cấp, có quân đội nào đó đã đột nhập Ma giới, chuẩn bị tấn công hoàng thành.

Xuy Y tức tốc phi éch chạy về Ma đô. Các vị chư tướng kì cựu đều đã tập họp đông đủ trong hoàng cung. Họ căng thẳng bày kế hoạch tác chiến. Chưa có thông tin cụ thể về quân số và trình độ của địch, cả lai lịch cũng không biết nổi! Tất cả đội quân phải đi tác chiến đều không một ai trở về, chư tướng vô cùng lo lắng. Ma Vương không có mặt ở đế đô, đứng đầu là Tể tướng Lạc Bà Na. Hắn ngồi trên ghế cao, khuôn mặt tức giận nghe các thuộc hạ hiến kế.

Toàn bộ quân số còn lại được triệu hồi, vây chặt Ma đô kín như bưng, quyết tâm bảo vệ đầu não của Ma giới. Mọi người hồi hộp đứng ngồi không yên, chờ đợi xem quân đoàn kia có phải của tiên môn hay không, hùng dũng đến cỡ nào.

Kết quả là họ nhìn thấy một người, duy nhất một người. Bóng hắt cao ngất từ xa xa tiến về, khói mù tự nhiên trong Ma giới che khuất hình dáng, chỉ thấy tà áo phát phơ, bước đi thong dong nhẹ nhàng. Phía sau hắn đúng là có một quân đoàn nhưng không phải tiên, cũng không phải ma mà là... căn mạch ma lực!

Phản xạ đầu tiên của mọi người là:

- Bệ hạ trở về!!!

Nhưng liền sau đó họ lại thấy không đúng. Ma Vương bị giam ở Âm Ti Cốc, có 81 chiếc vuốt rùa trấn giữ, làm cách nào mà thoát ra êm xuôi như vậy được? Người nọ vẫn tiếp tục đi tới, những chiếc rẽ to khỏe chui ra từ đất theo mỗi bước chân. Đội quân trấn thành tiu nghỉu đứng nhìn rồi không biết từ khi nào bị đánh dạt ra hai bên, vướng vào căn mạch không thể gãy nẩy. Thế là trùng trùng điệp điệp các hàng ngũ đứng im như con rối gỗ. Hàng vạn quân sĩ tròn mắt nhìn kẻ lạ mặt trót lọt vượt qua cổng thành...

Ở Ma cung, quan tướng hoàn toàn không nghe thấy tiếng đánh nhau, chỉ có một tên thuộc hạ chạy vào cấp báo

- Địch đã vào thành, sắp đến hoàng cung rồi!!!

Họ đồng loạt đứng bật dậy, không tin nổi vào tai mình. Cả đám chưa kịp hoàn hồn thì một người đẩy cửa đi vào. Hắn trông cực kì bình thường, khuôn mặt khá anh tuấn nhưng có thể bắt gặp ở bất kì đâu, trên tay không một tác sắt, cứ vậy mà đi vào giữa điện

- Người là ai???

Tể tướng là người lên tiếng trước. Hắn chậm chậm ngẩng đầu, quan sát những đại nhân vật trong Ma giới tề tụ ở đây, cuối cùng nhàn nhạt nói

- Ta không có tên, nhưng ta có nhũ danh là Bảo Bảo. Mẫu thân là Diệp Thanh Ngọc, phụ hoàng là Ma Thần!

Cả điện im phăng phắc, ai cũng trợn mắt sắp lòi trông ra. Diệp Thanh Ngọc không phải đã chết cùng bào thai hay sao? Vị hoàng tử này ở đâu chui ra? Để chứng minh cho lời nói, hắn giơ tay trái lên. Mặt đất xung quanh liền nứt vỡ, rễ cây kì quái trồi lên, hướng về các quan tướng ngồi trên cao, quần lấy họ và ném hết xuống dưới. Chúng tạo thành một con đường có hàng rào sạch quang thẳng tiến đến ngai vàng. Hắn chậm chậm đi theo con đường đó, thản nhiên ngồi xuống chiếc ghế đã hàng vạn năm không có chủ nhân. Mọi người đều đứng nhìn những căn mạch cuộn cuộn ma khí nguyên thủy, mạnh mẽ và cứng rắn.

Xuy Y là người tỉnh táo trước tiên, ngài bị cuốn trong lớp rễ cây nhưng kính cẩn cao giọng hô to

- Tam điện hạ đã trở về, Tam điện hạ thiên tuế!!!

Người nọ nghiêng đầu quan sát ông, lúc sau thì hỏi

- Người là ai?

- Muôn tâu, thần chính là Xuy Y mà ngày xưa luôn kề cận Ma Thần, thần cũng từng gặp Ngọc phi khi người mang thai 1 năm rưỡi.

Hắn ngẫm nghĩ chốc lát rồi cười gật đầu

- Nhớ rồi! Hóa ra ông vẫn còn ở đây!

Căn mạch nói lỏng rồi thả Xuy Y ra. Ông ta trình trọng quý tạ ơn, trong lòng đã định Tam hoàng tử chính là chủ nhân mới của mình. Những người khác đều đã thấu hiểu tình hình, cũng lập tức hô hào thiên tuế. Nói chung là cung điện khá loạn. Khi toàn bộ căn mạch trở về với đất, Lạc Bà Na phải phủi áo quần, vô cùng bất mãn cất tiếng nói

- Nếu ngài là Tam điện hạ thì cũng không được phép ngồi ở vị trí đó. Trị vì Ma giới vẫn là Ma vương bộ hạ, như vậy là loạn tôn ti!

Tam điện hạ vô cảm nhìn vị Tể tướng. Không đầu không đuôi hỏi một câu

- Người có biết Ma vương giấu Ma Mộc ở đâu không?

Lạc Bà Na giật mình mở to mắt, rồi kiên định lắc đầu

- Thần không biết!

- Thật sự không biết?

- Ta không biết!

Tam điện hạ đứng dậy, từng bước chậm rãi đi xuống bên dưới, dừng trước mặt Tể tướng

- Nghe nói ông là cận thần trung thành nhất của hần, không lý nào lại không biết vị trí của Ma Mộc...

Lạc Bà Na tái mặt nhìn đôi mắt đen sâu thẳm, hần có cảm giác Ma Thần dường như đã sống lại.

- Ta... ta thật không biết...!

Tam điện hạ cười cười, đặt tay trái lên ngực Tể tướng. Mọi chuyện sau đó diễn ra quá nhanh, chỉ thấy năm ngón tay chui vào trong thịt, giật một cái, trái tim đen bị ném ra ngoài, vẫn còn đập thình thịch trên mặt đất. Lạc Bà Na há hốc mồm kinh hoàng nhìn Tam điện hạ

- Người... người.... dám...

Hần chưa nói hết thì đã đổ xuống, cơ thể bốc thành khói đen, tan biến không dấu vết. Tam điện hạ vẫn thản nhiên cúi đầu nhìn, thì thầm trong miệng

- Người đã hiểu cảm giác này đau thế nào chưa?

32. Chương 32: Xuy Y

Thừa tướng Xuy Y sống trong một tòa lâu đài nằm giữa cánh đồng hoang. Đường bộ phải băng qua một bãi tha ma đầy xương khô, đường thủy phải bơi qua một con sông máu, đường hầm thì chưa xây dựng và đường hàng không thì... tốt nhất là đừng đi vì ở trên ấy đầy khí thải độc hại, tầm nhìn xa không quá 2 mét =))

Trên bãi tha ma, một con rết thiếu mất 13 cái chân đang chạy marathon hướng về tòa lâu đài. Cái thân to tướng và đáng sợ của nó bò qua những núi xương khô lâu năm, làm chúng răng rắc gãy nát. Nó chạy đến trước cổng thì hóa về nhân hình, khúm núm trình báo với lính gác. Một chốc sau đó, con rết lập tức được triệu vào.

Xuy Y ngồi trên ghế bọc da người, mắt hùm mày hổ nhìn tên thuộc hạ lấp bắp quý thừa

- Thừa tướng, không hay rồi! Tam điện hạ đang chuẩn bị lên núi Minh Nguyệt, ngài ấy muốn tìm giết Dung Quý An của Song Nguyệt tiên phái!!!

Xuy Y với bộ tóc xanh lam lập tức đứng dậy, quát ầm lên

- Đồ vô dụng! Ta bảo người trông coi điện hạ thế nào hả? Tại sao không ngăn cản người lại, nếu điện hạ không may rụng một cọng lông mi thì lấy gì mà đền???

Con rết Cạc Và meo máo khóc

- Dạ, tiểu nhân có khuyên chứ ạ nhưng mà chưa nói hết câu thì chẳng thấy bóng dáng ngài ấy đâu nữa... huhuhu...

Xuy Y tức giận lật đổ bàn ghế, thuộc hạ hốt hoảng chạy vào nhưng không ai dám can dự. Lão thừa tướng đi đi lại lại mấy vòng rồi lập tức gầm thét hỏi trợ lý thư ký:

- A Nét! Gần núi Minh Nguyệt có cánh cổng cố định nào không???

A Nét là một con thỏ lông xám, nó đứng yên ở vách tường từ nãy giờ, nhìn vào cứ tưởng thú nhồi bông. Bây giờ thú nhồi bông nghe chủ nhân hỏi, lập tức nhảy nhảy hai cái, vuốt vuốt lỗ tai dài

- A... Ơ... cái gần đấy nhất đã bị tiên môn niêm phong đóng chặt, cái gần kế giống cái gần nhất, cái gần kế kế thì...

- NÓI VÀO TRỌNG TÂM!!!

- Dạ là... gần đó KHÔNG có cái cổng nào thưa ngài!

Xuy Y nổi cơn tam bành sút bay A Nét, con thỏ y như trái banh lông đập vào tường rồi dội ngược ra, nảy thêm mấy cái tung tung mới chịu dừng lại. Nó lão đảo đứng lên, vặn vẹo vòng eo sau đó nhe hai răng cửa cười khi khi:

- Đa tạ chủ nhân, xoa bóp thể này thật thoải mái...!

Vừa dứt lời, một trận xương khô bay vèo tới, chôn nó bên dưới y như nắm mồ. Cạc Và quỳ gần đó thấy đáng thương nên len lén cầm lên một bông hoa héo, lẩm bẩm cầu nguyện

- A men, chúc người sớm siêu thoát!

Xuy Y lòng nóng như lửa, vị Tam điện hạ này năm xưa chính là tâm can bảo bối của Ma Thần và là chủ nhân đích thực của hắn. Nếu không may khuôn mặt đẹp trai của ngài bị tiên môn rạch một vết sẹo thì Xuy Y không biết ăn nói với Bộ hạ ở tuổi vàng ra sao...

Chợt một ý nghĩ lóe lên, hắn lập tức quay đầu hỏi núi xương

- A Nét! Nếu không có cổng cố định vậy cổng mật lệnh thì sao?

Cổng ma giới chia làm 3 loại: cổng tự do – luôn luôn mở, cổng cố định – mở theo ngày chẵn, ngày lẻ, theo giờ hoặc theo mùa, cổng mật ngữ – luôn luôn đóng, chỉ có Hoàng tộc và quan chức triều đình mới mở ra được.

Từ trong núi xương, A Nét nói vọng ra:

- Thưa ngài, có một cái, cách đó 20 dặm!

- Bây đâu? Chuẩn bị vũ khí và lực lượng, chúng ta lập tức hành quân đến Minh Nguyệt giải cứu Tam điện hạ!!! Còn nữa, tội mày kéo con thỏ ngu ngốc ấy ra, để nó dẫn đường!

Vài tên thuộc hạ hì hục bới đống xương, túm lấy hai lỗ tai dài lôi nó ra. Con thỏ uất ức lẩm bẩm trong miệng

- Tôi là “con thỏ ngu ngốc”, ngài gặp khó khăn thì đi hỏi “con thỏ ngu ngốc”, vậy ngài gọi là gì?

Trong vài phút quân đoàn ma tộc đã tập hợp xong, cao thấp lôm chôm, béo gầy đủ loại nhưng nhìn chung là khá trang nghiêm. Xuy Y chỉnh đốn đội hình rồi lập tức trèo lên vật cưỡi – một con ếch xanh khổng lồ. Ngài gơ cao thanh đại đao hét một tiếng:

- Quyết chiến với tiên giới!!!

Đoàn quân gơ vũ khí, hào hùng hưởng ứng:

- Quyết chiến! Quyết chiến!

- Đánh còn cái quần cũng không lùi bước!!!!

- Cái quần! Cái quần! A Nét cười con rùa ở bên cạnh khinh miệt nhìn chủ nhân:

- Đã bảo bao nhiêu lần mà ngài vẫn không chịu đổi khẩu hiệu này đi, thật là mất mặt!

Xuy Y không quan tâm, ngài nắm chặt dây cương, hô một tiếng, con ếch lập tức phi nước đại, à không, nhảy nước đại! Cả binh đoàn khí thế hào hùng rầm rộ theo sau. Riêng A Nết thì chậm rì rì ngồi trên mai rùa

- Này! Mày đi nhanh chút được không?

- Đây là tốc độ tối đa rồi đấy!

Con rùa buồn bực trả lời. A Nết ngẫm nghĩ, nhớ tới câu chuyện thi chạy Rùa Và Thỏ, con rùa bao giờ cũng về trước thỏ, vậy tại sao nó lại chậm thế này? Ày da, đúng là không nên tin mấy câu chuyện cổ tích gạt trẻ con, phí tiền tậu một con rùa mà chẳng làm nên trò trống gì! =))

33. Chương 33: Phục Hồn Bí Chú

Núi Hoa Đông.

Hai vị minh tôn đang ngồi chơi cờ trong vườn trúc. Chế Sâm đã bại tới lần thứ sáu nhưng tinh thần chiến đấu vẫn còn ngùn ngụt.. Phong Trạch ung dung nhàn nhã hạ con cờ, đầu óc lại nghĩ về chuyện khác. Tổ Linh rời Hoa Đông cũng bốn năm ngày rồi, bao giờ con bé mới về?

- Sư đệ à... đệ đừng đả kích năng lực của ta như vậy có được không? Sư huynh biết đệ nhắm mắt đánh cờ vẫn có thể thắng nhưng đệ cũng nên tế nhị một chút, làm bộ vất óc suy nghĩ một chút. Để ta không có cảm giác mình giống con mèo vờn cuộn lên!

Chế Sâm âm ức nhìn bộ dạng lơ đãng của Phong Trạch, làm như mây mù trắng kì lạ lắm vậy, cứ chốc chốc lại ngẩng đầu nhìn trời. Phong Trạch bất đắc dĩ buông mấy con cờ bỏ vào bát, phui phui vạc áo đứng dậy

- Xin lỗi huynh, hôm nay đệ không có tâm trạng, hẹn lần sau vậy...

Phong Trạch quay lưng muốn bỏ đi thì bị Chế Sâm giữ lại cánh tay

- Chắc chắc... có gì thì nói ra đi, cứ ôm trong bụng không tốt tí nào! Để ta đoán xem... hay là đệ lo lắng cho nha đầu Linh nhi đó? Ôi dào, không phải còn có Chí Thanh, Tiểu Hàm với Thanh Vân sao? Bọn chúng đều rất giỏi giang, sẽ không để con bé xảy ra chuyện đâu! Mà ta thấy nếu lỡ có chuyện gì, nói không chừng nha đầu Linh nhi lại quay sang bảo vệ đồng môn ý chứ, đệ vẫn nói con bé rất mạnh mẽ mà...

Phong Trạch không được tự nhiên ngồi trở lại ghế, liếc nhìn Chế Sâm

- Huynh đi guốc trong bụng ta từ bao giờ thế?

Chế Sâm xua tay, làm một phép đơn giản, những quân đen trắng rất trật tự bỏ vào trong bát, xếp rất gọn gàng.

- Có gì khó khăn đâu, ta sớm biết đệ đối xử với Linh nhi rất đặc biệt.

Phong Trạch căng thẳng

- Ý huynh là sao?

Chế Sâm khoanh tay trước ngực, nghiêm túc một cách hiếm có

- Còn phải hỏi. Ta biết đệ thích con bé, tình cảm sâu nặng hơn mức thầy trò... nói trắng ra thì... A Trạch à... đệ phải thừa nhận đi thôi, đệ yêu Tổ Linh cơ mà!

Phong Trạch mím môi, cup mắt nhìn xuống chân. Dĩ nhiên hắn biết bản thân nghĩ gì, muốn gì. Nhưng đến khi nghe Chế Sâm nói thẳng thừng ra, chính mình lại cảm thấy ngại ngùng, tội lỗi lẫn chán ghét. Sư phụ yêu đồ đệ, không phải loạn luân thì là gì?

- Đệ không muốn như thế... đệ luôn cố gắng xem Linh nhi là đồ đệ, là học trò cưng, là con gái cũng được. Nhưng mà... ha ha ha... buồn cười làm sao, thần tiên hay phàm nhân nào có ai không chế được trái tim của mình chứ. Tu luyện bao nhiêu năm rồi, thế mà đệ vẫn chưa “đắc đạo”

Chế Sâm là người bi quan, đối với mọi chuyện đều dùng câu “Phen này chết chắc rồi!” để nhận định. Tuy nhiên, hôm nay vị minh tôn lại sáng suốt một cách bất ngờ. Hắn vỗ mạnh lên bàn một cái, oang oang nói

- Chết tiết mấy thứ quy tắc! Thích thì thích, yêu thì yêu, Tổ Linh không phải nam nhân, cũng không phải hài tử. Đệ cùng với nha đầu đó không phải đoạn tụ, cũng không phải biến thái. Đơn giản là trai gái yêu nhau, có gì phải kì thị, có gì phải xấu hổ? Thật ra mấy trăm năm trước khi Linh nhi chưa bị trục xuất khỏi tiên môn, ta đã sớm nhìn thấu chuyện mờ ám của các người. Ta chỉ cảm thấy đây là một đôi trời sinh, hoàn hảo vô cùng! Chỉ tiếc là sư phụ cùng Ngũ Nguyệt không cho là thế... Linh nhi đã chịu nhiều uất ức rồi!

Phong Trạch kinh ngạc nhìn Chế Sâm, vị sư huynh này tùy tiện phóng khoáng, trước giờ nói gì làm gì cũng không quan tâm miệng lưỡi thiên hạ, sau mỗi lần gây họa đều giả vờ giả vịt thật khéo khiến người ta lầm tưởng hắn rất phong độ, rất đoan chính, kì thật... haizz... cùng một phường Hoa Đông “thượng bất chính hạ tất loạn” mà ra đó thôi!

Phong Trạch chỉ không nghĩ tới sư huynh đối với vấn đề này lại có sự lý giải đơn giản và nhẹ nhàng như thế. Đúng vậy, Linh nhi lớn rồi, cũng sắp phải gả cho người ta, ngoại trừ việc nàng nhỏ hơn Phong Trạch vài nghìn tuổi thì đâu có gì khác biệt. Tại sao không thể yêu?

Phong Trạch nhú mày suy nghĩ, lại nhớ tới vô số kỷ niệm ngày nào...

Năm 14 tuổi, Linh nhi lần đầu xuống núi làm nhiệm vụ, đi theo bốn vị sư huynh sư tỷ khác. Phong Trạch lúc đó cũng chỉ dự tính để con bé ra ngoài chơi, nhiệm vụ lần này chỉ 3 người đi là được, hắn cố ý gọi thêm Trương Chí Thanh, ngoài miệng thì bảo rằng “phòng trường hợp” nhưng trong lòng thì sắp xếp để Chí Thanh làm hộ vệ cho tiểu công chúa tinh nghịch này. Vậy mà không ngờ rằng con yêu quái họ muốn bắt lại có đạo hạnh cao, thêm tính xảo quyết ranh ma không những trốn thoát mà còn bắt cóc cả tiên tử ít tuổi nhất là Linh nhi. Khi nghe tin, Phong Trạch ném hết công văn trên bàn, tức tốc đi tìm tiểu đồ đệ. Lần theo dấu vết đến tận hang ổ yêu ma, giết hết con cháu tám đời chúng nó rồi bế Linh nhi bất tỉnh trở về. Sau lần đó nguyên khí của bé bị tổn thương, mê mang hết 5 ngày. Phong Trạch tức giận phạt bốn đệ tử đi cùng thật nặng, khiến họ còn ám ức đến tận bây giờ.

Linh nhi trọng thương, trong lúc hôn mê không kêu cha gọi mẹ mà chỉ có hai tiếng “sư phụ”. Phong Trạch đau lòng ôm con bé vượt qua bốn đêm nguy kịch. Năm đó Linh nhi đã là một tiểu cô nương mới lớn, hình như không còn thích hợp để ôm ấp hay hôn hít nữa nhưng Phong Trạch nào có bận tâm nhiều như vậy.

Căn phòng nhỏ sau vườn trúc chỉ có một ngọn đèn, Linh nhi bé bỏng nằm trong lòng hắn, thở từng hơi yếu ớt lên ngực hắn, dường như từ phút đó Phong Trạch đã để tiểu nha đầu này tiến gần đến mình hơn một bước.

Phong Trạch trải qua mấy nghìn năm nhìn phàm thế thay ngôi đổi chủ, nhìn đời người sinh ra chết đi, vậy mà mãi không nhìn thấu tâm tư của tiểu đồ đệ, càng không nhận ra tâm tư của chính mình. Có lẽ hắn quá cứng nhắc nên không cho phép suy nghĩ lệch khỏi quỹ đạo rập khuôn vốn có. Hắn để cô bé Linh nhi ngây thơ từng chút một động lòng, đối xử ưu ái khiến nàng nuôi hy vọng rồi cuối cùng tàn nhẫn dập tắt tình cảm non nớt ấy. Hai trăm năm gần gũi sớm nhiều, cô gái nhút nhát thế nào cũng bắt đầu trở nên to gan, huống chi là Linh nhi. Chẳng biết nghe lời xúi bẩy của kẻ nào, Linh nhi dám thay rượu thường bằng rượu hoa quả nghìn năm của Thái Hành lão quân cất trong hầm băng. Phong Trạch chỉ thấy rượu ngon, uống đến chực chén mà không say, đợi lúc rượu thực sự ngấm thì hắn đã mơ hồ không biết gì. Phong Trạch chợt nhớ tới Vân Ti Thiên, nhớ nụ cười đẹp như trăng rằm, mái tóc đen dài bồng bềnh như cơn gió... Hắn muốn ôm nàng, muốn hỏi nàng vì sao lại ra đi, vì sao lại ngốc nghếch như thế. Mộng ảo này thật quá, hắn chỉ muốn trầm luân không cần tỉnh lại. Nhưng ngay lúc đó hắn nghe thấy âm thanh rụt rè e lệ

“Sư phụ...”

Vân Ti Thiên đã biến thành Linh nhi tự bao giờ, nàng nằm dưới thân hắn, mặt đỏ bừng bừng, váy áo xộc xệch. Phong Trạch đại ra trong giây lát. Đây là mộng, chắc chắn là mộng.

Linh nhi này cực kì nữ tính, phát ra hương vị thanh xuân nồng nàn, hắn không thể nào liên kết cô ấy với đồ đệ nhỏ ôn ào ngày thường. Nàng nhân lúc hắn còn mong lung đưa tay ôm lấy. Da mát lạnh, môi phấn hồng, mùi lan rừng thoang thoảng... Phong Trạch đột nhiên nghĩ, giấc mộng này tuy hồ thẹn nhưng không hề tệ. Đây nhất định không phải Linh nhi, chỉ là một sự mô phỏng do ảo giác sinh ra.

Sau này Phong Trạch đã ngẫm nghĩ rất nhiều. Tại sao lúc đó hắn lại động lòng, làm sao có thể làm chuyện này với một cô gái rõ ràng có khuôn mặt của Tố Linh? Phải chăng tâm ma đã hình thành, tận sâu trong tiềm thức hắn hoàn toàn chấp nhận, xem Linh nhi là một nữ nhân có thể yêu thương, có thể quán quýt?

Quá phức tạp! Không thể nào hiểu nổi!

Phong Trạch chẳng nhớ mình đã mất trí thế nào. Tận khi bị tiếng ồn ào bên ngoài quấy rầy, hắn mới chậm chạp tỉnh lại. Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt một cách nhức nhối. Linh nhi và hắn ở rất gần, da thịt chạm vào nhau. Nàng ngủ say sưa, rút đầu vào ngực hắn. Phong Trạch sững sờ rồi bật dậy, hất tung chăn gối lên. Vết máu nổi bật trên khăn giường làm mắt hắn thối đau. Máu! Máu trinh nữ!

Cả người hắn run rẩy, không nói lời nào đem quần áo mặc vào. Thậm chí Phong Trạch còn không để ý tới tiếng bước chân và đậm cửa ầm ầm bên ngoài. Hắn bỏ lại Linh nhi trên giường, đi một mạch ra hậu viện.

Vào năm đó, ai cũng biết Thập Tam Phân Kinh là trận đồ có nguồn gốc từ Thần giới, được Phong Trạch chế tác lại, uy lực mạnh mẽ vô cùng. Nhưng họ không hề biết hắn còn luyện song song với một loại tiên pháp khác, gọi là Phục Hồn Bí Chú. Thuật này xưa nay chưa từng có, chỉ được ghi chép trong các sách thần thoại, không ai rõ nó từng tồn tại hay chưa. Ngoài Kết Phin Trà thì Phục Hồn Bí Chú là phương pháp duy nhất để triệu hồi hồn phách, dùng máu làm thuốc dẫn, đưa vào một tấm gương gọi là Thủy Kính – gương làm từ nước. Hồn phách dù phân tán nơi nào, dù bị giam cầm hay phong ấn thì cũng sẽ từng chút một được thu về, hóa thành ảo ảnh phản chiếu qua gương. Luyện thứ phép thuật này khó khăn trăm bề mà điều kiện tiên quyết là tu vi phải cao, ý chí phải bền và... không được dính tới nhục dục!

Ngày đó Phục Hồn Bí Chú đang luyện đến tầng cuối cùng – cũng là tầng khó nhất. Nhưng rồi mọi cố gắng trong bảy trăm năm qua tan thành sương khói, chỉ sau một đêm!

Phong Trạch trở mắt nhìn hình ảnh mơ hồ trong Thủy Kính nhòe dần rồi cái gương đổ sụp xuống, hóa trở về nước bắn tung tóe, cuối cùng chỉ còn lại một vũng đọng lạnh ngắt. Phong Trạch giận đến đỏ mặt, hai bàn tay siết chặt, gân xanh nổi lên. Hắn thịnh nộ xuất một chưởng vô cớ, hậu viện Kỳ Lâm sập trong nháy mắt, chỉ còn lại vị minh tôn cao quý lúc này đang đứng giữa đống hoang tàn, dùng hai tay ôm đầu, lệ nóng tràn ra khóe mi.

- Thiên Thiên... Thiên Thiên...

Ngày hôm qua hắn còn mơ hồ thấy nàng đang cười trong tấm gương, hàng trăm năm thu nhặt từng mảnh hồn ít ỏi, khó khăn lắm màn sương mong lung kia mới có hình dáng mờ mờ. Phong Trạch chưa bao giờ buông tha cho ý nghĩ tìm lại Vân Ti Thiên. Không mượn được Kết Phin Trà từ Ma tộc, hắn điên cuồng tu luyện Phục Hồn Bí Chú, vất vả tìm tòi ra nguyên tắc máu chốt trong Thập Tam Thần Pháp để làm cơ sở sáng tạo ra phép thu hồn này. Trận đồ danh chấn tiên giới ai ai cũng khâm phục kia, bất quá chỉ là tiện tay làm luôn một thể, cái Phong Trạch muốn chính là đem Vân Ti Thiên biến mất bảy trăm năm trước quay trở về!

Phong Trạch nợ nàng quá nhiều, nợ mạng sống, nợ ân tình, nợ một lời hứa hẹn... Hắn tâm tâm niệm niệm bằng mọi giá sẽ phải đưa nàng trở về. Từ khi Vân Ti Thiên rời đi, mục đích sống của hắn chỉ còn như vậy! Bây giờ hết rồi, tất cả đều xong rồi, một lần hoan ái sẽ mãi mãi không còn cơ hội luyện bí chú lần thứ hai nữa!

Khi Phong Trạch quay về với trạng thái mất hồn, hắn thấy Kỳ Lâm Viện trở nên đông đúc vào lúc canh ba. Trong đại điện là sư phụ, sư huynh sư tỷ đang nghiêm nghị ngồi ở ghế cao. Linh nhi ăn mặc mong manh đập đầu bên dưới. Chúng đệ tử tùm tùm phía xa xa, nhỏ to bàn tán. Phong Trạch tâm trạng vô cùng tệ, nhú mày nhìn chúng môn đệ hiếu kì, quát một tiếng:

- Biến hết cho ta!

Minh tôn tuy nghiêm khắc và lạnh lùng nhưng chưa bao giờ thô lỗ mắng mỏ như thế. Đám đệ tử sợ tái mặt, lú lú chạy đi hết, Kỳ Lâm Viện lại im lặng một cách đáng sợ. Phong Trạch ngồi thờ trên ghế, mắt đờ đẫn nhìn cô gái nhỏ bên dưới. Nhục nhã, thương tâm, xấu hổ, bất lực, oán hận, căm ghét,... vô số cảm xúc lướt qua trong đôi mắt hắn. Đối với những hoàn cảnh thế này, tiên hay người đều dễ đánh mất lý trí.

- TỐ LINH!

Phong Trạch gọi cả họ lẫn tên. Linh nhi ngẩng đầu, sợ sệt lẫn ngượng ngùng nhìn hắn. Sau đó cái ngượng ngùng kia không thấy nữa, chỉ còn lại nỗi hoang mang và đau đớn. Ánh mắt của sư phụ nhìn nàng như nhìn Ma tộc, ngọn lửa giận dữ có thể đốt nàng thành tro đen.

- S...sư... phụ...

Tổ Linh rót nước mắt gọi, đáp lại là một tiếng gầm như hổ dữ

- Nghiệt đồ! Nghiệt chủng! Người còn dám gọi ta là sư phụ? Người đã làm cái gì? Tại sao ta lại có thứ đồ đệ bất tặc bất tôn như thế? Người đã bôi bao nhiêu tro trấu lên mặt ta rồi???

Tổ Linh sợ đến trừng to hai mắt, nàng run run lếch tợ, ôm lấy chân Phong Trạch, mái tóc tán loạn, áo trắng sơ sài, mặt xanh mét như tàu lá

- Huhuhu... con biết sai rồi, Linh nhi biết lỗi rồi, sư phụ người tha cho con, người đừng ghét bỏ con, đừng tức giận con... Linh nhi sau này không dám nữa, mọi chuyện đều nghe lời sư phụ...

Không tức giận? Làm sao mà không giận được đây? Tâm huyết cả đời hắn đã vì nàng đổ sông đổ bể. Ngoan ngoan? Ngoan ngoan thì có ích gì? Hắn sẽ phải đối mặt với đồ đệ này ra sao, nhìn thấy nàng lại nhớ tới chuyện đêm nay, sẽ phải sống cùng nhau bằng cách nào?

Phong Trạch mờ mịt cúi nhìn tiểu đồ đệ. Nàng đặc đạo vào năm 26 tuổi nhưng thân thể vẫn nhỏ nhắn không giống một nữ nhân trưởng thành, bé bé gầy gầy, nhìn thật mong manh. Hắn lại nhớ tới Vân Ti Thiên năm đó, nàng thích mặc áo vàng, lúc nào cũng tươi tắn như vàng thái dương. Khi dứt khoát đẩy hắn ra khỏi ma môn, nàng còn nở một nụ cười. Phong Trạch tận mắt nhìn thấy cánh cổng hun hút khép lại, kéo cả con bướm vàng xinh đẹp từng chút bị nhúng vào nồi mực đen ngòm, tan biến trong cái chết ngộp ngạt và không siêu thoát...

Nhớ tới đây, lòng đau như cắt, tim tê tái như không đập nổi, cơn giận lại bùng lên! Phong Trạch hất mạnh chân, làm Tổ Linh văng ra một khoảng, khốn đốn bò dậy lau nước mắt. Nàng không tài nào hiểu nổi vì sao lại như thế, cách đây chưa đến mấy canh giờ, nàng đã được nhận niềm hạnh phúc lớn nhất trên đời, được thỏa mãn ao ước trở thành nữ nhân của sư phụ. Vậy mà lúc này đây, người từng hôn nàng đang quát mắng nàng. Người từng dịu dàng ôm lấy nàng đang nhấn tâm đá nàng ra xa... rốt cuộc thì đầu mới là sư phụ thật sự?

Âm Ti Thích, Ngũ Nguyệt và Chế Sâm đều im lặng nhìn từ nãy giờ, vốn là tới bắt gian, ai ngờ Phong Trạch không chứa ột chút đất diễn! Âm Ti Thích lấy thân phận cao nhất ở đây e hèm một tiếng rồi cất giọng nói

- Tổ Linh, người hôm nay sai vào 3 quy tắc bất khả phạm của tiên môn. Thứ nhất, bất kính với sư, bất tuân với tiên đạo. Thứ hai, tâm ma dâm dật, loạn luân sư đồ. Thứ ba, bại hoại làm mất mặt phái Hoa Đông, để tiên giới chê cười, để sư phụ người bị đàm tiếu. Với 3 cái sai này, người cảm thấy mình bị trục xuất có quá đáng hay không?

Tổ Linh nghe thấy hai chữ “trục xuất” thì cứng đờ người. Nàng không tin nổi mà ngược nhìn Phong Trạch

- Không... sư phụ... người đừng đuổi Linh nhi đi. Tất cả là do con ngu ngốc nghe lời xúi bẩy. Hương tỷ tỷ nói rằng nam nhân khi say luôn thành thật, bảo con lấy rượu quả ở hầm băng cho người uống. Con không hề biết... sẽ thành ra thế này... Linh nhi biết sai rồi, sư phụ, thái sư phụ, người đừng đuổi con đi!

Mặc cho Tổ Linh kêu oan, khóc lóc ra sao, sáng ngày hôm đó vẫn bị ném ra khỏi cổng Hoa Đông phái. Phong Trạch đứng nhìn từ đỉnh Kỳ Lâm, chỉ thấy cái bóng bé nhỏ lẻ loi dưới chân núi, chân chừ mãi không chịu đi. Hắn bắt đầu do dự, Linh nhi phải đi đâu bây giờ? Con bé không có nơi dung thân, tiên khí trong người thế nào cũng thu hút ma tộc đuổi giết, ra khỏi tiên môn khác nào tìm cái chết?

Nghĩ tới “chết”, Phong Trạch lại lạnh run người. Hai trăm năm, hơn hai trăm năm dài Linh nhi đã ở bên hắn, ngay cả các huynh đệ đồng môn cũng chưa ai gần gũi với hắn như thế... Linh nhi... Linh nhi... Thật ra hắn cần con bé cũng như con bé cần hắn vậy...

Trong lúc còn rối rắm, Phong Trạch đã vô thức nhảy từ đỉnh Kỳ Lâm xuống, cái bóng trắng thoát trần phiêu bồng rơi như chiếc lông, chậm chậm đáp xuống sườn núi. Phong Trạch nhìn Tổ Linh đã quyết định rời đi, chân chừ bước tới muốn giữ nàng lại nhưng rồi hắn không cử động, cứ vậy nhìn cô gái nhỏ từng chút một

khua khỏi tầm mắt. Nếu Phong Trạch can đảm hơn một chút, quyết tâm hơn một chút có lẽ mọi chuyện đã khác. Nếu Linh nhi kiên trì hơn một chút, do dự hơn một chút, mọi chuyện biết đâu cũng khác.

Nhưng trên đời này không có chữ NẾU.

Ngày hôm đó, Phong Trạch đã để Tổ Linh rời đi, rời khỏi Hoa Đông, cũng là rời khỏi cuộc đời hắn. Có lẽ những năm tháng bất tận sau này vị minh tôn cao quý của tiên giới sẽ dần dần hiểu ra thế nào là tiếc nuối, là ân hận...

Linh nhi, nàng vốn dĩ sinh ra để thuộc về Phong Trạch, là người hắn đợi gần hai nghìn năm. Nhưng rồi chính hắn buông tay để nàng rời đi.

Đi, đi...

Và con chim nhỏ sẽ không trở về tổ cũ...

34. Chương 34: Chế Sâm Minh Tôn

Chế Sâm nhìn nhìn vị sư đệ ngồi trước mặt, lập tức đoán ra hắn đang ôn chuyện xưa tích cũ nào đó. Hoàng Lâm Viện nằm ở hướng Tây, đón ánh nắng chiều đỏ ối hắt vào kẻ lá. Trên núi luôn có mây trắng lượn lờ, làm cho tiên cảnh thêm huyền ảo.

Phong Trạch tự mình hồi tỉnh, đưa ngón tay lau nhẹ khóa mắt ươn ướt. Tiên nhân sống quá dài, đầu óc không thể chứa hết quá khứ họ trải qua nhưng một số hồi ức thì mãi mãi không phai nhòa, một số người mãi mãi không quên được. Đối với Phong Trạch, Vân Ti Thiên là người con gái đầu tiên bước vào trái tim và sẽ là một biểu tượng vĩnh hằng vạn vạn năm, đến khi hắn chết vì tiên kiếp. Còn Tổ Linh là một vết thương mới chưa thể lành lặn, đang âm ỉ nhứt nhối và hoàn toàn không biết được nó sâu cỡ nào. Phong Trạch có bảy trăm năm thích nghi với sự ra đi của Vân Ti Thiên nhưng hắn chỉ có một trăm năm làm quen với nỗi cô đơn vắng Linh nhi. Rốt cuộc thì bên nào nặng hơn, bên nào đau đớn hơn?

Chế Sâm liếc nhìn sư đệ, tay nghịch ngợm chiếc quạt giấy. Nó chỉ là một cây quạt bình thường, vẽ mấy họa tiết hoa sen, viết một câu thơ khó hiểu:

“Mười năm gặp gỡ, vạn năm chờ

Mười năm tương tư, vạn năm nhớ

Kiếp phàm một mảnh, tựa giấc mơ

Kiếp tiên dài dằng, với bơ vơ...”

- A Trạch, tiên nhân có hai số kiếp phải tự mình vượt qua. Đó là tiên kiếp và tình kiếp. Chúng đều là điểm tử nhưng khác ở chỗ tiên kiếp có báo trước, càng lớn tuổi thì tiên kiếp càng nặng. Tình kiếp đến bất ngờ nhưng cả đời chỉ duy nhất một lần... Vân Ti Thiên không phải tình kiếp của đệ, bởi vì đệ đã vượt qua nó trong đau khổ nhưng bình an. Một khi con tim còn có thể yêu thương thì tình kiếp ấy vẫn chưa hề đến. Không ai đoán được nó sẽ rơi vào người nào, sẽ hạnh phúc mãi mãi hay tuyệt vọng mãi mãi. Tình kiếp chỉ có một nhưng những thứ tương tự nó thì có rất nhiều. Đệ đừng vội vàng, cũng đừng nôn nóng, cứ để mọi thứ tự nhiên đến, tự nhiên đi...

Chế Sâm vẽ mặt nghiêm túc hiếm thấy, hắn xòe chiếc quạt, nhìn ánh tà dương nhuộm hồng đóa sen tươi. Cặp mắt trong veo mang ý cười tĩnh lặng

- Ba nghìn năm trăm năm trước có lần ta xuống phàm giới, gặp được nhị công chúa của một vương triều mà bây giờ đã tàn lụi từ lâu. Nàng bị một cây tâm gửi thành tinh bám theo hút dần nguyên khí. Ta đã cứu nàng một mạng, nàng trả ơn bằng mười năm. Mười năm với phàm nhân cũng khá dài nhưng với tiên nhân chúng ta... nó còn ngắn hơn một giấc ngủ trưa! Ta từng nghĩ sẽ phải đến Hoa Sơn trộm tiên quả kéo dài tuổi thọ cho công chúa nhưng rồi chính nàng lại từ chối tấm lòng này. Nàng không có tiên duyên và cũng không cầu mong có được nó. Ta đã đuổi theo người ấy đến nay là một trăm năm mươi mốt kiếp, hiện tại nàng vẫn còn ở Minh giới chờ đầu thai kiếp thứ một trăm năm mươi hai. Đệ nói xem, rốt cuộc thì ông trời trên người có quá đáng không? Chuyển kiếp luân hồi, nàng mãi mãi là một công chúa nhưng cũng mãi

mãi không thọ quá ba mươi, mãi mãi không đi tu hành và sẽ mãi mãi không làm tiên nhân... Ta nghĩ cả đời mình sẽ phải đi theo một linh hồn hết kiếp này qua kiếp khác. Là tiên thì có gì sung sướng, chúng ta luôn bị những quy tắc ràng buộc, đâu phải thần thông quảng đại muốn làm gì thì làm! Ta chỉ có thể lén lút nhìn nàng từ phía xa, sợ tiên khí của mình gây rối loạn phạm mệnh. Ta không dám thao túng thiên cơ, tất cả những gì có thể làm chính là giữ cho nàng cái tên ban đầu bởi vì ta sợ rằng có một ngày bản thân sẽ không thể nhớ nổi lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, càng không biết dùng danh xưng gì để gọi một thứ biểu tượng trong lòng. A Trạch, như thế này mới chính là “tình kiếp”, bởi vì Chế Sâm ta muốn dõi theo cô ấy mà niệm “Toàn Tâm chú” lên nguyên hồn. Dù nàng có thất lạc ở cõi u linh nào ta cũng sẽ tìm được và một khi ta phản bội với tình yêu này ta sẽ theo nó mà biến mất. Còn yêu thì còn sống, hết yêu thì chết đi. Tình kiếp phải là như vậy!

Phong Trạch kinh ngạc nhìn sư huynh, rồi lại vô thức nhìn xuống chiếc quạt giấy trên tay hắn. Thì ra là thế, cây quạt ấy chắc chắn là của cô gái kia. Vật tùy thân chưa bao giờ rời khỏi hắn. Phong Trạch suýt quên mất sư huynh từng là người ân cần dịu dàng, thậm chí còn dạy dỗ hắn nhiều hơn Âm sư phụ. Chế Sâm trước nay luôn mang bộ dạng nhàn nhã, không cầu không tham, không tiến không thủ. Chế Sâm là đại đồ đệ của Âm Ti Thích, vốn là học trò đặc ý nhất khi Phong Trạch chưa nhập tiên. Hoa Đông là giáo phái tồn tại từ thời man sơ, khi Sa Hà đế quân vừa mở ra tiên giới. Tám môn giáo còn lại đều là hậu thế và chi nhánh mà thôi. Sẽ không có gì khó hiểu nếu Chế Sâm minh tôn của Hoa Đông có đạo hạnh cao thâm hơn cả Thánh tôn đứng đầu các phái. Theo dòng thời gian, những vị sư đệ sư muội cùng thời của hắn đều biến mất, Phong Trạch và Ngũ Nguyệt chẳng qua là thế hệ mới nhất mãi về sau. Phong Trạch chưa bao giờ hỏi tuổi tác của Chế Sâm nhưng nếu gọi hắn một tiếng “thái tổ” không chừng vẫn chính xác!

Có lẽ vì bộ dáng trẻ trung và tính cách tùy tiện của sư huynh khiến Phong Trạch quên mất bối phận cách biệt giữa họ, luôn cho rằng ba huynh đệ tử muội đều đồng một dạng. Nghĩ tới đây, Phong Trạch không khỏi cười xấu hổ

- Sư huynh, đệ chợt nhớ ra mình chẳng là gì so với đạo hạnh vạn năm của huynh. Xem ra còn rất nhiều việc ta phải từ từ tìm huynh thỉnh giáo...

Chế Sâm phá ra cười, lắc đầu xua tay

- Ấy ấy, thỉnh với giáo gì đó thì tìm sư phụ đi! Ta đây không có năng khiếu giảng đạo lý với người khác, muốn theo ta làm chuyện mờ ám thì có thể nhưng làm chuyện quang minh chính đại thì hơi khó... Haizz... đệ cũng không cần phân biệt rạch ròi bối phận làm gì, ta mặt dù là một lão già nhưng tâm luôn trẻ, dù có sống thêm mấy vạn năm nữa cũng không tình nguyện từ bỏ dung mạo này đâu, cứ trẻ trung thế này để hành sự, nếu không lại bị mang tiếng là “lão già mà không nên nét”!

Phong Trạch cúi đầu cười xòa, sư huynh lại thế rồi!

Trong lúc hai huynh đệ đang lời qua tiếng lại bông đùa nhau, một tiểu đệ tử từ đâu hốt hải chạy tới, vừa thở vừa gấp gấp thưa:

- Nhị... nhị vị minh tôn! Thiên tôn triệu hai vị đến chính điện gấp, Song Nguyệt phái gửi thư khẩn, nói là có ma tộc đánh vào núi Minh Nguyệt, kêu gọi các tiên phái nhanh chóng đến hỗ trợ!

Chế Sâm và Phong Trạch đồng loạt đứng bật dậy, không nói không rằng triệu pháp bảo vội vã bay đi. Ma tộc dám tấn công lên tiên giới! Từ khi Ma Vương bị phong ấn, tình huống này chưa từng xảy ra. Rốt cuộc là có nguyên do gì?

Phong Trạch đứng trên Ngự Lôi, hai mắt dần nhắm lại.

Ma tộc, giới lăm, kiếm của ta lâu ngày chưa vấy máu rồi!

35. Chương 35: Tiên Giới, Ma Tộc Đều Đổ Về Minh Nguyệt

Tại thành Mạo Dương, nước Lộ.

Nhóm bốn người Tổ Linh hoàn thành công việc tiên môn giao phó, chuẩn bị trở về Hoa Đông nghiệm thu nhiệm vụ. Trương Chí Thanh và Hàm Dương đi trước, Tống Thanh Vân nắm tay Tổ Linh theo sau. Ba người bọn họ thường len lén quan sát tiểu sư muội. Từ khi rời khỏi Ô Vân lão tiên, Tổ Linh giữ khư khư con dao nhỏ mà nàng đã tổn hết nước miếng mới xin lại được. Con dao này có rất nhiều kỷ niệm, là món quà sinh nhật mười hai tuổi của Bảo nhi, cũng là con dao thẳng bé kể lên cổ quyết chết chỉ vì muốn ở lại bên cạnh sư phụ. Một món đồ ý nghĩa như vậy tại sao Bảo nhi lại vứt bỏ?

Tổ Linh vừa nghĩ vừa vờ ve cán dao trơn bóng, đây rõ ràng là dấu vết của nhiều năm sử dụng, mồ hôi tay làm cho nó bóng vậy và sờn mòn như thế. Lại nhớ tới lời nói của Ô Vân, Bảo nhi có quan hệ gì với Dung thánh tôn của Song Nguyệt phái? Nghĩ tới đây, nàng buột miệng hỏi:

- Sư huynh sư tỷ, mọi người có biết gì về Dung bà bà không?

Hai tiếng “bà bà” này trong tiên môn thường ám chỉ 2 người. Thứ nhất là Gia Lăng, thứ hai là Dung Quý An. Họ là hai tiên nữ lão luyện nhất, cao thâm nhất trong tiên giới. Bởi vì Kim Tinh và Hoa Đông có quan hệ thân thiết nên các đệ tử biết rất nhiều chuyện liên quan tới Gia Lăng bà bà. Còn vị Dung Quý An ở Minh Nguyệt xa xôi kia thì chỉ nghe nói chứ không ai chú ý tìm hiểu. Tống Thanh Vân và Hàm Dương im lặng lắc đầu, chỉ có Chí Thanh ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Ta từng nghe sư phụ và sư thúc nói chuyện với nhau, có biết một chút về Dung bà bà. Nếu so về tuổi tác, bà ấy chính là bậc tiền bối nhất nhì trong tiên giới, sư tổ của chúng ta còn phải gọi bà ấy một tiếng Dung tỷ. Dung bà bà xuất thân là đồ đệ của Bách Độc phái, sau khi Thần giới sụp đổ một thời gian, Bách Độc phái vì mâu thuẫn nội bộ và ngoại thù quá nhiều mà giải thể. Dung bà bà có quan hệ khá tốt với mấy vị trưởng lão phái Minh Nguyệt nên mới được họ dung nạp. Sau này bà ấy tu hành tới cảnh giới rất cao, dần dần thăng tiến rồi trở thành đồng thánh tôn với Triệu Cảnh tiên cô thời ấy. Minh Nguyệt phái là giáo phái duy nhất có cùng lúc hai vị Thánh tôn, đổi tên thành Song Nguyệt. Về sau Triệu Thánh tôn gặp tiên kiếp qua đời, Dung bà bà lãnh đạo Song Nguyệt năm nghìn đệ tử cho tới ngày nay...

Tống Thanh Vân nghe xong cảm khái:

- Vĩ đại thật, bà ấy sống từ thời Thần giới, như vậy ngang hàng với Thái Hành lão quân rồi!

Chí Thanh gật đầu:

- Bây giờ ngẫm lại chỉ có Dung bà bà có tư cách so sánh với Thái Hành lão quân. Sống lâu như thế chắc chắn tiên kiếp phải khủng khiếp lắm, bà ấy vẫn bình an vượt qua, thật là đáng nể! Nói không chừng Dung bà bà sẽ là tiên nhân đầu tiên tu đến Thần kiếp!

Hàm Dương xuất xoa hăm mộ:

- Chắc chắc... lợi hại quá, tới đời nào mình mới đạt đến cảnh giới ấy đây???

Tổ Linh lại bình lặng lắng nghe, không phát biểu ý kiến. Thì ra trong tiên môn còn có một người vĩ đại như vậy mà nàng không hay biết. Nhưng Bảo nhi quan tâm tới bà ta làm gì? Rốt cuộc thì hẳn đang lê lét ở phương nào không chịu trở về vậy?

Đúng lúc đó, Tổ Linh va vào lưng của Trương sư huynh. Nàng giật mình lùi lại một bước, ngẩng đầu nhìn, phát hiện Chí Thanh đột nhiên dừng chân, mắt dõi về một góc trời phía Nam. Tổ Linh cũng tò mò nhìn theo. Bốn người ngơ ngẩn tìm kiếm thứ gì đó chưa rõ hình dạng.

Thanh Vân mở to mắt, nhìn thật ngốc, nàng lẩm bẩm hỏi Hàm Dương

- Huynh nhìn cái gì thế?

Hàm Dương cũng mở to mắt hỏi lại Thanh Vân

- Huynh không biết, muội nhìn cái gì?

Tổ Linh buồn cười cũng tham gia một câu:

- Rốt cuộc mọi người nhìn cái gì?

Ba kẻ ngổ ngợ ngạc nhiên hỏi nhau, sau đó không hẹn mà nhìn Trương Chí Thanh. Trong nhóm chỉ có huynh ấy nhập tiên sớm nhất, dĩ nhiên hiểu biết cao hơn một bậc. Chí Thanh không thèm quay đầu, chỉ khẽ nói một câu

- Mở tiên nhân.

Ừ nhỉ! Không phải bọn họ đều là tiên đã đắc đạo sao? Có tiên nhân mà không biết dùng! Ba người lập tức mở đôi mắt thứ hai. Thế giới này tồn tại nhiều sự vật mà phải dùng thị giác khác nhau mới nhìn ra. Ví dụ như tiên nhân sẽ trông thấy một số tiên vật mà mắt phàm nhân không thể thấy. Thần nhân còn lợi hại hơn, nó sẽ phát hiện những Thần vật giấu mình mà tiên nhân không đủ sức quan sát!

Sau khi mở tiên nhân, ba người lập tức nhận ra vấn đề. Phía trên kia bầu trời có một vật thể quái lạ. Nhìn xa xa hình như là một tấm lụa đỏ. Nó di chuyển nhanh dần về hướng này, phát ra kim quang chói sáng như mặt trời thứ hai. Một tấm lụa rực rỡ trên nền hoàng hôn đỏ ối, cảnh tượng mới ly kỳ làm sao!

- Nó... là cái gì vậy?

Hàm Dương ngạc nhiên hỏi. Trương Chí Thanh nhíu mày, ngập ngừng bảo:

- Có lẽ là một thông điệp. Rất lâu rồi không có tiên môn nào sử dụng phương thức báo động này. Ta nhớ sư phụ từng nói: “Nhiều điều tỏa ánh kim sa. Thập phần nguy cấp, tiên gia mau vào!” Đó chính là tín hiệu khẩn, chắc chắn tiên phái nào đó đã xảy ra chuyện!

Tổng Thanh Vân hốt hoảng nhìn về hướng Nam

- Vậy... vậy... bên đó có chuyện gì chứ? Theo hướng bay của nó thì có thể là xuất phát ở Ngũ Lục, Vân Sơn hoặc là... là Song Nguyệt phái!

Đầu Tổ Linh ong một tiếng, bị hai chữ Song Nguyệt đánh tỉnh. Lạy trời, xin đừng liên quan gì tới Tổ Minh Bảo của nàng!

.

.

Cùng lúc đó, tại cánh cổng ma giới cách núi Minh Nguyệt 20 dặm.

- Một, hai, ba... đấy! Ba, hai, một... đấy!

Từng tốp binh lính ôm theo cây gỗ to, lấy đà đập phá cánh cổng kiên cố của Ma giới, tựa như một trận chiến công thành hoành tráng. Từng nhóm lao tới rồi nhóm khác tiếp nối xông pha, kịch liệt, dữ dội, tiếng đánh huỳnh huỳnh vang dội đất trời. Kết quả là... Ma môn vẫn trơ trơ, không nhún nhích dù một phân!

Con trâu tinh là tướng chỉ huy. Nó cầm cờ hiệu, đứng trên mõm đá hùng dũng đếm một hai ba, khí thế ngút trời.

- Một, hai, ba ĐẤY!!!!... Ừa? Sao không đấy?

Con trâu phát hiện không có toán binh nào lao tới dù hiệu lệnh đã phát ra. Nó nghi ngờ quay đầu nhìn lại. Dưới đất là hàng vạn binh sĩ kẻ nằm người ngồi. Bọn ma đầu chó lè lưỡi đỏ thở khè khè. Vài con hồ ly ôm lấy trụ gỗ, mệt tới mức không ngẩng đầu lên nổi. Cả một chiến trường la liệt xác sống, nằm vật ra, chưa đánh đã bại!

- Quân!!! Nghiêm!!! Chúng mày làm trò gì vậy hả???

Tướng trâu tức tối chống nạnh dậm chân. Bọn tiểu tốt gơ hai tay đầu hàng, ai oán than với sĩ quan chỉ huy:

- Thưa ngài... chúng con mệt lịm ruột rồi. Gọi cha chúng con lên phá tiếp chứ bây giờ không bò dậy nổi!!!

- Một lũ ăn hại!!!

Con trâu hét ầm lên, nó lo sợ nhìn về chỗ Thừa tướng Xuy Y. Ngài vẫn ngạo nghễ ngự trên ếch khổng lồ. Ếch ta dường như xem chán cảnh này, miệng kêu ồ ồ tiện thể thổi ra mấy cái bong bóng nước. Nét mặt Xuy Y rất kém, chực chờ một cơn tức giận. Ai có thể nói cho lão biết ma cổng phải mở làm sao? Trước giờ toàn là cầm đao lao ra chiến trường, lão nào có quan tâm xem người ta dùng cái gì để ma môn vâng lệnh. Chiến tranh xảy ra, dĩ nhiên là cổng mở sẵn, lão chỉ việc chạy ra ngoài mà thôi! Không ngờ đời lão lại có ngày này. Một vị tướng mà tên gọi đủ làm kẻ địch sợ phát khiếp lại hoàn toàn đầu hàng với một cái cổng!

Con rết Cạc Và luôn theo sát Thừa tướng, lúc này nó đang hí hục đào đào, đất đá theo mấy cái chân văng ra tứ tung. Xuy Y tưởng rằng thuộc hạ có sáng kiến liền to giọng hỏi:

- Cạc Và, mày đang làm cái gì?

Con rết ngẩng đầu lên, đôi mắt long lanh tỏa ra hào quang của sự trung thành:

- Tâu... con đang đào cái hố để ngài mất mặt quá thì chui xuống ạ!

Hắn vừa dứt lời lập tức một trận lốc đầu lâu từ đâu bay tới, chôn vùi hắn bên dưới núi xương. Trong lúc cơn thịnh nộ của Xuy Y sắp trào ra, A Nết từ xa vác theo con rùa nhảy tới.

- A Nết có mặt!

Xuy Y tức giận quát con thỏ xám

- Giờ này mày mới tới, sao không ở nhà ngủ luôn đi!

A Nết ủy khuất đưa chân vuốt vuốt đôi tai dài, lòng thầm nghĩ “Sớm biết ngài cho phép thì mình đã chui vào chỗ rồi, hơi đâu chạy ra đây làm gì...”

Tuy bụng nghĩ một đằng nhưng miệng nó nói một ngã:

- Thừa ngài, bởi vì con rùa của con nó bò nhanh hơn con sên một chút, hại con phải vác nó nhảy tới đây. Theo như lô- gích toán học thì vận tốc và khối lượng chuyên chở tỉ lệ nghịch ạ!

Xuy Y không quan tâm cái gì mà vận tốc với tỉ lệ. Ngài đang nổi nóng, phải tìm chỗ nào đó trút giận. Xuy Y nhìn lũ tôm tép chết tiệt đang la lếch không chịu làm việc, quát một tiếng long trời:

- Tụi bây đứng dậy hết! Phá cổng cho ta!!!

Lính quèn đáng thương vẫn chưa nghỉ ngơi đủ, bị Thừa tướng quát cũng phải lão đảo ngồi dậy, bắt đầu hí hục ôm trụ gỗ, một hai ba công thành! Tốp này rồi tốp khác xiểng xiểng xông tới, hiệu quả hoàn toàn bằng 0.

A Nết ngơ ngác quan sát tình hình, không đành lòng được mà nhe răng cửa la một tiếng:

- Hey, mọi người!

- Nè, các bạn!

- Ê, không nghe tui nói hả?

Mặc dù nó cảm thấy mình la rất lớn nhưng đối với toàn cục mấy vạn quân tướng, âm thanh ấy... cũng na ná như tiếng kiến kêu. Thở ta tức giận, vận dụng chút ma thuật ít ỏi nó tu luyện được, biến cái đầu thổi to gấp một trăm lần, phình ra như quả khí cầu, mồm mở toan toát hết một tiếng:

- DỪNG LẠI!!!

Lần này thì có hiệu quả. Mọi người chậm chậm ngừng động tác, ngơ ngác quay đầu nhìn con thỏ. A Nết cúi kính khịt mũi, hai tay mò mẫm bộ lông xám xù xì, lát sau kéo ra một vật bé tí teo

- Tôi có chìa khóa cổng nè!!!

Không ai đáp lại, hàng vạn binh im phăng phắc, sau đó thì...

- TRỜI OI!!!!

Mọi người đồng loạt ngã vật ra. Họ cảm thấy kiếp trước chắc chắn đã mắc nợ con thỏ này!

(Hoa Ban: nói một chút về tiên nhân – thần nhân. Những loại thị giác này cũng tương tự như sự nhận thức hình ảnh qua các chiều không gian. Chúng ta sống trong chiều 3D, xem tivi trong chiều 2D. Theo như các nhà khoa học, thế giới này còn có rất nhiều chiều khác tồn tại song song nhưng con người ko nhận thức dc. Môn khoa học này cũng giống như khoa học vũ trụ, tìm kiếm sự sống ngoài trái đất. Khái niệm về các thứ “nhân” được mình xây dựng và liên tưởng dựa theo nguyên tắc vật lý này!)

36. Chương 36: Uống Trà Nói Chuyện Với Thái Hành

Núi Hoa Sơn là một khối đá thẳng dài, cheo leo với sườn thẳng đứng. Đi lên núi, con đường duy nhất chính là ngự pháp bảo. Thiên Thị với tiên kiếm Đa Lục tỏa ánh xanh kì diệu và Gia Lăng với dải lụa trắng phiêu bồng. Hai người song song đáp xuống đỉnh Hoa Sơn. Thiên Thị gia gia vẫn bộ tóc trắng và khuôn mặt già nua nhưng hồng hào. Đôi mắt ông lấp lánh không hề bị tuổi tác che đi ánh thanh xuân. Gia Lăng bà bà quái lạ thay chính là một nữ nhân chừng ba mươi tuổi, mặn mà nhan sắc, xinh đẹp giống hoa mẫu đơn đã nở rộ hết cánh.

Thật ra trong hàng ngũ trưởng lão tiên môn, không tiên nữ nào nguyện để mình tóc bạc da mồi, đặc điểm của phái đẹp chính là yêu thích tuổi trẻ. Ví dụ như Gia Lăng bà bà đây, vốn dĩ đắc đạo năm 25 tuổi, hình dáng thực là một thiếu nữ môi hồng da trắng, nõn nà như búp sen, gương mặt lộ sự non nớt thơ ngây. Chính vì lẽ đó mà bà không thể chịu nổi khi trông thấy chúng đệ tử bề ngoài già dặn hơn mình khúm núm khom lưng. Gia Lăng không thích làm bà lão, vì vậy bà chọn hình dáng của thiếu phụ khoảng ba mươi, vừa đủ chính chắn, vừa không quá già.

Lúc này đây, một ông lão và một thiếu phụ đang ngẩng đầu trông lên tám biển sơn cũ “Hoa Sơn trang” đặt xiên xẹo bên trên hai cây gỗ mục nát. Gia Lăng tiến một bước, giơ tay gạt cái chông nho nhỏ bên dưới tám biển. Cứ ngỡ sẽ nghe được tiếng leng keng, ai dè cái chuông kia lại cất giọng gào thét:

- Thái Thái! Có khách, có khách, ông lăn ra đây nhanh lên!!!

Gia Lăng không tỏ vẻ gì, khuôn mặt xinh đẹp điềm nhiên trầm tĩnh. Thiên Thị gãi móng cổ nén cười. Thái Hành lão quân vẫn để cái chuông ồn ào này trông nhà, thật không biết đây là lòng hiếu khách hay là cố ý muốn đuổi khách nữa!

- Thái Thái! Đi đâu mà chưa chịu chường mặt ra? Đi nhà xí thì nhớ dội nước cho sạch, rửa tay cho kĩ mới tiếp khách nhé!!!

Lần này Thiên Thị không khách khí phá ra cười. Gia Lăng liếc mắt cảnh cáo nhìn ông một cái, lão già lập tức chấp tay ra sau lưng, ung dung vuốt râu, rất có dáng vẻ trưởng bối. Không để cái chuông la thêm một câu kinh thiên động địa nào nữa, Thái Hành đã chậm chậm đi ra đến cửa. Vị tiên nhân được xưng tụng là “lão quân” này thật ra rất rất trẻ, ngoại trừ mái tóc bạc kim bả sinh thì bề ngoài không khác gì thanh niên mười mấy đôi mươi. Tiên gia sống trăm vạn năm với dung mạo thế này thì không có gì lạ nhưng không hiểu sao hai người Gia Lăng và Thiên Thị đều sững sốt không nói nên lời. Thiên Thị nghi ngờ hỏi một câu:

- Thái Hành lão quân?

Thái Hành có chút xấu hổ gật gật đầu

- Là ta! Mời hai vị vào nhà...

Hắn vung nhẹ tay, cái kết giới vô hình mà chết người giăng ở xung quanh lặng lẽ biến mất. Thiên Thị nhìn Gia Lăng, có chút bất an đi vào trước. Thái Hành sống rất giản dị. Một ngôi nhà gỗ vắng vẻ, một cái bàn, đôi ba cái ghế, một chiếc giường đơn và một khu vườn hoa bỉ ngạn rực rỡ bên ngoài cửa sổ. Ngọc nữ Tú Thanh là người duy nhất sống cùng ngài, cô bé nhanh nhẹn và ngoan ngoãn, vốn là một con chuột bạch được lão quân cứu mạng rồi cho theo hầu hạ. Tú Thanh đem ấm trà ngon rót đầy vào ba cái tách, không ngẩng mặt nhìn ai rồi tiếp tục cúi đầu lui ra ngoài.

Gia Lăng và Thiên Thị không rời mắt khỏi Thái Hành lão quân. Họ tự hỏi có chuyện gì xảy ra.

- Được rồi, hai vị đừng nhìn nữa, uống chút trà đi. Ta biết hai người đến đây chắc chắn có điều muốn hỏi!

Gia Lăng nhấp một khụm trà thơm, thận trọng nói một câu

- Lão quân vẫn khỏe chứ ạ?

Thái Hành nhẹ cười

- Hai vị nhìn thấy cả rồi, ta rất không khỏe, ngay cả nguyên hình cũng bị lộ ra!

Quả nhiên như vậy! Thái Hành lão quân từ lâu đã mang dáng vẻ già cỗi giống như Thiên Thị. Một khi họ muốn sửa sang lại bề ngoài của mình thì nó sẽ trở thành lớp vỏ bọc không thay đổi, trừ khi người đó bị trọng thương, bị mất tiên lực hoặc phải tu luyện loại pháp thuật nào đó đòi hỏi dùng nguyên hình. Vậy chuyện gì có thể khiến một Thái Hành đạo hạnh cao thâm nhất lực giới phải hiện nguyên thân trợ trụ thể này?

Gia Lăng bà bà từ đầu đã có cảm giác bất an, nòng mở tiên nhân soi xét Thái Hành, một lúc liền phát hiện vấn đề

- Ngài... ngài sao lại có...

Thái Hành bối rối điểm ngón tay lên trán, sự bất thường nhanh chóng biến mất

- Không sao, nó sẽ không phát ra, chỉ trừ lúc tiên khí của ta suy yếu quá mức!

Gia Lăng sửng sốt, có chút hồ đồ hỏi

- Không phát ra? Ma khí thể nào lại phát ra? Tại sao nó lại ở trong nội đan của ngài?

Thái Hành đã tưởng tượng rất nhiều về cái ngày bị người ta hỏi câu này: Vì sao hắn có Ma lực? Thái Hành cũng đã chuẩn bị một trăm linh một lý do. Nói là hắn bị nhiễm từ trận đánh thiên cổ nào đó với Ma giới hoặc là hắn tu luyện loại pháp thuật cao siêu đến mức tẩu hỏa nhập ma... Có rất nhiều cách lý giải nhưng bây giờ đột nhiên hắn cảm thấy không cần nói dối. Ba mươi vạn năm rồi, cuối cùng thì hắn đã có thể nhìn thẳng vào sự thật, đối đầu vào con ma luôn ám ảnh mình, đối mặt với mọi chuyện sắp xảy tới trong tương lai...

Thái Hành vân vê một lọn tóc, nhìn ra vườn bĩ ngạn rực rỡ dưới nắng chiều

- Tại sao không thể có? Ta sinh ra đã mang sức mạnh nguyên thủy của Ma lực, chỉ là ta chọn tiên đạo bỏ qua nó mà thôi. Tiên và ma... như nhau cả! Ta chưa từng hối hận vì đã nhập tiên cũng như không còn xấu hổ vì mình là ma...

Gia Lăng quá đổi kinh hoàng khi nghe những lời này nhưng Thiên Thị thì trầm ngâm lạ kì. Ông xoa xoa tách trà, cái trán nhăn nheo càng thêm nhúm lại. Thái Hành vô cùng dung dung hỏi:

- Thiên nhi! Chắc người cũng đoán ra phần nào...

Dám gọi Thiên Thị hai chữ “Thiên nhi” này, khắp lực giới âu cũng chỉ có Thái Hành lão quân. Nếu phải xem xét kĩ bối phận của họ thì Thiên Thị phải gọi Thái Hành một tiếng Tổ sư thúc. Lão là đồ đệ thế hệ thứ ba của Sa Hà đế quân trong khi Thái Hành là đệ tử chân truyền. Ngày Thiên Thị bước vào tiên môn, Thái Hành đã là một biểu tượng uy vũ của Tiên giới.

Thiên Thị tự nhiên có cảm giác bé nhỏ trước vị lão quân khó đoán này. Ông thận trọng nói lên suy nghĩ của mình:

- Tiểu bối từng có một lần nói chuyện với Ô Vân tiên nhân. Khi nhắc tới ngài, Ô lão có chút biểu hiện kì quái. Ngài có nói với ta về một loại nghi thức gọi là “Lời chúc phúc”. Thần giới sẽ thực hiện nghi thức này với hậu duệ mà họ công nhận. Lời chúc phúc là một hình thức san sẻ Thần lực, đem tới nền tảng vững chắc để Thần linh vượt qua kiếp số của mình. Chính vì vậy mà hầu hết bán Thần không thể sống tới Thần kiếp thứ 9 bởi vì họ sinh ra là một quái thai, Thần phụ hoặc Thần mẫu không hề công nhận con cái của mình. Bán Thần chỉ có cách tự lực tự cường. Cho tới nay duy nhất ngài và Ma vương là còn sống sót. Như vậy... chắc hẳn thân phụ hay thân mẫu của ngài đã ban cho ngài “Lời chúc phúc” mà người có thể làm điều đó chỉ có một!

Thiên Thị dừng lại, quan sát nét mặt Thái Hành, thấy ngài không có tức giận mới can đảm nói hết:

- Người đó... là Ma Thần!

Thái Hành khẽ cười, gật gật đầu xem như xác nhận. Thiên Thị vẫn tỉnh tể như ngày nào!

Trái ngược với thái độ hòa hoãn của hai nam nhân chính là bộ mặt kinh hoàng của Gia Lăng bà bà. Là người từng trải qua cuộc chiến chống lại Ma Vương bà rất hiểu cái gọi là “Thần lực” kinh khủng đến dường nào. Thần lực đi đôi với Ma lực chính là điều đáng sợ nhất trên đời này! Không thể nào tin được hai vị bán thần duy nhất sót lại đều là hậu duệ của con ác quỷ khủng khiếp nhất lục giới. Ai cũng biết Ma Thần là vị thần đối nghịch với chính nguồn gốc của mình.

Theo một số truyền thuyết cổ xưa thì Ma Thần và Thiên quân đều do Thần Mẫu thụ thai. Thuở Bàn Cổ khai thiên lập địa, Yêu giới chính là bộ phận tác quái ghê gớm nhất, chèn ép các giới còn lại. Hai đứa con của Thần Mẫu mang mệnh anh hùng, sau mấy vạn năm mới thuận phục được Chúa Yêu. Hắn bị nhốt vào một cái lồng thép vàng rồi bị lửa Hỏa Diệm thiêu chín chín tám mươi một năm mới tan biến. Lồng thép ấy chỉ có hai anh em Thiên quân mới biết câu mật chú hóa giải.

Sau khi Yêu giới bị chinh đốn, Cửu Trùng Thiên được lập ra, là nơi dung thân cho Thần giới và là ngôi vị chí tôn của lục giới. Người anh làm Thiên quân giành lấy những công trạng vốn do hai anh em lập được. Người em bất mãn với sự ích kỷ của anh trai liền rời Cửu Trùng Thiên, không thèm làm Chiến thần để quân do Thiên quân phong mà tự mình làm vua một cõi, lập ra Ma giới. Yêu giới thảm bại trong tay Thần giới, mang lòng thù hận cũng quy hàng nhập vào con dân của Ma Thần. Kể từ đó họ luôn luôn đối chọi nhau.

Thần giới đầy rẫy quy tắc hà khắc, Ma giới hoàn toàn vô phép vô thiên. Thiên quân không công nhận bán thần là con cháu của mình, Ma thần lại xem trọng tất cả bọn họ. Thiên quân cho rằng bán thần là sự tồn tại sai lầm, không xứng được ban “lời chúc phúc”, Ma thần thì sẵn sàng thực hiện nghi thức này cho các con của ngài.

Đây gọi là nhân quả.

Rốt cuộc thì chỉ có hậu duệ của Ma Thần sống nổi qua các số kiếp, huyết mạch duy trì tới ngày nay.

Đây rốt cuộc là phúc hay là họa? Là phúc thì không phải họa, là họa thì không tránh được.

Gia Lăng nghĩ tới đây mới ép buộc mình bình tĩnh lại. Bà vẫn nhớ như in những gì Thái Hành lão quân đã làm cho Tiên môn. Không có ngài, Tiên giới không hưng thịnh như bây giờ!

Thái Hành thu hết biểu cảm của Gia Lăng vào mắt, hắn chỉ ung dung nói:

- Gia Lăng tiên tử, ngươi không cần phải hoảng như thế, nếu ta muốn gây khó tiên giới thì đã không chờ tới hôm nay. Gần đây ta đã nghĩ thông một số việc. Họ nội của ta – những vị Thần xét cho cùng là những kẻ uy quyền nhưng ích kỷ. Họ không công nhận bán thần với lý do “tạp chủng” hay “dơ bẩn” đều là nguy hiểm. Thực chất họ sợ hãi phải cưu mang những sinh linh yếu đuối hơn mình. Thần kiếp của bán thần thai không nặng hơn nguyên thần là bao nhưng sức chịu đựng của bán thần chỉ bằng phân nửa nguyên thần. Muốn những đứa trẻ bán thần sống sót tới khi trưởng thành, “lời chúc phúc” phải mang nhiều sức mạnh hơn trong khi nó lại là hình thức “san sẻ quyền lực”. Họ không muốn chia chút dù là với con cái ruột thịt. Vào thời thần giới, nguyên thần sinh ra không nhiều nhưng bán thần thì lại rất nhiều. Các vị thần dựa vào khe hở mà Thần tắc tạo nên, thay vì tìm kiếm lạc thú từ đồng loại rồi miễn cưỡng chia chút sức mạnh cho hậu thế, họ thả tìm kiếm phạm nhân hoặc tiên nhân. Thỏa mãn nhu cầu về thể xác mà không phải chịu trách nhiệm trước sự ra đời của hàng loạt sinh linh đáng thương... Thần giới vốn đã thối nát từ rất lâu rồi!

Lần đầu nghe một người vạch trần mặt trái tệ hại của sự thật, Gia Lăng và Thiên Thị không khỏi bị sốc. Thần giới- Thần lực, nó vốn là niềm khao khát, là biểu tượng thờ phụng của Tiên môn. Hôm nay lại bị chính miệng hậu duệ của mình phê phán, giống như đem thần tượng cao quý đốn ngã, bôi tro trét trấu!

Thái Hành uống một chút trà, lại không ngừng nói tiếp:

- Mà phụ thân ta – Ma Thần trở trêu thay là người duy nhất thấu hiểu mọi thứ! Gần đây ta chợt nhớ ra nhiều chuyện cũ mà đã quên mất từ ba mươi vạn năm trước. Khi còn bé, ta không được yêu chiều nhưng phụ thân không bạc đãi ta, đối xử lạnh lùng nhưng bao dung, nghiêm nghị nhưng không bức ép. Có một lần duy nhất ngài đưa ta ra khỏi Ma giới, nhìn mặt trời mọc. Hôm đó ta gặp được một vị thần có mái tóc xanh lục, ăn vận giống như quần rồng trên người. Phụ thân gọi ông là...

Thái Hành tự nhiên mỉm cười, ngừng lại chốc lát nhìn ra vườn bỉ ngạn ngoài cửa sổ

- Đêm trước ta mơ thấy giấc mơ đó, lúc này mới biết phụ thân gọi ngài là Sa Hà, chính là vị thần cai quản sông Sa tiên cảnh và cũng là... sư phụ sau này của ta! Ngày đó ta quá bé không nhớ nổi nhiều chuyện. Bây giờ mới hiểu vì sao sư phụ không tra hỏi nguồn gốc, dễ dàng nhận ta làm đồ đệ. Thật ra người tạo thành Tiên giới có lẽ là Ma Thần đứng sau giết dây! Ta nhớ trong cuộc gặp gỡ, phụ thân đã kéo ta ra phía trước để Sa Hà để quân nhìn mặt. Ngài nói “Ông xem đi! Đây là Thái Thái, con trai của ta, một nửa dòng máu phàm nhân chảy trong người nó nhưng ta cam đoan nó sẽ sống hiên ngang hơn bất cứ nguyên thần nào trên đời này! Bởi vì ta cho nó lời chúc phúc tuyệt vời nhất, Thần lực bảo vệ nó, Ma lực yểm trợ nó... thằng bé sẽ không thể chết!”

Thái Hành ngậm ngùi kể lại câu chuyện cũ, thấy khoe mắt mình cũng bắt đầu ướm

- Ta nghĩ phụ thân mới chính là một vị thần thực thụ. Ta không còn hận ông vì đã nhẫn tâm giết mẫu thân, cũng không hận ông vì đã ra tay đánh ta một chưởng... ta không còn bất cứ lòng oán thù nào... bởi vì... ngài đã làm được một điều mà tất cả Thần linh đều chưa làm được: công nhận một đứa con bán thể, chia sẻ tình thương cho nó và trao cho nó một cuộc đời toàn vẹn!

Thái Hành lau khoe mắt, nở nụ cười

- Dù Tiên môn suy nghĩ thế nào, ta cũng muốn nói với các người, ta tự hào vì mình là Nhị hoàng tử của Ma giới, là con trai thứ hai của Ma thần.

Thiên Thị và Gia Lăng trầm lặng nghe hết câu chuyện. Họ dường như cũng bị cảm động lay. Ai mà ngờ được phía sau một kẻ tội đồ bị người người căm ghét như Ma thần lại có một bộ mặt thế này. Có lẽ tiên môn phải suy ngẫm lại, phải nhìn về lịch sử sai lầm mà họ được dạy dỗ. Phía sau mỗi trang sách về thời đại đã qua luôn ẩn chứa một bí mật. Liệu có ngày nào đó người ta sẽ phải kéo tượng Thiên quân xuống thay bằng tượng thờ Ma thần hay không?

Ba người với ba tâm trạng trầm ngâm ngồi dưới ánh hoàng hôn. Chợt lúc này Gia Lăng nhìn thấy một tấm lụa đỏ phát ánh kim quang.

- Xảy ra chuyện rồi, có môn phái nào đó nguy cấp!

Thiên Thị cũng đã sớm phát hiện. Ông đứng dậy trông về thông điệp chói sáng trên nền trời

- Là... Song Nguyệt phái!

Thái Hành ngẩng đầu nhìn, không nói một câu. Gia Lăng gấp gấp giục

- Chúng ta phải tới xem sao. Thái Hành lão quân, ngài đi cùng chúng tôi chứ?

Nàng hỏi câu này chính là đã hoàn toàn khôi phục lòng tin như trước đối với Thái Hành. Hắn nhẹ cười rồi lắc đầu:

- Ta không đi, hai người cũng ở lại uống trà đi. Đến đó không làm gì được đâu. Các người còn chưa biết vì sao ta thành cái dạng này mà! Chính là vì giải thoát cho kẻ đang náo loạn kia! Tháo một cái phong ấn cũng làm ta trọng thương quay về nguyên hình, các người nghĩ tiên môn có ai chạm vào được hắn – chạm vào một NGUYÊN THẦN?

Gia Lăng và Thiên Thị như bị sét đánh, hai miệng một lời:

- CÁI GÌ???

37. Chương 37: Mắc Kẹt Dưới Minh Nguyệt

Gần năm nghìn năm rồi tiên giới mới lại náo nhiệt như vậy. Địa điểm xảy ra cuộc sôi động chính là núi Minh Nguyệt tận cùng phía Nam. Song Nguyệt phái có cả nam và nữ đệ tử, thế mạnh chủ yếu là kiếm pháp và độc dược. Tổ Linh chỉ chạm trán một lần với đệ tử tiên môn này, là khi hai thầy trò đang trên đường chạy trốn về Hoa Đông năm đó. Theo như nàng nhận thấy, Song Nguyệt tiên môn rất để ý hình thức, trang phục và thao tác chiến đấu luôn lấy phụng- công- hạc- kê (gà) làm chủ đề.

Trong cửu đại môn phái của tiên giới, Hoa Đông có phần thô bạo, trọng sức mạnh và hiệu quả chiến đấu hơn hết, cũng không để ý động tác hay đường kiếm phải đằm dáng ra sao. Đệ tử Hoa Đông trên chiến trường bao giờ cũng là tốp đi đầu, mang tinh thần của những vị chiến binh không bao giờ lùi bước.

Kim Tinh môn thì có cả nội dung lẫn hình thức, tiên nữ phái này một nửa dùng kiếm, một nửa lựa chọn pháp bảo khác giống như dải lụa của Gia Lăng bà bà, roi da, trâm tóc,... nói chung là những thứ rườm rà. Không ít người thậm chí có cùng lúc 2- 3 pháp bảo. Kim Tinh môn thực sự là cái lò luyện của những nữ trung hào kiệt, cần sắc có sắc, cần tài có tài. Đừng nhìn những tiểu tiên nga nhỏ nhắn xinh xắn ở đó mà buông lời trêu ghẹo. Họ thực sự là hoa hồng đầy gai.

Bên cạnh Kim Tinh, Song Nguyệt, Hoa Đông, còn có một môn phái không thể không nhắc tới, chính là Ngũ Lục. Phái này gần đây rất im hơi lặng tiếng, một mình chiếm cứ vùng giá rét phương Bắc, ít giao thiệp và cũng ít gây chú ý. Ngũ Lục phái luôn mặc màu xanh đậm hoặc nhạt, từ khi Thánh tôn nguyên thủy biến mất, nội bộ phái này không yên ổn, thay người như thay áo. Nhưng có một điều không thể phủ nhận, Ngũ Lục phái trước giờ vẫn rất mạnh, kiếm pháp của họ tài hoa mềm mẻo như Kim Tinh, uy vũ cường bạo tựa Hoa Đông.

Trong tiên môn, có lưu truyền một bài thơ thế này:

“Kim môn mỹ nữ ở vùng Đông
Ngũ Lục nhất phái nơi phương Bắc
Song Nguyệt xa lắc tận trời Nam
Hoa Đông Tây thiên tiếng âm vang.”

Cửu đại tiên phái có tứ phương thủ lĩnh, nhiều đời đều là vọng tộc, năm phái còn lại cũng xuất thân từ đó mà ra.

Có lẽ không ai ngờ được sẽ có một ngày tứ tụ gây di chân Nam. Về sau mọi người thường gọi sự kiện này là “Sự trừng phạt của linh Thần”.

Quay lại câu chuyện ở núi Minh Nguyệt năm đó. Khi bốn người Tổ Linh vừa đến nơi, ngọn núi thiêng vạn năm tĩnh lặng đã đông nghiêm như tuyết phủ. Nhưng vấn đề là mọi người đều chen chen chúc chúc ở sườn núi, chả ai lên được đỉnh núi! Mỗi địa phương tiên môn trú ngụ đều có kết giới tầng tầng lớp lớp. Ví dụ như năm ngọn Hoa Đông. Có thể cười pháp bảo tự do qua lại chỉ có các vị trưởng lão và một số đại đồ đệ pháp lực cao cường. Ngoài ra tất cả giáo đồ đều phải đi bằng... chân! Người ngoài muốn vào tiên môn phải thể hiện sự tôn trọng bằng cách tự mình leo lên núi. Giữa các ngọn núi có bắc cầu dây, lát gỗ tạm bợ. Đồ đệ mới nhập phái thông thường sẽ ở yên một chỗ trong vài năm rồi mới có can đảm chơi trò mạo hiểm giao tính mệnh ột cái cầu lắc qua lắc lại giữa không trung.

Thật ra các vị sư phụ đều không nói cho học trò biết phía dưới cầu lúc nào cũng tồn tại một cái đệm mây vô hình, không thể nào bị thương nếu té ngã. Họ để cây cầu thành một sự thách thức lòng can đảm của đồ đệ. Kiểu như Tổ Linh thì chỉ mất 5 ngày liền bắt đầu rủ rê các sư tỷ sư huynh chơi trò mèo đuổi chuột trên cầu dây từ Kỳ Lâm đến Hoàng Lâm!

Ở núi Minh Nguyệt dĩ nhiên cũng có kết giới thế nhưng lạ lùng là nó ngăn cấm cả người đi bộ. Tổ Linh ngơ ngác hỏi thăm người xung quanh, chỉ nghe một vị tiên nhân có đạo hạnh cao than thở

- Tháng trước ta còn lên đây thỉnh giáo Ngũ Đẳng thiên tôn, có bị ngăn lại thế này đâu!

Mọi người nhao nhao tán thành, trong đó có không ít minh tôn, thiên tôn thậm chí thánh tôn của tiểu phái, nói thế nào thì họ cũng có chút danh tiếng trong tiên môn, bây giờ bị một cái kết giới cón con làm khó, về mặt ai cũng xám xịt.

Tổ Linh lo lắng ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi mù mây, chuyện gì xảy ra ở phía trên đó?

Khi bộ ba Chế Sâm, Phong Trạch, Ngũ Nguyệt tới nơi, chính là nhìn thấy hiện trạng nhốn nháo mất trật tự như vậy. Nhưng ngay lúc tà áo trắng của Phong Trạch nhẹ nhàng đáp xuống, mọi người không hẹn mà cùng quay đầu nhìn, không gian ồn ào ngưng bật.

Thật hiếm khi ba vị minh tôn Hoa Đông xuất hiện cùng nhau. Chế Sâm mặt mang nét cười, đôi mày rậm nhíu lại, tiên nhân đảo nhìn màn kết giới âm u bên trên, miệng lẩm bẩm nói. Chỉ có những người đứng gần đó mới nghe được câu “Chết thật, kết giới quái gì vậy nè? Chắc chắc... phen này chết chắc rồi!”

Ngũ Nguyệt là tiên nữ duy nhất đứng ở hàng ngũ trưởng lão Hoa Đông. Nàng có hình dáng thiếu nữ 26-27 tuổi, thường ngày thích mặc đơn giản với gam màu hồng phấn. Nhìn chung không có gì đặc biệt trừ cặp mắt màu đỏ rất dữ dằn, đây chính là kết quả của một lần bế quan tu luyện thất bại, suýt hỗn khí công tâm và di chứng trên đôi mắt thì không chữa được. Ngũ Nguyệt ghét nhất là ai nhìn chằm chằm vào mắt nàng!

Ba vị đại tiên đã tới, lòng công chúng cũng an ổn hơn. Vài người bước ra chào hỏi và nói tình hình. Tổ Linh bốn người bị đám đông ép về một góc, chỉ có cách trơ mắt nhìn. Tống Thanh Vân thở dài nói:

- May quá, sư phụ và các sư thúc tới, mọi chuyện chắc sẽ ổn thôi!

Tổ Linh mím môi, vẫn trông về đỉnh núi, nàng có linh cảm Minh Bảo đang ở đó!

Phía dưới này Phong Trạch đi đầu, hai vị minh tôn yểm trợ theo sau, rẽ dòng người đi lên trên núi. Góc áo trắng chạm vào kết giới vô hình, nổi lên tia lửa nhỏ rồi không báo trước bắt đầu cháy. Phong Trạch diễm tĩnh phẩy tay dập lửa, sửa sang một chút vạt áo đã cháy xém. Hắn cau mày quan sát tình hình phía trên kia. Tiên nhân của Phong Trạch là loại bẩm sinh, bình thường mạnh gấp 5-6 lần người khác. Hắn dĩ nhiên có thể chọc thủng màn sương, nhìn thấy những cái bóng lơ mờ...

Đệ tử Song Nguyệt tầng tầng lớp lớp thủ trước cổng lớn đi vào đại sảnh, tay kiếm sẵn sàng. Có một người đơn độc đang im lặng đứng đó. Phong Trạch quan sát thật kỹ bóng lưng, một người, không vũ khí, không thuộc hạ, bất động như tượng đá, chỉ có mái tóc buông cẩu thả phía sau. Mặc dù rất xa, cũng rất khó nhìn nhưng Phong Trạch chắc chắn một điều...

Chế Sâm biết sư đệ đang quan sát tình hình, sốt ruột hỏi

- Sao rồi?

Phong Trạch thu lại tiên nhân, chớp mắt nói khẽ

- TỔ MINH BẢO.

- Cái gì?

Phong Trạch căng thẳng nhìn quanh, phát hiện những ánh mắt tò mò của mọi người mà tìm thấy Tổ Linh.

- Sư tỷ, tỷ tìm cách nói với Thanh Vân đem Linh nhi của đệ rời khỏi đây. Chuyện này nàng không nên tham dự vào!

Ngũ Nguyệt vốn không thích Tổ Linh nhưng sư đệ đã nhờ thì nàng không từ chối. Chuyển mặt âm cho Tống Thanh Vân, bảo cô ấy lừa Linh nhi đi nơi khác. Ở phía bên kia Thanh Vân rất bất ngờ khi nghe được giọng sư phụ. Nàng bối rối kéo tay Linh nhi, nói không được tự nhiên

- Chỗ... chỗ này đông người quá, chúng ta cũng không giúp được gì, hay là trước xuống núi chờ nghe tình hình đi!

Hàm Dương và Chí Thanh nghi hoặc nhìn Thanh Vân. Cô gái này vốn không có khiếu đóng kịch... Tổ Linh có sự nhạy cảm đáng kinh ngạc, nàng rút tay khỏi Thanh Vân khẽ cười lắc đầu

- Mọi người không đi, mọi người biết ai đang ở trên đó.

Đến phen ba người kia ngạc nhiên

- Mọi người biết?

Tổ Linh cười tươi đặt tay lên ngực

- Phải, ở đây nói với mọi người, Bảo nhi chắc chắn đang ở trên đỉnh núi!

Thanh Vân và Chí Thanh từng gặp qua Tổ Minh Bảo, họ hiểu quan hệ khăng khít giữa hai người. Đứa bé 12 tuổi năm đó đã kề dao vào cổ vì Tổ Linh, họ mãi mãi không thể quên đôi mắt hữu thần rực rỡ của thằng bé.

Phía bên kia Phong Trạch cũng hiểu ra Linh nhi sẽ không rời đi. Hắn thở dài nhìn bàn tay mình, miệng thì hỏi Chế Sâm:

- Huynh cảm thấy gì không?

Chế Sâm trả lời dừng đứng

- Có, Thần khí!

Ngũ Nguyệt bên cạnh bổ sung

- Vàng như thạch bàn, kiên cố như thành lũy.

Phong Trạch gật đầu

- Không thể phá, chỉ có thể tìm cách cho nó dung nạp mình!

Hắn lấy từ trong tay áo ra năm cái vuốt rồng xanh và một sợi lông đỏ

- Đệ có đem theo tất cả vuốt thần thu thập được của Hoa Đông. Còn cái này là phượng vũ do Thái sư phụ tặng...

Nói rồi hắn đưa sợi lông về phía trước. Quả nhiên kết giới không gây tổn hại, sợi lông vẫn nguyên vẹn tỏa ánh hồng quang

- Đệ tính làm gì?

Ngũ Nguyệt không hiểu nhưng nàng tin sư đệ có cách của riêng mình. Phong Trạch suy tính rồi đáp:

- Những thần vật này sẽ bảo vệ chúng ta, vấn đề là phải dùng nó tạo thành một kết giới khác dung nạp tiên lực, để nó hòa vào Thần chương quanh đây, tạo một cái cổng vừa phải để mọi người chui vào!

Chế Sâm vờ về chiếc quạt, gật đầu tán thưởng

- Quá thông minh!

Phong Trạch không có tự đắc, chỉ lùi lại một bước vung tay đem sáu món đồ bày ra, dùng tiên khí chấp vá thành một kết giới có cả thần lực và Tiên lực. Một động tác đơn giản nhưng làm mọi người kích động nhìn theo. Đợi đến lúc cái kết giới giãn ra ở mức vừa phải rồi nhập vào lớp Thần chương có sẵn ở đó, Phong Trạch cẩn trọng làm người đầu tiên đi vào. Chỉ thấy hắn nơi cúi đầu, sau đó là bình an đứng ở phía bên kia nhìn lại.

- Chỗ này không lớn, từng người một vào thôi! Cẩn thận đừng chạm vào kết giới cũ!

Phong Trạch dứt lời, bên ngoài reo vui xúm nhau lần lượt chen vào. Quả nhiên là Phong minh tôn có khác! Bốn người Tổ Linh dĩ nhiên cũng sẽ xếp hàng. Vấn đề là cái lỗ kia quá nhỏ mà người thì quá đông. Không biết xảy ra chuyện gì mà ở giữa trở nên rối loạn, có kẻ xô lên người bên cạnh, người bên cạnh lại ngã vào người gần đó, tạo thành một hệ dây chuyền cùng nhau té ngã. Tổ Linh đứng ở ngoài bìa, gần với Thần chương nhất. Khi Thanh Vân bất ngờ bị người ta xô tới, nàng cũng đẩy mạnh Tổ Linh một cái. Phong Trạch đã thấy không ổn, hốt hoảng muốn chạy ra cứu con bé nhưng hắn đang ở phía trong, chỉ biết trơ mắt nhìn Linh nhi ngã xuống.

Tổ Linh đoán rằng mình sắp bị kết giới đốt thành tro, theo phản xạ ôm lấy đầu co người lại. Sườn núi ồn ào bỗng trở nên tĩnh lặng. Khi nàng ngơ ngác ngồi dậy mới phát hiện mình đã lăn vào bên trong rồi và lúc này có rất nhiều người trợn mắt nhìn theo. Phong Trạch chạy tới kéo Linh nhi lên, cẩn thận kiểm tra xem có bị thương không. Hoàn toàn nguyên vẹn!

Phong Trạch nhú mày chỉ nói một câu:

- Từ giờ đi kề bên ta, không cho phép Linh nhi cách xa một tấc!

Tổ Linh ngu ngơ gật đầu, nói thêm một câu:

- Cảm ơn sư phụ!

Lúc này ba người Trương Chí Thanh đã chạy tới. Thanh Vân vỗ vỗ ngực nói lớn

- Hết cả hồn! May có sư thúc ra tay ứng cứu!

Hàm Dương gật đầu phụ họa

- Không có sư phụ, Tổ muội muội nguy rồi!

Mọi người thấy vậy cũng không chú ý nữa, chẳng ai phát hiện khuôn mặt quái dị của Chế Sâm và Ngũ Nguyệt

- Huynh nói xem, làm sao mà con bé đó...

- Không phải A Trạch cứu nó sao?

Ngũ Nguyệt khinh bỉ nhìn sư huynh

- Đùa cái gì! Chúng ta đều biết đây là Thần chương, bọn họ không hiểu chẳng lẽ muội không nhìn ra?

Chế Sâm nhún vai, xòe quạt ra phẩy phẩy

- Đi thôi, đi thôi... ta còn phải về đánh cờ với A Trạch, vẫn chưa thắng được bàn nào mà!

38. Chương 38: Trăm Đánh Một, Không Công Bằng Tí Nào

Mọi người gấp rút chạy lên đỉnh Minh Nguyệt. Phong Trạch nắm tay Linh nhi, giữ con bé bên cạnh. Vì đặt hết chú ý lên an nguy của Song Nguyệt phái, chẳng ai soi mói hành động thân mật của hai người, cũng chẳng ai thắc mắc vì sao Yêu nữ lại quay về Hoa Đông.

Con đường sỏi bị hàng trăm dấu chân giẫm lên, khi cánh cửa lớn của tiên môn dần hiện ra thì cũng là lúc mọi người nhìn thấy mấy thi thể nằm rải rác ở sân lớn. Không ai bảo ai, lập tức chạy tới kiểm tra. Họ đều là môn đệ Song Nguyệt, bị đánh trọng thương, tạm thời vẫn còn thoi thóp.

Công việc sơ cứu lập tức được phân chia. Nhìn thấy những vũng máu to nhỏ, ai cũng hiểu ra mức độ nguy cấp của tình hình. Mọi người đồng loạt im lặng triệu hồi pháp bảo, một vài môn phái đã quyết định trở về báo cáo sự việc và dẫn thêm mấy vị trưởng lão tới.

Phái Song Nguyệt xây tiên môn theo kiến trúc chùa Thiếu Lâm, phải đi qua một cái cổng cao hai mươi tư bậc thang mới bước vào sân trong. Họ không ngừng nhìn thấy người bị thương và nghe âm thanh ầm ầm vọng đến từ rất gần. Hậu chiến trường hỗn loạn và vụn vỡ, cảnh tượng này chỉ có các lão tiên gia sống từ thời đại Ma Vương mới từng nhìn thấy

Tổ Linh run rẩy bám theo sư phụ, nàng không dám nhìn những người nằm la liệt trên đường, càng đi càng thấy hoảng loạn.

Không phải đâu! Nhất định không phải là Bảo nhi! Hắn sẽ không làm chuyện tàn bạo như vậy!

Nhưng rồi mọi nỗ lực trấn an đều tan biến khi nàng nghe một tiếng nói rõ ràng vọng vào tai

- TỔ MINH BẢO! Song Nguyệt chúng ta không đắc tội với người!!!

Đoàn người vừa kịp lúc tràn vào chính điện. Họ chỉ thấy Ngũ Đằng tay lăm lăm kiếm đứng chắn phía trước, các giáo đồ còn sót lại cũng kiên cường giương vũ khí quay thành vòng xung quanh Thánh tôn. Ghế vàng trên điện đều đã vỡ nát, Dung bà bà ngất xỉu, ngồi thiền tĩnh lặng giữa hai vòng người, khóe môi có dấu vết máu, chắc chắn đã đánh qua một trận và trọng thương.

Hình ảnh này kích thích cơn tức giận của quần hội tiên gia. Cả một môn phái năm nghìn đệ tử, bây giờ còn lại hơn trăm người kiên cường chống chọi, trung thành một lòng bảo vệ uy nghiêm cuối cùng của tiên môn.

Đoàn người không chút ồn ào chạy tới hiện trường, các đệ tử Song Nguyệt như nhìn thấy cửa sổ, đôi mắt đều ánh lên tia hy vọng.

Mọi người đánh giá tình hình rất nhanh sau đó tập trung ánh mắt vào hắc y nam nhân đơn độc đứng giữa đại diện. Bóng lưng hắn cao thẳng, hiên ngang như cây tùng. Tay trắng, áo bạc màu, đầu không cúi không ngẩng, có chút xơ xác và tiêu điều. Mái tóc hắn đen dài tùy tiện xõa trên vai, lất phất bay, chỉ điểm xuyên một sợi dây chỉ đỏ và mảnh ngọc bích méo mó không hiểu hình dạng gì. Một bóng lưng như vậy làm người ta có ảo giác về vị cổ nhân tỉnh dậy từ khối quan tài, trở về trần thế trong cơn đói khát tự thuở hồng hoang.

Sự hiện diện này làm mọi người như bị thôi miên, tay cầm pháp bảo mà lại không biết phải xuất chiêu thế nào. Họ nghe được giọng nói của hắn:

- Người lầm rồi, ta không phải “Tổ Minh Bảo”, ta chỉ có nữ danh là Bảo Bảo, ta chưa từng chào đời và cũng chưa từng được đặt tên.

Cả đại diện trở nên u mê. Bảo Bảo, nữ danh, chưa chào đời, chưa đặt tên,... rốt cuộc đây là chuyện gì?

Tổ Linh cắn môi đến chảy máu mà không có cảm giác đau, giọng nói này, dáng vẻ này, nàng có chết cũng không thể nào quên được. Trong đầu lập đi lập lại câu nói của Bảo nhi “ta không phải Tổ Minh Bảo.... ta không phải Tổ Minh Bảo...”

Ngay lúc mọi người còn u mê, Bảo Bảo tiến lên một bước, giơ tay muốn làm gì đó. Ngũ Đẳng lập tức chế trụ chân sau, kiên cường nâng kiếm lên

- Mặc kệ người phủ nhận kiểu gì, ta vẫn nhớ mặt người rất rõ. Mấy chục năm trước ở Tuệ Đô, người đã giết rùa thần. Tính đến nay cũng sắp đến lời nguyên mai rùa linh nghiệm. Kẻ sát hại thần vật chỉ có con đường chờ đợi cái chết định sẵn mà thôi!

Bảo Bảo đã mất kiên nhẫn từ lâu, hắn không để ý lời nguyên lời rủa gì đó, càng không mán đến những nhân vật cao cường sớm bao vây sau lưng. Bảo Bảo nhìn chăm chăm vào Dung Quý An hèn nhất núp sau các đồ đệ, thà liên lụy tiên môn chứ không dám đứng ra thú tội. Bà ta đã đánh một hiệp, chắc chắn phát hiện Bảo Bảo mang Thần lực, hơn nữa hắn cũng nói rất rõ ràng: “Ta đến đòi món nợ máu của mẫu thân và viên Thần hộ của phụ thân!”

Dung Quý An lúc đó lộ vẻ mặt kinh hoàng không tưởng nổi, rồi cũng vì thế mà chậm một khắc, bị Bảo Bảo đánh văng ra trăm thước. Bà ta biết mình đã thua, cố ý ngồi thiền để đồ đệ tương cứu, kéo dài thì giờ đến lúc các tiên phái khác chạy tới.

Bảo Bảo cười khẩy, lại mang máng như nghe thấy giọng nói của ba mươi vạn năm trước

“...Tự Tâm Độc là một trong tứ đại kì độc, ăn mòn từ phạm phách đến Tiên phách, Thần phách... cái chết sẽ nhẹ vô cùng, không đớn đau, không khổ sở...Ta hy sinh bản thân gánh tiếng ác trừ họa về sau... Sư muội chết an ổn, không nên lấy oán báo ân tìm ta tính sổ. Mà vốn dĩ người sẽ không tìm được... Tự Tâm Độc sẽ không đưa các người đến Minh giới, muốn trở lại e là khó!...”

Bảo Bảo vẫn luôn nghe thấy giọng nói này trong suốt thời gian ngủ mê ở Băng Lăng, hắn sẽ không bao giờ quên ai mới là người giết mẫu thân, đoạt Thần hộ của phụ thân. Ba mươi vạn năm tồn tại hư ảo, Bảo Bảo rất sợ mình sẽ hôn mê không bao giờ có ý thức, không bao giờ tỉnh lại. Hắn chỉ có cách nhớ tới nhớ lui, nhớ năm tháng hạnh phúc ngắn ngủi và nhớ mối thù vẫn chưa hoàn trả. Đó là cách duy nhất chống chọi với thời gian!

- Dung Quý An, ta sẽ không nhiều lời nữa. Bà lập tức bước ra đây hoặc ta sẽ huyết tẩy cái tiên môn mục nát này! Loại người như bà xứng đáng làm Thánh tôn sao? Ta đã để món nợ này kéo dài đến ba mươi vạn năm rồi, bà đừng mong khất nợ lần nữa!

Dung bà bà xem lời nói như đàn gậy tai trâu, tuyệt nhiên không động đậy một chút, cứ như pho tượng uy nghiêm không thiết sống chết. Lúc này Phong Trạch quay đầu nói với một đệ tử Hoa Đông phái.

- Đem kim xích ra, chuẩn bị bày trận!

Ai mà không hiểu “kim xích” là mười hai sợi dây dùng trong Thập Tam Phân Kinh. Xem ra lần này Phong Trạch sẽ phát huy hết uy lực của trận đồ thiên cổ. Từ khi nó được sáng chế ra, ngoài diễn tập thì chưa từng

thực nghiệm. Mọi người có lo lắng nhưng cũng có phần khích muốn chứng kiến một màn tuyệt kĩ tiên pháp. Tổ Linh cúi gầm mặt, bờ vai run run.

- Sư phụ... đừng...

Nàng không dám nhìn Phong Trạch, chỉ khẽ kéo ống tay áo hắt. Phong Trạch kiên định đáp lại

- Ta đã nói rồi, ta sẽ tuyệt đối không tha cho kẻ nào phản bội tiên môn. Hắc học tiên pháp tức là bước vào tiên đạo, bây giờ quay sang tàn sát đồng môn, tội đáng muôn chết!

Tổ Linh tuyệt vọng nhìn Bảo Nhi, nàng phải làm sao để cứu hắc đây???

Phong Trạch nhận kim xích từ tay đồ đệ, một mình bước ra khỏi đám đông, ung dung đi vào giữa điện

- Tổ Minh Bảo ngươi đừng lầm lời, giỏi thì vượt qua ta trước sau đó nói!

Bảo Bảo nhủ mảy quay đầu nhìn kẻ phiến toái thứ hai cũng là người thứ hai gọi hắc bằng cái tên ấy. Bảo Bảo có chút mơ hồ, thực sự mình tên là Minh Bảo sao?

Phong Trạch một tay nâng kim xích, chẳng chút e dè dừng lại cách Bảo Bảo vài bước chân. Hắc mở tiên nhãn cẩn thận quan sát đối thủ

- Ma khí, quả nhiên!

Lời vừa dứt cũng là lúc một sợi xích bất ngờ bay ra, đầu kia quấn lấy cổ chân trái Bảo Bảo. Phong Trạch chính là như vậy, nhìn thấy ma tộc là không chút do dự động thủ. Mọi chuyện diễn ra rất nhanh, chỉ thấy Phong Trạch xoay người, tung liên tiếp các sợi xích vàng còn lại. Đồ đệ Hoa Đông đã chuẩn bị trước lao ra chế trụ. Mười hai người xoay quanh Bảo Bảo, mỗi người nắm một đầu dây. Trận đồ như cơn lốc, hiệu tượng bát quái ngũ hành xoay vòng vòng dưới nền đất, Bảo Bảo như con mồi nhỏ bị mắc trong mạng nhện kim loại. Hai chân, hai tay, cổ, ngực, eo,... khắp nơi bị dây xích bó lấy, không động đậy nổi.

Chưa từng chậm trễ một giây, mười hai người giữ trận đồ bắt đầu di chuyển hỗn loạn, đan ngang đan dọc, rồi mù rồi tỉnh, Bảo Bảo bị cuốn theo xoay tròn như chong chóng.

Trói gò, siết chặt, chế trụ, giam cầm, đó chính là tác dụng của Thập Tam Phân Kinh. Thập Tam bao gồm mười hai người bày trận và một con mồi. Nguyên lý của nó dựa theo hành vi kiếm ăn của loài nhện. Khi mồi vướn vào trong lưới, dây tơ sẽ cuốn chặt nó như cái kén, chất keo dẻo dính ngăn con mồi trốn thoát, đợi khi nó giẫy giụa một mồi thì nhện ta sẽ đến ăn thịt.

Xoay trái rồi xoay phải, đến cuối cùng Bảo Bảo bị bó trong cái kén kim xích. Mọi người thở phào nhẹ nhõm, thâm khâm phục sự lợi hại của Phong Trạch. Tổ Linh đỏ hoe mắt, thâm nghĩ trước hết chỉ cần Bảo Nhi còn sống, nàng sẽ tìm cách cứu hắc hoặc van xin sư phụ. Chế Sâm phe phẩy quạt giấy, nhếch môi cười

- Còn chưa xong đâu!

Hắc vừa dứt lời thì trận đồ có biến. Chỉ thấy mười hai đệ tử Hoa Đông bỗng nghiêng ngã không đứng vững, sau đó có người để vọt mất đầu dây. Con mồi của họ đang giẫy giụa hòng thoát ra. Bảo Bảo khéo léo uốn cánh tay, tung người, đá chân, từng chút một thành thực gỡ các nút thắt. Vòng bát quái bên dưới run mạnh, sắp tan biến. Lúc này Ngự Lôi kiếm không chậm trễ đánh ra tia sét cực đại. Bảo Bảo cũng không chịu thua, bật người nhảy ra sau. Hắc vẫn mắc kẹt trong rất nhiều dây xích, di chuyển khó khăn. Những người còn giữ được trận đồ cũng chặt vật chống chọi, dù bàn tay đã chảy máu cũng quyết không buông dây. Trận này giống như cuộc thi kéo co giữa trăm đầu một, không cân sức tí nào!

Các tiên môn không đứng yên nữa, kẻ nhào ra bắt lấy đầu xích mất khống chế, cùng hỗ trợ hai ba người giữ một dây. Các vị trưởng lão đồng loạt ôm pháp bảo lao vào tiếp sức Phong Trạch. Họ nhanh chóng chia làm hai phe, một đứng dưới đất kiềm chế Bảo Bảo, một bay lên trên liên tiếp đánh xuống. Vài người thì không nói gì, ở đây có ít nhất hai mươi trưởng lão và các đại đệ tử đạo hạnh cao thâm, bên dưới lại có gần trăm người hý hục kéo dây. Trong khi Minh Bảo ở giữa vừa bị trói vừa bị đánh, căn bản chưa thấy phản công.

Tổ Linh tuyệt vọng nhìn toàn cảnh, nàng hét một tiếng đem Hàn Cực lao tới nhưng rất nhanh bị Tổng Thanh Vân cản lại

- Đứng đi, vào đó là chết!

Tổ Linh hất mạnh kiếm đánh tới, điên cuồng gào lên

- TRÁNH RA!

Thanh Vân lắc đầu, giữ kiếm bằng hai tay hỗn hển đỡ nhát chém liên tiếp của Tổ Linh

- Muội đừng làm bậy, nếu muội xảy ra chuyện, sư thúc sẽ rất đau lòng!

Tổ Linh vừa khóc vừa đánh tới

- Còn nếu Bảo nhi xảy ra chuyện, muội sẽ chết với hắn!

Dứt lời, Hàn Cực kiếm đông cứng không khí xung quanh, Tổng Thanh Vân bị một chiêu đánh văng ra xa. Tổ Linh mất đại đi, bay tới vùng kiếm chém đứt một sợi xích. Dây đứt, bốn người giữ đầu dây liền mất đà té ngã.

- Khốn khiếp, Yêu nữ Tổ Linh muốn chống lại tiên môn?

Bây giờ thì nàng chính là Yêu nữ thực thụ. Tổ Linh không thèm nhìn, quay người chặt tiếp sợi thứ hai. Dĩ nhiên những người bay phía trên đã phát hiện khác thường. Vân Ti Thủy của Kim Tinh là người đầu tiên xoay sang đánh Tổ Linh, kéo theo hai vị tiên nữ đồng môn khác. Tổ Linh vẫn là một bóng tím – kiếm lạnh, từng nhát không nương tình, thấp thoáng như lại thấy hình ảnh oai hùng của hai trăm năm trước. Hàn Cực huyền thoại và một nàng chiến binh bất bại, cô ấy sẽ không cúi đầu trước bất cứ kẻ thù nào!

Phong Trạch rất bất an nhìn xuống bên dưới, kinh hoàng phát hiện Tổ Linh đang bị ép từng bước vào trong vòng bát quái giam Bảo Bảo, nàng sẽ bị ngộ thương bất cứ lúc nào. Tổ Linh lại chẳng mấy may hiểu biết, cô chỉ thấy mình làm ba tiên nữ kia lúng túng, đang tính toán tìm cách thừa cơ cắt thêm một sợi xích nữa!

Ngay lúc này, ba vị trưởng lão của phái Ngũ Lục đột nhiên xuất ra Thiên Quang. Chiêu thức này là bí truyền của riêng môn phái đó. Thiên Quang là ánh sáng của trời, thanh tẩy căn bã, giết trừ yêu nghiệt. Nó chính xác giống như quả cầu năng lượng, dồn nén sức mạnh của nhiều người. Thiên Quang đánh ra tựa như nhát búa khổng lồ, đập vào mục tiêu sau đó vỡ tan, chói lòa rực rỡ. Phạm vi ảnh hưởng của nó lớn hơn các chiêu thức khác. Và lúc này Tổ Linh rất không may đứng vào trong vòng bát quái, nghĩa là nàng cũng sẽ bị nó đánh tan tiên phách!

Phong Trạch nhìn thấy quả cầu Thiên Quang, chỉ kịp gào lên một tiếng

- KHÔNG!!!

Mọi thứ đã quá muộn, hắn chẳng màn sống chết lao thẳng dưới, ai ngờ lại bị Chế Sâm, Ngũ Nguyệt mỗi người giữ lại một chân.

- LINH NHI!!!

Phong Trạch điên tiết bùng nổ tiên lực, hai vị minh tôn dù đạo hạnh không thua kém nhưng cũng bị văng ra, Ngũ Nguyệt nôn một ngụm máu. Phong Trạch thoát khỏi gọng kiếm, lại tiếp tục bay xuống nhưng quá chậm, quả cầu sáng đã giáng trước và dư quang của nó tỏa ra thành điểm mù thị giác, hất văng mọi vật thể ở gần đó. Không chỉ Phong Trạch mà các tiên nhân đang giữ dây xích cũng bị hất ra xa. Trong bán kính vòng bát quái, không có thứ gì sống sót được và bên ngoài phạm vi hai mươi thước cũng không ai trụ lại được.

Ánh sáng thần thánh cứ vậy tỏa ra, tỏa ra,... sáng hơn, sáng nữa... mọi người chỉ có cách che mắt quay đầu, thậm chí họ còn cảm giác cơ thể đang bị Thiên Quang đốt nóng. Thứ sát chiêu kịch liệt thế này ai mà vượt qua nổi?

39. Chương 39: Mảnh Thần Thức Cuối Cùng

Tổ Linh có một giấc mơ. Nàng biết đến thế giới trong vòng tay một người phụ nữ gọi là “mẹ”. Bên cạnh mẹ thường có một nam nhân gọi là “cha”. Thật không may duyên hội ngộ giữa nàng với cha mẹ rất ngắn ngủi.

Họ đã đem nàng đến thế giới này trong số kiếp thần tiên. Nàng là tiên, cha mẹ là người phàm mắt thịt, dù có tình có ân cũng mãi mãi không thể dung một chỗ.

Mười tuổi, cuộc đời thật sự bắt đầu.

Trái tim tuổi trẻ của nàng đã trưởng thành với hình bóng duy nhất một người. Từ nay, người là cha, là anh, là thầy, là thân nhân, cũng là một điểm tựa cho ngày và đêm xoay chuyển. Người là mối tình đầu, một thứ yêu thương xen lẫn lòng biết ơn, lòng hiếu thuận và sự e ấp ngại ngùng của thiếu nữ mới lớn. Hai trăm năm sống cùng sư phụ là khoảng thời gian đẹp nhất, ý nghĩa nhất và đáng nhớ nhất trong cuộc đời này. Chẳng biết sẽ sống qua mấy tiên kiếp, sẽ biến mất cùng cát bụi vào ngày nào,... Tổ Linh mãi mãi giữ trong con tim một góc nhỏ mang tên Phong Trạch.

Lúc này đây, thứ ánh sáng thần thánh và hủy diệt tỏa dần, bao phủ cả gương mặt rồi thân thể nàng. Tổ Linh chỉ có một điều muốn nói

“Sư phụ, Linh nhi xin lỗi, nếu có kiếp sau, Linh nhi sẽ thành tâm tu hành để tiếp tục làm tiên!”

Nói nàng buông xuôi là nói dối, nói nàng không luyến tiếc cuộc sống cũng là nói dối. Tổ Linh chỉ mới bốn trăm năm tu vi, một kiếp tiên như vậy phải chẳng quá ngắn ngủi?

Tổ Linh nhắm mắt, màu vấy tím bị hòa vào ánh sáng Thiên Quang... Tựa như sự tan biến trong rực rỡ, tằm trong thứ ánh sáng đẹp để mang hương vị chết chóc...

Tổ Linh dành khắc cuối cùng trong đời để nghĩ về Bảo nhi. Nàng tin rằng kiếp trước mình đã nợ hẳn rất nhiều, kiếp này trả xong mới nợ cũ lại tiếp tục nợ nần Phong Trạch. Cuộc đời phải chăng chính là nợ rồi trả, trả rồi nợ, lẫn quẩn như thế trong luân hồi?

Bảo nhi chỉ ở bên nàng không tới một trăm năm nhưng lại là người nàng gần gũi nhất, thân quen nhất, cũng là yêu thương nhất. Sư phụ cho nàng hơn hai trăm năm yên bình nhưng thật ra giữa họ luôn có một bức tường vô hình gọi là “đạo sư đồ”. Thích đấy, yêu đấy nhưng không dám tới gần, càng không dám tùy tiện biểu lộ... Có lẽ với nàng, Phong Trạch phù hợp trở thành thần tượng hơn là người yêu.

Còn Tổ Minh Bảo, hẳn đã nhìn nàng bằng cặp mắt trong veo của hài tử một tuổi, cặp mắt ngây thơ của hài tử năm tuổi, cặp mắt thông minh của cậu bé bảy tuổi, cặp mắt chân thành của đứa trẻ mười hai, cặp mắt khác lạ của thanh niên mười tám, rồi cặp mắt ngập trong dục vọng của nam nhân trưởng thành. Tình yêu như nảy nở từ hạt mầm, đâm chồi lá, mọc dài rễ, vươn thẳng cành. Nàng vốn chỉ nghĩ dùng Bảo nhi chọc giận tiên môn nhưng đến lúc nhìn ra ái tình trần trụi trong ánh mắt ấy, Tổ Linh có áy náy, có xấu hổ nhưng đặc biệt có sự rung động. Nàng đã nghĩ đôi mắt hẳn đẹp hơn tất cả vì sao, dùng năm dài tháng rộng mà trở nên hữu thần như thế, chân thật như thế, ấm áp như thế...

Trong những đêm dài giá lạnh, Tổ Linh đã học quen với cảm giác có vòng tay ôm ấp, có nụ hôn khẽ khàng, có sự gần gũi tự nhiên như cá dưới nước, như mây trên trời...

Nàng biết cái này mới gọi là YẾU.

Không có nơm nớp lo sợ, không có tự ti trốn tránh, không có tôn sùng kính nể... không có thứ hào quang chói sáng đến mức không thể chạm vào giống Phong Trạch. Bảo nhi chỉ là một người bạn đồng hành chia sẻ đơn côi, sẵn sàng để nàng đánh, nàng mắng. Thân thuộc tựa da thịt, quăn quít như hơi thở và mê say như giọt rượu thơm...

Nàng không hối hận vì đã bế đứa trẻ ra khỏi chiếc giỏ tre năm đó, cũng như không hối hận vì đã đứng cùng vòng sinh tử với hẳn bây giờ...

“Minh Bảo, ta không biết đây là nghiệt duyên gì nhưng ta thực sự mong có thể cùng chàng đồng vu quy tặn. Ông trời đã đem chàng đến, ta nhận ân huệ đó và sẽ mãi mãi không buông tay...”

Ý thức cuối cùng của Tổ Linh tan biến, nàng chờ đợi Thiên Quang thanh tẩy hết quá khứ và tương lai...

Nhưng rồi mọi việc không giống như dự tính. Tổ Linh thấy một loại hào quang khác tỏa ra từ chính bản thân. Một thứ nguyên khí xa lạ và thanh mát. Nó mỏng manh nhưng rắn chắc, nó tự vệ kiên cường trước uy lực của Thiên Quang. Tổ Linh nghe thấy thời gian và không gian chảy qua người tựa con sóng lớn. Những

âm hưởng cổ xưa huyền bí và mơ hồ. Có tiếng gió thổi trên đại ngàn, có tiếng cười của vách núi, có tiếng hát của dòng sông...

Tổ Linh hí hóp mắt, cố phân biệt những chủng tạp âm để nghe một giọng nói có ý nghĩa

“Bảo Bảo, con sẽ không hiểu nổi ta yêu nàng thế nào...”

“Người đó gọi là phụ thân...”

“Phu quân, chàng đừng cố chấp...”

“Ngọc nhi, Ngọc nhi...”

Âm thanh tan ra như mây khói, chỉ sót lại cái rét căm căm, rét trăm năm, rét vạn năm... cuối cùng thì nơi đâu là điểm dừng?

Tổ Linh thấy hoang mang và sợ hãi. Thứ nàng sợ lại là thời gian!

Có ai cứu nàng ra khỏi cơn lạnh này, để hơi ấm sưởi đi linh hồn đông cứng... Trong nỗi tuyệt vọng, Tổ Linh cảm thấy một bàn tay kéo mạnh cơ thể mình, lôi nàng ra khỏi quan tài băng và ủ vào một lồng ngực ấm nóng.

- Không sao... không sao...

Nàng nghe giọng nói trầm thì an ủi, thấy một vòng tay ôm chặt thân mình

- Không lạnh nữa... nó không muốn hại nàng, nó đang bảo vệ nàng...

Cái gì hại? Cái gì bảo vệ? Tổ Linh quá đỗi u mê.

- Rốt cuộc thì nàng quan trọng đến mức nào khiến Thần thức của ta dù ngủ say cũng mãnh liệt che chở như thế?

40. Chương 40: Lời Chú Của Viên Thần Hộ

Thiên Quang có dư chấn gần một phút, sau đó mới thu liễm lại và tắt dần. Khi mọi người lão đảo đứng dậy, họ phát hiện giữa điện đã có một vòng tròn đất đá hóa thành nham thạch mà ở giữa vòng tròn đó có một vòng tròn nhỏ hơn hoàn toàn nguyên vẹn. Minh Bảo nửa quỳ nửa ngồi, cánh tay áo rộng che gần hết một bóng tím mảnh mai. Chỉ thấy khuôn mặt nhỏ trắng bệch nằm trên vai hắn, tóc đen dài chảy xuống rũ rượi.

Minh Bảo nghiêng đầu quan sát gương mặt cận kề. Mi mắt rậm dài, cong cong như cánh bướm. Da hơi tái đến mức trong suốt giống thủy tinh. Nàng như một con búp bê dễ thương đang im lặng ngủ trong lòng hắn. Nàng chần chẫn là một trong số nữ nhân đẹp nhất hắn từng biết đến. Nhưng nàng là ai?

Minh Bảo nhớ tới lần đầu gặp ở quán Kinh Yên thành Mai Dương. Cạc Và nói nàng là Tổ Linh, là Yêu nữ trong mắt tiên môn, là con ác mộng trong mắt ma giới, cũng là người con gái hắn muốn cướp về nhà. Bảo Bảo bị ảnh hưởng quá nhiều từ phụ thân, hắn cho rằng phải đoạt lấy nàng theo cách cha đoạt lấy mẹ, như vậy mới có thể sở hữu, mới có thể làm cho nàng yêu mình.

Minh Bảo không sợ Thiên Quang, theo nguyên tắc thì tiên pháp không đả thương được thần thể, nhất là đối với một nguyên thần mặc dù không toàn vẹn. Nhưng chính giây phút ánh sáng giáng xuống với sức mạnh cực đại, Bảo Bảo nghe linh hồn mình gào thét, tựa như một phần cơ thể phải chịu đựng đau đớn mà mình lại không tìm ra vị trí của nó.

Bảo Bảo không nghĩ ngợi gì, theo bản năng giơ tay bắt lấy. Kết quả là chộp được một thân thể mềm mại. Hắn nghe thấy mùi lan rừng thoang thoảng, dễ chịu và quen thuộc. Cơ thể này lạnh lẽo như băng, hồi ức đau buồn đang hành hạ nàng, đó là tác dụng phụ của sự tự vệ. Bảo Bảo thấy thương xót ôm chặt lấy nàng, an ủi nàng, dùng thân mình chắn hết Thiên Quang. Hắn hiểu rất rõ Băng Lăng ba mươi vạn năm là một loại ác mộng khủng khiếp ra sao, hắn không muốn cô gái nhỏ này cũng lại trải qua loại cảm giác tê tái tuyệt vọng đó.

Vì vậy, khi dư chấn của Thiên Quang ngừng lại, cảnh tượng đập vào mắt mọi người chính là một hắc y nam nhân đang cẩn thận ôm lấy Tố Linh. Xung quanh họ là vũng nham thạch sôi bọt nóng bỏng. Bên ngoài vũng nham thạch là tất cả tiên gia đang trở mặt kinh ngạc. Hắn còn sống? Hoàn toàn không may mắn sức mẽ? Đây rốt cuộc là thứ yêu quái gì vậy nè?

Phong Trạch là người duy nhất vui mừng. Linh nhi có vẻ cũng không thương tổn.

Cả đại diện rơi vào im lặng khác thường, sự chú ý dồn hết vào Bảo Bảo nên không ai nhìn thấy Dung Quý An ngồi ở bên kia vừa mở mắt. Hắn vẫn sống! Bà ta cảm thấy thất vọng ê chề!

Bảo Bảo dứt khoát bế Tố Linh lên, điểm mũi nhún nhảy ra khỏi cái vòng nóng bức, nhẹ nhàng đáp ra ngoài phạm vi vũng nham thạch. Mọi người cũng đã bị ngớ ngẩn theo, tự giác lùi ra xa chừa một khoảng cho Bảo Bảo đặt Tố Linh nằm xuống. Phong Trạch cũng quên mất địch ta, hắn chạy tới quỳ gối sờ vào Linh nhi.

- Linh nhi, Linh nhi, mở mắt nhìn sư phụ!

Tố Linh chỉ bị tiên lực của Thiên Quang làm cho kinh động, sau một lát tự nhiên tiên khí bình ổn, nàng nghe thấy giọng nói quen thuộc, cố hết sức nhú nhú mí mắt, chậm chậm tỉnh lại

- Sư phụ? Bảo nhi?

May mắn làm sao, hai người thân yêu nhất đều đang ở cạnh nàng. Tố Linh xem Phong Trạch rồi nhìn Minh Bảo. Hắn còn sống và không hề bị thương! Nàng mừng rơi nước mắt, tay run rẩy giờ lên, vuốt ve khuôn mặt hao gầy. Giọng nói hơi khàn:

- Bảo nhi, con đã được sinh ra, cũng được ta nuôi lớn. Con có tên có họ, gọi là Tố Minh Bảo. Tố theo họ của ta, Minh Bảo là bảo bối sáng giá... Cho dù người đời không thừa nhận thì ta mãi mãi là sư phụ của Bảo nhi, chúng ta đã hứa không rời xa nhau, tại sao ngươi lại bỏ rơi ta???

Nước mắt theo lời của nàng im lặng rơi xuống, nóng bỏng như giọt mặt trời. Bảo Bảo nhú mày, đặt tay lên ngực nàng, hỏi một câu kì lạ

- Chúng ta đã “song tu” rồi???

Tố Linh đang diễn một màn ướm ắt thì bị một câu của hắn đánh cho đứng hình, quên cả khóc. Phong Trạch trừng trừng hắt hàn tay Minh Bảo đặt trên ngực Linh nhi ra. Tất cả người ở đây bởi vì Bảo nhi hỏi tương đối “nhỏ” nên ai cũng nghe hết! Nữ tiên tử đỏ mặt, nam tiên tử xám mặt, lão tiên gia găm gừ “Loạn luân, một lũ loạn luân!!!”

Tố Linh hoàn hồn lắp ba lắp bắp

- Cái... cái... gì? Song... song... gì?

Minh Bảo tỏ ra vô tội, nghiêng đầu đáp

- Song tu! Không cần chối, rõ ràng quá mà. Mảnh thần thức cuối cùng của ta vẫn còn ngủ trong nội đan của nàng. Thảo nào nhị ca không thể phá hết phong ấn, có một cái vẫn còn giữ ở đây!

Tố Linh u mê trở mặt nhìn, Phong Trạch tức giận tóm lấy cổ áo Minh Bảo

- Ngươi không được nói bậy làm tổn hại danh tiết của Linh nhi!

Minh Bảo không thích nam nhân này, có cảm giác bức bối khó chịu, nhất là khi hắn gọi tiểu mỹ nhân là “Linh nhi”. Ai cho phép hắn gọi nàng thân thiết như vậy chứ?.

Minh Bảo không thương lượng đánh một chưởng, Phong Trạch tung người tránh, lộn một vòng liên triệu hồi Ngự Lôi. Tia sét nhanh chớp nhoáng phóng tới, Minh Bảo cũng nhanh không kém nhảy ra. Hắn có thể tay không cầm lấy ánh sét của Ngự Lôi, ném trả lại cứ như chơi trò tung bóng. Tố Linh cố hết sức ngồi dậy, chống tay giữ thăng bằng, ngửa đầu cầu xin:

- Đừng mà, hai người đừng đánh nhau nữa mà!!!

Phong Trạch lần đầu gặp một kẻ xem Ngự Lôi của mình như đồ chơi, hắn tức giận ra chiêu càng thêm độc

- Tố Minh Bảo, ngươi còn dám động vào Linh nhi ta sẽ đánh ngươi một trăm lần!

Minh Bảo hừ một tiếng, hai tay bắt được hai ngọn sét, chân đá văng một ngọn sét khác, cũng không thua kém gân cổ cãi:

- Linh nhi cái gì mà Linh nhi, nằng rở ràng là tiểu mỹ nhân ta đã chọn. Không tin người xem đi, cái kia của ta còn ở bên trong nằng mà!!!

Cái kia của ta...

Ở bên trong...

Bên trong...

T_T Làm ơn đi... sao Bảo nhi có thể nói một câu “đa nghĩa” như vậy? T_T

Quần chúng nhân dân mặc sức tưởng tượng, “người bị hại” thì đang dở khóc dở cười, ngửa mặt khuyên can:

- Đừng đánh nhau nữa! Bảo nhi không được vô lễ với thái sư phụ!

Tình hình này tựa như một cuộc chiến giữa tiên giới với ma đầu đã biến hóa khôn lường trở thành trận đánh ghen của những người đàn ông. Cảnh này rất hay thấy trong mấy vở hí kịch. Mỹ nhân đồ lệ vì hai người trong lòng tổn thương nhau, hai gã nam nhân quyết đấu sống chết vì một núi không thể có hai cọt. Các vị khán giả không cầm lòng được mà than một câu “Haizz... đúng là hồng nhan họa thủy.”

Trong một phút trở tay không kịp, Minh Bảo để tia sét xước qua mặt, rách một đường đỏ chói bên má. Hắn chợt nhớ ra có một lần phụ thân than thở với mình suốt nhiều tuần liền vì bị Thiên quân chơi xấu. Đại khái là phụ thân bị bá bá “hủy dung”, làm ấu thân mỗi lần nhìn đến chỉ chú ý vết sẹo kia mà không màng tới nhan sắc khuynh quốc khuynh thành của ngài. Thật là đáng giận mà!!!

Bảo Bảo bị ảnh hưởng bởi kí ức đau buồn này, hẳn cho rằng khuôn mặt rất quan trọng, nhất là khi có một nữ nhân sẽ ngắm nhìn mình. Minh Bảo mở to mắt nhìn vết máu trên ngón tay, cơn giận ùn ùn kéo tới

- Tên khốn khiếp!!! Người dám phá hoại nhan sắc của ta!??

Lần này thì hắn điên thật rồi, không thêm chơi mèo vờn chuột với lũ tiên nhân không biết điều này nữa! Phong Trạch đang định lè lưỡi làm mặt hề với Bảo nhi thì phát hiện có thứ gì đó quẩn vào chân mình.

Mọi thứ xảy ra rất đồng loạt, căn mạch ma lực trỗi lên ngay trên đất thiêng của tiên môn, những cái rẽ đen xám rất nhanh đan vào nhau. Chỗ này chỗ kia đều vấy các tiên gia lại, rải rác khắp nơi chính là lồng tre nhốt người như nhốt chim cảnh.

- Ma Vương!

Suy nghĩ đầu tiên của bọn họ là hai chữ này. Căn mạch đều mang ma khí, chạm trúng là bỏng tay, mọi người thoái lui vào trong, không ai dám thử sức với nó. Vậy là mấy cái lồng nhẹ nhàng khổng lồ chế hết đám đông ồn ào, riêng Phong Trạch rất “may” được nhốt một mình. Những tốp khác hoang mang cầm kiếm cảnh giác nhìn xung quanh. Chế Sâm phe phẩy quạt giấy, vô cùng bất mãn nói:

- Chắc chắc, sao mà hẹp thế này? Nói rộng tí xíu được không, ta không quen ở chung với người bị hôi nách!

Núi Minh Nguyệt trở thành cửa hàng chim cảnh, đủ chủng loại, đủ màu sắc đang hót chim chiếp rất vui tai. Trong tất cả mọi người lại có Dung bà bà vẫn tự do ngồi thiền trên đất, giống như mặc gió mưa, mặc sinh tử, không có âm thanh hình ảnh nào tác động tới. Bảo nhi buồn bực đáp xuống bên cạnh Tổ Linh, một tay che đi vết thương bé tí teo, vẻ mặt đầy uất ức nói:

- Tiểu mỹ nhân, nằng cứ yên tâm, lão Xuy Y nhất định biết cách trị thương, chắc chắn không để lại sẹo!!!

Tổ Linh gật đầu giống con gà mắc dây thun. Bảo nhi lại vuốt tóc nằng, dễ dàng một câu:

- Chúng ta không phí thời gian nữa, cho ta hai khắc giải quyết vụ này rồi ta đưa nằng về Ma cung ấp trứng, được không?

Tổ Linh lại gật đầu giống con tắc kè bông. Bảo nhi hài lòng hôn lên chóp mũi nằng một cái sau đó đứng dậy rào bước đến bên Dung Quý An. Đạo hạnh cao thâm của bà ta còn bao gồm cả trò giả điên và đóng kịch. Nhờ thế mà Dung Quý An từng bước leo lên tới địa vị ngày hôm nay. Khi Diệp Thanh Ngọc tiêu hồn

tán phách bởi Tự Tâm Độc, khi Ma Thần tuyệt vọng mà tìm chết cùng Thần giới, khi Bảo Bảo ngủ trong Băng Lăng với cơn lạnh bất tận... bà ta – kẻ hủy hoại một gia đình hạnh phúc thì đang nhõn nhơ ngoài kia, dùng Thần hộ mà kéo dài tiên kiếp, vênh mặt tự đắc trong tự tôn sùng của các tiên môn.

Ma Thần cả đời chính là phòng quân tử mà quên phòng tiểu nhân. Một cái Dung thị nho nhỏ lại có thể lọt vào tấm lưới bảo vệ của ngài, hãm hại vợ và con trai. Ma Thần biến mất nhưng thù vẫn chưa trả đúng chỗ, hôm nay Bảo Bảo đã có thể thay cha mẹ đòi món nợ máu này!

Mỗi bước chân của hần là một cơn bão đánh thẳng vào sự vỡ vụn của Dung bà bà. Bà ta ngồi thiền bắt đầu không yên, mí mắt gật giật, đầu trăm tính vạn tính, mưu mô chước quỷ học được trong ba mươi vạn năm dường như không có cái nào hữu dụng. Từ khi biết tin Ma Thần chôn cùng Thần giới, bà ta đã vô cùng yên tâm, sẽ không ai đến tìm mình hỏi tội, cũng sẽ không ai tra ra cái chết của Diệp Thanh Ngọc. Bà ta thoát khỏi mọi nguy cơ, chỉ còn việc cẩn thận giấu viên Thần hộ, an nhàn chờ làm tiên nhân danh cao vọng trọng của tiên giới mà thôi!

Nhưng rồi một ngày thảm kịch không ngờ lại đến. Kẻ này tự xưng là cốt nhục của Diệp sư muội, thậm chí biết cả Tự Tâm Độc, biết những lời cuối cùng họ nói với nhau. Dung Quý An nhớ rõ đứa trẻ đó chỉ bằng bào thai sáu tháng khi mẹ nó chết, bà ta thực sự khiếp sợ quyền năng của Thần. Một bán Thần thai chưa thành người cũng có thể hiểu chuyện như vậy...

Suy nghĩ duy nhất của Dung Quý An chính là nắm lấy cái thóp “con trai ma thần”. Chỉ với thân phận này, hần sẽ bị cả tiên môn nghi ngờ, căm ghét và diệt trừ. Lúc đó bà chỉ việc tỏ ra là người bị vu khống, chỉ đạo tiên giới tận diệt mầm móng tai họa.

Nhưng mà Dung Quý An đã quá hồ đồ rồi. Bà ta không nhớ họ chỉ là tiên và cũng không biết Bảo Bảo không hề là một bán thần. Bà ta càng không ngờ Thái Hành, Gia Lăng, Thiên Thị, Ô Vân – những tên tuổi lớn nhất trong tiên môn không một ai có mặt. Họ chỉ gửi tới vài vị đệ tử xem như ưu tú nhưng để đánh bại một bán thần thì...

Dung Quý An rốt cuộc biết ta mà không biết người, cứ tưởng rằng mình đủ sức một tay che trời nhưng ngờ đâu bầu trời lại lớn đến thế!

Bảo Bảo dừng bước, cúi đầu nhìn người đàn bà vẫn chưa từ bỏ sắc đẹp thanh xuân. Bộ dạng này có lẽ so với năm đó không khác biệt mấy. Dung Quý An từng là tiên nữ xinh đẹp nhất Bách Độc phái, cho tới khi Diệp Thanh Ngọc đến...

Bảo Bảo cười khinh miệt bộ dạng đà điểu của bà ta, nhìn tầng mồ hôi ướt đẫm trên trán cũng đủ biết bà ta đang sợ. Hần động dậy tay phải, cánh tay từng một lần bị chặt đứt đi. Từ khi khôi phục lại Thần thức, Bảo Bảo đã có đủ sức mạnh khống chế ma lực nguyên thủy trong người, cánh tay phải vô tình trở thành món vũ khí có sẵn, nó hút ma lực để bình phục và hoàn toàn trở thành ma vật.

Móng sắc mọc ra, gân tay gồ ghề nổi lên... Bảo Bảo bắt lấy cái cổ trắng nõn của Dung Quý An, không mất bao nhiêu sức đã xách bà ta đứng dậy, tựa như xách cổ một con gà. Dung Quý An run rẩy cả người, tròng mắt mở to, tựa như kiên cường bất khuất, rất có phong thái của kẻ yếu bị bắt nạt.

- Người... ma tộc chết tiệt... dám ô nhục tiên môn... tác oai tác quái trên lãnh địa của tiên giới... người... người sẽ bị trừng trị!!!

Bảo Bảo nhìn bà ta, trầm tĩnh mỉm cười

- Thánh tôn đáng kính, ta có tội gì không đến phiên bà truy xét, chúng ta hãy bàn bạc một chút về món nợ cũ, thử xem phải làm dùng hình thức thanh toán gì đây?

Đứt lời, hần vùng mạnh cánh tay, ném Dung bà bà như con búp bê rách ra giữa đại điện, suýt tí nữa rơi trúng vũng nham thạch đang đặc quánh bên dưới. Dung Quý An chặt vật sở hữu, có một vòng đen tím, may là bà ta đã tu luyện đến tiên thể hoàn hảo nhất, không thì sớm chết trong tay Bảo Bảo rồi. Dung bà bà gượng đứng lên, lưng thẳng đầu ngẩng cao, tay lăm le triệu hồi tiên kiếm. Bảo Bảo chẳng xem nó là gì, ung dung từng chút đi lại.

- Thánh tôn đáng kính... ba mươi vạn năm qua bà ăn ngon ngủ say chứ? Bà có thường xuyên nhớ đến chuyện cũ, giống như ta dùng cách này mỗi ngày để ép chính mình không bị ngưng trệ ý thức... ba mươi vạn năm

với cái lạnh thấu đến tâm, thù cũng sâu tận đáy!

Bảo Bảo càng tới gần, Dung bà bà càng vô thức lùi ra, thậm chí bước lên cả thạch đố bốc khói mà không dám lên tiếng.

- Những năm tháng qua bà có từng trò chuyện với Thần hộ không? Bà có nghe giọng nói của phụ thân ta? Có nghe tình yêu của ngài cất giấu trong thần huyết? Sự bảo hộ đó là dành ầu thân ta, bà không cảm thấy xấu hổ khi tên gọi thốt lên bên trong Thần hộ không phải là tên mình sao?

Bảo Bảo đã tiến sát đến, khẽ mặt cười với Dung Quý An

- Ngọc nhi... Ngọc nhi... cả đời này ta chỉ yêu nàng...

Dung bà bà kinh hãi nhìn đôi mắt đen có dòng lưu chuyển quái dị. Hắn nói đúng, ba mươi vạn năm qua, ngày nào bà ta cũng nghe thấy câu đó “Ngọc nhi... Ngọc nhi... cả đời này ta chỉ yêu nàng...” tiếng thầm thì thốt ra trong đêm, đáng sợ hơn cả tiếng khóc của quỷ. Dung Quý An vì lẽ đó mà có thói quen để tấm phòng cả đêm sáng rực, để đồ đệ canh gác ngay bên cửa... thời gian trôi qua rất lâu, rất dài.. khi biển cả hóa nương dâu, khi Phượng Hoàng năm lần niết bàn, bảy lần hoàn sinh... tiếng nói vẫn không chậm trễ bất cứ ngày nào... Dung Quý An cũng không hề giảm đi cơn ớn lạnh từ trong óc trong tim.

Bảo Bảo hài lòng vì khuôn mặt trắng bệch khiếp đảm kia. Hắn đảo mắt một vòng những tiên gia với hàng trăm vẻ mặt đang nhìn về hương này, cất giọng nói đều đều vừa phải:

- Năm đó Ma Thần đã đem giọt huyết trích từ tim biến thành “Thần hộ”, đặt vào bên trong nội đan Diệp quý phi. Ngài muốn sự bảo hộ này giúp nàng sống cùng mình đến vô tận và cũng là một phương thức truyền đạt tình yêu. Thần hộ đi kèm theo một lời chú để nhắc nhở người sở hữu về nguồn gốc của nó và sự hy sinh của chủ nhân nó. Lời chú đó mỗi ngày đều sẽ được niệm lại, cho tới khi ăn sâu vào tâm trí... Thần hộ của Ma thần chỉ có một câu chú đơn giản mà người biết rõ... chắc hẳn là Thánh tôn đây! Bà ấy đã có ba mươi vạn năm lắng nghe nó rồi!

Lời nói vừa dứt, cả điện im lặng. Mọi người rơi vào u mê vì câu chuyện này. Thần hộ, nghe nói mỗi vị thần chỉ có một cái và một khi cho đi sẽ không bao giờ hoàn lại. Cũng nghe nói trước nay không ai đem thần hộ trao cho kẻ khác bởi vì nó sẽ làm suy giảm quyền năng của người chủ.

Ma Thần từng đặt thần hộ vào vợ mình sao? Câu chú trên ấy là như thế nào? Ngài sẽ nói gì với vợ mình mỗi ngày?

Dĩ nhiên Dung Quý An biết rõ, Ma Thần chỉ nói một câu: “Ngọc nhi... Ngọc nhi... cả đời này ta chỉ yêu nàng...”

Mỗi ngày đều yêu như vậy

Luôn luôn là yêu như thế

Ngay cả khi Thanh Ngọc không còn, ngay cả khi Ma thần biến mất...

Vĩnh viễn một tình yêu trọn vẹn!

41. Chương 41: Nàng Thuộc Về Ta, Cho Dù Muốn Hay Không Thì Ta Đã Quyết Định Như Vậy!

Bảo Bảo sẽ không nói kẻ khác ý nghĩa của câu chú. Không ai xứng đáng được biết đến, vì nó chỉ dành riêng cho nàng...

Hắn cảm hận một người đàn bà có thể nghe thấy tình yêu của phụ thân mỗi ngày. Bà ta làm sao hiểu được ý nghĩa của nó, làm sao thấu được chân tình của nó...

Thần hộ nếu không nằm đúng chỗ thì chỉ nên phá đi. Bởi vì nó mang linh hồn của người, thật quá bi thương nếu mỗi ngày đều mỗi mòn đợi chờ một lời đáp mãi mãi không bao giờ đến. Bảo Bảo cũng không hình dung hết chút linh hồn còn sót lại kia đã tồn tại như thế nào trong ba mươi vạn năm? Nó giống như một nô lệ phải phục tùng cho kẻ thù, uất ức mà không sao thoát ra được...

Ma thần từng tiếc lộ cho Bảo Bảo biết, Thần hộ này chính ngài đã cải biến lại. Sau khi lời chú thốt ra, nếu mẫu thân không mở miệng đáp thì nó sẽ vô cùng đau khổ. Nỗi đau ấy đã thoát ly khỏi linh hồn của ngài nhưng không có nghĩa là nó không tồn tại. Bởi vì bản chất của thần hộ là một mảnh hồn, giống như bản sao thứ hai non nớt của người chủ. Ngài gửi sự tồn tại của mình ấu thân bởi vì nó có thể triệu hồi tất cả phần hồn còn lại, giống như tác dụng của Kết Phin Trà, của Phục Hồn Bí Chú.

Bảo Bảo cười nhạt, tay giơ ra. Dung Quý An không biết hắn muốn làm gì, theo bản năng tiếp tục lùi đi. Bà đột nhiên cảm thấy một luồng Thần khí quất cường từ đầu len lõi vào cơ thể. Dung Quý An trợn trừng mắt, kiểm buông ra, tay ôm lấy ngực, hơi thở dồn dập

- Không... không... KHÔNG!

Tiếng “không” thứ ba vừa dứt cũng là lúc bà ta ngã xuống. Cả tiên môn chứng kiến cảnh tượng độc nhất vô nhị đó. Một viên huyết ngọc bay ra từ người Dung Quý An, ánh sáng hồng quang chói lòa không thua ánh mặt trời. Nó chậm rãi lơ lửng bay lên cao rồi bắt đầu nhẹ nhàng đáp xuống bàn tay Tố Minh Bảo. Hắn nhắm mắt, co ngón tay thu vào rồi không hề lưỡng lự mà siết chặt lại. Một tiếng nứt vỡ chói tai, hồng quang càng chói lọi rồi rơi xuống là tả muôn nghìn hạt bụi sáng. Bụi cuộn tròn như cơn xoáy, bay đi khắp nơi, tản ra không khí và biến mất tận phía đỉnh trời... Đẹp quá, thần kì quá... cả đời họ sẽ không bao giờ quên được khoảnh khắc ấy bởi vì mọi người có mặt ở đây đều cảm thấy cơn nhẹ nhõm lạ lùng...

Bảo Bảo nhắm nghiền mắt, hắn sẽ không hối hận vì quyết định ngày hôm nay. Phụ thân đã ra đi, tốt nhất hãy cho người yên nghỉ, không có đau đớn nào nữa, cũng không phải khắc khoải đợi chờ nữa... nơi nào có mẫu thân nơi đó mới là nhà. Cho dù hắn cố sức đem Ma thần hồi sinh ngài cũng không cảm kích, đưa ngài trở về cái thế giới vắng lặng, như vậy tàn nhẫn bao nhiêu?

Bảo Bảo mở mắt, buông thông hai tay, cúi đầu giấu đi ánh lệ trong đôi mắt. Hắn hít sâu điều chỉnh tâm trạng rồi mới liếc nhìn Dung Quý An đang ngẩn ngơ ngồi trong vũng nham thạch. Tiên thể của bà ta không sao nhưng y phục thì đã cháy xém, trong nhếch nhác và khốn đốn vô cùng.

Không đủ, như vậy đâu có đủ! Tội của bà ta làm sao chỉ thế là trả hết được?

Dung Quý An chưa kịp hoàn hồn thì phát hiện cơ thể mình bị nâng lên, căn mạch ma lực giờ những chiếc xúc tu quấn lấy tay chân, trối bà tới trước mặt Minh Bảo.

- Người... người... người muốn làm gì?

Hắn nở nụ cười như quỷ Tu La ở tầng sâu địa ngục

- Thánh tôn đáng kính... bà có biết cảm giác tim rời lồng ngực khi còn hơi thở là thế nào chưa?

Hắn thì thầm hỏi vào tai bà ta. Bàn tay phải giơ lên, nhẹ nhàng đặt vào ngực trái của Dung thị. Hắn thích cách trừng phạt này, đủ tàn nhẫn, đủ độc ác, đủ đau đớn sống không bằng chết!

Động một cái, ngón tay lấy tức chui vào trong thịt. Cả đại điện vang lên tiếng thét thê lương. Tiên nhân có người cúi mặt không nhìn, có người ngơ ngác không kịp nhắm mắt, cũng có kẻ nhú mày xem sự hành quyết. Ngoài vài đệ tử Song Nguyệt kêu khóc gọi sư tổ thì không ai nói lời nào. Họ đều là tiên ít nhiều vài trăm đến vài nghìn tuổi. Họ hiểu những gì đã xảy ra. Ngay giây phút Thần hộ từ cơ thể Dung bà bay lên, họ đã vô cùng thất vọng về vị Thánh tôn cao quý này. Tu hành là phải dựa vào chính mình, lạm dụng sức mạnh kẻ khác để đạt cảnh giới có khác nào ma đạo đâu?

Bảo Bảo ở phía ngoài kia mắt đầy sát khí, tay đã sờ được con vật nhỏ đang đập trong run rẩy, chỉ cần hắn nắm lại, kéo nó ra ngoài, nó sẽ được thấy ánh sáng và từ từ kết thúc chuyển động của mình... Thật tuyệt vời làm sao, thật khoái trá làm sao...

Ngay lúc hắn chuẩn bị thực hiện hành động ấy thì có một vòng tay từ phía sau ôm lại

- Đứng, Bảo nhi đứng...

Minh Bảo hồi tỉnh lại, mày giãn ra nghe hơi thở ấm áp phía trên lưng, cánh tay nhỏ trắng trẻo, gầy gò ôm lấy hắn. Tố Linh cố hết sức siết chặt vòng tay, nói trong tiếng nghẹn ngào

- Giết bà ta rồi vẫn còn đau. Bà ta chết đi không cứu rồi được quá khư. Bảo nhi... đừng làm chính mình thêm vấy máu. Tay người không phải để giết người, tay Bảo nhi là để viết chữ, vẽ tranh, để làm việc tốt, để cứu giúp mọi người...

Nước mắt nàng thấm qua lớp vải, đi thẳng vào tim Minh Bảo. Hắn không nhớ nàng là ai nhưng chắc chắn là một người vô cùng quan trọng. Quan trọng tới mức hắn vô thức gửi một phần linh hồn mình vào, tựa như Ma Thần đem Thần hộ trao do Thanh Ngọc...

Minh Bảo cup mắt xuống, tay đầy máu từ ngực Dung Quý An rút ra. Hắn dùng tay trái sạch sẽ gỡ cánh tay nàng, quay lại nhìn cô gái nhỏ mặt lem luốc nước mắt như con mèo. Nàng thấp hơn hắn rất nhiều, lúc này đang thành khăn giữa đầu, thương xót đọng đầy trong khóe mắt.

Minh Bảo im lặng dùng một tay ôm lấy, úp mặt lên mái tóc thương ngát lan rừng

- Ủ... tay Bảo Bảo không thích vấy máu, tay Bảo Bảo thích ôm tiểu mỹ nhân...

Hắn dịu dàng an ủi nàng, cũng không muốn diễn cảnh tình cảm nồng nàn cho kẻ khác nhìn, hắn đẩy nhẹ Tố Linh ra, quay đầu nhìn Dung Quý An. Căn mạch nổi lồng, bà ta rơi xuống y như tấm vải rách

- Mẹ ta cũng là tiên nhân, ta sẽ không đối chọi với tiên môn, cũng không cần phải tự tay giết người... Tiên kiếp sắp tới, nếu người có thể tự mình vượt qua thì có thể tiếp tục sống. Trong mắt ta, người không là gì cả. Trong mắt tiên môn, người cũng không còn là gì cả. Hãy tận hưởng cuộc sống mới này đi!

Minh Bảo không thèm nhìn nữa, nắm tay Tố Linh hướng về phía cửa điện. Những chiếc lồng ma mạch cũng theo đó nổi lồng sau cùng chui trở về đất như chưa hề tồn tại. Tố Linh ngơ ngác đi theo Bảo nhi. Chân đặt đến cửa lại nghe Phong Trạch gọi:

- Linh nhi!

Nàng giật mình dừng lại, Minh Bảo cũng dừng theo. Hắn nhú mày nhìn Phong Trạch rồi lại nhìn tiểu mỹ nhân

- Linh nhi... con quay về đi, nơi đó không dành cho Linh nhi!

Tố Linh bàng hoàng nhìn sư phụ. Nơi đó... nơi của Bảo nhi... nơi của Ma giới... đúng là không phải chốn dung thân của tiên nhân...

Phong Trạch trầm tĩnh giờ một tay ra, tha thiết nói với nàng

- Cùng ta trở về Hoa Đông, đó mới là nhà của Linh nhi!

Tố Linh mím môi, nước mắt ngân ngấn gọi một tiếng “sư phụ”. Nàng rút tay khỏi Minh Bảo, không để ý khuôn mặt vằn vẹo nhìn xuống lòng bàn tay trống rỗng của hắn. Tố Linh bước tới, Phong Trạch thầm kín vui mừng nhưng rồi nàng không giờ tay ra mà chỉ quỳ gối xuống. Sau ba lạy đại lễ, Tố Linh ngẩng đầu nói với Phong Trạch

- Sư phụ, Linh nhi bất hiếu, sau này không thể hầu hạ bên cạnh người. Sư phụ hãy bảo trọng thân thể, nếu có kiếp sau Linh nhi vẫn muốn làm đồ đệ của người...

Nàng lạy tiếp ba lạy rồi vừa khóc vừa đứng lên, nhẹ nhàng xoay người... Phong Trạch thấy trời đất như sắp sụp đổ, hắn khiếp đảm giữ tay nàng lại

- Dừng, Linh nhi! Con... nàng đừng đi... đừng rời khỏi ta!

Tố Linh ngơ ngác nghe thanh âm van nài hiếm có thốt ra từ Phong Trạch. Nàng mở miệng chưa biết nói gì thì cả người bị kéo khỏi sư phụ. Minh Bảo chẳng nói chẳng rằng hất tay Phong Trạch đi, dứt khoát bế Tố Linh lên, chẳng cho ai mặt mũi và đi thẳng ra cửa.

Phía sau họ có hàng trăm ánh mắt dõi theo và một ánh mắt đau buồn luyến tiếc. Tố Linh ngửa đầu nhìn mặt Bảo nhi từ phía dưới, chỉ thấy chiếc cằm nhọn kiên định. Nàng khẽ cười vòng tay ôm cổ hắn, tình nguyện để hắn bế mình rời đi. Tố Linh cảm thấy bình yên khi áp mặt lên lồng ngực đó, nàng chợt nghe thấy thanh âm nhàn nhạt vọng đến

- Nàng thuộc về ta, cho dù muốn hay không thì ta đã quyết định như vậy!

Tổ Linh cười cười, lại nhớ tới câu chuyện về Ma Thần

Ngày xưa ngày xưa, Ma thần phải lòng một nàng tiên nữ. Dùng mọi cách bắt nàng ấy đem về ma giới. Sau đó giữa họ...

42. Chương 42: Kéo Nhau Trở Về

Khi Bảo nhi đem Tổ Linh xuống núi, họ nghe thấy tiếng đánh nhau âm âm vọng tới, xa xa trông thấy tiên môn và Ma giới đang giao chiến bên ngoài thần chướng. Thì ra Ma tộc đã sớm đến chỉ có điều toàn bộ bị chặn lại bên ngoài, giống như tình trạng lúc trước của tiên môn. Ở đó có không ít đệ tử tiên giới đến muộn cùng với các vị trưởng lão được biết tình hình nguy cấp chạy tới. Kết quả là họ đụng phải đoàn quân ma tộc đông đúc đang thủ dưới núi, chưa lên được đỉnh núi đã đánh nhau âm âm!

Bảo nhi nhất quyết ôm lấy Tổ Linh, cứ như sợ rằng buông nàng xuống thì nàng sẽ biến thành con chuột chũi đào hang trốn đi vậy! Tổ Linh buồn cười nhưng cũng cam nguyện để hắn muốn làm gì thì làm. Nàng đưa mắt nhìn tình hình bên dưới. Xem ra tiên môn không theo lỗ nhỏ chui vào trong này là vì không muốn dẫn Ma tộc tràn lên đỉnh Minh Nguyệt. Họ chỉ có cách đánh cầm cự, chờ đợi viện binh.

Đoàn quân ma tộc ô hợp và xấu xí không chịu nổi. Tổ Linh để ý tới một ma tôn có vẻ là thủ lĩnh. Hắn cười con ếch xanh khổng lồ, bên cạnh còn dắt theo một con thỏ mập nhảy nhót nhìn rất ngộ. Hàng binh nghiêm trang thấp tùng theo thậm chí còn làm cả khẩu ngữ. Tổ Linh lâu năm giao chiến với ma tộc cũng biết một chút xiu về kiểu chữ đặc thù trong ma giới. Trên tấm vải đen viết: “Quyết chiến hết mình, vì nhan sắc của Tam điện hạ!!!”

- Ha ha ha...

Tổ Linh chịu không nổi, úp mặt vào ngực Bảo nhi mà cười. Minh Bảo xám mặt, nói qua kẻ rằng

- Không được cười!

Hắn vẫn cẩn thận ôm nàng, hóa giải thần chướng, từ từ đi xuống bên dưới. Hai phe đang đánh nhau ngon lành. Quân đội của Xuy Y rất có tính tổ chức. Tất cả chia làm 3 đội quân. Một đội giao chiến, một đội hậu cần và một đội dự bị. Đội dự bị đứng ở phía sau, làm động tác xoay cổ tay cổ chân, chạy bước nhỏ, chạy nâng cao đùi, thậm chí lắc eo lắc hông... chuẩn bị kĩ lưỡng quá đi!

Về phía tiên giới, số lượng ít hơn rất nhiều nhưng phần lớn đều là đại tiên nhân, yếu thế thì có nhưng bại thì chưa. Rải rác vẫn có thêm người mới chạy tới, nhảy khỏi pháp bảo liền gia nhập cuộc chiến. Xem ra chỗ này còn náo nhiệt hơn cả trên đỉnh núi...

Tổ Linh cục cựa, ngứa ngáy cũng muốn rút kiếm chạy ra. Vui như vậy mấy chục năm rồi chưa được thấy!

Bảo nhi nhíu mày, thu chặt hơn vòng tay. Đùa gì chứ? Nữ nhân của hắn mà phải làm mấy trò khỉ này sao? Bảo nhi phát lờ ánh mắt chờ mong của Tổ Linh. Tiểu mỹ nhân cũng quá ham vui đi.

- Các người dừng tay hết cho ta!

Giọng nói của hắn không lớn mà uy, lập tức đem trận chiến phanh lại. Hai phe ngừng tay ngơ ngác quay qua quay lại tìm kiếm.

- Trên kia!

Một ma đầu phát hiện ra Bảo nhi, hớn hờ chỉ tay nói. Đoàn quân đồng loạt hướng về, không hện mà gọi ý ới

- Điện hạ! Điện hạ bình an rồi!!!

- Điện hạ, người vẫn còn sống, ôi thật là tốt quá!

- Bọn họ có bắt nạt ngài không? Có cởi quần ra đánh vào mông không?

Bảo nhi mặt đen như cái đít nồi, nghiêng răng nghiêng lợi đem Tố Linh nhảy xuống

- Câm miệng hết cho ta!

Hắn thật bất lực trước đám lâu la lăm điều này. Kỉ cương quân đội đâu? Sự tôn kính dành cho “sếp” đâu? Tại sao hắn có cảm giác bọn họ xem mình là đứa con nít miệng còn hôi sữa vậy?

Cũng không thể trách bọn lính tôm tép, họ chỉ thể hiện sự yêu quý, thân thuộc mà thôi. Bởi vì Thừa tướng ngày nào cũng nói “Tam điện hạ là đứa nhỏ tốt, mặt rất trắng, môi rất mỏng, thân thể thanh mảnh như cây trúc, tuyệt đối không thể bị người ta bắt nạt. Nếu các người dám để điện hạ rụng một sợi lông mi, phá hỏng nhan sắc của ngài thì ta sẽ cho bọn mày chết không có chỗ chôn thân!”

Cạc Và từ phía sau chật vật chạy tới quỳ xuống ôm chân Bảo nhi:

- Điện hạ... điện hạ ơi huhuhu... sao ngài nỡ bỏ con mà đi... tiên môn là chỗ đáng sợ biết chừng nào! Ngài xem, con lại bị mất thêm một cái chân rết rồi, hu hu hu...

Bảo nhi buồn bực đá văng con rết ra

- Đừng làm bẩn quần của ta! Ta làm cho người chân khác là được chứ gì?

Cạc Và đang khóc liền biến hóa thành cười toe toét

- Há há há... ngài nói rồi nhé, không được nuốt lời nhé!

Lúc này hắn chợt phát hiện có một “thứ” gì đó đang bám trên người chủ nhân. Nhìn kĩ lại thì người này là tiên, hơn nữa mặt còn rất quen!

- Yêu... yêu... nữ...!!!

Cạc Và tái mặt, run rẩy trốn ra sau gốc cây gần đó. Tố Linh nhướng mày nhìn hắn, nũng nịu nằm lên vai Bảo nhi nói:

- Bảo nhi sửa chân cho hắn đi, như vậy mới có nhiều chân cho sư phụ chạt tiếp!

Cạc Và khóc âm lên, nước mắt nước mũi chạy về chỗ Xuy Y mách lẻo

- Thừa tướng đại nhân, Tam điện hạ đem yêu nữ về bắt nạt con!!!

Lúc này Xuy Y đã xuống ngựa, à không, xuống ếch! Ngài nôn nóng tung vạc áo, chạy lại trước mặt Minh Bảo. Nhìn trái nhìn phải, phát hiện một vết xước trên má, thế là Xuy Y rơm rớm nước mắt, ghen ngào ôm ngực

- Thôi xong rồi, vậy là hết rồi. Bệ hạ trên trời cao, lão tướng đã phụ lòng mong mỏi của ngài, đã không bảo vệ được nhan sắc cho Tam điện hạ, tội này chỉ có cái chết mới rửa hết được!!!

Xuy Y mãnh liệt rút đại đao ra!

Cạc Và hốt hắng ghì tay lão lại

- Đừng, Thừa tướng xin nén đau thương!

Con thỏ A Nết phóng lên vai Xuy Y, lấy hai tay lông lá che mắt lão lại

- Ta sẽ giữ Thừa tướng, các người mau tới cứu giá!!!

Thế là đám lâu la vừa khóc vừa nhào tới, người ôm chân, người ôm tay, kẻ ôm eo. Trăm miệng một lời:

- Thừa tướng đại nhân, người phải kiên cường, không nên từ bỏ hy vọng, ông trời nhất định có mắt!!!

Đây... đây rốt cuộc là sao? Tố Linh trợn mắt nhìn một lũ ma tộc xấu xí diễn tuồng “Quân xử thần tử, thần bất tử bất trung”. Các tiên nhân đứng xa xa cũng sực tỉnh rơi cảm xuống đất, khóe môi giật giật. Minh Bảo đã quen với cảnh này, khịt mũi không thèm để ý.

- Bảo nhi... bọn này có phải hay không...

Tố Linh đưa ngón tay xoay xoay trên đầu

- Là vậy đó!

Minh Bảo lười biếng giải thích. Đoàn quân của Xuy Y nào giờ vẫn là những con dân an phận, chưa từng kéo nhau đi đánh trận, chủ yếu là chăm chỉ tu luyện, khó trách tiên môn chưa gặp qua quần thể ma tộc nào “đặc sắc” thế này!

Bảo nhi chẳng thèm để ý tới, hắn đem Tố Linh tiếp tục xuống núi. Ở phía trên kia phát hiện Tam điện hạ – nhân vật chính đã rời khỏi màn ảnh, như vậy phim này làm sao đóng tiếp? Xuy Y vẫn là thứ thời, ngài thu đại đao, hét một tiếng xếp hàng. Ma quân lập tức vào đội hình ngay ngắn, điểm danh chuẩn bị về nhà. Trận chiến oanh liệt mang tính lịch sử cứ vậy mà kết thúc!?

Cả bọn nề nếp nghiêm trang đi theo sau Tam điện hạ. Đám lính tôm tép không có việc gì dĩ nhiên sẽ nói chuyện riêng trong giờ hành quân

- Lần đầu nhìn thấy Tam điện hạ, không ngờ ngài thần thông như vậy, có những hai cái đầu!

Đùa vừa phát biểu ngu lập tức bị đồng bọn đám ấy phát

- Đồ bại não! Đó là nữ nhân điện hạ bế theo, có hiểu không? Là con gái đó!

Một con linh miêu nghe vậy gật gù

- Thì ra thời kỳ động dục của ngài sớm hơn họ nhà mèo!

Cạc Và là hộ vệ thân tín, lúc này hắn đang nơm nớp sợ hãi theo sau, mắt cảnh giác nhìn Tố Linh, trong đầu lại nghĩ: “Điện hạ quá tài, không ngờ ngài thật sự bắt được tiên nữ. Nàng ta ngoan ngoãn thế kia, chắc sẽ nể mặt điện hạ không chặt hết chân của mình chứ nhỉ? Ôi... làm tùy tùng của ngài thật nguy hiểm, có nên đổi nghề không đây?”

Lão Xuy Y ngồi trên con ếch thì nhận lấy khăn tay thô xám đưa cho, chấm nước mắt xúc động nói

- Tam điện hạ trưởng thành nhanh quá... đã có phối ngẫu rồi, lại còn là một tiên nữ, thật giống bộ hạ năm xưa.

Đoàn ma tộc dài lòng thông cứ vậy chậm chậm trở về cổng ma giới. Ánh bình minh lúc này đang lên, tia sáng hồng nhạt len lỏi qua kẽ lá, những khuôn mặt dị hợm xấu xí mà vui vẻ tươi cười, đùa giỡn với nhau, nhàn nhã như một cuộc dạo chơi. Những vị tiên nhân đứng trên đỉnh núi nhìn xuống, lần đầu cảm thán trong lòng: “Ma tộc cũng có lúc không quá đáng ghét!”

Câu chuyện nhỏ số 3. Rủ ro gặp phải với cái cửa Đoàn quân háo hứng nhìn Tam điện hạ nhẹ nhàng mở ma môn, nhẹ nhàng ôm vương phi nương nương đi vào. Tốt quá, có ngài đi đầu không lo lắng gì hết! Bên này Xuy Y gia cố lại đội hình, tổ số 1 hành quân đi trước. Nhóm ma tộc vui vẻ vì được về nhà, không ngờ rằng vừa bước tới ma cổng thì cả đoàn bị... đụng đầu!

- Ó... sao kì vậy?

Chúng xoa xoa cái trán, sờ soạt phía trước một lúc rồi mới nói với Xuy Y

- Thừa tướng đại nhân, điện hạ đóng cửa mất rồi T_T

Mọi người thất vọng tràn trề nhưng ngẫm lại cũng phải, thường thì sau khi nam nhân bế một nữ nhân vào phòng đều tiện tay khóa chặt cửa, miễn ai quấy rầy! Chuyện xảy ra bên trong thì... Quần chúng bắt đầu phát huy sức tưởng tượng...

Cạc Và ầm ục trong lòng

- Sao mà quá đáng như vậy... đây chỉ là ma cổng, có phải cửa tắm phòng ma cung đâu chứ!? Ngài lại nhăn tâm nhót chúng ta bên ngoài...

Xuy Y cũng có phần bất mãn nhưng ông nhanh chóng lấy lại tinh thần, vung tay hô hào

- Tất cả chuẩn bị... phá cổng!!!

Lại phá cổng! Cả đám ồ ồ ôm trụ gối, hi hà hi hục công thành!

ẦM một tiếng, mặt đất xung quanh rung động mạnh... ma cổng trơ trơ =))

ẦM thêm mấy tiếng nữa, chim chóc đã bay hết đi, vách núi gần đó bắt đầu lở... ma cổng không hề hấn!

Ma quân đáng thương đàn đàn lũ lũ như con trâu nước húc vào cái cổng lì lợm, tốp này đến tốp khác, oanh oanh liệt liệt... ma cổng vẫn như cũ không xê xích phân nào.

Thỏ xám mở to cặp mắt tròn xoe nhìn tình hình, mồm há ra chưa kịp nói thì lại chéch choáng ngã xuống, động đất! Nó lại cố bò dậy la mấy tiếng

- Mọi người...á!

- Chờ tí... á!

- Khoan đã...á!

Sau vài phen cứ ngã lên té xuống, thỏ ta vô cùng oán hận, vận dụng hết ma lực ít ỏi nó tu luyện được, một phát bay lên cao, phình to gầm một tiếng:

- DỪNG LẠIIIIIIIIIIIIIIIIIIIII

Mọi người thở phì phò, ngơ ngác nhìn lên quả kinh khí cầu đầu thỏ. A Nét hài lòng thu nhỏ lại, tay ngấn mồ mẫm bộ lông xám xù xì, lát sau giờ ra một vật bé tí teo:

- Ta có chìa khóa dự phòng nè!

Lời vừa dứt, cả chiến trường ngổn ngang rơi vào im lặng... một lát sau...

- TRỜI OI

~Hàng ngũ đều đồng loạt ngã xuống, gờ cẳng chân lên trời. Họ cảm thấy không chỉ kiếp trước mà kiếp trước trước nữa chính là mắc nợ con thỏ này!

43. Chương 43: Bốn Trăm Năm Sau

Tổ Linh mở mắt tỉnh lại, chỉ thấy một mảng tối u u. Nàng mất vài khắc để nhớ ra đây là Ma giới. Ở ma giới, ngày và đêm đều không có mặt trời. Tay quờ quạt một chút, cảm thấy an tâm vì vẫn còn nằm trên giường. Nàng không muốn cứ ngủ vùi thế này, bởi vì không ánh sáng nên lúc nào cũng đem tới cảm giác đêm khuya mà đêm khuya thì phù hợp để ngủ.

Tổ Linh lần trong bóng tối đến được chiếc bàn nhỏ, lại mò mẫm thắp lên ngọn đèn con. Ánh sáng đỏ nhạt rọi lên các ngõ ngách trong căn phòng lớn diêm lệ.

- Nương nương, người có gì sai bảo ạ.

Con hồ ly Sa Sa rất nhanh đã có mặt, nàng là nữ tì do Minh Bảo sai đến hầu hạ Tổ Linh. Tu vi cũng chỉ chừng vài trăm năm, là một tiểu hài tử ngoan ngoãn. Tổ Linh khoát áo ngủ mỏng, quay lại không vui nói với Sa Sa

- Đã bảo đừng gọi ta là nương nương rồi mà!

Sa Sa rụt rè cúi đầu, trả lời lí nhí

- Dạ... nô tì biết lỗi, tiên cô. Nhưng mà... điện hạ muốn nô tì gọi người như thế...

Tổ Linh cũng không muốn dọa cô bé này, nàng nhẹ nhàng thỏa hiệp

- Vậy khi có hai người chúng ta, người gọi ta là tiên cô thôi!

Sa Sa mừng rỡ vâng lệnh, nàng thật là sợ hãi khi bị kẹt giữa điện hạ cùng vương phi. Mấy trăm năm nay, Tam điện hạ đứng đầu ma giới, mặc dù không nhận làm Ma vương nhưng ai ai cũng xem ngài là hoàng đế của ma tộc. Mà vị nương nương này dĩ nhiên là tim phổi của ngài, không thể làm tổn hại dù là một chút!

Lại nói tới lần chạm trán của tiên ma ở đỉnh Minh Nguyệt bốn trăm năm trước. Tam điện hạ đem vị tiên nữ này về ma cung, từ đó không bao giờ thả nàng ra nữa. Những đại ma đầu sống lâu nhất đều nói rằng họ có cảm giác Ma Thần trở về, Ma cung lại tái hiện kết giới chắn ma khí, một vị tiên nữ lại ngồi bên song cửa, giống y Ngọc phi năm đó.

Cuộc sống ở ma giới vẫn diễn ra bình thường, mỗi ngày có vô số tiểu ma sinh ra, vô số sinh linh nhập ma đạo cũng như vô số ma tộc chết đi dưới kiếm của tiên môn. Từ khi Ma Vương bị giam cầm tới nay, đây là giai đoạn ma giới phát triển mạnh mẽ nhất. Sự xuất hiện của một vị “Tam điện hạ” gây ảnh hưởng không nhỏ đến tiếng tăm của ma giới cũng như quan hệ ngày một gây gổ giữa tiên- ma. Nhiều kẻ chọn ma đạo vì họ tin lời đồn đại xung quanh vị điện hạ này. Nghe nói Tam điện hạ tên là Tổ Minh Bảo, nữ danh là Bảo Bảo. Hắn là nguyên thần cuối cùng trên trời đất, cũng là một bản sao cực hoàn hảo của Ma Thần huyền thoại. Ngài trở về ma giới với sứ mệnh trấn hưng ma tộc, vạch ra con đường sáng cho kẻ theo ma đạo...

Có hàng trăm câu chuyện ly kỳ xung quanh Tam điện hạ, chẳng biết cái nào thật, cái nào giả nhưng nhìn chung hình tượng của hắn chỉ ngày một cao hơn, vĩ đại hơn...

Sa Sa cẩn thận đem thêm áo khoát lên cho vương phi, nàng để ý thấy sắc mặt nương nương tái nhợt, lúc nào cũng không khỏe mạnh. Haizzz... nơi này cho dù được Thần chứng bảo hộ ngăn cản ma khí nhưng đích thực vẫn là ma giới, một tiên nữ sống ở nơi thế này dĩ nhiên không thể tốt!

Sa Sa lại cẩn thận hỏi nàng có muốn ăn gì không, nghe nói nương nương là tiên cốt nhưng vẫn có sở thích ăn uống. Thấy nàng lắc đầu cự tuyệt, Sa Sa đành thức thối lui đi, trước khi đóng cửa còn không quên nói một câu

- Điện hạ hôm nay sẽ về muộn, ngài dặn tiên cô đừng chờ!

- Đã biết!

Sa Sa cẩn thận đóng kín cửa, nhẹ bước rời khỏi tấm phòng. Nàng ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy vàng trắng khuyết nằm ngang và vài vì sao chớp tắt trong đơn côi. Trước kia ma giới không có trăng sao, tất cả đều do điện hạ tạo hư ảnh, biến hóa một chút để bóng tối bớt tẻ nhạt. Sa Sa tin rằng nếu ngài có khả năng tạo mặt trời thì nhất định sẽ đem ánh sáng tới đây, chẳng cần biết nó có thiêu chết các tiểu quái hay không. Sa Sa làm hầu gái cho vương phi trên dưới trăm năm nhưng nàng hiểu rõ tình cảm của điện hạ dành cho chủ tử, trong lòng vừa ngưỡng mộ vừa ghen tị nhưng trên hết vẫn là khó hiểu. Chủ tử hình như hơi lạnh lùng, nàng thỉnh thoảng sẽ cười nhưng phần lớn là trầm ngâm, im lặng... Mỗi ngày nàng đều giống một bông hoa mọc trong hộp kính, thiếu chút tươi tắn, thiếu chút sức sống...

Ngoài kia Sa Sa vừa đi vừa nghĩ, trong này Tổ Linh đắm vả vai ngồi xuống bàn, bắt đầu chống cằm nhìn ngọn đèn hàng giờ liền...

Vậy là bốn trăm năm rồi, nàng đã gần chín trăm tuổi, không lâu nữa sẽ tới tiên kiếp nặng nhất từ trước đến nay. Tổ Linh biết thời gian có thể tạo ra trăm biến vạn hóa, nàng thích nghỉ ngơi ở đây nhưng cũng đồng nghĩa với việc dần dần mất hết kiên nhẫn sống trong ma giới này. Ngày hôm trước nàng có nhận một bức thư của sư phụ. Người kể chuyện ở Hoa Đông năm nay có những ngày lễ lớn nào, kể về tiệc mừng thọ sáu vạn tuổi của Chế Sâm Thiên tôn. Bốn trăm năm trước, sau sự cố ở Song Nguyệt phái, cơ cấu tiên giới ít nhiều có sự điều chỉnh. Song Nguyệt phái không còn tồn tại mà phân chia lung tung, một phần ra đi, một phần ở lại. Người ở lại không nhiều nên lập thành tiểu phái lấy tên Minh Nguyệt như xưa, đứng đầu là Ngự Đẳng Thánh tôn.

Sau sự kiện Dung bà bà không vượt nổi tiên kiếp mà biến mất, tiên giới trở nên lung lay, danh tiếng cũng không tốt như xưa. Nội bộ các phái đều lần lượt thay người, mâu thuẫn hoặc nghi ngờ nhau. Hoa Đông có thể xem là nơi yên bình nhất, dù sao nó cũng là đệ nhất tiên phái, lại có Thiên Thị trưởng lão đứng đầu. Hai trăm năm trước, Chế Sâm được đề cử lên ghế Thiên tôn, giúp đỡ Âm Ti Thích chuyện lớn nhỏ trong phái. Vị trí minh tôn còn lại Phong Trạch, Ngũ Nguyệt, nghe nói đang chuẩn bị mở hội tranh tài để tìm thêm một đại đồ đệ giỏi giang ngồi lên vị trí trống. Trương Chí Thanh là một trong các ứng cử viên sáng giá.

Cuối thư, Phong Trạch lại lần nữa khuyên bảo Tổ Linh ma giới không thích hợp cho nàng, nói rằng chỉ cần nàng nguyện ý, hắn sẽ có cách đưa nàng rời đi.

Tổ Linh thở dài nhìn vào chiếc hòm nhỏ đầy ắp phong bì. Bốn trăm năm qua, chưa có năm nào sư phụ chậm trễ thư từ. Cho dù nàng không hồi âm nhiều thì người vẫn đều đặn gửi. Tổ Linh vuốt ve lá thư mới nhất, cẩn thận đặt vào trong hòm, khóa lại kĩ càng rồi giấu vào ngăn cuối cùng, góc sâu nhất trong tủ áo. Tốt nhất không nên để Minh Bảo phát hiện!

Nhắc tới Bảo nhi, nàng càng thấy bi thương. Rốt cuộc hắn có thật là Tổ Minh Bảo đồ đệ của nàng không? Từ khi trở thành nguyên thần, Bảo nhi phục hồi trí nhớ quá khứ nhưng không mấy may nhớ một chút gì chuyện đã xảy ra giữa nàng với hắn. Ban đầu Tổ Linh còn nhiệt tình kể cho hắn biết, về sau thì không bàn tới nữa. Minh Bảo không như ngày xưa – hồn nhiên, thành thật, đáng yêu. Hắn bây giờ âm trầm và chính chắn hơn nhưng cũng xa lạ và hung hiểm hơn. Tổ Linh không nhìn tới tâm hắn, vì vậy nàng cũng không có cảm giác an toàn khi sống chung với một người mình không sao hiểu nổi.

Tâm lý bất an, thêm hoàn cảnh ở Ma giới tối tăm ngộp ngạt, Tổ Linh trở nên lạc lõng bắt đầu tự hỏi: Có phải mình đã sai lầm?

Gần đây nàng còn có giấc mơ lạ lùng. Trong mơ nàng nhìn thấy một cô gái khác, cũng bị giam trong Ma cung thể này, ngày ngày chỉ có mỗi việc nhìn ngọn đèn, nhìn khung cửa sổ, nhìn vào những trăng sao giả tạo trên bầu trời... Tổ Linh cảm thấy hoàn cảnh của nàng thật giống mình, tự đáy lòng trở nên thông cảm. Sau mỗi giấc mơ như vậy, nàng chợt tỉnh lại trong sự mộng lung, trở nên khao khát tự do và u buồn như chính người con gái ấy.

Tại sao mọi việc lại thành ra thế này? Tổ Linh cũng không hiểu nổi. Nàng đã quyết định ở cạnh Bảo nhi nhưng mà bây giờ nàng không hạnh phúc! Niềm vui lớn nhất chính là chờ thư của sư phụ bởi vì nó đem đến những câu chuyện thú vị, kể về ánh mặt trời, bình minh và hoàng hôn trên đỉnh Hoa Đông, kể về trò khôi hài của các giáo đồ mới nhập môn... hình như mỗi câu chuyện đều tươi vui và hấp dẫn. Nếu nàng có mặt ở đó thì tốt quá rồi!

Tổ Linh nghiêng đầu ngẫm nghĩ, cứ vậy một người một ngọn đèn, chẳng mấy chốc cả ngày lại trôi qua...

Khi Minh Bảo bước vào phòng, chính là nhìn thấy Tổ Linh ngây ngốc nhìn ngọn nến. Ánh sáng – đó là thứ nàng yêu thích. Hắn cup mắt xuống, nhẹ nhàng cởi áo choàng bụi bặm. Trong đầu thì nghĩ “Đường như ở đây không có tất tần tật mọi thứ nàng thích, vì thế nàng thường không vui, cũng cười ít hơn xưa...”

Tổ Linh mãi suy nghĩ, cũng không hay biết Minh Bảo trở về, đến khi bị một đôi tay lạnh lẽo ôm lấy

- Đang nghĩ gì?

Tổ Linh sực tỉnh, cười cười tránh khỏi cái ôm của hắn

- Bảo nhi về rồi!

Nàng cảm thấy hơi lạnh trên người hắn, nhúu mày nhắc nhở

- Tắm nước ấm đi!

Minh Bảo im lặng, vuốt vuốt chỗ tóc mái hơi rối của Tổ Linh rồi đi vào tịnh phòng. Tổ Linh nhìn bóng lưng hắn, có chút thiếu não nghĩ, Bảo nhi không còn xem nàng là sư phụ, hắn hoàn toàn đem nàng thành vật sở hữu. Không như ngày xưa, cho dù có yêu cũng không tách biệt với thân phận đồ đệ. Có lẽ vì hắn không nhớ nên không coi nàng là sư phụ nữa... Tổ Linh lại không muốn như thế!

Minh Bảo rất nhanh trở lại, chẳng nói chẳng rằng kéo nàng về giường. Hắn thường nói chiếc giường là cái tổ chim ấm cúng, ôm nàng ngủ trong ấy là dễ chịu nhất. Vì lẽ đó, giường ngủ chiếm gần phân nửa tấm phòng, thật rườm rà, thật cầu kì. Giường hình bán nguyệt, trải đệm lụa màu đỏ, căn rèm loa kèn rũ xuống màu trắng sữa, mỗi tháng sẽ đổi màu một lần, có khi là hoa văn tinh xảo. Chất liệu luôn luôn là vải dệt tốt nhất của tiên giới, công phu và tỉ mỉ. Tổ Linh lại cảm thấy dễ chịu khi nằm lên.

Minh Bảo đẩy nàng xuống giường, vô cùng tự nhiên chiếm chỗ bên cạnh. Hắn thay quần áo ngủ mỏng, cổ rộng chảy xuống tới rốn, trên khoảng ngực trần vẫn đọng hơi nước. Tổ Linh ngoan ngoãn không động đậy, mặc hắn kéo mình lại gần, gối đầu lên cánh tay. Cánh tay phải của hắn, Tổ Linh thật sự không thích. Bề ngoài bình thường nhưng rõ ràng là ma vật, một thứ vũ khí biến hóa. Từ khi có cánh tay này, Minh Bảo

không dùng tới Tâm Sai kiếm nữa, nó vẫn nằm im trong nhả trông, cũng hiếm khi chuyển động. Đường như thanh kiếm thấy buồn vì bị chủ bỏ bễ!

Khi Tổ Linh mơ màng sắp ngủ thì bị cảm giác lạnh lạnh trên đùi đánh thức. Nàng lùi lại, tay ngăn trước ngực Minh Bảo

- Bảo nhi... buồn ngủ lắm, đừng làm...

Minh Bảo đem bàn tay nhỏ đặt lên eo mình, thu hẹp khoảng cách giữa hai người. Tổ Linh biết đây chính là không thỏa hiệp. Nàng nhú mào, chịu đựng bàn tay hấn luồn vào trong áo, cơ thể cứng nhắc. Minh Bảo không để ý, nhanh chóng kéo hết vải vóc ra, chính mình cũng thoát ỷ. Hấn lật người, phủ lấy nàng bên dưới, môi gấp gấp tìm môi

- Ừ... đã bảo không muốn mà!

Tổ Linh bất mãn đánh mạnh vào ngực hấn. Minh Bảo lại đem bàn tay đó lên hôn.

- Nàng không muốn, ta muốn!

Hấn nói câu thứ hai trong ngày. Nếu là Bảo nhi ngày xưa, chỉ cần Tổ Linh trừng mắt lập tức ngoan ngoãn không dám loạn, dù sao cũng là tiểu đồ đệ của nàng, ít nhiều sẽ có lòng kính trọng. Nhưng Minh Bảo bây giờ chính là bá đạo, cuồng dã, bất tuân,... hấn đối xử với nàng như phong cách điện hạ trên cao nhìn xuống. Đáng ghét!

Tổ Linh quay mặt đi, né tránh môi của hấn. Minh Bảo thô bạo giữ đầu nàng lại, ra sức hôn. Trong phòng dần dần nóng lên, thi thoảng nghe tiếng thở ái muội.

- Ngừng!

Tổ Linh giận dữ quát. Minh Bảo đáp lại bằng cách động nhanh hơn. Nàng đỏ bừng mặt, không tự chủ vận tiên khí đẩy bật hấn ra một khoảng sau đó chính mình tóm lấy chân, lùi vào trong góc giường. Làm liên mấy động tác, Tổ Linh thấy đầu óc choáng váng, nghiêng nghiêng ngã xuống. Vẫn là Minh Bảo đỡ được, đem nàng trở về trong lòng

- Ngốc... sao lại vận tiên khí? Ở đây không nên!

Đúng thế, chỗ này khắp nơi tương khắc với nàng, tiên thể phải dựa vào tiên khí mà bảo toàn, hạn chế sử dụng tiên lực là cách duy nhất chống đỡ. Nói cách khác, nàng hoàn toàn biến thành phàm nhân, sự học cả đời xem như uống phí. Tổ Linh nhăn nhó, vẫn ngang bướng né tránh

- Đồ đáng ghét! Đều tại người...

Minh Bảo khẽ cười, thả nàng nằm lại giường, tóm cánh tay quây phá cố định trên đầu.

- Ngoan ngoan

Hấn gọi như dỗ dành con mèo nhỏ cúi kính, tay lại tách hai đùi nàng ra

- Aaaa.... TỔ MINH BẢO!

Tổ Linh thật là không chịu nổi, hấn ăn phải xuân dược hả? Tại sao đêm nào cũng muốn nàng đến phát điên thế này? Bốn trăm năm rồi, thời gian trò chuyện thì ít mà trên giường thì nhiều. Tổ Linh càng lúc càng không thể nói chuyện một cách nghiêm túc với hấn! Cuộc sống nàng mơ ước không phải như vậy, nàng mong hai người có thể vô tư du sơn ngoạn thủy, làm chuyện mình thích làm, rồi rãi chọc giận mấy lão tiên gia đáng ghét. Nàng muốn Minh Bảo trở về như ngày trước – đồ đệ nhỏ hay đỏ mặt, ngây ngô mà chân thành.

Càng nghĩ, Tổ Linh càng thấy thất vọng trong lòng, nước mắt tí tách rơi xuống. Minh Bảo mắt đỏ sậm nhìn nàng, cơ thể vẫn không ngừng ra vào. Tổ Linh khóc, hấn rất khó chịu nhưng sự khó chịu kia lại biến thành tức giận và cố chấp. Minh Bảo nhắm mắt không muốn nhìn nữa, chỉ để xúc giác điều khiển mình thôi. Tổ Linh mơ hồ nhìn nam nhân này, cắn răng cố ngăn tiếng khóc, tự nhiên lại nhớ tới lá thư gần nhất của Phong Trạch

“Linh nhi, hấn không thể là Tố Minh Bảo, hấn chỉ là Tam điện hạ của ma tộc mà thôi. Ma đạo rất khác chúng ta, từ suy nghĩ tới hành động đều khó chấp nhận. Con không nên lầm lẫn, đừng xem đồ đệ ngày trước và Minh Bảo bây giờ là một. Từ cái đêm hấn suýt giết Linh nhi trong nhà gỗ, Minh Bảo đã không còn nữa!”

Minh Bảo cuối cùng cũng dừng lại, không vì thỏa mãn cũng không vì thương xót. Hấn nhú mày nhìn xuống thân dưới, có chút ngạc nhiên lẫn tỉnh ngộ. Ngẩng đầu nhìn mặt mèo đầy vết lè, bất đắc dĩ nói

- Giải thật! Còn có thể dùng cách này phản kháng ta?

Tay Minh Bảo sờ xuống dưới, chỗ đó không ẩm ướt nữa, nếu vẫn ngoan cố muốn vào thế nào nàng cũng bị thương. Minh Bảo thở hắt ra, tự kiềm chế lại. Sau đó hấn ngồi dậy, vẫy tay một cái, tấm điện rực sáng. Tố Linh chui vào trong chăn gấm đỏ, úp mặt xuống gối. Minh Bảo lắc đầu, tự đi vào tịnh phòng. Lát sau hấn trở ra lại một thân hơi nước, đem theo mấy chiếc khăn trắng ngồi xuống giường. Dễ dàng kéo ra con sâu nhỏ trốn trong cái kén, hấn đem khăn lau sạch mặt cho nàng, lau cả chỗ dính nhớp bên dưới. Thấy Tố Linh co rúm, hấn mới ném khăn đi ôm theo nàng lăn xuống giường

- Đừng khóc... ta không muốn nữa, nàng ngủ đi!

Tố Linh tràn đầy bất mãn nhưng vẫn thức thoir không náo loạn, dần dần cũng vì mệt mà thiếp đi. Trong bóng tối tịch mịch không hơi ấm của ma giới, có một vị thần lặng lẽ kiểm tra lại kết giới bao quanh Ma cung, không tiếng động gia cố những nơi hấn thấy cần thiết, sau đó lại phân phát thêm chút ánh sáng cho trăng và sao giả trên nền trời, sau cùng là tẩy sạch chút ma khí xâm nhập vào nội điện... Làm xong hết thấy, hấn đã mệt đờ người, len lén trút hơi thở dài, cup mắt nhìn xuống cô gái nhỏ ngủ ngon lành bên cạnh. Hấn tồn tại hơn ba mươi vạn lễ bốn nghìn bảy trăm năm cuối cùng cũng hiểu hết yêu một tiên nữ là loại cảm giác “khổ sở trong ngọt ngào” thế nào. Bàn tay khê khàng trườn xuống bụng nàng, không phát hiện gì, hấn lại có chút thất vọng nhú mày. Nhưng thất vọng ấy rất nhanh tan biến bởi vì hấn đột nhiên nghe thấy một âm thanh

“Tam đệ... người có khỏe không, đã sớm quyết định rõ ràng chưa? Đừng để ca ca chờ lâu quá nha, bốn trăm năm cũng là quá lâu rồi...”

Minh Bảo mặt trầm xuống thẳm thì trong bóng tối

- Cút!

Một âm thanh mang Thần lực đặc quánh, đánh thông điệp kia bay ra thật ra khỏi Ma cung, những ma đầu có tuổi đều nhạy cảm nhận thấy luồng sát khí âm u tỏa ra từ hoàng thành. Haizzz... ai có gan chọc giận Tam điện hạ vậy?

Phía trong kia Minh Bảo cảm thấy Tố Linh không yên giấc liền thu hồi sát ý, chậm chậm dịch chuyển cho nàng tư thế thoải mái. Hấn trần trọc suốt đêm dài, dỗ dành nữ nhân trong lòng, thỉnh thoảng mở mắt nhìn thân ảnh mờ mờ đang ngồi bên khung cửa sổ

“Mẫu thân, rốt cuộc người để lại bao nhiêu hồi ức ở đây vậy? Đừng ảnh hưởng đến vợ con, nàng thực sự sống không vui!”

44. Chương 44: Lệ Lệ

- Lệ Lệ, tam đệ của ta thật cố chấp nha! Hấn không chịu giao trái tim cuối cùng, cũng không chịu phá kết giới này... nàng xem, thật là đứa em trai không biết vâng lời!

Chiếc bình sứ ở trên bàn nhúc nhích vài cái, có giọng nói êm ả thốt ra

- Người nghĩ hấn sẽ đáp ứng người sao? Bốn trăm năm trước hấn từng đến đây, chẳng phải đã đem kiếm kè cổ người sao?

- Ha ha ha... đúng, thật là đứa nhỏ nóng vội! Hắn có thể làm gì ngoài tức giận bỏ đi chứ?

- Hắn là một nguyên thần.

Chiếc bình nhắc nhở

- Ha ha, đúng, nhưng nguyên thần thì thế nào? Hắn không dám lấy về mảnh thần thức cuối cùng bởi vì khi Thần thức trọn vẹn chính là lúc Thần kiếp tới. Ta đây ngồi chờ ngày lịch kiếp của Tam đệ, nhẹ nhàng đoạt trái tim thứ tám mươi mốt... khi ấy... hắn sẽ trở về làm bản thân thể như xưa, còn ta, sẽ là một vị thần chân chính, phá bỏ kết giới khốn kiếp này, trở về ngai vị của mình! Ha ha ha... sẽ không lâu nữa đâu, đến lúc đó... nàng có muốn làm Ma hậu không?

- Không thèm!

Chiếc bình dứt khoát trả lời. Tiếng cười ma quái không dứt. Có một bàn tay xương xẩu cầm lấy nó, đem ống tay áo lau lau chùi chùi

- Lệ Lệ ngoan, chờ ta lấy được sức mạnh ta sẽ tìm cho nàng một thân thể, đảm bảo trẻ trung xinh đẹp, nàng sẽ hài lòng thôi!

- Ta cóc cần!

- Ha ha, nàng không cần, nhưng ta đây cần... cảm giác ôm nàng vào lòng ta còn chưa được thử!

- Ghê tởm.

- Chắc chắc... Lệ Lệ vẫn mềm miệng nhanh nhẩu như ngày nào. May mà có nàng, không thì mấy vạn năm nay ta sẽ buồn chết mất.

- Hừ, không có tôi ông vẫn sống nhăn răng thôi, chỉ là thiếu một chỗ để lời thâm ý độc của mình xả ra!

Bàn tay nọ lại vịn vào miệng bình, ánh ma trơi chớp tắt trong Âm Ti Cốc. Đây là một căn phòng gạch có chút đồ nát, bốn góc tường đốt bốn ngọn đuốc nhỏ. Giữa phòng có một cái bàn gỗ, một cái ghế gỗ. Bóng áo choàng đen ngồi ở đó, từ năm này sang năm nọ, phần lớn thì giờ hắn thích đấu võ mềm với một cái bình sứ biết nói chuyện.

Đúng vậy, đây chính là vị Ma Vương trong truyền thuyết, hoàng đế đương nhiệm của ma tộc bị nhốt ở Âm Ti Cốc. Lúc này hắn đang vui vẻ cười, một tay chống cằm, mắt xéch him híp, nửa mặt phải bị che đi bằng chiếc mặt nạ đen có hoa văn xoắn ốc kì quái, nửa mặt trái lại trắng bệch như xác chết, nhìn vào là bên trắng bên đen tương phản rõ rệt. Mặc dù chỉ thấy nửa khuôn mặt nhưng không thể phủ nhận hắn vô cùng đẹp, một loại xinh đẹp như hoa anh túc.

Ma vương cảm thấy thật buồn chán, quyết định đi “thăm hỏi” Tam đệ chốc lát. Hắn nhắm mắt lại, đem thông điệp gửi về ma giới xa xôi ngoài kia, một bên miệng nhếch lên cười. Chiếc bình im lặng, nó cũng biết tên yêu ma này lại muốn làm chuyện xấu, bản thân không cần được đánh mặt kệ vậy!

Một lát không lâu sau đó, Ma Vương mở bừng mắt, tay ôm ngực khắc ra ngụm máu, có chút choáng váng ngã xuống ghế. Cái bình kia không tự chủ thốt lên một câu có âm điệu lo lắng:

- Làm sao thế?

Ma Vương đưa ống tay lau miệng, từ trên đất loạng choạng đứng lên

- Tam đệ cũng quá độc ác, ra tay nặng đến vậy!

- Đáng đời, ai bảo đang yên đang lành đi chọc người ta!

Ma vương có chút ngoài ý muốn, bản thân và nguyên thần khác nhau xa quá, một đòn nho nhỏ cũng khiến hắn phệ khí công tâm. Đáng giận mà!

- Hừ, tên tiểu tử thôi! Nàng có biết ta nhìn thấy gì không? Hắn lúc này đang sung sướng vui vẻ ở trên giường với tiểu tiên nga. Thử bại hoại!

- Hừm, huynh đệ các người đều bại hoại!

- Ấy da, Lệ Lệ đừng vợ đũa cả nắm chứ! Ta làm sao mà bại hoại bằng y được? Rõ ràng một sợi lông của nàng ta cũng chưa động tới!

- Không biết xấu hổ, nếu ta không là linh hồn người sẽ buông tha sao?

- Hừ hừ, nàng mà là thực thể thì ta cũng không bỏ qua cái tội hết lần này tới lần khác xỏ xiêng ta!

- Không nói với người!

- Ta cũng không nói với nàng!

Vậy là chiến tranh lạnh! =))

Ma Vương nhắm mắt lại, điều hòa các thứ khí hỗn độn bên trong. Hắn lại khắc thêm mấy ngụm máu. Thật đáng ghét, lần này là ta chậm chân, nếu không người đừng mong đánh tới! Hắn vừa oán hận vừa tự mình trị thương. Chiếc bình nằm trên bàn cục cựa tí xú, lát lâu lại ngập ngừng hỏi

- Người đâu rồi, ngất xỉu rồi sao?

Ma Vương mắt sắt bén không đáp

- Nè! Mã Sát chết tiệt! Trả lời đi!

Ma Vương cười thầm cũng không nói gì

- Tên đại ma đầu, người đừng lừa gạt ta, chẳng lẽ mới bị đánh tí xú đã... không lẽ một bán thần lại yếu hơn nguyên thần như vậy?

- ...

- Mã Sát, người không lên tiếng ta mặc kệ người đó!

- ...

- Ma vương, không đùa nữa, người trả lời ta đi...

Lúc này Ma Thần mới giơ tay đem cái bình ôm vào lòng, giọng nói mềm mỏng không thể tin là thốt ra từ miệng hắn

- Ta ở đây, Lệ Lệ! Rõ ràng nàng có quan tâm vậy mà cứ làm như cặn tàu ráo máng... Ta sẽ không dễ dàng chết như vậy, nhiều món nợ còn chưa đòi lại được mà! Ta cũng chưa đem nàng làm Ma hậu, làm sao mà chết được chứ?

Chiếc bình bị ôm trong lòng không thêm trả lời nhưng Ma vương rõ ràng nghe thấy sự lưu chuyển của linh hồn cất giữ trong đó. Âm Ti Cốc lạnh lẽo, đêm nay cũng như bao đêm qua, Ma vương lại ôm cái bình bảo bối, chẳng đòi hỏi chần ăm đềm em, cứ vậy mà an ổn ngủ!

45. Chương 45: Bốn Trăm Năm Thật Ra Chưa Đủ

Thái Hành đang nằm trên ghế may phoi nắng. Ngồi dưới cổ là ngọc nữ Tú Thanh, cô bé đang mãi mê làm một con búp bê len. Chắc mọi người còn nhớ Tú Thanh nhỉ? Nó là con chuột bạch mà Thái Hành nuôi trong nhà, khi được hai trăm tuổi mới hóa nhân hình, từ đó làm ngọc nữ hầu hạ bên lão quân. Tú Thanh đến nay vẫn mang dáng dấp một tiểu hài từ chừng 12- 13 tuổi. Thường ngày nó không phải châm trà rót nước, quét sân thì chỉ có mò mò mồm mồm làm hết thứ này đến thứ khác.

Thái Hành nhắm hờ mắt, tóc bạc trắng chảy xuống vai, tay phải thỉnh thoảng phe phẩy chiếc quạt lông. Nắng sớm hắt qua đám mây nước bằng bành, rơi xuống Hoa Sơn tiên cảnh những hạt vàng óng ánh. Nơi này thật huyền ảo mà cũng rất bình yên...Tú Thanh có vẻ gặp rắc rối, cuộn len nhỏ của con bé rồi đánh lại, nó kéo kéo chài chài, kết quả là càng rối tung rối mù! Ngay lúc đó, có một người đột nhiên xuất hiện trước mặt, Tú Thanh bị dọa, không tự chủ hóa về nguyên hình chui tọt vào trong đám len trốn. Thái Hành im lặng mở ra đôi mắt phượng, nhàn nhạt nói với vị khách không mời

- Cũng chỉ có đệ mới đi vào Hoa Sơn trang như nhà không chủ!

Minh Bảo mặt không đổi sắc, hóa ra một cái ghế đẩu rồi ngồi xuống

- Hừ, bộ dạng này để lừa đảo ai hả?

Thái Hành bắt đầu dĩ cưỡi, cưỡi bỏ về già nua thay vào là hình dáng thật. Hắn ngồi thẳng dậy, nhàn nhã đem cây trâm cài lại mái tóc lộn xộn. Bốn trăm năm qua, huynh đệ hai người không qua lại nhiều nhưng không khí có vẻ hòa hoãn hơn. Ít nhất Minh Bảo không tỏ ra chán ghét Thái Hành, lâu lâu cũng có thể nghe hắn gọi hai tiếng “nhị ca”, dĩ nhiên trường hợp này rất hiếm.

Minh Bảo ngồi cách một khoảng, tay lấy ra một quyển sách ố vàng, ném cho Thái Hành

- Ta không rành cổ ngữ, người dịch hộ đi!

Thái Hành bắt lấy, tò mò nhìn vào trang bìa, sau đó mặt liền trắng bệch

- Đệ... đệ... sao lại tìm đến cái này?

- Bảo dịch thì dịch đi, hỏi làm thế?

Thái Hành nhìn cuốn sách rồi lại nhìn Minh Bảo, lát sau mới hít vào một hơi

- Có cần phải vậy không? Rốt cuộc đệ đang tính cái quái gì vậy?

Minh Bảo cụp mắt xuống, môi cười giễu cợt

- Chuyện của ta không cần huynh quan tâm. Đó là sự lựa chọn của ta, không vì cái gì hết, chỉ là quyết định cá nhân mà thôi!

Thái Hành âm thầm nhìn tam đệ, đứa trẻ này thật cố chấp mà cũng... “người lớn” như thế. Hắn đã lường lự suốt bốn trăm năm, cuối cùng lại đâm đầu vào con đường bế tắc nhất! Thái Hành đem sách nhét vào tay áo, sau đó ngẩng đầu hỏi Minh Bảo

- Tại sao đến bây giờ mới chọn cách này?

Minh Bảo cười cợt, ngửa mặt nhìn đám mây ngay sát đỉnh đầu

- Đại loại là sợ hãi, vẫn còn quá tham lam, vẫn muốn được sống, được yêu...

Hắn giơ tay nghịch ngợm đám mây bông, nó lập tức tản ra hóa về sương khói

- Nhưng mà... ta chợt nhận ra nàng cũng không tha thiết gì một cuộc sống như vậy... cho dù không có ta, vẫn sẽ có rất nhiều người chiếu cố nàng... Tóm lại là... nàng có thể vui vẻ, có thể hạnh phúc, có thể bình an ở bất cứ đâu, với bất cứ người nào... nhưng trong đó chưa bao giờ gồm cả Ma giới hay gồm cả ta!

Thái Hành không dám nhìn nụ cười của Minh Bảo nữa, hắn thấy ngực mình đau, tim cũng đau. Làm gì mà lại cười chua chát như thế, thà khóc còn tốt hơn!

- Đi đi, trước khi ta dịch xong cuốn sách này, đệ hãy đem nữ nhân đó đến Kim Quy đảo. Cho dù là Thần mệnh cũng không thể bỏ qua lời nguyện trong mai rùa. Tận dụng thời gian đó, làm cho chính mình hạnh phúc, làm cho nàng ấy vui vẻ. Ít nhất... sau này sẽ không cảm thấy hối tiếc!

Minh Bảo gật gù, xem như đồng ý. Hắn phúi phúi vạt áo đứng dậy, vừa đi vài bước bỗng nhiên ngừng lại

- Nhị ca! Ta có thể thỉnh cầu huynh một điều không?

Thái Hành nhẹ cười

- Vì hai tiếng “nhị ca” này, ta sẽ đáp ứng đệ!

Minh Bảo cuối đầu nhìn xuống chân, đưa lưng về phía Thái Hành mà nói:

- Hãy thay đệ cho đứa bé một lời chúc phúc, không cần dụng tâm nhiều, chỉ ít... có thể giúp nó sống lâu một tí!

Thái Hành thực sự sững sốt, hắn nói như vậy nghĩa là...

- Chưa! Đệ nói là “nếu”!

Thái Hành suýt bị dọa, thở ra một hơi rồi mới gật gật đầu

- Được, ta đáp ứng đệ!

- Cảm ơn!

Minh Bảo thông dong rời khỏi Hoa Sơn, để lại một bóng lưng đơn độc. Tự nhiên Thái Hành có cảm giác ông trời vô cùng bất công. Một vị Thần sống ba mươi vạn lẻ bốn nghìn bảy trăm năm, trong đó chỉ có 2 năm tuổi thơ, hơn ba mươi vạn năm ngủ vùi trong giá rét, hơn bốn nghìn năm trải tám mươi lần đau đớn luân hồi, còn lại chừng năm trăm năm được sống, được yêu,... Nhưng mà vài trăm năm đó có là gì! Khó trách hấn tham lam, khó trách hấn lưu luyến...

Thái Hành thấy khoe mắt cay xè, Tam đệ của hấn, đứa em trai này... nó giống phụ thân vô cùng! Lúc nào cũng không nói, không để ai thấy bộ mặt thật của mình, chẳng bận tâm người đời sẽ nhìn nhận hấn ra sao, bản thân thì luôn làm những chuyện khiến người ta đau lòng.

- Haizz...

Thái Hành trút tiếng thở dài, mắt vô tình nhìn xuống đồng len bừa bộn bên dưới

- Thanh nhi?

Con bé biến đâu mất rồi? Thái Hành nhú mày đứng dậy, đi tới chỗ quần áo, len chỉ hỗn độn. Hấn ngồi xồm xuống, có chút buồn cười gọi thêm lần nữa

- Lại bị dọa hóa về nguyên thân sao?

Con chuột nhỏ thò cái mũi đỏ đỏ từ trong cuộn len nhìn ra. Thái Hành mím môi cười, đem ngón tay út vuốt ve đầu nó.

- Đến bao giờ mới bỏ cái tật xấu này hả? Biến trở về đi!

Phốc một cái, cô bé Thanh Tú lại xuất hiện trong bộ dáng chật vật, cả người rối cùng với chỉ len, mái tóc đen dài phủ xuống che đi thân mình trần trụi. Nó ngồi như con ếch nhỏ, ngốc nghếch nhe răng chuột cười hì hì. Thái Hành lắc đầu, đem chỉ xanh đỏ kéo xuống, hóa ra một cái khăn lớn trùm Tú Thanh lại.

- Vào nhà mặc quần áo!

Hấn ra lệnh, Tú Thanh ngoan ngoãn túm lấy khăn choàng, lon ton chạy vào nhà. Thái Hành đột nhiên suy nghĩ, nếu có một ngày mình biến mất thì cô bé khờ khạo này phải làm sao?

46. Chương 46: Lời Tiên Tri Của Ô Vân

“Thiên mệnh một đường duyên lắt léo

Vừa kéo mạch Thần phụ sinh ra

Bằng hà, đoạn mệnh, chia xa

Tam cục, tam kết, tam ngã

Hoa Sơn buồn bã khúc cầu hoàng

Đến nay chim phượng hết lang thang

Cổ nhân còn đó mà duyên cạn

Xuôi cùng năm tháng, thiếp đợi chàng.”

Phong Trạch xoa bóp mi tâm, đóng bức thư đã đọc lần thứ một nghìn sáu trăm chín mươi tư. Rốt cuộc trong này ẩn chứa bao nhiêu bí mật?

Ô Vân lão tiên mất gần một trăm năm mới hoàn thành giao ước với Thiên Thị. Bức thư này là tất cả lời tiên tri của ông. Nhưng Phong Trạch đọc bao nhiêu lần cũng cảm thấy u mê.

Những từ ám chỉ cái chết dành cho ai?

Phượng hoàng hết lang thang, đây là nói về điều gì?

Cố nhân trong thư là người nào?

Thiếp và chàng là nói đến ai?

Dẫu biết tiên tri là sự hé mở không rõ ràng nhưng ít nhất phải cho người ta chút manh mối chứ! Phong Trạch chóng tay ôm đầu, mắt xoáy vào hai từ “Thần phụ”. Điều duy nhất hẳn có thể khẳng định chính là hai chữ này. Thần phụ nhất định nói về Ma Thần, dẫu sao Ma Vương và Tổ Minh Bảo đều là hậu thế của ông ta.

- Sư phụ...

Hàm Dương kính cẩn cúi đầu gọi, thành công thức tỉnh Phong Trạch đang mơ màng. Hắn nhẹ nhàng cất bức thư vào ngăn khóa

- Có chuyện gì?

- Dạ, thái sư phụ cho người gọi sư phụ đến đại điện.

Phong Trạch gật gật đầu, Hàm Dương không tiếng động liền rời đi. Từ ngày sư muội Linh nhi đi theo người kia đến Ma giới, tâm trạng của sư phụ thường không tốt. Người vốn định thuyết phục các trưởng lão để Tổ Linh danh chính ngôn thuận trở về Hoa Đông, không ngờ rằng con bé lại nhất quyền rời bỏ nơi này. Lòng oán thù của Phong Trạch với ma tộc lại tăng thêm một bậc. Ngày thường nếu không có công văn cần xử lý thì chính là đem pháp bảo đi lùng sục chém giết. Cả tiên giới đều biết chuyện này, cách vài hôm sẽ lại nghe thấy tin tức hang ổ nào đó bị thâm sát, ngọn núi nào đó bị oanh tạc. Phong Trạch truy theo Tam điện hạ ma tộc, cho dù không biết có đánh lại hay không nhưng vẫn chưa từng buông tha. Sau vài lần chạm trán, Tổ Minh Bảo đều là người rút lui, nếu không cần thiết thì luôn chọn đường vòng né tránh, không tha thiết đối đầu với Phong Trạch. Có thể nói cả tiên giới cũng chỉ có Phong Trạch ở Hoa Đông là dám đi tìm hắn, người được đồn thổi tận bốc thành vị thần bất khả chiến bại trong lục giới.

Phong Trạch cười pháp bảo đáp xuống cửa đại điện. Khác với hai trăm năm trước, ngôi vị Thiên tôn ở trên cao đã có thêm một chiếc ghế vàng nhưng cũng giống như hai trăm năm trước, người ngồi ở chỗ đó chỉ có mỗi Âm Ti Thích.

- Sư huynh của con rốt cuộc đã chui vào xó xỉnh nào rồi?

Câu đầu tiên chào đón Phong Trạch là như vậy. Hắn hành lễ với sư phụ rồi dùng giọng không nhanh không chậm đáp lại:

- Hai ngày nay sư huynh không trở về, chắc là gặp chút chuyện cần xử lý. Huynh ấy bản lĩnh thế nào sư phụ cũng rõ, xin người đừng lo lắng...

Âm Ti Thích lắc đầu thở dài. Tên đồ đệ này đúng là ông chưa bao giờ nắm bắt trong tay. Lúc đề cử hắn lên ngôi vị thiên tôn, đã năm lần bảy lượt phải hành xử có khuôn phép. Thế mà kết quả là nó vẫn tiếp tục chơi trò mất tích! Chờ đó, khi người trở về để xem vì sư xử lý người ra sao.

Phong Trạch tiếp tục nói đỡ ít câu cho Chế Sâm, thay sư huynh làm mấy việc sau đó mới thở dài lui ra. Phong Trạch không về Kỳ Lâm Viện mà cười pháp bảo bay thẳng xuống phàm giới, bởi vì hắn biết chính xác Chế Sâm đang ở đâu. Phong Trạch từ ngọn mây nhìn xuống, phát hiện Chế Sâm một thân lam y đang ngồi trên mái nhà, mắt nhìn về con phố kinh kỳ sầm uất, ở đó có một đám rước dâu vô cùng hoành tráng, chắc là hoàng thân quốc thích nào đó gả thiên kim.

Phong Trạch điểm ngón chân phiêu phiêu đáp xuống, vén tà áo ngồi bên cạnh Chế Sâm

- Huynh sao lại có hứng thú với mấy chuyện náo nhiệt này?

Chế Sâm cười cười, hất cằm về phía kiệu hoa

- Tứ công chúa của Đại Kim quốc được chỉ hôn gả cho tân trạng nguyên năm nay. Đám cưới thật hoành tráng nhỉ?

Phong Trạch nhìn xuống tân lang mặc áo đỏ hoang hỉ cười bạch mã cùng với chiếc kiệu hoa lộng lẫy theo sau

- Nàng chính là người huynh vẫn theo đuổi?

Chế Sâm cười cợt

- Ủ, và đây cũng là lần thứ mấy trăm ta nhìn nàng đi lấy chồng rồi!

Phong Trạch trầm ngâm, có vẻ không hiểu nổi sư huynh

- Nếu đã vậy... tại sao huynh còn cố chấp? Nàng ấy không hề biết sự tồn tại của huynh, một tình yêu đơn phương như vậy rất mệt mỏi.

- Ủ, mệt mỏi, nhưng ta dựa vào sự mệt mỏi để sống... Mà khoan hãy nói chuyện này, tại sao đệ lại xuống đây?

Phong Trạch nhìn về hướng Tây bất đắc dĩ nói

- Sư phụ đang tìm huynh, đệ không nói cho sư phụ biết huynh ở chỗ này.

Chế Sâm xòe cây quạt phe phẩy, tay vỗ vỗ lên vai sư đệ

- Đa tạ, đa tạ, thật là huynh đệ tốt!

Phong Trạch buồn cười hất tay hắt đi

- Lần sau thì không có đâu. Chúng ta sớm trở về đi thôi...

- Sáng mai đi, ta vẫn còn chưa được uống rượu mừng!

Nói rồi hắn điềm nhiên đứng dậy, mắt nhìn chiếc kiệu đã đi qua cửa phủ trạng nguyên và đoàn sính lễ dài loằng ngoằng một đầu vẫn còn từ cửa cung đi ra. Haizz... của hồi môn của Tứ công chúa thật không tầm thường!

Tối hôm đó, phủ trạng nguyên tưng bừng rượu chè đàn hát, ánh đèn lồng sáng rực từ trong ra ngoài, khách khứa vào vào ra ra tấp nập. Chế Sâm đem theo Phong Trạch lẫn trong đám đông. Họ tựa như tàng hình vì không ai để ý tới, cũng không ai dòm ngó tò mò. Chế Sâm cầm một ly rượu, đến vỗ vai tân lang lúc này đang bận rộn tiếp khách

- Chúc mừng, chúc mừng... trạng nguyên gia song hỷ lâm môn!

Vị tân lang mặt mũi cũng không tệ, hắn vốn ngờ ngạc không biết Chế Sâm là ai vậy mà sau ba giây tự nhiên tươi cười tiếp rượu

- Ôi quý hóa quá, thì ra Chế tiên sinh cũng tới dự tiệc, ta thật là thiếu sót không đón tiếp chu đáo.

Chế Sâm cười hề hề, tiêu soái đối đáp vài câu, rất có phong thái bạn cũ lâu năm. Phong Trạch đứng ở một góc buồn cười nhìn, hắn đem rượu trong tay đổ đi. Ai từng nếm qua các loại rượu tiên quả thì đệ nhất rượu của phạm giới cũng trở nên nhạt nhẽo như nước ốc.

Khi tiệc đến đêm khuya thì bắt đầu tan dần. Tân lang trở về hỉ phòng chuẩn bị nghỉ lễ cuối cùng với tân nương. Chế Sâm ngồi trên nhánh cây, mắt đen láy nhìn không thấy đáy đôi theo bóng dáng của vị phò mã.

- A Trạch, nàng sẽ hạnh phúc chứ?

- Đệ không biết, hôn nhân nhà đế vương thường đi đôi với lợi lộc, hạnh phúc là thứ yếu.

Chế Sâm gật gù. Tứ công chúa 16 tuổi, nếu nàng có thể sống đến ba mươi thì cũng xem như đi nửa cuộc đời. Vị phò mã này tư chất không tệ, có điều lòng tham hơi lớn, vọng tưởng lại nhiều, hoàn toàn không thích hợp với bản chất lương thiện, khiêm nhường của nàng...

Phong Trạch đứng dưới gốc cây ngẩng đầu nhìn sư huynh, phát hiện một nỗi cô đơn đến nao lòng. Chế Sâm thiên tôn cao quý của Hoa Đông lúc này đây lại một mình ngồi nhánh cây, nhìn nữ nhân yêu thâm mấy nghìn năm một lần nữa động phòng hoa chúc. Hắn thấy cảm thông ối si tình của sư huynh, tự hỏi phải có bao nhiêu yêu thương mới có thể bền bỉ chung tình như thế...

- Hay là... huynh thử một lần đi!

- Uhm? Thử cái gì?

Phong Trạch mím môi, bàn tay nhẹ đưa lên. Mấy bà tử canh gác ở hỉ vòng lập tức lần ra ngủ

- Huynh không phải muốn nàng sao?

Chế Sâm nghiêm mặt lại

- A Trạch, không được làm vậy! Thần tiên không thể tham gia vào vận mệnh của phàm nhân

- Đệ biết... đệ không làm gì cả, chỉ cho họ ngủ say một đêm thôi. Cũng không ảnh hưởng gì lớn, che giấu kĩ một tí sẽ chẳng ai phát hiện...

Chế Sâm nhảy xuống đất, nhìn sư đệ mà cười

- A Trạch từ lúc nào bắt đầu học đòi làm chuyện mờ ám rồi?

Phong Trạch nhún vai

- Không phải là nhờ huynh chỉ dạy sao? Chuyện này đệ ra tay, có gì đệ sẽ chịu trách nhiệm, huynh đi đi, sau này nhớ báo đáp ta là được...

Chế Sâm bị ý tưởng này kích động, hần nhìn sư đệ, nhìn về phía hỉ phòng, lại nhìn lên vầng trăng trên cao

- Có được không? Nàng... sẽ không muốn như vậy. Ta sẽ không tổn thương người đó, ta cũng không thích nàng lắm lẫn mình với ai khác. Ha ha ha... mà cũng buồn cười, nàng sẽ không biết ta là ai đâu, làm sao có thể chấp nhận chứ?

Phong Trạch mắt sáng lấp lánh

- Thử đi, gặp thôi cũng được. Ít nhất có thể chân chính nhìn một lần.

Chế Sâm nhếch môi, nụ cười buồn bã và thê lương

- Được rồi... lần nay ta nợ đệ một ân huệ!

Hần thoáng cái đã biến mất. Phong Trạch lắc đầu, tiếp tục khoanh tay dựa gốc cây. Xem ra đêm nay có khả năng hắn sẽ phải đứng gác ngoài này đến khi trời sáng...

.

.

Ít ngày sau đó, ở Ma giới tầm tối và ngộp ngạt, một con dơi đen mắt đỏ rất khả nghi bay chéch choáng trong tầng ma khí dày đặc. Nó cố chút hơi tàn đáp xuống khung cửa sổ, thả lá thư xuống chiếc bàn gần đó rồi tan biến thành sương khói ngay trước mắt Tổ Linh. Nàng mừng rỡ nhặt lá thư lên, rất nhanh thấp thêm mấy ngọn đèn và xé bao thư ra. Bộ dáng gấp gáp như thể đã chờ đợi từ mấy chục năm.

Phong Trạch có nhắc tới lời tiên tri của Ô Vân, nói rằng mình đang đau đầu mà chưa giải mã được. Sau đó lại kể “đêm phong lưu” của Chế Sâm, một vị thần có gần vạn tuổi suốt ngày cười híp mắt bởi vì một chút kỉ niệm đi vụng trộm ở phàm giới. Phong Trạch tự hỏi có phải mình đã sai lầm “về đường cho hổ chạy”, chạy đâu không chạy lại chạy đúng vào hang hổ. Cứ ít ngày thiên tôn Hoa Đông lại mất tích một đêm, làm cho Phong Trạch rầu thúi ruột. Sư phụ mà biết thì cả hắn và sư huynh đều thảm!

Tổ Linh khúc khích cười, giở trang thư tiếp theo. Phong Trạch nói Hàm Dương đã cầu hôn lần thứ chín mươi hai, cuối cùng Tống Thanh Vân cũng đồng ý nhưng lại ra điều kiện khi nào hắn có thể đánh bại Trương Chí Thanh thì sẽ gả cho. Hàm Dương vừa mở cờ trong bụng liền bị cái “điều kiện” kia đập chết từ trong trứng nước. Hắn bắt đầu nghĩ cách đi hỏi lộ Trương đại ca. Phong Trạch chê bai đệ tử không có tiền đồ!

Sau đó hắn lại nhắc tới Trạch Trạch. Con cá chép sống ở Kỳ Lâm Viện gần đây rất tiến bộ, không còn mọc râu mỗi khi bị căng thẳng hay giật mình nữa. Bây giờ nó làm hết những công việc Tổ Linh trước kia vẫn làm, quét lá vàng, cho cá ăn, mài mực, dọn dẹp thư phòng... Phong Trạch khá là hài lòng, thỉnh thoảng sẽ trò chuyện với nó mà chủ đề giữa họ luôn luôn là “Linh nhi”...

Cuối thư, vẫn như mọi khi, Phong Trạch viết: “Thư hồi âm của Linh nhi lần trước sư phụ đọc rất kĩ, phát hiện tâm trạng của con rất không bình thường. Hơn bốn trăm năm rồi, con còn muốn ở lại chỗ bần thủ đó tới khi nào? Linh nhi à, chúng ta là tiên, nói thế nào cũng không cùng đường đi với ma đạo. Con ở đó rất không an toàn, nhất định phải cẩn thận từng chút, Tổ Minh Bảo cũng phải nhất mực đề phòng, đừng để hấn làm thương tổn mình. Linh nhi, khi nào con mới chịu trở về? Chỉ cần nói với ta một tiếng, dù có khó khăn tới đâu, sư phụ cũng sẽ đưa Linh nhi rời khỏi đó!”

Tổ Linh thấy mắt mình ảm ướt. Nàng giơ tay khế lau, sau đó đi tới lấy cái hòm gỗ giấu thư ra. Tổ Linh vuốt ve bìa thư, đặt ngay ngắn vào trong rồi lại phát hiện cái hòm không đủ lớn, bắt đầu không chứa hết thư từ rồi. Nàng ngẩn ngơ nhìn hồi lâu, chỉ thấy cảm xúc ngổn ngang...

- Làm gì vậy?

Một giọng nói gần bên tai làm nàng hoảng hốt, theo phản xạ đứng bật dậy. Hòm thư bị động mạnh, một phát rơi xuống đất, từng xấp giấy vung vãi trên nền nhà. Tổ Minh Bảo cũng bị phản ứng của nàng làm giật mình. Hấn cúi đầu nhìn đám bừa bộn dưới chân, có thiện ý ngồi xuống giúp nàng thu nhặt. Ai ngờ Tổ Linh lại giật lấy đồ trong tay hấn, vội vội vàng vàng quơ tất cả đem ôm vào lòng.

- Cái... cái này...

- Ta biết! Là thư của sư phụ nàng!

Tổ Linh mở to mắt lắp bắp nói

- Sao... sao... Bảo nhi biết?

Minh Bảo cười nhạt, đứng lên chỉ ra ngoài cửa

- Nàng quên xung quanh đây có bao nhiêu kết giới à? Nếu ta không muốn, chẳng lẽ mấy con dơi tầm thường đó đủ sức bay xuyên vào đây?

Hấn điềm nhiên xoa người, cởi ngoại bào bám bụi ra

- Thế nào? Phong Trạch lại dùng cách gì để khuyên nàng trở về?

- NGƯỜI ĐỌC THƯ CỦA TA!

Tổ Linh lớn giọng tố cáo.

- Người... giám sát ta, theo dõi ta! Người xem ta như món đồ chơi đùa bỡn trong tay! Tổ Minh Bảo, đứng quên ta là sư phụ của người, chính ta dạy dỗ nuôi lớn người. Một ngày làm thầy, suốt đời là mẹ!

Tổ Linh vì tích tụ cơn giận lâu ngày, không kiềm chế được. Nàng trừng trừng mắt, ngồi trên đất nhìn Bảo nhi. Chỉ thấy sắc mặt hấn trầm xuống, từng câu đối đáp lại:

- Thật không may, ta đã quên rồi, quên nàng là “sư phụ” gì đó. Cho nên chuyện dạy dỗ nuôi nấng không cần bàn nhiều. Ta cũng không vong ân bội nghĩa ngược đãi nàng. Ha ha... cái gì mà “một ngày làm thầy, suốt đời làm mẹ” chứ?

Minh Bảo cũng mất bình tĩnh, hấn đã nhẫn nhịn rất lâu, giả như mắt mù tai điếc để mặc họ thư từ qua lại. Bởi vì hấn nghĩ Tổ Linh cũng có bí mật của riêng mình, cũng cần một không gian riêng trong cái thế giới lạc lõng này. Nhưng hôm nay nàng dùng thái độ đó để đối xử với hấn, cứ y như hấn là kẻ thứ ba phá đám mối tình duyên tốt đẹp của nàng với Phong Trạch. Minh Bảo có cảm giác hình tượng của mình trong mắt Tổ Linh cực kỳ xấu, đến nỗi nàng sợ hãi hấn chạm vào đồ đạc của mình, sợ bẩn!

Tổ Minh Bảo từ trên cao liếc mắt nhìn xuống, miệng lưỡi độc địa nói:

- Làm thầy làm mẹ gì cơ chứ? Có mẹ nào trèo lên giường ngủ với con mình không? Nàng vốn không xem đạo sư sinh ra gì kia mà. Cũng từng phá giới với chính sư phụ mình...

Minh Bảo bỗng nhiên ngừng lại, môi hấn run run, cuối cùng chỉ có cách dùng răng cắn chặt. Hấn lấy tay nâng trán, dứt khoát xoa người đi ra khỏi phòng

- Xin lỗi, ta không cố ý, chúng ta tự bình tĩnh lại thì tốt hơn...

Cánh cửa phòng khép lại, chỉ có mỗi Tổ Linh chật vật ngồi giữa đám giấy bừa bộn, đáy mắt trống rỗng lấp lánh tia lệ. Nàng úp mặt vào lòng bàn tay, một lúc sau ngoài phòng nghe thấy tiếng nức nở...

Minh Bảo chẳng đi đâu cả, hắn chỉ trượt xuống ngồi ngồi bẹp ngoài cửa phòng. Hắn không muốn tổn thương nàng, nhất là khi bản thân chẳng đem đến bao nhiêu hạnh phúc. Người ta vẫn nói yêu thương rất dễ nhưng chung sống, dung hòa thì rất khó. Nàng là tiên, hắn thân sinh đã là ma, tiên ma yêu nhau không có gì lạ nhưng để có thể hòa thuận một chỗ, tình yêu thôi thì chưa đủ!

Minh Bảo chưa bao giờ hoài nghi tình cảm của nàng. Kể từ bốn trăm năm trước, khi nàng đứng chung một vòng sinh tử với hắn, khi nàng chọn đi theo hắn... Minh Bảo biết Tổ Linh thật có tình. Chỉ tiếc là tình yêu đó nàng dành cho tiểu đệ đệ ngày trước mà Minh Bảo bây giờ không phải hắn. Minh Bảo chỉ là Bảo Bảo, một cổ nhân đem theo linh hồn âm u, đem theo thù hận và nghiệt kiếp. Tất cả bắt đầu từ khi nàng cứu vớt đứa trẻ trôi sông năm đó... lại là nghiệt duyên!

Nếu lấy về kí ức, có lẽ hắn sẽ hiểu người Tổ Linh yêu rốt cuộc mang bộ dạng gì. Đó sẽ là một Tổ Minh Bảo tách biệt với quá khứ, vô tư hồn nhiên với hồng trần. Tiếc thay, con người hắn không thể nông cạn như thế, hắn cũng ước mình không là ai cả, không gò găng trách nhiệm gì, chỉ sống như ý muốn, chỉ yêu nàng mà thôi...

“Phụ thân, thật ra Bảo Bảo hiểu hết, con biết người yêu mẫu thân đến đường nào... bởi vì con cũng đang yêu một người như vậy!”

47. Chương 47: Ma Vực – Hố Đen Của Vũ Trụ

Trăng ở ma giới là ảo ảnh nhưng nó chưa bao giờ khác biệt với vầng trăng thật, bởi vì có một vị thần đã nguyện với lòng “Ngày nào mặt trăng ấy còn sáng thì ta còn sống trên đời này và tất nhiên sẽ còn yêu nàng.”

Trăng đêm hôm đó đặc biệt sáng đến khác thường, cứ như nó đang đốt dần thứ nguyên liệu cháy đất đỏ nào đó.

Minh Bảo nhẹ nhàng đi vào phòng, nhìn cô gái mặt đầy nước mắt, bơ phờ ngồi trên sàn nhà lạnh. Hắn không tiếng động ôm nàng lên giường, kéo chăn găm bao lại. Có lẽ nàng không hiểu hết ý nghĩa của cái giường trong tâm tư của hắn. Minh Bảo hơn ba mươi vạn lẻ một nhìn bảy trăm tuổi nhưng đáng quý nhất chỉ có 2 năm tuổi thơ. Chính chiếc giường này, cũng chính trong căn phòng này là tất cả hồi ức ngắn ngủi đó. Tổ Linh sinh ra trong gia đình phạm nhân bình thường, lớn lên ở Hoa Đông rực rỡ ánh sáng, chan hòa tình thương cho nên nàng có một thể giới mang màu nắng, một tâm hồn lạc quan rực rỡ như ban mai.

Bảo Bảo không như vậy. Hắn bị tuổi thơ nghiệt ngã, bị thời gian vô tình và bị cái rét tàn nhẫn ở Băng Lăng thiêu rụi hết ánh hào quang. Tâm hồn hắn đã thành một vùng bùn đen đậm, thể giới của hắn chính là cái âm u ở ma giới này. Hắn tham lam vẻ đẹp của nàng nên mới ích kỷ đem Tổ Linh giữ lại. Năm tháng qua đi, hắn phát hiện ánh sáng kia không tẩy hết sự tăm tối của mình mà ngược lại chính mình làm ánh sáng ấy dần lụi tắt...

Minh Bảo nhìn quanh chiếc giường lộng lẫy, ngửa đầu trông lên rèm hoa bông bênh. Giường, nó tựa như tổ nhỏ của loài chim, nơi chim bố và chim mẹ sẽ quần quít sinh một quả trứng nhỏ. Ấp ủ nó đến ngày phá vỏ chui ra. Ma Thần rất thích chiếc giường bởi vì vợ và con trai thường bình an nằm trên ấy, cả thể giới của ngài đang nằm trên ấy. Bảo Bảo cũng thích giường vì ở đó có hơi ấm của cha và mẹ, hắn thích những cuộc trò chuyện bí mật của cha và con trai, thích cách mẹ áp gần đến, đặt quả trứng chính giữa hai người rồi nhẹ nhàng đi vào giấc ngủ...

Và bây giờ, hắn say mê chiếc giường nơi có cô gái chiếm cả linh hồn mình. Minh Bảo đem chăn gối hóa thành sắc đỏ, tựa như mỗi ngày đều là một lần động phòng hoa chúc. Có thể tình yêu của hắn thiếu đi ánh sáng và không khí, nó làm nàng ngột ngạt và chán ghét nhưng đó là cách Minh Bảo yêu, cách Ma Thần

yêu. Nữ nhân của họ thường mất một thời gian dài, thậm chí đến khi không còn nhau mới hiểu ra chân lý đó... Lúc nào cũng muộn màng, lúc nào cũng trở trêu...

Minh Bảo đem ánh nến trong phòng tắt hết, để Tổ Linh không nhìn ra bao nhiêu thê lương trên gương mặt kia. Nàng mệt mỏi rúc trong chăn ấm, bất lực chờ đợi sự việc vẫn xảy ra mỗi đêm

- Tổ Linh, cho dù cảm nhận của nàng thế nào, ta vẫn muốn nói cho nàng biết: bốn trăm năm nay thật ra là thời gian hạnh phúc rất dài, vài ngày trước ta đã nghĩ thông... Bốn trăm năm, như vậy cũng đủ rồi! Dù bây giờ nàng đã hối hận nhưng ta thực sự cảm ơn, vì ngày đó nàng đã chọn lựa đi theo ta.

Minh Bảo khom người, vùi đầu vài hôm vai Tổ Linh, giọng nói nhẹ như hơi gió:

- Vài ngày nữa thôi... nàng dịu dàng với ta một tí được không?

Tổ Linh như bị giọng nói ấy thôi miên, ngẩn ngơ nằm ở đó. Nàng nhận ra Minh Bảo khác thường, tay không tự chủ kéo đầu hấn dậy. Bảo nhi lim dim nhìn, mắt đen có ánh phản quang long lanh, trở thành một vật sáng rõ ràng trong bóng tối

- Bảo nhi?

- Uhm.

Minh Bảo đáp lại bằng âm mũi, đem cả người nàng ôm vào lòng.

- Tổ Linh... Tổ Linh... ngày mai ta đem nàng đi nhìn mặt trời...

Đêm hôm đó cũng như mọi đêm, có điều mặt trăng ngoài kia rất sáng. Những thứ cây cối xấu xí tắm trong ánh trăng tự nhiên lại toát lên một vẻ kì bí lạ lùng.

.

.

Thái Hành nghiêm túc ngồi trên bàn, tay cầm cây bút lông họa từng chữ như rồng bay phượng múa. Viết đến trang thứ sáu, hấn đặt mạnh bút xuống, mực bắn ra thành một chuỗi chấm đen vẩy lên mặt bàn. Thái Hành ném cuốn sách sang một bên, thật sự là không chép nổi nữa. Trên đời lại có loại Thần thuật khôn khiếp như vậy sao? Rốt cuộc có đáng không? Rốt cuộc không còn cách nào khác sao?

Thái Hành lại nghĩ tới phụ thân. Ngài vô cùng công bằng trong cách đối xử với ba đứa con. Tuy về mặt sủng ái thì dành hết cho Bảo Bảo, nhưng những vấn đề khác lại suy nghĩ thấu đáo và phân minh. Mã Sát có mẫu hệ là Ma tộc thuần chủng, ngoài ma đạo không thể đi con đường nào khác. Chính vì thế ngài đặt “Thái tử ẩn” lên nguyên thần của hấn, ngay từ đầu đã quyết định giao ma giới vào tay con trưởng. Thái Hành có mẫu hệ là phạm huyết, bản chất lại không yêu thích ma đạo, ngài đem con trai thứ hai gửi gắm cho Sa Hà để quân, sự giáo dục công phu cùng “lời chúc phúc” đã giúp hấn đứng trên đỉnh cao của tiên môn như ngày nay. Với Bảo Bảo, Ma Thần chưa kịp có sắp xếp gì thì đứa trẻ đã mất cơ hội ra đời. Chuyện xảy đến quá bất ngờ, ngài chỉ có cách đem nguyên hồn của nó tạm trú vào Băng Lăng. Để cái rét ở nơi cực hàn không giết chết nó, Ma thần đành phải ban cho con ân huệ lớn nhất để trở thành nguyên thần.

Như vậy, cả ba đứa con trai của ông đều có một nền tảng vững chắc mà tồn tại trên đời. Trưởng tử làm Ma Vương oai hùng một cõi, nhị tử là bậc tiên nhân đắc đạo nhất tiên giới, tam tử là vị thần cuối cùng của lục giới. Có người cha nào chu toàn và thấu đáo như ngài không?

Thật đáng buồn là con cái của ngài không hề nhận ra điều đó. Ma Vương từ khi phát hiện Bảo Bảo chưa chết thì trở nên điên cuồng ghen ghét. Tại sao cha không giúp hấn làm nguyên thần? Tại sao lại để một linh hồn vô tích sự có được ân huệ lớn như thế? Hấn là con trưởng, cũng là người nối ngôi, đối xử như vậy thật không công bằng!

Thái Hành thì lại chán ghét nguồn gốc của mình. Hấn thấy may mắn vì ngày xưa gặp được sư phụ, có người dẫn dắt đi vào con đường sáng, hấn căm thù ma lực nguyên thủy không bao giờ tẩy sạch bên trong con người mình. Thái Hành không nhận ra ai mới là người thực sự đem hấn đến với tiên đạo, cũng không chịu công nhận ma lực vẫn luôn trú ẩn đã giúp hấn thoát chết rất nhiều lần. Một thời gian dài u mê như vậy, đến lúc này Thái Hành mới tỉnh ra...

- Phụ thân, con trai bất hiếu, đã phụ lòng kỳ vọng của người rồi!

Thái Hành lẩm bẩm một mình, mắt không tự chủ lại nhìn vào cuốn sách. Trên cái bìa rách nát, cũ kĩ chính là một dòng chữ nhức mắt: “Thần pháp Ma vực triệu hồi” Lại là Ma vực! Những người này không thể có suy nghĩ sáng suốt hơn sao? Bảo Bảo lại muốn đi trên con đường mòn này sao?

Thái Hành lắc đầu, bất đắc dĩ nhặt sách lên. Nét chữ này chắc chắn là của phụ thân, toàn Thần ngữ bí mật mà bây giờ cũng chỉ có hắn và đại ca là biết đọc. Triệu hồi được Ma vực không chỉ đòi hỏi nguồn năng lượng cực lớn mà còn là sự hy sinh của chính người thực hiện. Sau sự kiện Thần giới biến mất, có rất nhiều người tự hỏi Ma vực thực chất là thứ gì, nó tồn tại ra sao?

Thái Hành cũng không biết, mãi cho tới khi hắn đọc được cuốn sách này. Thật ra Ma vực chẳng ở đâu xa, nó nằm ngay trên sông Ngân hà. Ma vực hình thành dựa trên sự bùng nổ của những tinh tú có khối lượng cực lớn. Ba mươi vạn năm trước, Ma Thần đã dùng thần lực “vận chuyển” một ngôi sao đến ngay đỉnh Cửu trùng thiên rồi kích thích nó phát nổ. Hậu quả của vụ nổ chính là xuất hiện “suy sụp hấp dẫn”, khi mà áp suất trong lòng vật chất không đủ lớn để chống lại lực hấp dẫn của chính nó, vậy là bản thân ngôi sao kia sẽ tự nuốt lấy chính mình ngay tại tâm chấn. Nó thu lại cơ thể đồng thời hút theo mọi thứ ở gần đó. Theo như ma thần viết, loại pháp thuật này có ý nghĩa là “cùng nhau hủy diệt”. Tất cả vật thể bị hút vào Ma vực đều không thể thoát ra, thậm chí là ánh sáng. Trong Ma vực, mọi thứ hỗn độn đều lao vào nhau, giống như người ta khoáy tròn tách trà, dù là thần tiên hay đồ vật tầm thường cũng sẽ quay về trạng thái plasma thứ tư của vật chất (ngoài rắn, lỏng và khí). Ma Thần đặt cho nó một cái tên đúng như bản chất: hố đen.

Một cái lỗ sâu như miệng phễu hút lấy mọi thứ, nuốt tọt vào cái bụng đen ngòm rồi cuối cùng biến mất trong không thời gian. Nó đi đâu? Chẳng ai biết, kể cả người sáng tạo ra. Có thể là đến một nơi mà ngay cả thần nhân cũng không nhìn thấy hoặc là tồn tại ở ngay chính con sông Ngân hà với trăm vạn điều huyền bí. Nhưng dù ở đâu thì một điều chắc chắn là không ai có thể quay trở lại, vĩnh viễn biến mất, vĩnh viễn là hư không...

Thái hành lắc đầu, không cho là đúng. Ngày xưa Thần giới biến mất vẫn còn lại Tiên – Ma gìn giữ sự cân bằng âm dương. Nếu bây giờ Minh Bảo kéo cả ma giới vào ma vực thì tiên giới sẽ ra sao? Theo lý thuyết thì nó cũng sẽ biến mất mà thôi, thứ duy nhất còn lại chính là phạm giới và minh giới. Có lẽ một ngày nào đó thế giới này sẽ chỉ còn trần gian và âm phủ nhưng ngày đó chưa thể đến sớm như vậy. Tiên giới và Ma giới không thể dễ dàng biến mất như thế. Thái Hành không tin khái niệm “lục giới” sẽ tiếp tục thay đổi. Bảo Bảo làm như vậy có đúng hay không?

Thái Hành cứ ngồi ngẩn trong thư phòng cho đến khi bình minh buông xuống. Tú Thanh lại vào thay tách trà nguội lạnh bằng một tách ấm nóng. Con bé tròn xoe mắt nhìn chủ nhân, lén lén lút lút không dám kinh động ngài suy nghĩ. Đột nhiên lúc đó Thái Hành đứng bật dậy, ba chân bốn cẳng bay tới kệ sách, tay quờ quạng lung sục từ ngăn này đến ngăn khác. Cuối cùng hắn đem ra một cuốn sách mới tinh, đây là tiên pháp Thái Hành đã nghĩ đến mấy vạn năm mà chưa tìm ra lời giải đáp, không ngờ lúc này nó lại vừa khớp một số quy tắc với phép triệu hồi Ma vực. Hắn quá hưng phấn, sột soạt lật giấy, nhìn qua nhìn lại, đôi mắt càng sáng rõ. Tú Thanh ngẩn ngơ không biết chủ nhân đang làm gì. Con bé nghĩ nghĩ rồi quyết định đem búp bê lên ngồi ở góc phòng tiếp tục chơi, đợi ngài có gì sai bảo...

Thái Hành làm việc cả đêm, Tú Thanh mệt mỏi hóa thành con chuột nhỏ ngủ vùi ở góc tường. Nó mơ hồ nghe thấy một giọng nói trong giấc mơ:

“Phụ thân, ta sẽ đem ý nghĩa của Ma vực trở thành “cùng nhau tồn tại”~!”

48. Chương 48: Tình Ca Trong Cơn Mưa

Mặt trời!!!!

Mây!!!

Tổ Linh quá đỗi kích động ngửa đầu nhìn lên trên. Bốn trăm năm, nói ngắn không ngắn, nói dài không dài, nhưng vừa đủ để nàng suýt quên mất thế giới bên ngoài là thế nào. Tổ Linh mở bừng mắt, mặt đối diện với bầu trời, tay dang như thể muốn hóa ra đôi cánh và bay lên. Sau khi hít thỏa thích không khí trong lành, Tổ Linh bỗng thấy tất cả như giấc mơ. Nàng quay lại nhìn người vẫn im lặng dõi theo.

Hắn ở đó, hóa ra luôn luôn ở đó...

- Bảo nhi! Chúng ta thực sự đi khỏi Ma giới sao?

Minh Bảo nhìn sự phấn khích và hoài nghi đan xen, tự thấy hận mình vì không sớm giải thoát cho con chim đáng thương khỏi chiếc lồng rét lạnh. Cảm giác lúc này giống như một đứa trẻ bị dày vò giữa ham muốn và buông thả. Hắn mỉm cười nhưng đôi mắt không cười

- Đúng thế, không ở Ma giới nữa, bốn trăm năm đã quá mệt mỏi rồi...

Tổ Linh càng thấy khó hiểu. Không ở ma giới thì ở đâu? Bảo nhi có thể đi đâu, hắn chính là Tam hoàng tử của ma tộc kia mà! Giống như đọc được nội tâm của nàng, Minh Bảo nhẹ nhàng đáp

- Chúng ta sẽ có một chuyến du ngoạn ngắn. Trước tiên lên Kim Quy đảo ở vài ngày, sau đó thì... thì về nhà!

- Nhà?

- Uhm... nhà của nàng ở Hoa Đông, nhà của ta ở...

Minh Bảo tự nhiên không nói tiếp, lại cười cười vén mái tóc của Tổ Linh bị gió núi thổi lòa xòa. Hiện tại họ đang đứng ở một ngọn núi nhỏ, địa phương này do ma cổng dẫn tới, cũng không rõ là hướng nào. Tổ Linh bị hai chữ “Kim Quy” kia làm cho sững sờ, cũng không quan tâm ngụ ý gì đó của Bảo nhi. Kim Quy đảo – đảo rùa thần trong truyền thuyết, nàng có thể đến nơi đó sao?

Tổ Linh ngẩn ngơ cho Bảo nhi nắm tay, ngoạn ngoạn trèo lên Tâm Sai kiếm. Lâu quá rồi cây kiếm này mới được chủ nhân gọi tới, nó run run nóng vội muốn lập tức bay đi. Tâm Sai với tốc độ kinh hồn xé gió lao vun vút. Tổ Linh vẫn y như ngày xưa, không chịu được áp lực của vận tốc và độ cao. Nàng ghì chặt lấy Minh Bảo, móng tay cắm vào da hắn

- Sao vậy?

Bảo nhi ngạc nhiên đỡ lấy nàng

- Bị... bị choáng... say gió!

Minh Bảo trợn mắt

- Thật hay giả?

Tổ Linh oán hận cắn vào tay hắn

- Người biết rồi còn hỏi... mà không, người cũng quên rồi!

Tổ Linh chán nản nói. Bảo nhi hiểu ra, là chuyện trước kia khi hắn là đồ đệ của nàng. Minh Bảo kéo Tổ Linh ôm lại, lấy tay che mắt nàng rồi giảm tốc độ lại chút ít.

- Có phải nàng thích Minh Bảo của ngày xưa hơn không?

Tổ Linh nằm trong lòng hắn, mắt còn bị che đi, chỉ có thể trả lời qua loa

- Chắc là vậy. Bảo nhi khi đó rất ngoan, rất dễ thương, rất vâng lời, luôn gọi ta là “sư phụ”, hihihihhi...

- Sư phụ.

Tổ Linh đang ba hoa thì lại nghe một tiếng thì thầm quen thuộc xen lẫn tiếng gió. Hắn gọi nàng là sư phụ!!!

Tổ Linh kinh ngạc đẩy tay Minh Bảo ra, tròn xoa mắt ngửa đầu nhìn hắn. Minh Bảo cười cười, lúm đồng tiền be bé thấp thoáng đáng yêu

- Sư phụ, đợi chốc lát nữa, ta sẽ trả Bảo nhi ngày xưa về cho người!

- Thật không???

Tổ Linh ngờ nghệch nhìn hần, cũng không rõ thế nào là “trả”, “trả” bằng cách nào nhưng nàng tuyệt đối tin tưởng, bởi vì Minh Bảo sẽ không lừa gạt nàng. Tâm Sai kiểm cứ một hướng mà đi, Tổ Linh gần như quên mất mình bị “say gió”, tâm trạng hưng phấn bồng bồng.

Đột nhiên cây kiếm đang bay rất nhanh lại dừng bất ngờ, hai người không chuẩn bị trước đồng loạt ngã ngửa ra sau. Tổ Linh từ trên ngực Bảo nhi bò dậy, chập vạt nhìn xuống bên dưới

- Chuyện gì thế?

Minh Bảo cũng không rõ, hần im lặng mở thần nhãn, rất nhanh đã trông thấy những tấm lưới màu tím nhạt, óng ánh như mặt nước.

- Kết giới. Chúng ta đang ở phía trên Hoa Sơn.

Tổ Linh nhìn xuyên qua đám mây trắng, phát hiện ngọn núi cheo leo hiểm dốc.

- Ủ, quả nhiên là Hoa Sơn. Nguy hiểm quá, đi bộ một đoạn qua chỗ này thôi!

Minh Bảo gật đầu, cho Tâm Sai đáp xuống đất. Thật ra muốn vượt qua chút kết giới cón con này không phải vấn đề gì nhưng Bảo nhi lại có ý muốn cùng nàng kéo dài thời gian, đến Kim Quy đảo trễ một chút, thời gian ở cùng nhau lâu một chút, những chuyện trải qua cũng nhiều một chút...

Tổ Linh đi trước, tỏ vẻ ta đây rất thổ địa dẫn Bảo nhi chọn đường an toàn mà đi, nàng không mong muốn phải giáp mặt với ba con thần thú canh giữ Hoa Sơn thánh địa. Nhẹ nhàng rẽ qua những tàn lá xanh um tùm trong khu rừng nhiệt đới đầy sức sống, Tổ Linh vừa đi vừa kể

- Bảo nhi có nhớ không, chúng ta từng đến chỗ này một lần. Lúc đó cái tay phải của người bị lửa Tâm Sai đốt cháy đen, hoàn toàn không xài được. Dự định đến tìm Thái Hành lão quân chữa trị không ngờ là...

Tổ Linh mím môi không nói tiếp. Nàng chưa bao giờ kể cho Bảo nhi nghe về cái đêm sứt chết trong nhà gỗ, đó là một kí ức không vui vẻ gì, Bảo nhi biết được nhất định khổ sở. Đang nghĩ ngợi mong lung, đột nhiên Tổ Linh phát hiện có nước gì đó rỏ lên má.

- Ấy da, không phải xui xẻo vậy chứ? Tự dưng trời lại mưa!

Nàng thông thường sẽ dễ dàng quên mất bản thân là một tiên nhân, ví dụ như bây giờ, có rất nhiều cách khiến nước mưa không thấm vào áo nhưng Tổ Linh lại chọn cách dễ nhất – tìm chỗ trú!

Nàng kéo theo Bảo nhi hối hả chạy vào một cái động. Minh Bảo cảm thấy cô gái này quá buồn cười, cũng quá thiếu động não nhưng hần thích bị nàng lôi lôi kéo kéo như vậy, tựa như họ là người phạm mất thịt, sống cuộc đời vài chục năm ngắn ngủi, chỉ biết sầu lo chuyện áo cơm, làm những việc vặt vãnh để kiếm tiền, sau khi chết lại đến Minh giới luân hồi, lần này đến lần khác trở về điểm xuất phát... Cuộc sống như vậy phải chăng tốt hơn bây giờ?

Trong lúc hai kẻ ngốc đang ngồi chồm hổm chóng cảm nhìn mưa, Bảo nhi lại hỏi Tổ Linh

- Sư phụ, người có biết ước mơ của Bảo nhi là gì không?

- Là gì?

- Làm người phạm!

- Hả?

- Làm phạm nhân!

Tổ Linh ngạc nhiên nghiêng đầu nhìn hần. Lần đầu trong đời nghe thấy một vị thần danh cao vọng trọng lại có mơ ước tầm thường như vậy.

- Thế không tốt! Sau khi luân hồi sẽ quên tất cả mọi chuyện, như vậy Bảo nhi cũng không nhớ sư phụ.

Minh Bảo bật cười

- Vậy Bảo nhi không uống canh Mạnh Bà!

- Cũng không được, không uống thì không thể đi qua cầu Nại Hà.

- Haizz... cũng có nhiều cách lách luật mà! Mạnh Bà rất thích ai khen tóc bà ấy đẹp, nếu được tặng một cây trâm nhất định sẽ vui vẻ bỏ qua cho chúng ta!

Tổ Linh lắc đầu không tin

- Thật đó, phụ thân từng nói như vậy, nhất định người không gạt ta!

Tổ Linh trề môi không thèm tranh cãi, có hay không cũng không quan trọng, đời này e là nàng không có may mắn nếm thử chén canh kia vị gì rồi. Bên ngoài mưa rã rít không dứt, hai người ngồi nhìn những giọt nước chảy dọc theo miệng hang đá, thấm vào đất, tưới lên cây xanh, bầu trời Hoa Sơn dường như bị nước xé toạt ra trăm mảnh. Đột nhiên trong tiếng róc rách, ào ạt lại nghe thấy một âm thanh cao vút, mềm mại, điệu kì. Đó là một bài hát, ca từ không có, chỉ có âm điệu du dương, từng chút một vọng vào tai, nghe xa mà gần.

- Gì vậy?

Tổ Linh chưa kịp hoàn hồn, nàng chỉ thấy mắt mình cay cay, không hiểu vì sao lại khóc. Bản nhạc này thê lương như vậy, khắc khoải như thế, tựa như lời tâm sự từ ngàn năm xưa vọng về. Là tiếng gọi mỗi mòn của tình yêu, là sự chờ đợi hao gầy theo năm tháng...

- Phượng Cầu Hoàng.

Minh Bảo nói vào tai nàng. Tổ Linh ngơ ngác quay lại nhìn hấn, phát hiện mình đã bị ôm vào lòng, bàn tay mang hơi lạnh của mưa dịu dàng lau đi nước mắt. Tổ Linh nhớ rồi, đây chính là khúc nhạc huyền thoại của con phượng Hoa Sơn, bản tình ca buồn đoạt mạng người. Cuối cùng nàng đã được nghe thấy nó!

Tiếng đàn tĩm tang không biết khi nào đã nổi lên, hài hòa cùng tiếng hót thành một loại giao hưởng tuyệt mỹ. Đây chính là khúc cổ cầm mà Thái Hành đã sáng tác riêng cho con phượng, mỗi khi nó hót, ngài sẽ đem đàn ra hòa nhịp cùng, như một sự an ủi sẻ chia mà không ngờ lại càng làm bài hát kia thêm nỗi buồn...

Mưa vẫn cứ rơi, khúc cầu hoàng ác cả tiếng mưa, tiếng gió, chỉ duy nhất nó vang vọng trên trời đất, bay vút lên mây xanh, gửi đi thông điệp xa xôi mà không bao giờ được đáp lại.

- Bài nhạc này thật ra còn có một ca từ, nàng muốn nghe không?

Bảo nhi nói khẽ, tựa như không muốn làm gián đoạn thiên khúc. Tổ Linh không nghĩ ngợi nhiều, tự nhiên gật đầu.

"Ta đợi em tự thuở hồng hoang, khi đất chưa cây, khi sông chưa nước...

Khi biển cả là dải khô cạn, chỉ có mảnh trăng đêm đêm vàng vọt...

Quân sinh em chưa sinh, em sinh quân đã lão...

Như húc phượng bắt tử trong chảo lửa niết bàn...

Mỗi nghìn năm, phượng lại cầu hoàng.

Mỗi vạn năm, ta đây đợi nàng.

Duyên kiếp phủ phàng, Thần kiếp đoạt mạng

Đau cho chéch choáng, khổ tận cam lai

Cuộc đời tựa địa ngục trần ai

Bất tử quá dài, cô độc quá lâu, âu sầu ôm mòn mỏi...

Tim ta nóng hổi, tim em lạnh lùng

Có biết trùng phùng gặp nhau là duyên kiếp?

Không muốn ly biệt, thề vọng sắc son

Chỉ tiếc đá cũng mòn, sông cũng cạn, đời ta thực ra hữu hạn, chim phượng không thể mãi niết bàn...

Hễ còn chút hơi tàn thì sẽ còn yêu

Tình ta là ngộp ngạt, là tiêu điều nhưng mãi mãi.. mãi mãi... yêu thương không dứt..."

Lần đầu Tổ Linh phát hiện chất giọng của Minh Bảo vô cùng truyền cảm. Tiếng hát như lời thì thầm, quện cùng tiếng hót thỏm khỏ, tiếng đàn the lương, tất cả là một bài trường hận ca về tình yêu làm tim người siết lại. Đau đấy, khổ đấy, tuyệt vọng đấy nhưng cũng kiên định, cũng ngọt ngào và cũng chân thực vô cùng...

Tiếng hát dừng lại, giai điệu cũng dừng lại, mưa vừa lúc ngừng rơi, gió không buồn thổi nữa. Hình như sự đau thương đang nhuộm lên trời đất, để những tán cây ướt sũng rũ rượi, để không gian im bật chỉ còn hơi thở nặng nề...

Tổ Linh vẫn không cách nào ngừng khóc. Một bài hát đẹp như vậy nhưng sao không có lấy một chút hy vọng, một chút niềm tin. Chẳng lẽ kết thúc sẽ là như thế?

Bảo nhi áp má lên mái tóc nàng, ngẫm nghĩ về điều gì đó, chỉ thấy mắt hấn đại đi, một mảng tịch mịch đơn độc giống y như bài hát đó.

Bất tử quá dài, cô độc quá lâu...

...đời ta thực ra hữu hạn, chim phượng không thể mãi niết bàn...

Hết còn chút hơi tàn thì sẽ còn yêu...

49. Chương 49: Bí Quyết Bơi Ngược Thác

Nghe được khúc nhạc kia xem như là một thu hoạch bất ngờ. Hai người không mất quá nhiều thời gian để vượt qua thánh địa Hoa Sơn. Minh Bảo lại đem Tổ Linh bay trên Tâm Sai kiếm, thẳng tắp đi về hướng Đông. Người ta vẫn nói Kim Quy đảo nằm ở đường chân trời, là nơi đầu tiên ngày mới bắt đầu.

Sự thật là không có bao nhiêu người tận mắt nhìn thấy hòn đảo ấy, trừ các vị cổ nhân đã tự tay tạo nên nó. Theo như truyền thuyết, các bán thần còn sót lại sau thời đại Thần giới đã dùng tất cả quyền năng đem đất góp thành một hòn đảo tròn trịa, vài người thậm chí đem nguyên thần của mình làm tế vật, từ chối cơ hội luân hồi để mãi mãi gánh toàn bộ sức nặng của Kim Quy đảo trên vai. Hòn đảo ấy sở dĩ lơ lửng không thể rơi xuống là vì lẽ đó!

Khi Tổ Linh hỏi đến vấn đề này, Minh Bảo đã gật đầu xác nhận

- Đúng thế, đó không chỉ là truyền thuyết.

Hắn ngửa đầu nhìn lên khối đất hình thù kì lạ, ẩn hiện trong mây mù, thậm chí có thể nhìn ra màu xanh của cây cối và những thứ dây leo chằng chịt rủ xuống dưới. Hòn đảo tựa như một viên ngọc bị chìm vào đáy biển hàng triệu năm, lớp lớp rong rêu và hải tảo bao phủ lấy nó.

- Nếu có thần nhãn, nàng sẽ nhìn thấy màu sắc của bảy linh hồn.

- Bảy linh hồn?

- Uhm... đỏ, cam, vàng, lục, lam, chàm, tím... chúng hóa thân thành cầu vồng nhưng thực chất là những vị bán thần đã nguyện đem đời mình bảo vệ hòn đảo nổi. Nó có một hệ từ trường vững chắc bao bọc, tuyệt đối không thể rơi xuống! Nàng biết không? Mạnh mẽ nhất trên tất cả không phải Thần lực, cũng không phải Căn mạch ma lực mà chính là linh hồn và sự hy sinh. Không có vật tế nào quý hơn chính hồn phách mình...

Tổ Linh chớp chớp mắt, xem như đã hiểu. Nàng nhìn con thác thẳng đứng đổ từ Kim Quy đảo xuống, bên dưới là con sông đá nhon, nước rất xiết, lòng sông dốc và quanh co, một con thú nhỏ nếu không may rơi xuống nhất định sẽ bị cuốn đi mất tích, va phải đá vỡ sọ mà chết. Rốt cuộc nước ở đâu mà nhiều như vậy, chảy ngày đêm từ khối đất bé xíu kia mà không gián đoạn. Tổ Linh chợt nhớ trong nhân gian cũng có một con thác tên là Lư Sơn. Nhà thơ nào đó đã mô tả vẻ hùng vĩ của nó:

“Nhật chiếu hương lô sinh tử yên,
Dao khan bộc bố quả tiền xuyên.
Phi lưu trực há tam thiên xích,
Nghị thị Ngân Hà lạc cửu thiên.”

Thác Kim Quy nơi này cũng vậy, âm thanh dòng nước dữ từ ba nghìn trượng đổ xuống âm âm, huyền ảo một vùng trời không dứt, ngỡ như con sông Ngân Hà tuột khỏi chín tầng mây. Vậy mà cứ một trăm năm, loài rùa xanh Thần tộc lại có thể bơi ngược dòng chảy, leo lên con thác mà tới hòn đảo xanh huyền bí trên kia, Tổ Linh thực sự không sao tưởng nổi!

Hiện tại chưa tới kì sinh sản của nhà rùa, có tìm mỗi mắt cũng không thấy một con rùa xanh nào, chung quanh chỉ có nước và đá tản, chút ít cây cối hoang dại, cùng vài con vật nhỏ đến đây uống nước. Tổ Linh lo lắng hỏi Minh Bảo

- Không thể cười pháp bảo lên đây sao?

Bảo nhi lắc đầu

- Tuyệt đối không, có bay cũng mãi mãi không đến đích, ở giữa con thác là một tầng hơi nước mang Thần lực, lạc vào đó y như ruồi sa hũ mật, dính chặt như keo!!

- Vậy phải làm sao, không lẽ phải bơi như mấy con rùa?

- Chính xác là vậy, ta phải đi ngược dòng thác mà lên thôi...

Tổ Linh trợn mắt nhìn. Không đùa chứ! Chảy mạnh như vậy, đủ sức cuốn trôi một đàn trâu, thêm một đàn bò, cỡ như nàng có khác nào chiếc lá khô đâu! Minh Bảo nhìn bộ mặt kinh hoàng của Tổ Linh, chỉ cười cười kéo tay nàng đi xuống chân thác. Họ dừng lại cách điểm thác đổ khoảng vài mét nhưng vẫn cảm nhận được chấn động âm âm dưới chân, nước bắn ra ướt sũng cả người. Với sức chảy của khối nước lớn, thêm cả độ cao khủng khiếp từ thượng nguồn đến chân thác, ai mà dám đứng phía dưới cho nó đổ vào người chứ, không khéo sẽ bị đập đến nát xương!

Tiếng nước quá lớn, Minh Bảo phải dùng cách truyền âm để nói chuyện với Tổ Linh

- Thật ra con thác này có hai dòng chảy, một cái từ trên xuống như nàng thấy, một cái từ dưới lên!

- Thật sao?

Tổ Linh lắc đầu không tin, nàng chưa từng thấy nước chảy ngược bao giờ.

- Để lên phía trên, dĩ nhiên phải lao vào cùng với con thác, lúc đó sư phụ chỉ việc giữ chặt lấy Bảo nhi, chịu khó một chút rồi sẽ ổn. Nàng làm được không?

Tổ Linh thấy mịt mờ nhưng vẫn gật đầu, nàng phải tin Bảo nhi! Minh Bảo cười nhạt, đem hai tay sư phụ ôm lấy thắt lưng mình, kéo đầu nàng dựa vào ngực mình

- Sẵn sàng nào, nhắm mắt lại!

Tổ Linh ngoan ngoãn làm theo. Lúc đó, nàng cảm thấy Bảo nhi di chuyển, hấn ôm nàng ngã về phía sau, trong chốc lát Tổ Linh bị tức thở vì một áp lực cực lớn đập vào người. Tiếng nước ồ ạt qua tai, dường như bọn họ bị cuốn vào một dòng xoáy mãnh liệt. Tổ Linh bị bên trái đẩy, bên phải kéo, dùng dằng muốn tách nàng ra khỏi Bảo nhi. Minh Bảo tuy đã dặn dò nhưng vẫn dùng một tay giữ lấy nàng, hỗ trợ chút lực để họ tiếp tục dính vào nhau. Tổ Linh nghĩ bọn họ sắp toi rồi, nàng cảm giác mình không đi lên trên mà bị thác đẩy xuống con sông dốc, số phận đáng thương như nhánh củi khô va đập lung tung đến khi nát bét ra. Thời gian qua đi, áp lực nước giảm dần, có lẽ họ sẽ không bị chìm mà từ từ nổi lên trên. Khi nàng cảm thấy rõ mình đã hoàn toàn không bị ngấm nước mới từ ngực Minh Bảo ngẩng đầu lên nhìn. Đây là đâu? Họ đang trôi trên một con sông êm đềm. Bảo nhi là cái bè, Tổ Linh là con vật nhỏ ôm bè bơi đi. Hai bên bờ lại không hề có thứ gì, tựa như không gian trắng xóa.

- Không nhận ra à? Chúng ta đang được con thác đưa đi đấy!

Bảo nhi thoải mái thả lỏng trên mặt nước, tay còn nhàn nhã vuốt tóc nàng. Tổ Linh trợn mắt ngó trái ngó phải, sau đó kinh hoàng nhận ra bầu trời không ở trên đầu mà ở trước mặt. Đất không ở dưới chân mà ở sau lưng. Con thác không chảy đứng mà chảy ngang, y như một dòng sông không gợn sóng. Tất cả định lý về trọng lực của ngài Niu- tôn đều bị đảo loạn. Thật là thần kì!

Hóa ra bí quyết đơn giản như vậy! Khi lao vào con thác, cả thế giới đều nằm ngang, cứ như ta đang đi trên vách tường mà nó lại vui vẻ xoay chuyển trở thành mặt đất. Tổ Linh phấn khích, đưa tay rẽ dòng chảy mát lạnh, hiền hòa, không thể tin nổi bộ mặt thật của thác dữ lại là như thế! Khó trách họ nhà rùa dễ dàng bơi lên trên, bởi vì con thác sẽ biến thành dòng sông bằng phẳng, chỉ cần thả lỏng nó sẽ từ từ đưa ta đến nơi.

- Hay quá, kì diệu quá... Bảo nhi làm cách nào...

Nàng muốn hỏi làm cách nào mà hần biết được chuyện này nhưng chưa kịp nói hết đầu đã bị ai kia ghì chặt xuống, thế là nàng bị cái bè của mình cưỡng hôn không thương tiếc, lại không dám giẫy giụa sợ bị rơi ra. Nếu trôi ngược dòng thác mất vài canh giờ thì nụ hôn này chiếm một nửa thời gian, có lẽ Tổ Minh Bảo đã phá kỉ lục hôn lâu của cả lục giới rồi!

Khi được giải thoát, Tổ Linh chỉ còn chút hơi thở hỗn loạn mà gục đầu nằm lên vai hần. Nàng hoàn toàn ngộ ra Minh Bảo là tuổi con dê, lúc hần lên 17 đã bắt đầu bộc lộ bản chất, khi trở thành Tam hoàng tử của Ma tộc thì bản chất không còn che đậy. Đáng buồn làm sao khi Tổ Linh phải thừa nhận Bảo nhi bé nhỏ ngày nào bây giờ đã là lưu manh thứ thiệt, cách giáo dục của nàng đã đào tạo ra phần tử phản động hết thuốc chữa này.

Trong lúc Tổ Linh ủ rũ, ai oán, kẻ mà- ai- cũng- biết- là- ai- đó lại đang cười thỏa mãn, lưỡi liếm láp vành môi còn đọng lại hương vị ngọt ngào. Thấy Tổ Linh ầm ức cắn bả vai trả thù, Minh Bảo lại thích thú vuốt ve mái tóc dài đã ướt sũng từ lâu. Hần muốn tạo thật nhiều kỉ niệm để nàng mãi mãi không quên được. Bảo nhi chẳng phải người cao thượng gì. Nếu có một ngày hần biến mất, hoặc sẽ làm cho nàng bị thương đến hận thấu tâm can, hoặc sẽ làm nàng yêu mình đến không thể yêu ai khác. Tóm lại yêu cũng được, hận cũng tốt, miễn sao hần có một vị trí không thể thay đổi trong tim Tổ Linh. Để mỗi lần nàng nhớ tới dù là khổ sở hay thương tâm thì cũng không bị thời gian làm phai nhòa kí ức. Người khác có thể nói hần ích kỉ, nhỏ mọn hay tiểu nhân cũng được. Bởi vì không đủ can đảm kéo nàng chết cùng nên hần nhất định phải để nàng sống mà vĩnh viễn thuộc về mình, không thể yêu ai khác, không thể quên, không thể buông bỏ...

Dòng dõi Ma Thần thường có suy nghĩ cực đoan trong tình yêu và Bảo Bảo chính là ví dụ điển hình nhất!

50. Chương 50: Tú Thanh

Tú Thanh ôm gối ngồi dựa vào vách tường, đầu đập ra sau theo một nhịp điệu đều đều, mắt trông lên một khoảng vô định nào đó. Con bé trải một tấm vải cũ hơi rách bên cạnh, trên miếng vải có một cây kéo nhỏ, một cuộn len hồng, vài mẫu gỗ và một con búp bê xấu xí. Món đồ chơi ủ rũ nằm im trên đất, nó cảm thấy mình đã bị bỏ rơi.

Tú Thanh thực ra là một cô bé xinh xắn, đầu có hai chóm tóc lưa thưa, mắt tròn xoe và cái mũi nho nhỏ, dù chỉ mang hình dạng đứa trẻ 12 tuổi nhưng cũng là một tiểu mỹ nhân. Tú Thanh hàng ngày vô cùng im lặng, thích chui rút trong các xó xỉnh tự chơi một mình nhưng nó đặc biệt dính lấy Thái Hành lão quân. Khi ngài ngồi phơi nắng ngoài sân, Tú Thanh sẽ lẳng lặng đem đồ chơi an vị dưới chân ghế. Khi ngài làm việc trong thư phòng, nó sẽ ngồi ở chỗ góc tường khuất bên kệ sách. Khi ngài đi tắm ở đục bồn, nó sẽ đứng chờ ngoài cửa, cầm sẵn khăn bông và quần áo sạch. Khi ngài đem nước tưới vườn hoa, nó sẽ lập tức lấy ra cái bình nhỏ xíu của mình, tỉ mỉ tưới cho từng cành bĩ ngận. Thông thường chỉ cần Thái Hành ngẩng đầu tìm quanh thế nào cũng phát hiện con bé núp ở đâu đó, gương đôi mắt nai nhìn mình. Cái nhìn im lặng và trong veo như thế, không có tạp niệm, không có trốn tránh.

Lúc này đây, Tú Thanh đang chán chường ngồi ở góc tường, cả Hoa Sơn trang không tìm thấy bóng dáng vị chủ nhân. Nắng chiều êm ả rơi vào khung cửa sổ, vườn hoa như bể lửa đỏ rực.

Đột nhiên trong không gian im ắng có tiếng động keng két, vách tường sau lưng Tú Thanh bất ngờ mở ra, con bé không kịp chuẩn bị nên té ngã ra sau. Nó chật vật ngồi dậy, vừa lúc nhìn thấy tà áo xanh lam quen thuộc. Thái Hành với nguyên hình trẻ trung từ trong mặt thất đi ra, bước chân loạng choạng muốn

ngã. Tú Thanh hốt hoảng chạy lại đỡ hần, tấm thân bé nhỏ quá chênh lệch so với cơ thể to lớn. Nghiêng nghiêng ngã ngã, cuối cùng cũng lếch tới được chiếc giường nhỏ gần đấy. Tú Thanh đem gối mềm kê sau lưng Thái Hành, nhìn sắc mặt trắng bệch kia rồi lập tức chạy vào bếp bưng trà và bánh quy ra.

Thái Hành tựa trên giường nhỏ nhắm mắt dưỡng thần, hơi thở vẫn thoang thoang mùi tanh của máu tuy nhiên khỏe môi hần lại mỉm cười.

Cuối cùng cũng luyện thành rồi!!!

Lúc Tú Thanh đem trà bánh đi ra, nó nhìn thấy chủ nhân đang cầm cuốn sổ viết tốc ký bằng cây bút lông đen, khép lại trang giấy cuối cùng chỉ chút kí tự. Tú Thanh không biết ngài làm gì, chỉ im lặng kê cái ghế đầu, đặt khay thức ăn lên rồi ngoan ngoãn ngồi dưới chân giường. Thái Hành theo phản xạ, đem trà uống một ngụm. Sau đó hần liếc mắt thấy con bé đang tròn xoa đôi nhãn trông mà nhìn mình. Thái Hành cười dịu dàng, gơ bàn tay ra

- Thanh nhi, lại đây!

Tú Thanh nhanh nhẩu đứng lên, đi lại sát bên giường. Thái Hành bằng một động tác đơn giản đã nhắc con bé ngồi vào trong lòng, hần không quên ra lệnh một câu

- Cấm biến thành chuột!

Tú Thanh mặc dù bị giật mình suýt hóa về nguyên hình nhưng nó cố kiềm chế vì mệnh lệnh của chủ nhân là không thể không nghe. Thái Hành nhìn cô gái nhỏ ngờ nghệch, hần nhớ lúc đem nàng về chỉ là một con chuột con đỏ hỏn mới sinh. Ổ chuột bị tập kích, mẹ nó và các anh chị em đều thành món trắng miệng của con linh miêu, chỉ sót lại duy nhất Tú Thanh bị văng vào đám lá khô. Trời đổ mưa, con chuột yếu ớt thoi thóp nằm chờ chết, may là nó gặp được Thái Hành lão quân. Cũng không rõ là nhân duyên thế nào khiến hần phát hiện một sinh linh tí hon bị vùi trong đám lá ở góc cây ven đường, cũng không hiểu điều gì thoi thúc khiến hần đem con chuột chỉ to bằng hai ngón tay đó về nhà. Thái Hành vất vả tìm một chuột mẹ vừa mới sinh, ném Tú Thanh chung với bầy chuột con để nàng được uống sữa. Sau mấy tuần, lũ chuột bắt đầu mọc lông mao. Lúc này Thái Hành ngạc nhiên phát hiện con chuột đem về hôm đó có màu lông bạch sắc nổi bật giữa một đám lông xám đen. Cái mũi nhọn bé xíu hít hít ngửi ngửi, đuôi dài đưa qua đưa lại, bốn chân nhỏ chạy lon ton, lông tuyết trắng mịn không lẫn chút tạp sắc, một con vật quá xinh đẹp, quá đáng yêu!

Hần vốn chỉ muốn đến thăm tình trạng của con chuột nhỏ, ai ngờ lại quyết định đem con vật về nuôi riêng. Thái Hành làm một cái chuồng hình hộp chữ nhật, thả vào ít rơm rạ và một đĩa nước sạch. Kể từ đó con chuột may mắn ở trong Hoa Sơn trang, ngày ngày bầu bạn cùng vị lão quân vốn quen sống đơn độc. Khi được một trăm tuổi, chuột tinh đã không còn ngoan ngoãn ở trong chuồng nữa. Nó thường trốn ra ngoài, chui rút vào các ngách tối, bí mật bám theo chủ nhân. Thái Hành dĩ nhiên phát hiện nhưng hần không thấy phiền toái gì, bởi chuột nhỏ cực kì ngoan, nó không ăn vụn, không cắn giấy vải, không đào hang lung tung, không ăn trộm gạo,... Hần cho gì thì nó ăn nấy, không cho thì co mình chịu đói. Nhưng vấn đề là răng nanh của nó luôn dài ra, nếu không gặm nhắm thì sẽ chết. Thái Hành bỏ chút công làm cho nó mấy mẫu gỗ đồ chơi để nó tha theo bên mình, rồi rãi liễn đem ra mài răng.

Hai trăm tuổi, con chuột mới có thể hóa nhân hình. Thái Hành vẫn nhớ rất rõ chuyện ngày hôm ấy. Hần đang đọc sách ở ngoài vườn thì phát hiện có một cái bóng dài lòng thòng chạy vèo qua bụi hoa. Thái Hành ngạc nhiên đặt quyển sách xuống, tự hỏi ai có thể đột nhập Hoa Sơn mà hần không hay biết. Thái Hành nhẹ nhàng lần theo vết chân, hần phát hiện một sinh vật nhỏ đang trốn dưới gầm giường nhưng mái tóc dài lê thê từ ngoài cửa đi vào đã vạch trần tung tích của nó. Thái Hành tò mò cúi đầu nhìn xuống gầm giường, hần thấy một cô bé nhỏ xinh, hai mắt đầy nước, tay run rẩy ôm cơ thể trắng nõn trần trụi. Đường như con bé không hiểu nổi vì sao mình không phải là chuột, nó sợ hãi chính cơ thể lạ lẫm này. Thái Hành không muốn dọa nàng, chậm rì rì ngồi xuống đất, ghé vào gầm giường, gơ bàn tay to ra

- Vật nhỏ, đến đây nào!

Con bé lù vào sâu hơn. Thái Hành buồn cười nhìn khuôn mặt xinh xắn. Tú Thanh – hần nghĩ ngay tới cái tên đó!

- Thanh nhi ngoan, ra đây ta sẽ ôm nàng!

Thái Hành vô cùng dịu dàng thuyết phục. Con bé có chút chần chừ nhưng vẫn chọn bò ra ngoài. Thái Hành bế cục thịt mềm trĩu lủi vào tịnh phòng, thả vật nhỏ run rẩy vào nước tắm. Hắn phát hiện con bé khác xa bộ dạng chuột bạch của nó. Ví dụ như cái mũi chuột nhọn dài thì lại bé xiu, tròn tròn trên gương mặt bầu bĩnh. Ví dụ như lông mao ngắn ngắn thì lại thành mái tóc suông mượt dài hơn cả cơ thể. Hắn giúp nàng cắt ngắn mái tóc nhưng nó lại dài ra một cách thần kì, độ vài tháng là lại y như trước.

Hôm đó Thái Hành vắt vẻo một phen đem vật nhỏ tắm sạch, bọc vào khăn mềm ôm về giường. Tú Thanh vừa biến nhân hình, tay chân vẫn chưa dùng thành thạo, chỉ có thể để hắn mặc quần áo vào. Thái Hành đem đến mấy viên đường ngọt, dụ dỗ con bé ăn rồi uống sữa tươi, sau cùng thì ôm nó đi ngủ. Đêm hôm ấy vật nhỏ cuộn tròn ngủ trên bụng hắn, đến sáng thì là một con chuột béo đang co ro ngủ mê...

Từ đó cuộc sống đơn độc lại có thêm một người bạn nhỏ, như loài thú cưng trung thành với chủ, như con chim cảnh dù thả đi đâu cũng biết đường bay về nhà, như cục bông mềm lăn lăn theo sau, lúc nào cũng ẩn nấp kín đáo bên cạnh. Tính đến nay cũng đã mấy trăm năm, Tú Thanh lớn quá chậm, chỉ cao hơn lúc đầu một chút ít, ngoài ra không thay đổi gì. Nhất là trí tuệ vẫn mãi mãi ngây ngô như đứa trẻ mười hai. Thái Hành gần đây rất lo lắng, con bé không thể tự bảo vệ mình, nếu có một ngày hắn không còn nữa, Tú Thanh phải làm sao?

Thái Hành mịt mờ vuốt ve mái tóc đen bóng mượt. Tú Thanh ngồi im như con cún tận hưởng bàn tay của chủ.

- Thanh nhi sợ nhất cái gì?

Hắn đột nhiên hỏi con bé. Nó ngẩng đầu lên, thành thật trả lời

- Meo meo!

Ồ, dĩ nhiên là nó sợ mèo rồi! Thái Hành thấy mình hỏi quá dư thừa. Giọng nói của Tú Thanh non nớt, hắn rất hiếm khi nghe con bé nói chuyện, nếu không hỏi đến thì cả ngày luôn câm nín.

- Meo meo đúng là đáng sợ, nhưng bây giờ Thanh nhi không phải con chuột bình thường, là một chuột tinh mấy trăm năm tu vi, không nên sợ mèo!

Tú Thanh lắc đầu, chui vào ngực hắn

- Meo meo!

Thái Hành bó tay, hận một nỗi rèn sắt không thành thép.

- Thanh nhi đã lớn rồi, không thể không đến trường. Ngày mai ta đưa con đến bãi sư ở Kim Tinh có chịu không?

Tú Thanh giật mình, mọc ra lỗ tai chuột.

- Không... không... ở với lão quân!

Đôi mắt đen sấp òa khóc rồi. Thái Hành thở dài, đem con bé bao bọc trong lòng

- Thanh nhi... không thể ỷ lại vào ta. Nếu một ngày ta chết, Thanh nhi phải làm sao bây giờ?

Tú Thanh không hiểu. Chết là thế nào? Con bé rất sợ bị đuổi khỏi Hoa Sơn bởi vì bên ngoài có rất nhiều mèo, rằng bọn chúng rất nhọn, mắt bọn chúng rất hung ác, nàng sẽ thành mồi nhắm cho lũ mèo mất thôi!

51. Chương 51: Mộng Uyên Ương

Tổ Linh nghiêng đầu, đưa tay vuốt mái tóc ướt sũng. Cuối cùng họ cũng lên tới thượng nguồn con thác, đây là một dòng suối nhỏ trong khe, thấy cả mặt đáy toàn sỏi trắng phát sáng lấp lánh. Kim Quy đảo quả là xứ sở thần tiên. Cây cối rực rỡ màu sắc, những cây cọ tía xòa tán lá to như chiếc ô, những dây thường xuân ngũ sắc bám trên cổ thụ lớn. Mặt đất có một lớp cát dày mỏng tùy nơi, trong có vẻ cần cỗi nhưng không ngờ cây cối chỗ nào đều xanh tốt. Minh Bảo đem nàng vượt qua một rừng sậy nhỏ, phía bên kia là một bãi cát mịn rất rộng lớn. Hắn lấy tay vọc lớp cát mềm như bột, lấp lánh sáng dưới ánh mặt trời

- Chỗ này chính là nơi rùa thần làm tổ và chôn trứng của chúng xuống. Sau một tháng trứng sẽ nở ra rùa con. Lũ rùa chui lên từ cát, theo bản năng bò đi tìm nguồn nước. Những con suối trên đảo đều dẫn tới dòng thác. Bầy rùa mới sinh sẽ theo con thác rơi xuống tiên giới, sau đó được thủy mạch phân tán khắp nơi. Nhưng cho dù chúng đi tới đâu thì một trăm năm sau, miễn là còn sống thì sẽ cố hết sức trở về đất tổ, đẻ ra ổ trứng trên chính nơi mình phá vỏ chui ra!

Tổ Linh nghe Bảo nhi nói, tán tụng một câu:

- Thật thần kì!

Minh Bảo mỉm cười từ mặt cát đứng lên. Hắn đem nạng kéo ra trước mặt, đôi mắt đen tinh tế nhìn

- Rùa thần không giống các loài rùa khác ở chỗ chúng sẽ không giao phối tùy ý. Rùa thần đẻ rất nhiều nhưng hầu hết rùa con đều sẽ chết trước khi trưởng thành cho nên số lượng còn lại không bao nhiêu, thêm việc di tán khắp nơi nên họ rùa chỉ có cách chờ mỗi trăm năm sẽ hội tụ tại hòn đảo này, gặp gỡ đồng loại và lựa chọn phối ngẫu ỉn. Chúng phải đảm bảo tất cả rùa cái đều sẽ sinh một ổ trứng, không thể có một con “tay không” trở về!

Tổ Linh gật gù, không hiểu vì sao Bảo nhi lại diễn giải cho nàng nghe tập tính của họ hàng thần quy. Minh Bảo nhìn về mặt ngu ngơ giả vờ thông suốt của nàng mà ranh mãnh cười. Hắn nói tiếp:

- ...vì lẽ đó... người ta còn xem Kim Quy đảo là một biểu tượng của sự sinh sản. Tuy không có mấy ai lên được nơi này nhưng hầu hết họ đều tin chỉ cần đến Kim Quy đảo, tất cả nữ nhân có thể thuận lợi hoài thai!

Tổ Linh trợn mắt, nuốt ực một cái. Nàng cảm thấy nụ cười của Bảo nhi đặc biệt xấu xa.

- À, dĩ nhiên nếu họ đi một mình thì không thể làm nên tích sự gì. Cho nên phải lưu ý là cần đem theo nam nhân của mình!

Bảo nhi rất khoái trá nhìn mặt nàng biến thành quả cà chua. Hắn vừa cười vừa sảng khoái kéo tay Tổ Linh rời đi. Ở tận cùng phía tây Kim Quy đảo có hai ngọn đồi gọi là “Mẫu Nhũ”, hình dáng... y như tên gọi! Cạnh Mẫu Nhũ có một cái hồ gọi là “Uyên Ương Phí Thủy”, công dụng... y như tên gọi!

Sau khi mặc niệm một phút trước khung cảnh “có tính gợi hình cao” này, Tổ Linh đã ngộ ra một chân lý: Từ Ma cung đến Kim Quy đảo, thực chất là đi từ cái chuồng heo sang cái chuồng lợn mà thôi!

.

.

Mặc dù Minh Bảo có ý đồ không tốt đẹp khi đưa nàng tới nơi này nhưng động cơ thì vẫn xuất phát từ việc hóa giải lời nguyên mai rùa ở Tuệ Đô năm đó. Về cơ bản, hắn là thần mệnh, đối với Thần nguyên cũng xem như nước giếng chẳng phạm nước sông. Tuy nhiên sắp tới Minh Bảo sẽ phải đối mặt với lần lịch kiếp đầu tiên, cũng là nguy hiểm nhất, rất khó nói cái lời nguyên giống kim trong tay áo kia có lúc nào chích hắn một phát hay không.

Đêm hôm đó, Bảo nhi nói cho Tổ Linh biết cách thức duy nhất để hóa giải lời nguyên này. Về mặt của nàng vừa nghi ngờ vừa lúng túng

- Không phải chứ, ngươi đây là lợi dụng chuyện công làm chuyện tư!

Bảo nhi về mặt “thành thật”, bất lực nói

- Không còn cách nào khác, nếu sư phụ không giúp, ta chỉ còn cách chờ chết thôi!

Thật ra trước giờ Tổ Linh luôn tình tưởng Bảo nhi, hắn nói một, nàng sẽ không nghĩ hai. Nhưng riêng vấn đề này, bởi vì bị lừa quá nhiều lần, trình độ mặt dày của ai đó quá vô đối cho nên hắn nói một, nàng cái gì cũng có thể tin trừ một ra!

Nhìn thấy Tổ Linh nhất quyết không đồng ý, Minh Bảo gỡ về mặt đáng thương nói một câu:

- Được rồi, không giúp chứ gì? Vậy thì tới sáng ra hồ vớt xác ta lên! Nếu sư phụ đổi ý, ta có thể chờ tới lúc sao Bắc Đẩu chạm vào đỉnh đồi bên trái! Qua khỏi thời gian đó thì vẫn cứ đợi trời sáng rồi đi một thể!

Bảo nhi không cò kè mặc cả, không năn nỉ thuyết phục, hần quyết đoán quay lưng rời khỏi, đến tận đêm khuya cũng không trở lại. Tổ Linh nằm trong cái lều nhỏ họ vừa dựng lên lúc chiều, lăn qua lộn lại không ngủ được. Nếu Bảo nhi nói thật, vậy phải làm sao? Tổ Linh rối rắm từ trong ổ chăn bật dậy, vò vò đầu. Thôi được rồi, xem như nàng dễ mềm lòng, dễ bị dụ, rất nhiều lần mắc lừa cũng chưa rút được kinh nghiệm.

Tổ Linh cởi áo ngoài, không mang giày, tóc cũng xõa ra, cứ vậy mà nhẹ nhàng trôi như một con bướm đêm lượn lơ chơi trăng. Nàng đi theo lối mòn ra tới cái hồ kia, nếu có thể, nàng thề sẽ không bao giờ tới nộp mạng lần thứ hai.

Tổ Minh Bảo đang tựa đầu trên tảng đá, ngâm mình trong hồ nước ngập ánh trăng. Hần không mở mắt nhưng vẫn cảm thấy bước chân chậm chạp và do dự của Tổ Linh, khoe môi tự giác cong lên một đường hoàn hảo. Minh Bảo im lặng nâng hàng mi, hần lập tức nhìn thấy một cô gái toàn thân trắng toát, tóc đen như mực, môi thắm như cánh hoa, nàng tựa như tiên nữ giáng trần.Ồ phải, nàng đúng thật là tiên nữ, người bị hần bẻ đi đôi cánh, chỉ có thể lưu lại chốn phàm tục này, cả đời dây dưa.

Minh Bảo cũng không thúc giục, chỉ thăm cưỡi nhìn cái bóng trắng đi qua đi lại mà chưa chịu xuống nước. Đúng là hần đã lừa nàng lần thứ... không thể xác định. Thực chất, chỉ cần ngâm trong bóng trắng phản chiếu trên hồ thánh này qua một đêm, lời nguyện tự nhiên hóa giải. Nhưng Minh Bảo cảm thấy nằm ở chỗ này suốt đêm dài thì quá tẻ nhạt, cũng quá cô đơn, hần cần làm gì đó giết thời gian và rất không may – nữ chính là lựa chọn đầu tiên của tên ác ma này.

Minh Bảo nằm trong nước bắt đầu đọc thần chú: “Cởi hết ra, xuống đây đi... cởi hết ra, bước xuống nào...”

Tổ Linh dường như cũng bị trúng tà, nàng bóp tay, gãi đầu, tiến lui do dự rồi lấy hết can đảm thả trung y xuống, chỉ chừa nội y màu tím nhạt, mong manh ôm lấy đường cong cơ thể. Một thân thiếu vải – Tổ Linh cắn răng lội xuống hồ Uyên Ương. Nước cao ngang ngực, một nửa trên pháp phồng trắng nõn trong màn đêm. Minh Bảo nắm chặt bàn tay, ép mình đứng im nếu không sẽ lập tức lao ra ôm lấy nàng. Hồ Uyên Ương này khá rộng, hình bầu dục cân đối giống như không phải do tự nhiên tạo ra. Đêm ở Kim Quy không có gì lạ trừ cầu vồng không bao giờ tắt ở bầu trời hướng Nam. Giữa hồ có một hòn nổi nho nhỏ, vài loại rong tảo mọc trên ấy, đá lâu năm bị gió mài nhẵn, vừa vặn là một chỗ nghỉ ngơi lý tưởng. Hiện tại chính là giờ khắc sao Bắc Đẩu đậu lên đôi Mẩu Nhũ bên trái, mặt trăng tròn vành chiếu thẳng góc xuống nước hồ, hình thành một vòng sáng mà Bảo nhi đang ở ngay tâm điểm. Tổ Linh lần nữa thắm xuýt xoa về đẹp huyền diệu của nơi này.

Nàng đã ở trong nước, ngay tại rìa bóng trăng, cái vùng nửa tối nửa sáng làm mọi thứ mập mờ như ảo ảnh. Minh Bảo cảm thấy Tổ Linh hợp với màu tím nhạt, trong trí nhớ của hần nàng luôn một thân váy tím. Màu tím toát lên nét hiền dịu, đôi lúc lại sâu kín thâm trầm, có khi lại cứng rắn kiên cường. Minh Bảo si mê nhìn nàng chốc lát rồi im lặng động đậy ngón tay, vùng nước xung quanh hần nổi sóng lăn tăn, hiện lên một chuỗi kí tự phát sáng khó hiểu. Những thứ mật ngữ và nhân tố ngữ hành nhanh chóng sắp xếp lại, trở thành trận đồ thuần Dương.

Tổ Linh nhìn hành động của hần, mặt lại ửng đỏ một tầng phấn phấn. Song tu – Tổ Linh lầm rầm nói trong lòng, kí ức lần đầu song tu vô cùng thảm bại lại quay về. Đối với tiên pháp, nàng có thể vỗ ngực tự xưng bản thân có ngộ tính cực cao, học cái gì cũng nhanh chóng, hiểu sâu, thành thực. Nhưng mà nàng lại cảm thấy mình không hề có duyên với cái loại gọi là “song tu” này. May mắn nó chỉ là môn tự chọn ở Hoa Đông, nếu không nàng nhất định bị điểm kém, kéo theo thành tích chung tuột dốc không phanh!?

Tổ Linh mang bộ mặt anh hùng bất khuất, triệu hồi trận đồ thuần Âm, tự coi mình là con bù nhìn và đi vào trong bóng trăng. Nàng cúi đầu dừng lại trước mặt Bảo nhi, cảm thán nhìn hai nửa hài hòa nhập làm một, đây chính là pháp đồ Âm- Dương hoàn chỉnh! Đột nhiên Tổ Linh có ý nghĩ: trời sinh ra bọn họ chính là một phần toàn vẹn như thế!

Vào lúc nàng còn chưa tập trung tinh thần thì bức tượng tên Tổ Minh Bảo đã không cách nào tiếp tục làm tượng nữa. Móng vuốt vừa tung ra, lưu loát đem Tổ Linh ôm dính lại. Hành động mạnh làm nước trong hồ vang lên tiếng óc ách, mặt nước dềnh dàng, bóng trăng rung rinh, trận đồ khẽ động, tim nàng lỗi mất một nhịp.

- Cái này... chúng ta đã làm bao nhiêu lần rồi?

Minh Bảo nhắm mắt hỏi, tay chu du trên tấm lưng bóng nhẵn.

- Một.

Tổ Linh thấy mình sắp thở không nổi.

- Chỉ một sao?

Minh Bảo hoài nghi, không lẽ lúc trước hần nhút nhát như vậy? Một lần, trời ơi, có MỘT lần, làm sao đủ???

- Haizz... một lần đủ bi kịch rồi!

Tổ Linh ai oán, lại nhớ tới cái lần song tu không quá vài khắc đã đổ vỡ kia...

- Làm sao? Vấn đề kĩ thuật hay là vấn đề nội dung?

Tổ Linh rối rắm nhìn hần, thấy ánh mắt nghiêm túc đầy “tinh thần học hỏi” mới lắp bắp trả lời

- Là... khả năng tự chủ!

- ...?

- Lúc đó... chúng ta đều vội, quên cả việc... duy trì cái này...

Tổ Linh chỉ chỉ những vòng sáng đang xoay xoay chung quanh họ. Minh Bảo hiểu ra vấn đề, mắt sáng ngời, cười càng thêm sâu. Tổ Linh cảm thấy mình sắp bốc khói, quyết định làm con đà điểu. Minh Bảo tất nhiên không để nàng trốn tránh, một cái xoay người đổi vị trí, tay chống lên giam nàng ở giữa ngực hần và tảng đá lớn.

- Thế thì lần này nhất định phải chậm rãi... không cho phép bỏ cuộc giữa chừng, không cho phép hấp tấp, càng không cho phép thiếu tập trung!

Tổ Linh trẻ môi, vấn đề này Bảo nhi cũng có một phần trách nhiệm mà, làm như chỉ có mỗi nàng phạm lỗi vậy! Lỡ vừa dứt đã phát hiện cộng sự lộ vẻ bất mãn, Minh Bảo tấn công trước để chiếm thế thượng phong. Tổ Linh chưa chuẩn bị đủ đã bị đè ra hôn. Tay nàng ngăn ngực hần lại thế là bị kéo ra, ghim chặt lên đá. Minh Bảo không nhắm mắt, hần nhìn lom lom từ cái nhú mào, nhãn mặt, cho tới khi đôi mắt nàng phủ một tầng hơi nước mong lung. Minh Bảo cuồng nhiệt không kịp cho cả hai thời gian thở, chỉ đến khi phát hiện trận đồ chớp tắt muốn tan vỡ mới lưu luyến buông nàng ra

- Giữ!

Tổ Linh mơ hồ tỉnh lại, vừa tức vừa thẹn. Giữ cái đầu người ấy! Cứ thế này làm sao mà tập trung được, làm hai việc một lúc là không khoa học. Minh Bảo biết nàng không giỏi trong chuyện này, cần phải từ từ để nàng thích nghi. Hần cảm thấy hiện tại chính là “thiên thời, địa lợi, nhân hòa”. Cái hồ này không nóng không lạnh, ánh trăng này đặc biệt hữu tình, Kim Quy đảo với lời chúc phúc huyền bí nào đó... Minh Bảo thì thầm hỏi Tổ Linh

- Nàng muốn con trai hay con gái?

- Hả?

- Nếu là con trai, ta và nó sẽ bảo vệ nàng. Nếu là con gái, ta sẽ bảo vệ hai mẹ con!

Tất cả ý niệm về một gia đình của Bảo nhi là như vậy. Hần thu lại nụ cười, tự thấy đáy lòng chưa sót. Hần không có khả năng đem viễn cảnh hạnh phúc đó đến cho Tổ Linh!

Minh Bảo kéo hết nội y trên người cả hai ra, nâng Tổ Linh lên ở tư thế sẵn sàng đón nhận hần. Nàng vung về bắt lấy vai Bảo nhi, e lệ úp mặt vào cổ hần

- Chậm thôi, ta không thể giữ trận đồ quá lâu nếu... Á!

Thôi được rồi, nàng đã đánh giá quá cao trình tự chủ của bạn Bảo, thực chất là chỉ đi lùi chứ không tiến bộ! Tổ Linh bị xoay như chong chóng, cũng không biết có làm đúng trình tự nào đó không. Nàng vừa phải theo nhịp điệu của hần, vừa cố duy trì một nửa Âm kia. Song tu thật vất vả!

Tổ Linh đối với mấy chuyện ân ái này tương đối thoáng, không có nhiều lễ tiết hay tự làm khó bản thân. Giống như đối với việc đem lần đầu của mình trao cho Phong Trạch, nàng chưa bao giờ hối hận vì quả thực nàng từng yêu người đó, là mối tình đầu đại khờ và nông nổi. Nhưng Phong Trạch không phải nửa kia trong duyên mệnh của nàng. Năm trăm năm nay, nam nhân của nàng mãi mãi là Minh Bảo và sẽ luôn luôn là Minh Bảo. Lòng trung trinh của nàng là như vậy. Từ rất lâu rồi, Tổ Linh đã không thể cho phép bất cứ ai ngoài hắn chạm đến mình. Nếu có một ngày nàng và Bảo nhi không đi cùng một con đường, Tổ Linh cũng không có ý định tìm ai khác thay thế vị trí của hắn trong tim mình.

Vào cái đêm nồng nàn mà trần trọc đó, Tổ Linh lại nhìn thấy đôi mắt của tiểu đồ đệ trước kia. Bao tố và tĩnh lặng, mạnh mẽ và yếu đuối, tham lam và từ tốn, hiền hòa và ác liệt... một sự mâu thuẫn gây gât không thể nào hiểu nổi!

Tổ Linh mơ hồ nghe hắn nói bên tai:

- Thì ra là vậy... thì ra Bảo nhi đã yêu sư phụ như vậy!

52. Chương 52: Họ Là Những Người Cuối Cùng

Trong Âm Ti Cốc tâm tối và dơ bẩn, Ma Vương ngửa đầu cười như điên. Từ khi bị nhốt đến nay, đây là lần đầu hắn vui sướng thế này. Cái bình sứ bị tiếng ồn đánh thức, khẽ động dậy. Nó có linh cảm chẳng lành. Giọng cười này khoái trá và hả hê như vậy, nhất định Ma Vương lại sắp bày trò hại đời hại người rồi!

- Lệ Lệ, nàng có nghe thấy không? Là hắn đó, là Tam đệ yêu dấu của ta đó! Huyết thống quả là sự liên kết phi thường. Cuối cùng hắn cũng hoàn toàn sống lại rồi! Nàng có nghe tiếng gào thét của một nguyên Thần sau khi phá cổ quan tài hoàn sinh chưa? Ta đã nói mà, Bảo Bảo nhất định sẽ làm như vậy, hắn... thật giống phụ thân!

Ma Vương quá phấn khích, cũng không để ý tới cái bình sứ. Hắn bước vội ra khỏi phòng, rẽ vào một hành lang tối. Cung điện tồi tàn ở Âm Ti Cốc thường rất vọng. Một tiếng bước chân từ xa cũng có thể dễ dàng nghe rõ.

- Bệ hạ!

- Tể tướng, đã tới lúc rồi. Đem giọt máu của ta xuống phạm giới, nó sẽ dẫn đường cho người tìm kiếp số của Tam điện hạ. Phải lập tức bắt hắn về đây! Tuyệt đối không để ai cướp đi giữa đường.

- Thần tuân lệnh!

- Còn nữa, Ma Mộc vẫn tốt chứ?

- Vẫn tốt ạ, được giữ rất kín đáo!

- Hà hà... người làm tốt lắm! Cái cây đó sắp tới mùa thu hoạch rồi! Đợi khi ta trở thành nguyên Thần nhất định sẽ không quên phần thưởng cho người!

- Đa tạ bệ hạ!

Cái bình sứ nghe hết cuộc đối thoại của Ma Vương với tên tể tướng thoát xác nhập hồn kia. Nó chấn động mạnh, từ trên bàn rơi xuống đất, một vết nứt từ chân bình xẻ dọc lên trên. Cái bình lăn lăn trên đất, muốn tìm phương hướng đi ra cửa nhưng nó lại lẩn tránh gót giày của Ma Vương.

- Lệ Lệ, sao lại thế này? Nàng muốn làm gì?

Ma Vương ôm chiếc bình lên, nhìn thấy vết nứt xấu xí kia, đôi mày liền nhăn lại. Hắn bọc cái bình vào trong tấm vải mềm rồi cột ở thắt lưng

- Không cho phép lộn xộn, nếu vỡ thật thì phải làm sao?

Cái bình ngo ngoáy muốn thoát ra, tiếng nói của nó mềm mỏng hơn mọi ngày:

- Chàng có thể cùng ta làm một thỏa thuận không?

Ma Vương nhướn chân mày, đứng đỉnh ngai xuống bàn

- Chà chà, hôm nay Lệ Lệ thật đáng yêu, nàng muốn thỏa thuận cái gì? Nếu muốn ta từ bỏ kế hoạch của mình thì không cần nói nữa! Ta nhất định phải ra khỏi chỗ này, nhất định lấy lại địa vị của mình ở Ma giới và nhất định phải trả thù Tiên môn. Bọn chúng tưởng mình là ai? Muốn giam ta trong chỗ chết tiệt này đến hết đời à? Quá ngạo mạn rồi!

Cái bình im lặng chốc lát rồi kiên định nói

- Nếu đã vậy thì... chúng ta không thể đi cùng một con đường rồi. Ta mãi mãi thuộc về Tiên giới. Nếu ngài muốn đổi đầu với tiên môn, xin thứ lỗi chúng ta là KẺ THÙ.

Ma Vương lập tức thu lại nụ cười cợt nhả, hẩn cúi đầu nhìn cái bình sứ đeo bên hông, trong đôi mắt đen ẩn chứa những cảm xúc ngổn ngang

- Lệ Lệ, đừng nghịch với ta. Nàng thừa biết ta sẽ không thương tổn nàng...

- Đó là việc của ngài, còn tôi thì sẵn sàng giết ngài nếu có khả năng!

Một lời thốt ra, không khí trong phòng đông cứng lại. Hơn nghìn năm sống hòa thuận vậy là đổ vỡ. Thật ra Ma Vương vẫn tin rằng họ có thể ở bên nhau, thời gian có thể làm nàng yêu hẩn, thương hẩn, vứt bỏ tất cả vì hẩn... Xem ra Ma Vương đã quá tự tin rồi! Cô gái này có lẽ đúc thành từ sắt thép mà hẩn yêu nàng cũng chính ở bản chất đó, hoa hồng có gai, dù nhiều gai vẫn muốn hái!

- Lệ Lệ...

- Xin đừng gọi cái tên đó!

Ma Vương trút tiếng thở dài, hẩn vắn về miệng bình, thì thảo trong bóng tối

- Giang sơn và mỹ nhân, ta đều phải có. Cho dù nàng hận ta thì cũng đừng mơ tưởng rời đi... Trước đây ta từng hỏi một lần nhưng nàng không chịu nói. Bây giờ có thể cho ta biết được chưa? Rốt cuộc thì nàng là ai?

Cái bình do dự trong chốc lát rồi điềm tĩnh thốt ra:

- Ta nguyên quán ở trấn Á, huyện Châu, thành Bình Duyên, Thịnh An quốc ba nghìn hai trăm tám mươi năm trước. Mẹ họ Hạ, cha họ Vắn. Mười ba tuổi nhập tiên ở Kim Tinh Môn, nữ danh là Lệ Lệ, tự là Thiên Thiên, tên thật là... Vắn Ti Thiên!

(Ki_chan: ai không nhớ nhân vật này có thể xem chương 19)

.

.

Hoa Sơn trang giữa đêm khuya là một cảnh tượng yên bình. Thái Hành một thân trung y đậm bạc đẩy cửa sổ nhìn ra ngoài. Vầng trăng trên cao tròn vành, tỏa ánh bạc thê lương, hòa cùng tiếng thở dài.

- Tam đệ... thật sự quyết định như vậy sao?

Thái Hành nhắm mắt, nghe âm thanh đang ngày một xa dần – tiếng kêu của Thần hồn. Hẩn ngửa đầu nhìn bầu trời thì thoáng lại nổi lên tia sét nhỏ. Thần kiếp – đáng sợ làm sao! Tam đệ có lẽ sẽ bình an vượt qua nhưng liệu đại ca có để yên cho hẩn? Tám mươi quả tim, chỉ một quả nữa là được như ý nguyện. Trở thành vị Thần tối cao trong trời đất – ai có thể kháng cự trước sức hấp dẫn này chứ, nhất là khi cơ hội ngay trong tầm tay!

Thái Hành đi vào thư phòng, cầm quyển sách cũ nát trên bàn lên. Nét chữ mạnh mẽ và uyển chuyển, vừa dẻo dai lại vừa cứng rắn. Hẩn sờ vào bút tích cổ xưa đó, thầm nói với nó:

- Phụ thân... chúng con sẽ phải làm sao đây? Thật sự đau lòng vì phụ niềm tin yêu của người. Đại ca và Tam đệ chắc chắn sẽ không ai nhường ai. Con cũng không muốn đứng nhìn họ giết lẫn nhau. Ba anh em chúng ta, nếu không thể cùng sống vậy xin được cùng chết!

Thái Hành buông tay ra, quyển sách bùng cháy và hóa thành tro bụi trước khi chạm đất. Chú triệu hồi Ma Vực sẽ không bao giờ xuất hiện lần thứ 3, sẽ không ai dùng thứ pháp thuật tàn khốc này để hy sinh, cũng không ai phải chết trong bóng tối thăm thẳm của nó. Bởi vì họ sẽ là những người cuối cùng!

Phiên ngoại 2. Tôi đã yêu em như vậy Trong kiếp thứ tám mươi mốt, vẫn là con sông đó, vẫn là chuyến đi đến với đốn đau dày vò. Đứa trẻ mở to mắt nhìn bầu trời xanh, nó không biết mình đã quên gì, nhớ gì. Chiếc giỏ tre dập dềnh trong nước, cuối con đường là địa ngục bất tận...

Nhưng thật ngoài dự đoán, đứa trẻ nhìn thấy một khuôn mặt bỗng từ đâu xuất hiện, che lấp cả vòm trời của nó.

“Bạn nhỏ! Tên ta là Tổ Linh!”

Nó không biết khuôn mặt như vậy có xem là đẹp hay không nhưng nó thật sự thích nàng. Đứa trẻ ghi nhớ cái tên ấy vào tiềm thức, ngoài phụ thân và mẫu thân, Tổ Linh chính là người thứ ba nó nguyện giữ lại trong lòng. Vòng tay nàng rất ấm, nụ cười nàng rất sáng, bờ ngực thật êm ái dễ chịu... đứa trẻ nhắm mắt, tìm giấc ngủ an lành đầu tiên trong suốt tám mươi mốt kiếp luân hồi.

Minh Bảo không phải là đứa trẻ thích cười, nơi nào đó trong tâm hồn đã bị nhuộm đen không thể tẩy rửa. Hàng ngày, niềm vui của nó là quan sát Tổ Linh, xem nàng chặt vật tìm cách mặc tả lót, xem nàng vụn về khâu áo trẻ con, xem nàng làm trò dụ nó ăn hết chỗ sữa dê tanh tưởi kia. Nàng không biết sao? Sữa dê rất khó uống, chỉ trẻ con nhà nghèo mẹ không có sữa mới phải ăn thứ này mà sống sót. Minh Bảo thật sự muốn nhổ hết ra nhưng khi thấy vẻ mặt căng thẳng rầu rĩ của nàng, nó lại miễn cưỡng nuốt vào. Cứ như vậy, cho tới năm Minh Bảo mọc răng mới thoát khỏi cơn ác mộng sữa dê!

Minh Bảo biết nói, chữ đầu tiên không phải mẹ, không phải cha mà là “sư phụ”. Một âm tiết khó như vậy mà nó cũng thốt lên được, bởi vì nó biết nàng sẽ mừng đến rơi nước mắt.

Hơn ba mươi vạn năm tuổi nhưng phải đến lúc gặp gỡ Tổ Linh, Minh Bảo mới biết thế nào là cuộc sống.

Cuộc sống chính là mỗi ngày leo đèo đi theo nàng.

Cuộc sống chính là mỗi ngày nghe nàng gọi “Bảo nhi, Bảo nhi...”.

Cuộc sống chính là nằm trong lòng nàng đi tìm giấc ngủ.

Cuộc sống chính là nhìn nàng cười, nàng khóc, nàng giận dữ, nàng sầu lo,...

Hắn chưa từng nghĩ có một ngày sẽ rời xa sư phụ cho tới khi cuộc sống của họ bị Tiên môn quấy rầy. Núp sau tảng đá nhìn nàng múa kiếm điêu luyện, bóng hăng dập dềnh như hồ điệp, nét mặt sắc lạnh và kiêu kì, đôi mắt rực sáng và nồng màu lửa, tiếng Phật tự du dương trong gió, như thoát ra từ mỗi đường kiếm dẻo dai, như quện vào mái tóc bông bành...

Kể từ giây phút đó, Minh Bảo đã yêu Tổ Linh, tình yêu đi liền với sự kính trọng và thần tượng. Trong mắt hắn, nàng là giỏi nhất, mạnh mẽ nhất, kiên cường nhất. Nhưng nàng càng tỏ ra vĩ đại thì hắn càng khao khát trưởng thành, nhanh chóng giỏi hơn cả sư phụ, nhanh chóng thoát khỏi sự bảo vệ của người. Tổ Linh là biểu tượng Minh Bảo tôn sùng, vì tôn sùng nên phải cẩn thận giữ gìn. Tay nàng chỉ cần hái hoa bất bươm, làm việc lật vạt, những chuyện đánh đấm chém giết hắn sẽ thay nàng!

Minh Bảo có duy nhất một mục tiêu sống chính là bảo vệ sư phụ, trả hiếu cho người. Nàng từng rất tự hào về việc hắn đắc đạo sớm hơn cả Phong Trạch ở Hoa Đông nhưng nàng không hề biết để làm được như vậy, Minh Bảo đã chịu bao nhiêu đau đớn mà trên mặt vẫn bình tĩnh tự nhiên. Đau đớn trong thể xác có là gì so với hạnh phúc tận sâu trong tâm hồn?

Mười sáu tuổi, Minh Bảo bắt đầu cảm thấy khác thường, bản chất nam nhân trong người hắn đang tỉnh lại, cũng như giai đoạn mà ai ai cũng phải vượt qua để trưởng thành. Tâm của hắn trở nên nhốn nháo. Minh Bảo thừa nhận bản thân mình không hề có duyên với tính từ “trong sáng”. Ít nhất thì trước năm mười hai, hắn có vẻ “hơi trong sáng”, sau đó thì “thiếu trong sáng” rồi “đen như mực”.

Đây là bí mật của riêng Bảo nhi, tuyệt đối không thể để sư phụ phát giác ra. Từ khi mười sáu, hắn có sở thích biến thái chính là... nhìn ngực nàng!/? Dĩ nhiên là nhìn lên. Minh Bảo ở giai đoạn đó rất “bất cần”,

hay đánh rơi thứ này thứ nọ rồi bắt sư phụ nhặt lên giúp. Mỗi lần nàng cúi xuống lượm đồ, ngực áo thường trễ ra, những gì muốn thấy hẳn đều thấy được, trong bụng cười nham hiểm một trăm lần!

Mười bảy tuổi, cuối cùng ước mơ đầu tiên đã thành sự thật: hẳn cao hơn sư phụ rồi! Bao nhi bắt đầu có thói quen đứng thật gần, làm nàng vất vả ngược lên nhìn. Khi cao hứng sẽ đem nàng ôm vào lòng, cảm giác quá thỏa mãn!

Mười tám tuổi, hẳn có sự tò mò cực độ về cơ thể của phái nữ, chính xác là cơ thể của Tố Linh thôi! Địa điểm dừng chân của hai thầy trò thường thường là ở Ôn Tuyền. Nàng rất thích ngâm nước nóng, hẳn rất thích nhìn nàng ngâm nước nóng, ai cũng có lợi!?

Tố Linh tất nhiên không lộ liễu như vậy, càng không nghĩ Bao nhi đen tối như thế. Nàng thường đem quần áo tới một nhánh nhỏ khác của con suối, chỗ đó bị vây quanh bởi một rừng trúc dày, trở thành tấm rèm tự nhiên kín đáo. Nàng đã kín đáo, Minh Bảo tất nhiên cũng học theo kín đáo. Hắn ẩn thân ngồi vắt vẻo trên nhánh cây cạnh bên con suối, tà tà nhìn sư phụ cỡi từng lớp, từng lớp. Hơi nước bốc lên một tầng sương mờ ảo, hẳn cũng không dám mở tiền nhân vì sợ nàng nhận ra, chỉ có thể dùng mắt thường mà tưởng tượng về bóng dáng mơ hồ kia... Nhưng mà có một lần, Tố Linh gặp sự cố trong lúc tắm, đại loại là nàng mắc cảm với những con vật mềm mềm. Lần đó chẳng biết con rắn nước ở đâu mà to gan, dám trườn qua vai Tố Linh. Nàng bị dọa, hét một tiếng nhảy lên mồm đá. Minh Bảo đang ngủ gật ở cành cây cũng bị động tĩnh, không nghĩ ngợi gì nhảy xuống nhìn nàng. Và thứ hắn nhìn thấy là hình- ảnh- chi- tiết của sư phụ. Minh Bảo sững sờ hết mấy giây, may là hắn vẫn đang tàng hình. Một bước lui, hai bước lui,... hắn xoay người chạy thực mạng ra khỏi rừng trúc. Cho tới lúc hoàn toàn thoát khỏi phạm vi nguy hiểm, Minh Bảo mới ngồi bệch xuống gốc cây thở hổn hển, trong đầu lập đi lập lại cảnh tượng đó.

Sao nàng không có cái đó nhỉ? Không có thì phải làm sao? Tại sao lại trắng như vậy? Chạm vào có cảm giác thế nào?

Lúc Tố Linh từ Ôn Tuyền đi ra, nàng hoảng hốt trông thấy Bao nhi đang... cào vỏ cây!? Mặt hắn đỏ khảm nghi, lỗ mũi còn... chảy máu!!!! Tố Linh hét hồn chạy lại giữ tay hắn

- Làm sao? Làm sao? Bao nhi bị bệnh ở đâu???

Nàng vừa hỏi vừa đem khăn tay nhét vào mũi cầm máu. Minh Bảo bị nàng ôm lấy, trợn mắt nhìn Tố Linh một thân ẩm ướt, vài móng dính da chỗ ẩn chỗ hiện. Hắn khốn khổ đẩy nàng xa ra, quay mặt vào trong góc, tiếp tục cào vỏ cây!

Nếu có thể, Bao nhi chắc chắn sẽ ngừa đầu hỏi ông trời: “Thiên lý ở đâu???”

Ông trời thật ra vẫn có thiên lý. Thiên lý ở chỗ hắn đắc đạo khi hai mươi tuổi. Tố Linh đầy tự hào hỏi tiểu đồ đệ

- Người muốn ta tặng quà gì làm phần thưởng, chỉ cần trong khả năng!

Lúc đó Minh Bảo nhìn thẳng vào mắt nàng, không che giấu nỗi khát khao nói một câu:

- Không cần gì cả, Bao nhi chỉ muốn sư phụ!

53. Chương 53: Bội Ước

Minh Bảo ngăn người nhìn bàn tay mình, trong đầu hắn tái hiện kí ức đêm hôm đó. Suýt tí nữa thì đã đánh mất nàng rồi! Ai có thể hiểu được cảm giác sau một cơn mê tỉnh lại thấy bản thân đang làm nhục người con gái mình yêu nhất. Hắn hận đến mức chỉ muốn chết đi. Với chút tỉnh táo còn sót lại, Minh Bảo chỉ có thể rút ra khỏi người nàng, đem chăn bao bọc nàng lại và tìm cứu viện. May là Phong Trạch đang ở đó! Minh Bảo tin hẳn sẽ cứu được nàng.

Đem tất cả ân hận chắt đứt một cánh tay, thứ dơ bẩn dám chạm vào sư phụ, Minh Bảo đã chạy như điên vào rừng tối. Tiềm thức dẫn hắn đi đâu thì hắn đi đó...

Nhắm mắt lại, đoạn băng hồi ức tua nhanh qua trí nhớ. Minh Bảo lần nữa cảm thấy đã đủ. Với ngần này kỉ niệm, hẳn có thể yên tâm rồi đi rồi. Ở nơi nào đó xa xôi, cho dù tồn tại với hình thức gì Minh Bảo cũng

có thứ để nhớ, để hoài niệm, để tương tư... Hắn có thể dùng 2 năm tuổi thơ mà vượt qua ba mươi vạn năm trong Băng Lăng thì tất cả hồi ức Tổ Linh đem lại đã trở nên cực kì xa xỉ!

Minh Bảo quay đầu nhìn cô gái đang say ngủ trong lồng chăn gối và quần áo xộn lộn, lại nhìn chiếc lều vải nhỏ núp trong những tán cây xanh của Kim Quy đảo. Chỉ cần có nàng, cho dù là giường lớn ở Ma cung xa hoa hay túp lều tạm bợ trong rừng rậm u tối... tất cả đều là chiếc tổ ấm áp!

Minh Bảo thở dài, thỏa mãn ôm cả nàng, cả chăn vào lòng. Bình minh đang lên ở phương Đông nhưng lại không có nét rực rỡ tràn trề của ngày mới. Từng chùm sét thi thoảng làm rạn nứt trên nền trời, dường như giông bão sắp kéo tới...

.
.

Vẫn theo lối cũ, Minh Bảo cùng Tổ Linh nhảy vào dòng thác trở về tiên giới. Bảo nhi bỗng trầm lặng khác thường, Tổ Linh lại có chút bất an không sao hiểu nổi. Nàng ngửa đầu nhìn những tán mây đen, lo lắng hỏi Minh Bảo

- Thời tiết thật kì lạ, chẳng lẽ sắp có biến động gì lớn sao? Tiên giới trước giờ không hề u ám thế này...

Bảo nhi vẫn chưa kịp cho ý kiến thì một tiếng nổ lớn gần sát bên tai vang lên. Nàng giật thót mình ôm lấy cánh tay Bảo nhi

- Gì? Gì thế?

Tổ Linh trợn mắt nhìn cây cổ thụ cách đó một khoảng xa. Nó đã hóa thành củi đen, bốc cháy rừng rực. Minh Bảo thản nhiên nhìn

- Bị sét đánh thôi!

Tổ Linh theo phản xạ đưa tay ôm đầu, làm như sấm sét sẽ vì thế mà bỏ qua cho nàng.

- Khiếp quá, ở đây làm sao vậy? Tự nhiên giữa ban ngày có sét lớn thế này... Chúng ta nhanh nhanh rời đi thôi!

Minh Bảo không nhún nhích, hắn nhìn số phận của cái cây đáng thương, trong đầu ước lượng khoảng cách rồi nhắm tính thời gian. Một ngày!

Minh Bảo triệu Tâm Sai kiếm, ôm Tổ Linh bay vun vút về hướng Tây. Suốt đường đi vẫn không buông nàng ra. Tổ Linh hoài nghi nhìn cánh tay siết chặt suýt nghẹn thở, lại nhìn khuôn mặt mơ màng gục trên vai nàng

- Bảo nhi làm sao vậy?

Minh Bảo không trả lời mà lại hỏi vấn đề khác

- Đêm qua sư phụ mơ thấy gì mà lại khóc thế?

Tổ Linh không nghĩ hắn sẽ hỏi điều này, có chút xấu hổ đáp:

- Chẳng thấy gì hết, chỉ nghe một bài hát. Là khúc Phượng Cầu Hoàng ở Hoa Sơn hôm đó!

Nàng bùi ngùi nhớ lại cơn ác mộng kì lạ đêm qua, thở dài nói với Bảo nhi

- Nếu có một điều ước, ta chỉ ước con chim đáng thương kia sẽ không cô đơn thêm nữa!

Minh Bảo nâng đầu nhìn vào mắt nàng

- Vì sao?

Tổ Linh lắc đầu

- Không biết... chỉ nghĩ là... nếu trên đời có một người phải bắt tử cùng đơn độc vĩnh hằng thì thà chết sướng hơn! Chờ đợi là một cảm giác rất mòn mỏi, huống chi là chờ đợi một hy vọng không bao giờ tới?

Tổ Linh trầm ngâm nghĩ ngợi, nàng bất giác quay đầu nhìn Minh Bảo, chớp chớp mắt nói:

- Thật ra trên đời có rất nhiều kỳ tích, nếu Phượng cũng có thể tìm được Hoàng thì chuyện gì mà không thể xảy ra?

Minh Bảo im lặng nhìn nàng, đáy mắt hắn có điểm chết lặng

- Thật vậy sao? Sẽ có kỳ tích chứ?

Tổ Linh rất lạc quan gật đầu. Nhưng rồi nàng lại bất an nhìn lên trời, sao có cảm giác sấm sét đang đuổi theo bọn họ vậy nhỉ? Mà hướng họ đang đi hình như không phải về Ma cung...

- Chúng ta đi đâu vậy?

- Hoa Đông.

- Đi Hoa Đông làm gì???

- Về nhà

- Nhà?

Minh Bảo cười nhạt, đưa tay vuốt tóc nàng

- Từ đầu Bảo nhi đã nói rồi, sau chuyến du ngoạn ngắn ta sẽ đưa sư phụ về nhà.

Lời vừa dứt cũng là lúc ngọn núi Hoa Đông hiện ra trước mắt, vẫn uy nghiêm như vậy, vẫn thần bí như thế. Tâm Sai kiểm dầm hạ thấp rồi đáp xuống chân núi. Tổ Linh bỗng kì quái ôm chặt lấy Minh Bảo. Nàng ngơ ngác nhìn Hoa Đông, ngơ ngàng nhìn Bảo nhi rồi lại hoang mang nhìn lên trời. Minh Bảo không nói gì, chậm rãi thu pháp bảo, cúi đầu nói với nàng

- Về thôi!

Tổ Linh giật mình, đôi mày liễu nhíu lại

- Về? Vậy Bảo nhi cũng ở lại phải không?

Minh Bảo mỉm cười lắc đầu

- Sư phụ, nàng buông tay ra, không cần sợ, Phong Trạch sẽ bảo hộ nàng, chúng Tiên môn sẽ không làm khó nàng.

Tổ Linh lại bất giác siết chặt đai áo của Bảo nhi, chẳng rõ vì sao nàng hốt hoảng, tuyệt đối không thể để Bảo nhi rời đi! Minh Bảo vẫn cười nhàn nhạt, từng chút một gỡ đôi bàn tay đã nắm đến trắng bệch ra.

- Hãy để ta đi sư phụ. Bảo nhi mãi mãi không quên người!

Một lời nói ra, nước mắt của Tổ Linh không lý do rơi xuống. Nàng vận tiên trí, chế trụ tay chân hắn lại.

- Năm trăm năm trước, khi ngươi 12 tuổi từng thề với ta sẽ không bao giờ rời xa sư phụ. Ngươi đã hứa, vì sao bây giờ nuốt lời???

Minh Bảo né tránh ánh mắt nàng, nhìn thẳng về phía trước cười gượng

- Cuối cùng đã tới rồi!

Tổ Linh ngơ ngác quay đầu lại. Đúng cách đó một khoảng là nam tử áo trắng phiêu phiêu, tấm thân vững chãi như cây tùng trước gió.

- Sư phụ...

Tổ Linh thều thào gọi, tay bất giác nắm chặt hơn, tiên trí càng gia tăng mấy tầng. Phong Trạch nhìn tình hình lập tức hiểu ra, vẫn như cái ngày ở đỉnh Minh Nguyệt năm đó, hắn giơ tay về phía Tổ Linh:

- Về nhà đi, Linh nhi!

Nàng nhìn sư phụ rồi nhìn đồ đệ, họ xem nàng là cái gì? Món hàng có thể bàn giao qua lại hay là một sủng vật chuyển nhượng mua bán?

Minh Bảo mặt lạnh xuống, một thao tác đơn giản hóa giải hết tiên trối trên người, thô bạo giật bàn tay nàng ra mặc kệ một mảng vải lớn cũng theo đó rách toạc.

- Cảm ơn công dưỡng dục của sư phụ, cảm ơn người đã cho Bảo nhi một cuộc sống. Nàng là tiên, ta là ma, vĩnh viễn không thể chung con đường. Buổi tiệc nào cũng có lúc tàn, chúng ta... chỉ có thể đến đây thôi!

Dứt lời, Minh Bảo đánh một chuông, không thương tiếc đem Tổ Linh hất văng ra xa. Phong Trạch nhanh tay lập tức phóng ra đón, ôm Tổ Linh giữ chặt trong lòng. Không chậm một giây, Tổ Minh Bảo nhảy lên tiên kiếm mất hút trong đám mây. Dưới này Tổ Linh gào thét đánh vào ngực Phong Trạch

- BUÔNG! Sư phụ thả con ra! BẢO NHI! BẢO NHI! Tên lừa đảo, tên dối trá! Người thì không rời xa ta, người thì không bỏ rơi ta... Tổ Minh Bảo, ta hận chàng!!!!

Tổ Linh khóc đến thương tâm, đánh loạn xạ các loại pháp thuật vào người Phong Trạch. Hấn cắn răng chịu đựng nhưng một chút cũng không buông tay. Tia sét cực đại xé dọc bầu trời, đánh về một hướng nào đó, mưa không báo hiệu đổ ào ào xuống.

Phong Trạch đau đớn ôm Linh nhi trong lòng. Tiếng khóc của nàng ác cả tiếng mưa, tựa như khúc Phượng Cầu Hoàng giữa Hoa Đông vắng lặng. Nàng bắt lực gục vào lòng hấn, đem cả nước mắt, nước mưa thấm vào tấm áo chưa từng lấm bụi trần.

- Linh nhi, con vẫn còn có ta!

Phong Trạch dụi mặt vào mái tóc rối loạn của nàng, chỉ muốn chống đỡ một phần thế giới đang sụp đổ. Tổ Linh ngược mắt vô hồn nhìn Phong Trạch, giọng nói khào khào xen giữa tiếng nước rơi:

- Sư phụ, Linh nhi yêu hấn, Linh nhi yêu Tổ Minh Bảo!

Phong Trạch khép hàng mi, chảy trên mặt hấn là nước mưa hay nước mắt cũng không rõ nữa. Phải, chuyện đời là như vậy. Ta yêu nàng và nàng yêu người khác. Chuyện đời là như vậy...

Ở dưới này có hai người ôm hai nỗi đau thì ở phía chân trời cũng có một người im lặng đem lệ đổ vào tim.

Đường dài mệt mỏi, ta đi về phía không có em.

Ngày hôm đó hấn muốn nói: Nhà nàng ở Hoa Đông, nhà ta ở bên kia thế giới.

Không chung nhà, không thể là một gia đình.

Không có kiếp sau nên một lời hẹn cũng không dám nói.

Không có tương lai nên chút tham vọng cũng không dám cầu.

Nếu thật sự thế gian có kỳ tích thì xin cho tôi lần nữa được làm người...

54. Chương 54: Thần Kiếp

Thái Hành ngược nhìn sắc trời, đôi mắt đen ngập tràn nỗi lo âu. Ngồi ở trong nhà là Tú Thanh cùng với chiếc đồng hồ cát to bằng một nửa cơ thể con bé. Nó mở to mắt nhìn dòng cát óng ánh chậm rãi rơi xuống, chẳng mấy chốc phía trên đã trống rỗng. Tú Thanh giơ hai tay, đảo ngược đồng hồ, cát lại theo đó mà di chuyển từ bầu đựng này sang bầu đựng khác. Con bé mở miệng nói với Thái Hành

- Lần thứ 23 rồi ạ!

Thái Hành trừng mắt nhìn chiếc đồng hồ sau đó giơ tay triệu hồi pháp bảo

- Thanh nhi ngoan, ở lại trông nhà, tiếp tục xem đồng hồ, ta đi lập tức về!

Tú Thanh mở miệng chưa kịp trả lời thì Thái Hành đã mất dạng. Con bé xụ mặt, hai tay ôm đầu gối, lại chăm chú nhìn cát chảy.

Thái Hành cười gió vượt mây, lao vun vút về hướng sét đánh. Cả bầu trời là mảng ảm đạm, cũng như chính cảm giác lúc này của Thái Hành. Chẳng biết bay được bao lâu, Thái Hành cuối cùng cũng tìm ra Bảo Bảo. Nhưng hấn đang di chuyển về một hướng khác, hoàn toàn không có ý định đến Hoa Sơn

Lúc này hắn đang bay ngoằn ngoèo, lúc thấp lúc cao, lúc nghiêng lúc ngả. Hắn tránh né những tia sét nhỏ bắt đầu chuẩn xác hướng về phía mình. Theo như tính toán thì phải vài canh giờ nữa những chùm sét lớn mới thực sự đến. Trong lúc đưa tay nắm một ngọn sét dài, Minh Bảo bất ngờ bị một ngọn sét khác đánh vào lưng, loạng choạng trượt khỏi Tâm Sai kiếm rơi thẳng tắp xuống đất! Thái Hành lao nhanh đến, may mắn tóm được ống tay áo, giúp hắn tiếp đất nhẹ nhàng.

- Đệ làm cái quái gì vậy? Cưỡi pháp bảo trong tình trạng này, không muốn sống nữa à?

Minh Bảo nhú mày xoa xoa tấm lưng, miệng khắc ra một chút máu. Hắn không ngần đầu, tùy tiện phất tay khiến một tia sét bị lệch hướng, đánh vào mấy cây đại thụ gần đó.

- Huynh đến đây làm gì?

Minh Bảo không tỏ ra thân thiện cho lắm. Thái Hành liền bị hắn chọc giận

- Đệ còn hỏi ta? Không phải là đi tìm đệ sao? Bây giờ lập tức quay về Hoa Sơn!

Thái Hành dứt lời, tiện tay chặn cho tam đệ thêm một đòn sét.

- Chú “dịch chuyển tức thì” có thể đi bao xa?

Minh Bảo đột nhiên hỏi. Thái Hành khó hiểu nhìn hắn nhưng vẫn trả lời:

- Không quá năm nghìn dặm nhưng vô cùng tốn sức.

- Vậy một nguyên thần thì có thể đi bao xa?

- Đi khắp lục giới nhưng không thể đi trực tiếp từ giới này đến giới khác.

Minh Bảo gật gật đầu, đôi mắt đen sâu không thấy đáy nhìn thẳng vào mặt Thái Hành, nghiêm túc nói một câu:

- Huynh dạy ta đi!

Thái Hành tức giận quát lên

- Dạy cái gì giờ này? Đệ không biết mình đang ở trong tình trạng nào sao?

Minh Bảo không hề tỏ ra gấp gáp như nhị ca, hắn thành khẩn khụy một chân xuống, ngược đầu nhìn Thái Hành

- Nhị ca, huynh dạy đệ đi, đệ có một việc phải làm xong trước khi chết.

Thái Hành bị động tác của Minh Bảo làm giật mình, lập tức lùi lại một bước

- Rốt cuộc đệ muốn làm cái gì? Việc gì quan trọng hơn Thần kiếp nữa?

Tổ Minh Bảo bỗng mỉm cười, đôi mắt u buồn lấp lánh tia sáng lạ thường

- Đệ đi tìm kỳ tích! Nàng nói trên thế giới nhất định có kỳ tích!

Thái Hành sống ngần này tuổi, lần đầu nhìn thấy chuyện hoang đường như vậy. Nhưng hắn cũng hoang đường theo, bởi vì không thể chối từ ánh mắt thiết tha kia, Thái Hành thực sự dạy cho Minh Bảo chú “dịch chuyển tức thì”. Trong cái vòng kết giới nho nhỏ, vừa đủ chặn đi mấy tia sét, một người dạy vội, một người học vội. Tựa như ra trận mới bắt đầu tập võ. Minh Bảo rất nhanh lĩnh hội được, cũng rất nhanh tan biến trước mặt hắn. Sấm sét cũng đột ngột không thấy nữa. Thái Hành ngẩng đầu nhìn trời, trút một tia thở dài

- Hơn ba mươi vạn tuổi rồi mà cứ nông nổi như trẻ con vậy! Đệ chỉ có hai canh giờ thôi, tốt nhất là toàn vẹn đứng trước mặt ta, nếu không...

Nếu không thì sao? Hắn có thể làm gì chứ? Thái Hành một thân lam y hoang mang trở về Hoa Sơn.

.

.

Hai canh giờ rất nhanh trôi qua.

Tú Thanh vẫn ngồi nhìn cái đồng hồ, chốc chốc ngẩng đầu quan sát lão quân mặt đã trắng bệch, nắm tay siết chặt trên bàn. Bảo Bảo ở đâu? Chết ở xó xĩnh nào rồi???

Hắn hết đi ra lại đi vào, đi tới lại đi lui, liên tục nhìn đồng hồ. Lẽ ra hắn không hên hồ đồ như vậy, Thần kiếp là chuyện đùa sao? Huống chi đây là Thần kiếp đầu tiên, ba mươi vạn tuổi mới trải thần kiếp đầu tiên, tính ra Bảo Bảo đã vi phạm Thần tắc, ai biết được kiếp số này ác liệt đến mức nào?

Trong lúc Thái Hành sắp phát điên lao ra ngoài tìm tam đệ thì Minh Bảo thực sự quay về, dùng chú “dịch chuyển tức thì” để quay về!

Chỉ thấy một luồng sáng lóe lên giữa Hoa Sơn trang, chói lọi rồi vụt tắt. Cùng lúc đó là tiếng chấn động cực lớn – thiên lôi đánh mạnh vào kết giới Hoa Sơn, làm rung chuyển cả ngọn núi đồ sộ. Thái Hành chạy ra sân, vừa kịp nhìn thấy Minh Bảo một thân hắc y ngã gục xuống đất. Thái Hành hoảng sợ lập tức lúi húi vào nhà, cứ vài khắc thể giới lại chao đảo một lần, thiên lôi này có ai chịu nổi chứ? Minh Bảo gần như kiệt sức, tay ôm khư khư một vật, khóe miệng ứa máu, vậy mà vẫn ngược đầu cười với nhị ca

- Ta tìm được kỳ tích rồi!

Sau đó không màn tới hiện trạng của mình, hắn nhìn Tú Thanh, vẫy tay gọi cô bé. Tú Thanh sợ người lạ nhưng lúc này tự nhiên nó ngoan ngoãn đến gần. Minh Bảo giao món đồ vào tay con bé. Thanh nhi tròn mắt nhìn, ngơ ngác hỏi:

- Đây là cái gì?

Minh Bảo suy yếu cười nhạt một cái, ánh mắt thật dịu dàng

- Là kỳ tích đấy! Sau này... khi ta chết đi, phiền người đem món đồ tặng cho Tổ Linh tiên nữ ở núi Hoa Đông!

Tú Thanh chớp chớp mắt, cũng không phải lần đầu được giao nhiệm vụ, con bé nhanh chóng ghi nhớ gập đầu. Minh Bảo an tâm thở ra một cái, cùng lúc đó lại vang lên tiếng ầm ỹ dữ dội. Thái Hành siết chặt tay quan sát tình hình, mấy tháng qua hắn đã gia cố kết giới này chặt chẽ và vững vàng nhất, không tiếc các thứ linh bảo quý giá làm tế vật để bảo trì ngọn núi. Thần tiên lịch kiếp dĩ nhiên phải chịu thiên lôi nhưng điều đó không có nghĩa là họ không được tìm sự trợ giúp. Đối với các Thần – Tiên thai, thường thường cha mẹ của họ sẽ đỡ hộ nếu con còn quá nhỏ. Đôi khi người ta cũng có thể lợi dụng các thứ tiên pháp khác, lợi dụng những bảo vật có năng lực che chắn như viên Thần hộ là một ví dụ hiếm thấy. Nhưng cho dù có trốn tránh như thế nào thì đối với một vị Thần, 3 đạo cuối cùng nhất định phải tự mình trải qua. Thần kiếp không đơn giản như Tiên kiếp, tựa như Dung Quý An vì là tiên nên hoàn toàn có thể tin cậy vào Thần hộ. Còn Minh Bảo vì là Thần nên chẳng có sức mạnh nào bảo vệ được hắn.

Thái Hành dĩ nhiên hiểu rõ, hắn làm hết tất cả những gì trong khả năng, được chút nào hay chút đó, che được vài chục đạo thiên lôi xem như tốt lắm rồi!

Minh Bảo nhất định là đã bị đánh không ít, tóc hắn cháy xém phần đuôi, áo quần nham nhỡ. Minh Bảo chống tay cố ngồi dậy liền bị Thái Hành giữ lại.

- Nghỉ một chút, nơi này vẫn trụ được!

Minh Bảo nằm trên cánh tay hắn, mở to đôi mắt trắng đen rạch ròi, bỗng mơ hồ hỏi một câu

- Nếu chết luôn lúc này có khi nào bớt việc không? Đệ không cần phải gọi Ma Vực, cũng không cần kéo ai đó đi theo mình...

Thái Hành tự nhiên thấy mắt cay cay

- Đệ không còn muốn trả thù đại ca sao?

Minh Bảo đỡ đầu nhìn ra vòm trời âm u

- Trả thù có xóa hết nỗi đau không? Có đem lại hạnh phúc không?

Thái Hành than thở nhắm mắt, rất tự nhiên ôm cậu em trai ngốc nghếch vào lòng, nếu có thể hẳn tình nguyện thay Bảo Bảo gánh chịu tất cả, bởi vì hẳn nợ tam đệ quá nhiều. Thái Hành tin đại ca cũng không muốn cùng Bảo Bảo một sống một chết. Mục tiêu của hắn là Thần lực, không phải mạng của Tam đệ. Nhưng với tính cách của Bảo Bảo, hắn sẽ không đứng im nhìn đại ca tác quái, kẻ đó quá tham vọng, quá dã tâm, nếu không bị ngăn cản nhất định sẽ thành con quái vật của cả lục giới.

- Thật ra đệ luôn đứng về phía tiên môn có phải không?

Minh Bảo lắc lắc đầu

- Đệ... ở giữa! Thật ra cũng không biết mình thuộc về chỗ nào. Ma là bản chất, Thần là nguyên thủy, Tiên là sự học. Tâm Sai là Thần kiếm có thể dùng song song hai trường phái Tiên- Ma. Rốt cuộc thì đệ là cái gì?

Thái Hành ngẫm nghĩ, cũng khó tìm ra đáp án. Bản thân hắn lúc theo Tiên đạo đã thề với Sa Hà để quân, phế hết Ma lực, chỉ có căn mạch là gốc rễ không diệt trừ được. Đại ca đương nhiên là thuần Ma, chưa bao giờ dính liếu đến tiên pháp. Bảo Bảo rốt cuộc là tiên hay ma đây?

Dù là gì thì bây giờ cũng không phải lúc tranh luận. Thái Hành vẫn nhắm đếm đạo thiên lôi đánh vào Hoa Sơn từ nãy giờ. Đòn sét đều đặn cách nhau năm khắc, như vậy tức là chưa tới 3 sát chiêu cuối cùng. Bảo Bảo lần đầu trải Thần kiếp mà đã phải hứng chịu một sức mạnh đồ sộ như vậy, Thái Hành không khỏi lo lắng. Thông thường các loại “kiếp” đều khó dần theo độ tuổi. Nó chính là đại diện cho sự cân bằng của đất trời. Thần, Tiên hay Ma là những người sử dụng pháp lực của tạo hóa. Nên nhớ rằng không có cái gì nhiều vô hạn, cũng không có nguồn năng lượng vô biên để ai ai cũng có thể sử dụng thỏa thích. Kiếp số thực ra là sự trả giá. Muốn tu hành càng cao, bản lĩnh càng lớn thì phải trả giá càng nhiều.

Giống như sách thánh hiền đã dạy: Của không có của trên trời rơi xuống, tài không có tài bụng mẹ sinh ra. Muốn ăn phải làm, muốn giỏi phải học. Vạn vật đều có sự khởi đầu và kết thúc nhưng tuyệt đối không có sự biến mất, nó chẳng qua là chuyển đổi từ hình thức này sang hình thức khác. Lá cây trên cành từ lá xanh thành lá úa, lá úa chôn vào đất thành chất nuôi cây, chất này lại được hút lên mọc ra chồi non mới. Kiếp số của thần tiên cũng theo nguyên lý đó. Bất tử là vĩnh hằng nhưng vĩnh hằng cũng có điểm kết. Quyền năng là vô tận nhưng vô tận cũng có lúc cạn kiệt. Tiên nhân chịu tiên kiếp chính là hoàn trả những gì họ đã lấy, vì kiếp mà chết chính là kết thúc của vĩnh hằng. Tiên hồn rồi sẽ lại đầu thai bắt đầu tiếp cái vòng lẩn quẩn như nguyên lý lá cây vậy!

- Ngừng rồi!

Giọng thều thào của Minh Bảo cảnh tỉnh Thái Hành. Quả nhiên thiên lôi đã ngừng! Minh Bảo chậm chậm ngồi dậy, đẩy nhị ca ra xa, lao đảo đi ra ngoài

- Tam đệ!

Thái Hành túng quần không kiếm lòng được mà gọi một tiếng. Minh Bảo quay đầu nhìn hắn, cười thật trẻ con

- Ta tha thứ cho huynh.

- Hả?

- Chuyện ngày trước, ta tha thứ cho huynh.

Đó là những lời cuối cùng của Bảo Bảo trước khi gieo mình xuống vực núi. Hắn chọn cách vị tha để tâm hồn nhẹ nhõm hơn. Thái Hành tiếp tục sững sờ đứng đó mãi cho tới khi ba đạo thiên lôi dữ dội liên tiếp phát ra. Núi Hoa Đông bắt đầu sụp lở vì dư chấn. Trời đất than thở, vạn vật gào thét, tựa như đang ở trong một cái cối xay lớn, bị nghiền nát và nhào nặn hỗn độn...

Khi âm thanh tắt, chấn động ngừng, còn sót lại là sự lặng im chết chóc. Chiếc đồng hồ đặt trên bàn đã chảy hết cát, thời gian dường như cũng theo đó mà đọng lại...

Phiên ngoại 3. Huynh đệ

Một ngày mới ở Thần giới bắt đầu khi Mão Nhật Tinh Quân hóa về nguyên hình, sải đôi cánh xanh đỏ bay lên cái trụ gỗ trước cổng Trùng Thiên. Ngài uốn ẻo, ngẩng cao đầu, vô cùng đom đóm cất giọng gáy. Thái dương đang ngủ say cũng bị tiếng o ó ó giục thức, vội vã chui ra khỏi tổ, từ chân trời chậm rì rì nhô lên. Ánh ban mai mang theo hơi sương đổ xuống vạn dặm đào hoa. Thiên binh nghiêm chỉnh thay phiên gác, tiên nữ cầm giỏ mây từng tốp lượn qua lượn lại, họ đi hái sen làm trà, đi hái hoa thay vào lọ, hái đào cũng phải chọn giờ lành buổi sáng. Vài vị thần nữ váy áo lộng lẫy rủ nhau đến rừng đào đập thanh, không thì lại mở tiệc ca múa gì đó. Cuộc sống ở Thần giới thường ngày là như vậy.

Đào hoa nguyên là chốn thắng cảnh đẹp nhất lục giới. Hoa đào ở đây nở bốn mùa, một nghìn năm hoa tàn, năm nghìn năm thay lá, sáng sớm hoa ửng hồng, buổi trưa hoa đỏ rực, chạng vạng ngả vàng cam, mỗi mùa lại có sắc thái riêng. Các vị Thần nữ cười đùa ngắt lấy một đóa đào nở rộ, đem cánh hoa xinh cài lên tóc mây, lại đem bông hoa khác đưa lên mũi ngửi, gió đem hương ngan ngát quện thấm vào xiêm y.

- Có ai biết hát khúc “Hoa đào mỹ nhân” không?

Một giọng nói lảnh lót du dương hỏi, một giọng vàng anh thanh thoát đáp lời

- Muội biết!

Làn gió nhẹ thổi qua, cánh đào rơi như hoa mưa, chỉ thấy một thiếu nữ áo màu sen lượn múa giữa biển hoa lả lướt

“Em đây người đẹp hoa đào, ao thu nước biếc chìm vào mắt nai...”

Lòng tan chưa biết yêu ai, hoa đào chưa chủ, thương hoài gió mây...

Chàng đi ghé lại bên này, đưa tay hái vội, hoa thơm ngai ngừng...

Đôi ta duyên đã trùng phùng, đem em giữ lại hoa xinh trong nhà...

Chàng đi chiến trận nơi xa, hoa đào tựa cửa nhớ mà lệ rơi...”

Tiếng hát thanh hơn tiếng suối chảy, hay hơn tiếng sơn ca, trong hơn tiếng sáo diều. Các vị Thần nữ ngâm nga bè theo, cố ý lúi ra xa chừa một khoảng trống cho nàng kia múa hát. Hoa rơi, mỹ nhân cất khúc trữ tình, đào nguyên vạn dặm lại lần nữa diễm lệ đến kì ảo.

Ngay chính lúc nàng thiếu nữ xoay vòng, tà váy xòe ra như đóa sen nở rộ, nàng vô tình sa vào vòng tay một vị khách không mời. Tiếng nói cười liền ngưng bật. Mười một Thần nữ đồng loạt cúi đầu, không hẹn mà nâng váy quỳ xuống

- Thiên quân cát tường, Đế quân vạn sự an!

Cô gái nọ cũng hoảng hốt rời khỏi hắc y nam nhân, đỏ bừng đôi má mà hành lễ theo quy cũ, môi xinh không nói được lời nào. Bạch y nam tử đứng bên cạnh ôn hòa nở nụ cười, phất phất bàn tay

- Miễn lễ, miễn lễ, hôm nay các vị thật cao hứng!

Mười hai Thần nữ đồng loạt tạ ơn và nghiêm chỉnh đứng lên. Họ len lén đánh giá hai vị nam nhân vừa mới đến. Người áo trắng híp mắt cười, đầu đội kim quang, toát lên vẻ vương giả lồi lạc. Người áo đen mặt lạnh như khối băng, lãnh khí bẩm sinh không bao giờ thu lại, tựa như một vị Tu La ẩn trốn nơi địa ngục lâu năm. Mười hai Thần nữ tự giác cúi đầu, không dám nhìn lâu.

- Bây giờ không phải là tháng Chạp sao? Đông Đông cô nương sao vẫn còn ở Thần giới?

Thiếu nữ hát múa khi này có chút lo lắng thưa

- Bẩm Thiên quân, chúng nô tì luôn có ba ngày nghỉ.

Thiên quân à một tiếng gật gật đầu

- Thảo nào, khéo thật đấy, vào đúng tháng Chạp mà vẫn có thể rơi vào tay Chiến Thần Đế quân... này đệ xem, hình như Mạc Hoang cung vẫn chưa có Đế hậu...

- Đại ca!

Người áo đen lập tức ngắt lời hắn. Thiên quân miễn cưỡng nuốt xuống, rầu rĩ không nói nữa. Các vị Thần nữ e ấp nhìn nhau, nàng tiên tháng mười hai cúi gầm mặt không dám nói gì.

- Xin các vị cứ tiếp tục, chúng tôi không quấy rầy!

Giọng nói kia lạnh lạnh, dừng dừng không chờ ai đáp. Hắn cất bước đi xuyên qua các nàng tiên, không quay đầu lại lần nào.

- Ấy ấy, chờ ta với chứ!

Thiên quân bắt mắt đuổi theo sau. Trong giây lát cả hai đều biến mất. Các Thần nữ sực tỉnh, ríu rít tiên biệt mà không biết họ có nghe thấy không. Tiếp theo cả đoàn quay quanh Đông Đông, cô em út tháng Chạp

- Muội có nghe thấy không? Thiên quân vừa nhắc đến chuyện lập Đế hậu!

Xuân Xuân tháng Giêng ríu rít nói

- Phải đó, phải đó, là Đế hậu ở Mạc Hoang cung!

Tân Tân tháng Hai phụ họa theo

- Tuyệt vời quá đi! Cảm giác chạm vào Chiến thần như thế nào?

Hạ Hạ tháng Năm vô cùng hiếu kì.

- Biết vậy lúc này tử đã xung quanh hát rồi!

Niên Niên tháng Ba tỏ ra tiếc nuối.

Cứ như vậy mười hai cô gái kích động không thôi, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn nơi hai vị nam tử biến mất. Đông Đông đứng ở trung tâm chỉ biết đỏ mặt, nàng thấy mình vừa trải qua giấc mộng đẹp. Cảm giác gì ư? Chỉ cảm thấy bàn tay Đế quân vô cùng lạnh!

Ở phía bên kia đào hoa nguyên, một đen một trắng lúc này đang nhàn nhã đánh cờ. Thiên quân hạ một con, lăm nhăm một câu. Đế quân hạ một con, im lặng bỏ ngoài tai.

Giữa không gian hữu tình và đào hoa thơm ngát, không khí hòa hảo và bình yên. Đây là một câu chuyện rất xưa, rất xưa,... có ai ngờ bọn họ đã từng thân thiết như vậy. Năm dài tháng rộng, vạn sự biến hóa cũng không khác gì lòng người. Rốt cuộc từ khi nào thì thay đổi, từ khi nào thì đánh mất?

Trong âm vang thiên cổ vẫn vọng lại những hồi ức đau buồn

“Đệ nói vậy là có ý gì? Mặc dù ta là đại ca nhưng đệ đừng quên, ta cũng là Thiên quân chủ nhân của Thần giới!”

“Hừ, nếu không phải ta bán mạng phò trợ huynh thì bây giờ huynh có thể an ổn ngồi cái ghế đó sao?”

“Hỗn láo! Đây chính là thiên cơ, là vận mệnh. Cho dù không có ngươi ta vẫn dư sức chiếm được!”

...

“Thế nào, không hài lòng với địa vị của mình? Làm Chiến thần chưa đủ tham vọng của ngươi?”

“Thần không có ý đó, thần chỉ không đồng tình với sự độc đoán của Thiên quân”

“Hừ, không đồng tình? Ta là tối thượng trong trời đất. Ta nói một, không kẻ nào được nói hai... cho dù là bào đệ!”

...

“Thiên quân! Chiến thần Đế quân không thấy đâu!”

“Cút! Ai cho ngươi chắc tới hắn? Hắn đi đâu thì cũng mặc xác. Lập tức đi dán thông cáo ở cửa thiên đình. Từ nay, phế chức Chiến thần, trục xuất khỏi Thần giới!”

...

“Bẩm báo, thần đã điều tra kỹ càng. Chúng tộc mới hình thành gọi là Ma tộc, dựa vào Ma lực mà tu luyện, ngày một bành trướng ở Ma giới. Tàn dư Yêu giới cũng đã theo chúng sáp nhập.”

Có tiếng ném đồ đạc, sau đó là tiếng quát

“To gan! Dám tự tiện lập tân giới. Ma giới hả? Lập tức triệu năm mươi vạn thiên binh, san bằng nó cho trảm!”

“Nhưng... nhưng... thưa Thiên quân...”

“Cái gì thì nói mau!”

“Dạ bẩm... người đứng đầu... Ma Thần kia... là Chiến thần Đế quân năm xưa. Ngài xem...”

Cả Thiên điện rơi vào im lặng. Hai hàng Thiên quan Thiên tướng cúi đầu. Rất lâu, rất lâu sau đó mới nghe một tiếng nói

“Lui hết đi! Chuyện này để trẫm suy nghĩ...”

...

Bởi vì “suy nghĩ” mà đại sự bị trì hoãn năm trăm năm, Ma giới cũng chỉ cần năm trăm năm để vững chắc đâm gốc rễ. Bởi vì “suy nghĩ” mà Thiên quân bỏ lỡ cơ hội tiêu diệt mầm mống đại họa, khiến cuộc chiến Ma- Thần kéo dài hai mươi vạn năm...

Là do Thiên quân kém anh minh hay do ngài không nở lòng?

Là do Thiên quân thiếu dứt khoát hay do ngài không thể xuống tay?

Thần Mẫu đã sinh một Thiên quân sao lại sinh thêm một Ma Thần?

Bởi vì vạn sự trên đời luôn tồn tại có đôi có cặp, tựa trời phải có đất, nước phải có lửa, trắng phải có đen, dương phải có âm. Họ sinh ra vốn là một, tồn tại để khắc chế nhau và tồn tại để bổ sung cho nhau.

Hoặc cùng sống

Hoặc phải cùng chết.

Gần sáu mươi vạn năm sau đó, có một người đã mở ra Ma Vực, mỉm cười nói với hoàng đế Ma tộc

“Đại ca, huynh cũng biết mà, chúng ta là một, sinh ra vốn dĩ là một. Năm xưa phụ thân và bá bá chết thế nào, bây giờ đệ cùng huynh lại chết như vậy. Đừng sợ, chúng ta đi cùng nhau, sẽ không ai thấy cô đơn!”

55. Chương 55: Đánh Nhau Ở Phụng Lâm Viện

Tú Thanh không chớp mắt nhìn người đang ngủ say trên giường. Chốc chốc lại giơ khăn lau mồ hôi cho hần, tỉ mỉ săn sóc. Thái Hành bước vào phòng, lặng lẽ nhìn bọn họ rồi nhẹ nhàng ôm cô bé lên

- Thanh nhi ngoan, đi nghỉ một chút đi!

Con bé nhìn Minh Bảo, rồi lại nhìn Thái Hành gật gật đầu. Thái Hành bế Tú Thanh trở về căn phòng nhỏ nhìn ra vườn hoa.

- Tại sao Thanh nhi lại lo lắng cho hần? Người vốn sợ sệt hần mà!

Tú Thanh chui ra khỏi ngực Thái Hành, chớp chớp mắt thơ ngây nói:

- Vì Thanh nhi phát hiện hần rất giống lão quân! Người giống lão quân bị bệnh, Thanh nhi rất buồn!

Thái Hành giật mình quên cả bước. Hần cúi đầu nhìn cô bé có đôi mắt trong veo, không ẩn chứa một chút tạp niệm. Thái Hành cười nhẹ, khẽ hôn lên đôi mắt đỏ

- Cảm ơn Thanh nhi, con là đứa trẻ thánh thiện!

Hần ngừng một lát lại nói thêm

- Thật ra cũng không quá giống. Có một người nữa cực kì giống hần, giống đến khó phân biệt!

Tú Thanh nghiêng đầu suy nghĩ. Vẫn còn người giống hơn à? Thật là kì lạ!

Thái Hành trở lại phòng, ngồi xuống nhìn Minh Bảo. Hần ngủ đã hơn 2 tháng rồi, linh hồn không ở đây, thần thức thì vẫn còn, xem ra đã đi lịch kiếp. Phàm giới mệnh mỏng, biết đi nơi nào tìm hần đây? Thái Hành biết chắc chắn một điều đại ca đang cho người ráo riết truy đuổi phàm nhân mang kiếp số của tam đệ. Vấn đề là sớm hay muộn thôi. Xem ra Bảo Bảo không chết vì Thần kiếp thì cũng chết vì Ma Vương.

Thái Hành buông tiếng thở dài, nói chuyện với người đang ngủ say

- Ta thật vô dụng, không có cách nào tìm ra đệ, chỉ có thể ngồi nhìn đại ca đắc ý mà thôi!

Hần nhìn người thanh niên vẫn còn rất trẻ, mái tóc đen dài chảy từ vai áo xuống sàn nhà. Nắng hoàng hôn mang sắc đỏ vừa diễm lệ vừa thê lương, nhuộm màu những sợi tóc mai, tô lên đường nét đặc biệt cương nghị của hần. Những quần sáng mờ mờ tựa như sương khói luôn vờn quanh, khiến con người này huyền bí như một pho tượng đã yên giấc nghìn thu. Thái Hành không khỏi cảm thán, đây chính là vị nguyên thần cuối cùng trên trời đất!

Minh Bảo ngủ một giấc dài, có lẽ cũng qua mấy năm, năm tháng đối với Thần linh ngắn ngủi như cái chớp mắt. Đường như hần chính là vị Thần xấu số nhất trong lịch sử từ trước đến nay. Thức thì ngắn mà ngủ thì dài, vui thì ít mà đau đớn thì nhiều.

Trong căn mật thất ẩn sâu trên núi Hoa Sơn, Minh Bảo lại im lặng trải qua vài năm vô nghĩa. Liệu hần có biết ngoài kia một người đang mòn mỏi tìm mình?

.

.

Trạch Trạch bê cái chậu lớn vào phòng, khẽ khàng đặt xuống trên ghế gỗ. Tuy âm thanh rất nhỏ nhưng Tổ Linh lập tức mở mắt.

- Tiên cô!

Trạch Trạch lễ phép cúi đầu. Con cá chép sống ở đây cũng mấy trăm năm rồi, nó gần như là linh tinh già nhất núi Hoa Đông. Tiên môn chỉ thu nạp phàm nhân, không thu nạp vật. Vì lẽ đó nó mãi mãi không thể học tiên pháp, không thể bước ra khỏi cái vòng thấp kém của thân phận. Tuy con cá không thể bái sư nhưng nó có thể sống nơi tiên cảnh, thụ động hấp lấy tiên khí mà kéo dài thọ, như vậy cũng coi như may mắn. Tổ Linh từ ngày trở về Hoa Đông lần thứ hai đã đặc biệt để ý tới Trạch Trạch. Nàng lên lút dạy cho nó vài thứ phép thuật phòng thân, cũng không yêu cầu nó quỳ lạy bái sư, mọi việc diễn ra trong tối để không bị tiên môn phát hiện.

Tổ Linh suy nghĩ rất nhiều về trường hợp của Trạch Trạch. Nàng cảm thấy tiên tắc đã quá hà khắc rồi. Tại sao lại kì thị phạm vật, xem trọng phạm nhân? Phạm vật có tốt có xấu, chẳng lẽ phạm nhân thì không? Như Trạch Trạch đây thực rất ngây thơ trong sáng, nếu con bé được tiên môn chấp nhận dạy dỗ, tương lai sẽ không thua kém phạm nhân tu tiên!

- Tiên cô, rửa mặt đi!

Trạch Trạch lễ phép đem khăn ướt tới. Tổ Linh cười hiền, vuốt tóc con bé. Nàng trở về Hoa Đông cũng được một năm rưỡi rồi. Về rồi đi, đi lại về, tai tiếng không ít, thị phi có thừa. May là sư phụ vẫn trước sau bao che, thậm chí trở mặt với các trưởng lão trong phái mà lưu lại nàng. Nếu không được ở Hoa Đông, Tổ Linh cũng không biết đi đâu. Một năm rưỡi nay nàng vẫn luôn đi tìm Bảo nhi. Ma giới không thể vào, tiên giới rộng mệnh mỏng, thật không có phương hướng. Mặc dù không tình nguyện nhưng Phong Trạch vẫn giúp nàng thu thập tin tức. Nghe nói Ma tộc cũng đang tìm Tam điện hạ của họ, thậm chí có lần kéo nhau tới Hoa Đông đòi Tổ Linh trả người!/? Ai cũng biết Minh Bảo đem Tổ Linh rời Ma giới nhưng đi rồi không trở về, từ đó suy ra Yêu nữ đã “làm gì đó” với Tam điện hạ, ám sát hoặc bắt trời ngài nhốt ở Hoa Đông. Thật là khâm phục trí tưởng tượng của đám người Ma tộc!!! Tổ Linh rầu rĩ ăn không ngon ngủ không yên. Nàng có linh cảm mình sẽ không bao giờ tìm thấy Bảo nhi, không bao giờ gặp lại hần nữa.

Tổ Linh sai Trạch Trạch lui ra, tự mình soi gương chải tóc. Khuôn mặt này vẫn vậy, chỉ có đôi mắt đã sớm không còn lấp lánh. Nàng thường nằm mơ về cái ngày Bảo nhi rời đi, vẫn nhớ như in những lời hấn nói.

“Nàng là tiên, ta là ma, vĩnh viễn không thể chung con đường”

“Hãy để ta đi sư phụ. Bảo nhi mãi mãi không quên người!”

Hừ! Ai cần hấn không quên, nàng chỉ cần Bảo nhi đứng trước mặt, ở xa vạn dặm mà nhớ thì có tác dụng gì? Lại còn tiên với ma, họ vốn là những kẻ phá luật, sư đồ cũng yêu được còn quan tâm tới thân phận sao?

Tổ Linh biết đây là cái cớ, rốt cuộc Bảo nhi sợ cái gì, vì sao không cho nàng ở bên cạnh? Tổ Linh thở dài, buồn bực ném chiếc lược xuống bàn. Sau đó lại hối hận ôm cây lược vào ngực. Nàng rời đi bốn trăm năm, món đồ này vẫn nằm im trong phòng, giống như nó luôn chờ đợi chủ nhân trở về...

Tổ Linh sờ sờ nét chữ khắc trên thân lược, cẩn thận đặt nó vào ngăn tủ trống rỗng, sau đó đứng dậy đi ra ngoài. Kỳ Lâm Viện buổi sớm không khí thật trong lành, những bụi trúc um tùm xanh tốt, con đường nhỏ lát sỏi vẫn quen thuộc như trong hồi ức. Bảo nhi nói đúng, nơi này thực sự là nhà nàng nhưng là căn nhà trống trải vì thiếu vắng một người!

Tổ Linh theo lối cũ đi đến đại viện thỉnh an sư phụ. Phong Trạch luôn dậy rất sớm, bao giờ cũng ngồi nghiêm chính trong phòng sách làm việc. Tổ Linh nắm váy ngoan hiền quỳ trước mặt hấn

- Linh nhi thỉnh an sư phụ!

Phong Trạch sớm biết nàng đã tới, ung dung để công văn sang một bên

- Lại đây!

Tổ Linh điềm nhiên đứng dậy, mỉm cười đến bên cạnh hấn. Phong Trạch cẩn thận đánh giá một phen, cảm thấy quần áo trên người nàng không giống bình thường, hấn nhíu mày tra hỏi

- Lại muốn đi đâu?

Tổ Linh khéo léo đảm vai cho sư phụ, miệng lưỡi nịnh nọt

- Linh nhi chỉ ra ngoài một chút xúu thôi, sư phụ, người...

- Không cho đi!

Phong Trạch lập tức ngắt lời, đôi mắt nghiêm nghị nhìn tiểu đồ đệ

- Bên ngoài Ma tộc vẫn chưa từ bỏ suy nghĩ tìm bắt Linh nhi, bây giờ con đi khác nào nộp mạng cho chúng? Với năng lực của mình, Linh nhi có thể tìm thấy hấn sao?

Tổ Linh mím môi, biết sư phụ nói đúng. Tổ Minh Bảo không phải đứa trẻ yếu ớt ngày trước, bây giờ hấn muốn trốn thì trên đời này kẻ nào có thể tìm? Tổ Linh im lặng cúi đầu, cũng không tranh cãi với sư phụ. Phong Trạch thấy biểu hiện thất vọng của nàng, tự trách mình nặng lời. Bây giờ quan hệ của họ thật rắc rối. Bên ngoài dĩ nhiên duy trì tình cảm thầy trò, trong lòng mỗi người thì vẫn hiểu. Phong Trạch yêu thương nàng, che chở hết sức có thể. Tổ Linh kính yêu hấn, luôn hoài niệm muốn tình Bảo nhi. Phong Trạch xưa nay không biết ghen nhưng bây giờ hấn cực chán ghét cái “tôn đồ” kia, nhất là mỗi khi hấn dám gọi mình Thái sư phụ!

Một ngày ở Hoa Đông êm ả trôi qua, những lớp học văn bình thường diễn ra, những giáo đồ vẫn vui vẻ cười nói trong ngôi nhà Hoa Đông tự hào của họ. Tổ Linh điềm tĩnh đi đến Phụng Lâm Viện, trên đường không hiềm người lén lút chỉ trỏ. Mặc kệ họ, danh tiếng của nàng ở nơi này thậm chí vượt mặt Thiên Thánh tôn rồi, trở thành “người của công chúng” phải học cách làm ngơ.

Nàng đi đến trước cửa Phụng Lâm, bị hai vị sư tỷ chặn đường

- Muốn đi đâu?

Tổ Linh mỉm cười nhìn hai khuôn mặt không có thiện cảm

- Ta muốn tìm Thanh Vân sư tỷ, có thể cho ta vào không?

Hai tiên nữ gác cổng nhìn nhau, một người không chịu buông tha

- Tìm Tổng sư tỷ có việc gì?

Tổ Linh sờ sờ cái túi nhỏ đeo bên người, vẫn hòa nhã đáp

- Cũng không có gì... Ngày hôm trước tỷ ấy có nhờ ta làm cho ít phấn thơm, hôm nay đưa tới tiện thể nói cách sử dụng, thứ này hơi phức tạp, làm không đúng sẽ phản tác dụng!

Nàng khéo léo đưa đẩy, hai tiên nữ cũng không bắt bẻ được, buồn bực tránh sang một bên

- Vào đi!

- Đa tạ!

Tổ Linh thông thả đi vào, còn thoáng nghe bên tai tiếng mĩ mai của họ

- Đúng là bộ dạng yêu nữ, muội có cảm thấy trên người nàng ta có chút mùi ma khí không?

- Có, có, ăn nằm với Ma tộc, làm sao không có?

- Hừ, ta hoài nghi chẳng bao lâu lại nghe tin nàng ta bỏ trốn đi với bọn chúng!

- Tỷ tỷ, muội cảm thấy bụng cô ta hơi to, không phải đã chứa rồi chứ???

Tổ Linh vẫn âm trầm đi tiếp, nàng từng nghe nhiều lời độc địa hơn, thế này cũng không là gì. Tổ Linh cảm giác chỉ có Kỳ Lâm Viện mới là nơi bình yên, không phải cả Hoa Đông chào đón nàng. Mà ở Phụng Lâm Viện chính là nơi tẩy chay nàng nhất, chỗ này toàn nữ nhân, chung đồng loại thế nên khó sống! Nhưng Tổ Linh là ai chứ? Ngày xưa nàng dám đối đầu với cả Tiên môn, một cái viện nho nhỏ chỉ đáng bằng hạt bụi.

Phụng Lâm Viện cũng giống Kỳ Lâm Viện. Đại viện là chỗ làm việc của Ngũ Nguyệt minh tôn, nội viện là chỗ ở riêng của nàng. Tất cả đồ đệ đều ngụ ở ngoại viện là những túc xá dài liên tiếp nhau, có hai dãy nhà cùng quay mặt ra con đường lát đá cuội, phòng nhỏ ở hai người, phòng lớn ở bốn người. Chỗ nào nữ nhân tề tụ thì ở đó có lắm chuyện bát quái. Tổ Linh đi vào ngoại viện, trở thành đề tài nóng hổi của dư luận. Ngoài phần đông những người kỳ thị cô, dĩ nhiên vẫn có không ít người mang thái độ hiếu kỳ, thông cảm hoặc là ngưỡng mộ. Ít nhất Thanh Hàn Cục nàng đeo bên hông chính là vật thể làm người ta ghen tị đổ con mắt. Tổ Linh cười nhạt, dừng lại trước phòng của Thanh Vân. Qua cửa sổ nàng nhìn thấy ba cô gái khác ở chung đều có mặt.

Thanh Vân nghe thấy ồn ào, cũng sớm biết Tổ Linh đến chơi. Quan hệ giữ họ tương đối tốt đẹp, nhìn chung là thân thiết nhất trong tất cả nữ bằng hữu. Nàng tươi cười mở cửa đón Tổ Linh vào phòng

- Tổ sư muội, thật khéo quá nha!

Tổ Linh gạt đầu bước vào trong, lập tức có ba đôi mắt tò mò nhìn về phía nàng. Đồng Tiêu Mi, Hà Nhuận Thanh, Trương Bích Vân. Tổ Linh hòa nhã chào bọn họ, cũng không để ý họ có đáp lại hay không.

- Sao nào? Muội đem tới cái gì cho ta?

Thanh Vân kéo nàng ngồi xuống giường mây. Tổ Linh mở túi nhỏ ra, trong đó có hai cái lọ một trắng một xanh. Nàng mở nắp, ung dung diễn giải.

- Này nhé, cái lọ này là bùn trà, làm từ bùn khoáng trộn với nhựa lá trà non, thêm một chút hương cho phai mùi bùn. Tác dụng có thể làm trắng da, xóa vết sẹo, căng da mặt, dùng khoảng vài tuần là đẹp hơn thấy rõ! Thứ này có thể thoa khắp thân nhưng vì khó làm nên tốt nhất dùng trên mặt thôi, khi nào có nhiều muội lại đem tới!

Nghe Tổ Linh nói, ba cô gái kia cũng thấy ham thích. Họ là tiên nữ ở Hoa Đông, không giống như Kim Tinh môn, ngoài tập võ và học tiên pháp thì không biết săn sóc sắc đẹp. Hơn nữa Ngũ Nguyệt sư phụ lại ghét con gái điệu đà, không thích đồ đệ son phấn lòe loẹt. Thế nên các nàng tiên nga của Hoa Đông nữ trung hào kiệt có lắm nhưng mỹ nhân khuynh thành thì đếm trên đầu ngón tay.

- Còn cái lọ này là phấn hoa hồng, thật ra chỉ tiện tay làm thôi, tác dụng giống nước hoa. Tuy là phấn nhưng lại rất ăn vào da, thoa lên lập tức biến mất, lưu lại mùi thơm nhàn nhạt, dù rất nhẹ nhưng đứng xa vẫn nghe thấy!

Thanh Vân đã bị mê muội rồi, nàng sờ sờ hai món đồ như bảo vật, mắt long lanh ngưỡng mộ

- Đúng là quý phẩm, muội làm sao mà làm ra vậy? Tuyệt quá đi mất!!!

Nàng ngửi ngửi, lọ bùn trà không nghe mùi bùn đất mà chỉ có hương trà hòa cùng mùi thơm gì đó không rõ, phấn hoa hồng thì thơm nhẹ mà ngửi rồi không quên được. Thanh Vân lại ngẩng đầu nhìn Tổ Linh

- Hóa ra muội có bí quyết, thảo nào nhìn muội đẹp như vậy, sắp làm đệ nhất mỹ nhân của Hoa Đông mình rồi!

Tổ Linh chỉ cười cười không có gì là đặc ý. Ba cô gái kia cũng lại gần từ lúc nào, đôi mắt lấp lánh nhìn hai cái lọ trên tay Thanh Vân, lại nhìn thật kỹ bộ dạng Tổ Linh, không khỏi than thầm trong lòng. Nàng Yêu nữ thực sự mỹ lệ, da như búp bê sứ, tóc như mây, dáng người quyến rũ không có khuyết điểm.

Cả ba không biết trên người Tổ Linh thật ra chỗ nào cũng được chăm sóc qua. Khi Minh Bảo còn là đồ đệ chân chính, hắn có sở thích quái dị là tìm tòi những phương pháp bào chế, làm ra một ít loại mỹ phẩm độc nhất vô nhị. Tổ Linh cho rằng hắn chê mình xấu, muốn cải tạo lại.

Về sau khi bị nhốt ở Ma giới, tuy trí nhớ Minh Bảo không có nhưng thói quen vẫn là thói quen. Móng tay của nàng cũng do hắn cắt tỉa trong suốt bốn trăm năm. Thời gian buổi tối của họ ngoài làm chuyện kia thì chỉ có cách này giết thời gian. Tổ Linh ngẫm nghĩ, thấy đôi mắt cay cay. Nàng đã sai rồi, trước kia là nàng tự nguyện đi theo hắn, rồi cũng chính nàng buồn chán ma giới mà đổi lay sang hắn. Minh Bảo đâu có làm gì sai, chỉ có bản thân Tổ Linh thay đổi, không biết thỏa mãn, không biết cảm thông.

Minh Bảo chắc là ôm một bụng âu sầu. Lúc nàng lạnh nhạt hắn đều không oán trách, Bảo nhi nghĩ gì trong lúc chú tâm chải tóc cho nàng? Hắn nghĩ gì khi nàng giấu những bức thư vào ngăn tủ? Bảo nhi luôn sâu kín như vậy, sâu tới mức nàng không cảm nhận được vui buồn của hắn, sâu tới nỗi nàng luôn thấy bất an. Vẫn nhớ những lúc nàng ở bên cạnh hắn mà đầu óc tưởng về lá thư mới nhất của sư phụ, có lẽ Minh Bảo biết nhưng hắn chỉ có cách đề nàng xuống giường, đó là cách duy nhất để hắn an ủi mình. Bởi vì không dám chạm vào tâm hồn nên phải lấy thể xác thay thế.

- Tổ sư muội!

Thanh Vân gọi Tổ Linh thoát khỏi mơ màng. Nàng cười cười, cổ nén nước mắt vào trong.

- Mấy thứ này nhất định là dày công nghiên cứu nha! Nếu không ngại muội truyền bí quyết cho ta đi, ta sẽ tự làm, không phiền muội nữa!

Tổ Linh không nghĩ ngợi lắc đầu

- Không thể, đây là tâm huyết của một người vì ta mà bỏ ra. Ta có thể tặng tỷ thành phẩm nhưng không tặng công thức!

Thanh Vân có chút tiếc nuối nhưng không trách Tổ Linh, nàng cười gật đầu. Đúng lúc đó một giọng nói lạnh lạnh có phần ác ý từ sau vọng tới

- Hừ, không muốn chia sẻ thì nói thẳng đi, cái gì mà tâm huyết của người khác. Làm như quý giá lắm vậy!

Thanh Vân nhú mày lập tức không đồng tình nói

- Tiêu Mi, muội đừng hẹp hòi như vậy. Ai chả có bí mật!

Đồng Tiêu Mi là cô gái khá đẹp, vào Hoa Đông sau Tổ Linh ít năm, cũng là một đồ đệ được Ngũ Nguyệt yêu quý. Nàng gặp Tổ Linh không nhiều, lần ấn tượng nhất chính là khi làm nhiệm vụ năm đó. Đứa trẻ kia nhìn thẳng vào mắt nàng, bật ra hai chữ cứng cỏi “Buông tay!” Đồng Tiêu Mi vẫn để bụng tới bây giờ, chưa từng có đứa bé nào từ chối đi cùng nàng, rất nhiều đồ đệ ở Hoa Đông đều là do Tiêu Mi đưa về.

Tổ Linh cũng không tỏ thái độ lớn, chỉ nhàn nhạt đáp

- Đồng sư muội đừng nói vậy. Đây thực sự không phải tự ta nghĩ ra, đều là Bảo nhi bỏ công tìm tòi. Hẳn sẽ không vui nếu ta đem công thức tiết lộ cho người khác!

Nghe thấy Tổ Linh nhắc về Tổ Minh Bảo, cả phòng đều trầm xuống. Thực sự họ sợ kẻ đó. Nhất là Tống Thanh Vân từng có mặt ở núi Minh Nguyệt, từng chứng kiến hắn diệt trừ một đại môn phái như thế nào. Đồng Tiêu Mi chưa đến kịp nhưng nàng cũng đã chứng kiến tình cảnh năm nghìn giáo đồ bị trọng thương, Song Nguyệt phái đổ nát như nhà hoang. Nếu bàn về Tổ Minh Bảo thì đó là chuyện của các vị trưởng lão, lớp đệ tử như họ không có tư cách.

Tuy nhiên Đồng Tiêu Mi lại thấy bất mãn, nàng ghét cái kiểu Tổ Linh gọi người đó là Bảo nhi. Bảo nhi, Bảo nhi,... làm như thân thiết lắm, quen thuộc lắm. Bởi vì e ngại Minh Bảo nên các trưởng lão tiên phái mới không dám thẳng tay với Yêu nữ này. Họ dè dặt vài phần, không dám phạm vào người được xem là “Tam vương phi của Ma tộc”. Mặc dù Tiêu Mi chẳng coi ma giới là chỗ tốt đẹp gì nhưng muôn đời nó mãi mãi là nơi đáng sợ và thách thức Tiên môn. Tổ Linh lại ở thể ra vào chỗ đó, thậm chí có một địa vị không ai dám sờ vào, bây giờ quay về Hoa Đông muốn khoe khoang với ai chứ?

- Hừ, ý người là cái tên đồ đệ bại hoại đó, mà đầu ở ma giới à? Nghe nói hắn mất tích cả năm rồi, không chừng đã chết mất xác, Ma giới là nơi nào chứ, chém giết xâu xé lẫn nhau, chẳng rõ sẽ chết trong tay đồng bọn vào ngày nào!

Đôi mắt lạnh của Tổ Linh lập tức nhìn nàng ta. Ai khinh miệt nàng cũng được, nói xấu chỉ trích nàng cũng được nhưng đừng chạm vào Bảo nhi của nàng. Đồng Tiêu Mi chính là giẫm lên tử huyệt!

- Câm miệng thôi của người lại.

Tổ Linh đều đều nói, không có chút cảm xúc nào.

- Cái gì?

Đồng Tiêu Mi như con gà xù lông. Tống Thanh Vân thấy không ổn, lập tức đứng ở giữa

- Hai người đừng như vậy. Tiểu Mi, lập tức im lặng cho ta! Linh nhi muội đừng để bụng, em ấy tính tình nóng nảy thôi mà!

Thanh Vân kéo tay Tổ Linh, muốn đem nàng rời đi, nhưng kẻ gây chuyện không muốn bỏ cuộc

- Muội nói sai à? Thứ này tại sao lại còn ở đây làm ô bản danh tiếng Hoa Đông? Ả bị tên kia ruồng bỏ nên quay sang đèo bồng Phong Trạch mình tôn. Chỉ vì sự thúc mềm lòng mới bị mắc lừa! Xem bộ dáng chăm chút dung nhan của nàng ta, y như kỹ nữ! Muốn mê hoặc sư phụ mình giống năm trăm trước à?

Xong rồi, cô ta lại giẫm tiếp tử huyệt thứ hai: Phong Trạch.

Tổ Linh mặt lạnh đẩy Thanh Vân sang một bên, tay cầm chui kiếm quắc mắt nhìn Đồng Tiêu Mi.

- Người dám nói tiếng nữa ta rạch bộ mặt xấu xí của người!

- Ha ha ha, xem kìa, ở lâu với ma tộc cũng thành cái dạng man rợ này. Người nhìn lại mình đang đứng ở chỗ nào? Đây không phải Ma giới đâu vương phi đáng kính. Cũng không phải Kỳ Lâm Viên đâu sư tỷ đáng yêu! Động thủ ở chỗ này, nằm mơ à?

Tổ Linh không dấu võ mồm với Tiêu Mi, nàng im lặng rút kiếm. Đồng Tiêu Mi nhanh chân nhảy ra khỏi phòng. Nàng muốn để mọi người nhìn Tổ Linh dám tác quái ở tiên môn, xem trưởng lão phạt nàng thế nào!

Lập tức ngoại viện trở nên kích động. Kẻ thích bát quái liền tìm chỗ tốt hóng chuyện, kẻ gian thương liền mở nhà cái đặt cược, kẻ nhát gan liền đóng cửa ở yên trong phòng, kẻ nhìn ra trông rộng thì chạy đi báo tin.

Tổ Linh ngâm cứu đôi thủ, cười nhẹ

- Thôi đi, muội kém như vậy, tỷ tỷ không nỡ ra tay!

Tổ Linh dĩ nhiên hiểu âm mưu của cô nàng, bây giờ “sống chui” trong tiên phái, nàng sẽ không gây thêm gánh nặng cho sư phụ. Tiêu Mi ngoài ý muốn thấy Tổ Linh rút lui. Buồn bực thiếu tự chủ lao ra tấn công trước, định lực của nàng ta vốn kém lắm!

Tổ Linh tự vệ cứng rắn đồng thời tiết kiệm sức, nàng lùi dần ra sau, trên mặt lại cười cười đùa giỡn Tiêu Mi. Bên ngoài chỉ thấy Tổ Linh bị động chịu trận, Đồng Tiêu Mi ác liệt tấn công. Mọi người nghĩ lần này Tiêu Mi nông nổi rồi, còn Tổ Linh thì có chút đáng thương. Đâu ai biết Tổ Linh nhiều năm lẫn lộn bên ngoài, từ danh hiệu Yêu nữ sớm đã thành Yêu nữ thật!

Đồng Tiêu Mi nổi giận, không biết xem tình hình mà ngang nhiên xuất ra Tiên chưởng ở cấp độ cao nhất. Tổ Linh bĩu môi thầm chê đối thủ quá thiếu não, nàng ung dung tạo lá chắn phòng hộ. Tiêu Mi tương đối khá, chưởng này xuất ra làm bụi bay mù mịt, đập thẳng vào bụng Tổ Linh. Dù đã che chắn nhưng nàng vẫn có chút ngoài ý muốn, bị đẩy lùi ra một đoạn. Tổ Linh bất ngờ ngã xuống, tay ôm lấy bụng, vẻ mặt trắng bệch đi. Đồng Tiêu Mi khoái trá lại giơ kiếm lên muốn thừa thắng xông tới. Nhưng nàng chưa đắc ý lâu thì đã bị người thứ ba đánh bật ra

- Tiểu Mi, muội thật quá đáng!

Trương Chí Thanh mặt đỏ bừng vì tức giận. May là hắn cùng với Hàm Dương đang trên đường đến thăm Thanh Vân, ai ngờ lại nhìn thấy màn này. Sự xuất hiện của hắn làm tất cả im lặng. Ai cũng biết Trương Chính Thanh nay mai gì sẽ lên chức minh tôn thay cho Chế Sâm thiên tôn. Họ không muốn đắc tội với trưởng lão tương lai!

Một Trương Chí Thanh là nghiêm trọng rồi, ai dè Phong Trạch lại từ trên trời rơi xuống, dưới con mắt của hàng trăm nữ đệ tử, hắn hốt hoảng chạy tới ôm Linh nhi từ mặt đất lên. Nàng nhắm ghim hai mắt, thần sắc trắng bệch, tay khư khư ôm bụng. Phong Trạch túm quần, rồi rút bẻ lấy Linh nhi, nhảy vọt lên Ngự Lộ bay cái vèo. Từ lúc hắn tới đến lúc rời đi vồn vện nữa khác. Cả bọn đều ngẩn ra, mãi đến khi một tiên nữ nghiêm trang bước tới, đồng dục thông báo:

- Ngũ Nguyệt minh tôn ời bốn đệ tử phòng ngũ thập bát và Trương sư huynh đến đại viện!

56. Chương 57: Đau

Thái Hành đang ngồi dưới mái hiên xem Tú Thanh tập đan rồi, đồng thời nhìn núi “sản phẩm thí nghiệm” xiên xiên vẹo vẹo mà tính toán xem nếu bán phế liệu thì sẽ được bao nhiêu tiền. Trong giây phút thanh thoi đó, hắn chợt nghe tạp âm hỗn độn từ trong nhà phát ra. Thái Hành bật dậy chạy vù vào trong, Tú Thanh chậm một chút nhưng cũng đuổi theo sau.

Âm thanh vọng ra từ bên dưới. Thái Hành liền hiểu chuyện gì xảy ra. Hắn mở địa đạo, đi vào mật thất. Cánh cửa vừa mở, đập vào mắt chính là một bãi hoang tàn. Minh Bảo ngủ một năm rưỡi cuối cùng cũng tỉnh lại. Một kiếp phàm nhân đương nhiên không chỉ dài một năm, điều này dễ dàng kết luận đại ca đã tìm được trái tim thứ 81.

Thái Hành sớm biết kết cục nhưng vẫn không thể chấp nhận nổi. Hắn đau xót nhìn Bảo Bảo nửa ngồi nửa quỳ, đầu tóc rũ rượi che đi khuôn mặt cúi xuống. Tay trái ôm lấy cánh tay phải mất kiểm soát. Nó là Ma vật, rất nhạy cảm và dễ bị kích động, có đôi lúc sẽ bất tuân lệnh chủ nhân. Thái Hành lo lắng nhìn cánh tay đang từng chút hóa về nguyên hình, móng sắc hoảng loạn cào xuống đất.

Bốn vách tường trong mật thất đều nham nhở dấu cào xé như thế, cái giường đá nơi Minh Bảo nằm suốt thời gian qua lúc này đã bị bức khỏi vị trí, rơi ở góc tường trong trạng thái gạch vụn. Thái Hành đánh giá căn phòng, sau đó thận trọng bước tới gọi một tiếng

- Tam đệ...

Minh Bảo khào khào ngất lời

- Tránh ra!

Thái Hành tự giác lùi lại. Tú Thanh nép ở bên cửa sợ hãi nhìn vào trong. Minh Bảo không phải mất lý trí, hắn vẫn biết mình là ai, ở nơi nào nhưng lại không điều khiển được bản thân.

Đau quá, ngực trái đau quá, hắn cảm thù cảm giác này, đau từ trong tim phổi, lan lên đầu óc, lan ra thể giới bên ngoài... Hắn thấy từng hơi thở như bị cướp đi, từng chút sinh mệnh bị kéo khỏi thể xác. Thần thức gào thét, ngoan cố níu giữ năng lượng của nó. Minh Bảo nằm xuống đất ôm lấy chính mình, tay chân co

giật, tóc lòa xòa dính vào khuôn mặt ướt đẫm mồ hôi. Hấn cắn răng, cắn môi, thề không đầu hàng, không bật ra tiếng rên.

Thái Hành không đứng im được, hấn mặc kệ nguy hiểm quỳ xuống ôm lấy Minh Bảo, ngăn cánh tay Ma vật đang tự cào xé kí chủ.

- Ngừng lại, làm ơn ngừng lại... ĐẠI CA!

Thái Hành lần đầu trong đời cảm thấy cùng cực thống hận, hấn day nghiêng gọi Ma Vương, dù biết người đó không nghe thấy. Sách cổ từng viết về bí thuật Đoạt Thần Lực, cái này chính là đau như rấn rết bò trong tim phổi. Thần linh dựa vào Thần lực để tồn tại, đoạt lấy dù một phần nhỏ cũng sẽ làm người ta thống khổ, huống chi là chiếm hết phân nửa. Giống như đem máu rút cạn, vắt kiệt thể xác thành khô héo.

- Sư phụ... Tổ Linh...

Thái Hành cúi đầu, nhìn tam đệ đã đau đến mờ lý trí. Hấn nhắm mắt, miệng thều thào gọi trong vô định. Cơ thể Minh Bảo lạnh dần, da mặt đã chuyển màu tím tái. Thái Hành bỗng hoảng sợ, thuật này sách nói sẽ không lấy mạng, liệu có đúng không? Tình trạng này giống như người đang chết... Thái Hành không dám nghĩ nữa. Hấn liều mạng truyền Thần khí vào người Minh Bảo nhưng tất cả đều vô dụng, tựa như cánh cửa sinh mệnh nào đó đã đóng lại, từ chối mọi sự giúp đỡ. Thái Hành túng quẫn, ngơ ngác ôm chặt Minh Bảo, ngửa đầu lên trời gào thét

- ĐẠI CA! VAN CẦU NGƯỜI DỪNG LẠI! Hấn là đệ đệ, là đệ đệ của chúng ta!!!

Tú Thanh đứng bên cạnh bưng miệng khóc, cô bé khóc với vì lão quân cũng đang khóc. Ngài ôm cậu em trái không ngừng cầu xin, đau đớn vây cùng một chỗ. Thái Hành vuốt ve khuôn mặt đã lạnh của Minh Bảo, nghẹn ngào gọi hấn

- Đừng đi như vậy... Bảo Bảo đừng bỏ lại nhị ca như vậy.... Đệ không phải còn có một nữ nhân sao? Nàng là Tổ Linh tiên tử ở núi Hoa Đông. Nàng là người trong lòng đệ, là người đệ yêu nhất. Đệ phải kiên cường!

Trên khuôn mặt chết lặng chảy ra dòng lệ nóng. Hấn không muốn từ giả cuộc đời dễ dàng như thế, hấn vẫn đinh ninh muốn nhìn nàng một lần cuối. Kì tích của Phượng hoàng hấn tìm thấy rồi nhưng kì tích của họ thì ở nơi đâu?

.

.

Tổ Linh mở bừng mắt, từ trên giường bật dậy. Hành động của nàng hù dọa không ít người có mặt trong phòng. Phong Trạch lập tức đỡ lấy thân thể sắp ngã xuống, Thanh Vân chạy tới giữ tay nàng, Trương Chí Thanh, Chế Sâm, Hàm Dương, còn có Trạch Trạch vây quanh giường lo lắng nhìn Tổ Linh

- Linh nhi? Con làm sao? Chỗ nào không khỏe?

Phong Trạch khấn trương hỏi, Linh nhi bị Đồng Tiêu Mi đánh, không thấy thương tích nhưng bỗng bất tỉnh ba ngày. Làm bọn họ ai cũng đứng ngồi không yên, khám không ra bệnh trạng. Bây giờ nàng tự nhiên tỉnh, chưa nói lời nào đã khóc tức tưởi.

- Tiên cô...

Trạch Trạch đem khăn tay lau nước mắt cho nàng, con bé cũng sắp khóc theo. Tổ Linh nắc nhen, mê man nhìn quanh một vòng, nàng nghe Bảo nhi gọi, nàng rõ ràng nghe hấn gọi! Tổ Linh sức nhớ ra một chuyện quan trọng nữa, nàng cúi đầu gờ tay ôm bụng mình, chân co lại thành tư thế bào thai. Giây phút Thần chương của Đồng Tiêu Mi đánh tới, cái gì cũng không thương tổn nhưng nó lại kinh động đến... đến một sinh mệnh chẳng rõ từ lúc nào đã trú ngụ bên trong cơ thể nàng. Tổ Linh cảm nhận được nó, tuy có muộn màng nhưng nàng biết nó đang ở đây...

- Minh Bảo...

Tất cả những gì Tổ Linh có thể làm chính là gọi cha của đứa trẻ. Hấn ở đâu, hấn có bình an không? Tại sao ngực nàng lại khó thở thế này?

- Linh nhi?

Phong Trạch nhìn chằm chằm Tổ Linh, hắn không có ngốc, hành động của nàng gợi lên rất nhiều liên tưởng. Chế Sâm cất tiếng điềm nhiên

- Con bé mang thai!

Những người khác trợn mắt nhìn chằm chằm Tổ Linh. Không thể nào? Đứa bé này... chẳng lẽ của... Họ lại nhìn Phong Trạch. Tổ Linh trở về Hoa Đông một năm rưỡi rồi, bây giờ phát hiện mang thai dĩ nhiên là...

- Không phải! Bán Thần thai lớn rất chậm!

Chế Sâm lại tỉnh bơ bổ sung một câu, đánh gãy suy luận củ chuối của bọn họ. Hắn vốn đã có chút linh cảm từ đầu, lúc xem bệnh tuy không nhìn ra hỉ mạch nhưng lại thấy mạch đập yếu ớt trong vùng vàng, tựa như có thứ gì đó đang cố bảo vệ con bé. Hơn nữa Chế Sâm không dưới một lần nghe thấy Thần khí thoáng qua. Chỉ có thể kết luận Linh nhi đang mang một bán thần thai, thai kỳ này kéo dài đến vài năm khó trách tận bây giờ mới phát hiện.

Chế Sâm lại bàng hoàng nhận ra vấn đề thứ hai. Nếu đứa bé thực sự là một bán thần thì cha nó... Không tốt rồi, xem ra lời đồn là có thật, Tổ Minh Bảo này lại có thể là một “nguyên thần” sao? Đây là phúc hay là họa?

Phong Trạch thì đặc biệt trầm ngâm, kế hoạch giết Minh Bảo lần nữa được khởi động! Tên hỗn đản đó thể mà lại dám... dám đem cái của nợ này lưu lại trên người Linh nhi!!! Hắn siết chặt tay, rất muốn ôm Linh nhi khóc thầm thương vào lòng. Còn Tổ Linh thì bị dẫn co giữa hạnh phúc và đau khổ. Nàng mong chờ đứa bé nhưng lại mịt mờ không biết an nguy của cha nó. Người ta nói khi yêu nhau sẽ có thần giao cách cảm. Và bây giờ nàng cảm thấy hắc gọi mình, gọi trong nỗi vô vọng! Tổ Linh cố thu người lại. Minh Bảo, chúng ta có một đứa trẻ, chàng tuyệt đối không thể xảy ra chuyện, hài tử không thể thiếu cha!

Trong lúc Tổ Linh âm thầm mặc niệm thì một đồ đệ hốt hải chạy tới, mặt tím ngắt, run rẩy thông báo mới mọi người.

- Tin... tin từ Âm Ti Cốc... Ma Vương... hắn đã thoát ra ngoài rồi!!!

57. Chương 58: Quân Muốn Giang Sơn, Muốn Mỹ Nhân

Trên dòng sông bạc dập dềnh một chiếc bè gỗ. Ánh trăng soi rõ cái bóng đồ dài. Đêm tĩnh và gió mát, cô gái chầm chậm mở mắt, đầu tiên nhìn thấy một gương mặt hơi cười.

- Tỉnh rồi?

Nàng nhận ra mình đang nằm trong lòng hắn, vững chắc và kín đáo. Đem bàn tay run run nâng lên, nàng chạm vào nửa bên mặt trắng bệch, màu da không mấy khỏe mạnh, thật ra đó là đặc trưng của hắn

- Từ từ thôi... thể xác này vẫn cần thời gian thích nghi!

Hắn kéo tay nàng xuống, lại ôm chặt hơn, thở dài một hơi thỏa mãn

- Lệ Lệ, cuối cùng cũng ôm được nàng rồi...

Họ không phải ai xa lạ chính là Vân Ti Thiên cùng cái người đào tẩu khỏi Âm Ti Cốc cách đây không lâu. Trong khi Tiên giới nơm nớp lo sợ hành động trả thù đầu tiên của Ma Vương thì hắn lại im hơi lặng tiếng gần nửa năm. Ma Vương tựa như bốc khói làm người ta không thể nào suy đoán được. Vâng, chắc chắn họ không tài nào đoán ra được Ma Vương thoát khỏi tù ngục một vạn năm, hắn không nôn nóng trở về Ma giới, cũng không nôn nóng san bằng Tiên môn mà chỉ là nôn nóng tìm một thân xác cho cô gái này. Chắc hắn vẫn còn nhiều người nhớ đến nàng, đặc biệt là Phong Trạch ở Hoa Đông.

Ma Vương đưa ngón tay nhẹ nhàng và tỉ mỉ sờ dọc theo sườn mặt nàng. Môi bạc lạnh lẽo cười

- Chính là như vậy, Lệ Lệ trong suy tưởng tượng của ta là như thế này...

Cô gái mở to đôi mắt đen, hàng mi dài run run theo động tác của ngón tay hắc. Tể tướng Lạc Bà Na lén lút bảo hộ gần đó không khỏi rùng mình. Trời đất ạ, sáu nghìn năm nay hắc lần đầu nhìn thấy hoàng đế ôn hòa như vậy, nhu tình như thế. Mặc dù hắc rất sốt ruột muốn thúc giục ngài quay về Ma giới nhưng mở miệng ra thì không dám nói gì. Nửa năm, Ma Vương lòng sực phạm giới tìm cho được một nữ nhân có dung mạo ưa nhìn và quan trọng là phải tương thích với linh hồn ngủ trong chiếc bình bảo bối của ngài. Trên đời có một loại trường phái ma thuật gọi là “nhập hồn thoát xác”. Lạc Bà Na bị Tam diện hạ moi tìm giết chết nhưng hồn của hắc nhờ cậy vào kế ước nô lệ năm xưa với Ma Vương mà níu kéo chưa đi Minh giới. Thời gian qua, hắc chỉ dựa vào mượn xác mà sống. Nhưng tất cả đều là tạm bợ, bởi vì sinh linh trên đời đều có đường vận mệnh khác nhau, giống như chỉ tay không bao giờ tìm thấy bản sao. Cho dù là đuổi linh hồn cướp thể xác thì cái xác đó cũng từng ngày chống đối, mãi đến khi nó tự mình thối rữa, lúc này chỉ còn cách tìm cái xác mới. Cứ như vậy đối tới đối lui, hoàn toàn không có hình dạng chân chính. Chẳng những vậy, người mượn xác còn phải chạy trốn trước sự truy đuổi của bọn đầu trâu mặt ngựa, chúng chính là quân binh phục vụ Minh giới, bảo vệ sự công bằng của luân hồi.

Nhìn chung, “nhập hồn thoát xác” chẳng có gì hay ho, chỉ có người rơi vào đường cùng mới phải chọn cách tồi tệ nhất mà sống. Lạc Bà Na chính là ao ước một huệ từ chủ nhân, hắc chẳng cần tu vi hay bảo vật gì, hắc khao khát một cơ thể chân chính!

Và Ma Vương đã chứng minh cho hắc thấy, việc này hoàn toàn có khả năng! Linh hồn trú trong bình sứ bây giờ đã là một khối thống nhất với thân xác kia. Nó được chọn lựa rất cẩn thận, được tận tay Ma Vương đem hồn chủ rút ra, ngâm xác trong Thần dược ngài bào chế hết bảy bảy bốn chín ngày. Sau cùng mới từng chút một đặt hồn kí sinh vào, toàn vẹn không tí vết! Cả quá trình mất thời gian rất dài cũng như tâm huyết rất lớn.

Lúc này cô gái kia đang im lặng nằm trong lòng hắc, bối rối không biết nói gì. Ma Vương thật là có tố chất lãng mạn, hắc biết đêm nay nàng sẽ tỉnh, vậy là nhất quyết đem nàng mặc quần áo, ôm ra ngồi bè trôi sông. Hắc muốn lần đầu nàng nhìn thấy mình phải có ấn tượng thật lớn!

Lúc này đây, đối diện với đôi mắt tĩnh lặng, hắc chợt thất vọng. Nàng không hào hứng, không cảm động, không vui sướng sao?

Vân Ti Thiên im lặng hồi lâu, rốt cuộc cất tiếng nói:

- Ta sẽ không đa tạ người.

Ma Vương nhượng chân mày, gật đầu đáp:

- Ta không cần nàng đa tạ, tự ta sẽ đa tạ mình, thật là tài hoa!

Vân Ti Thiên nhú mày

- Mèo khen mèo dài đuôi!

Ma Vương bật cười, cúi đầu hôn lên làn môi đỏ thắm. Hắc tự tay trang điểm cho nàng, quả thực rất vừa ý.

- Chào mừng nàng trở về, hoàng hậu của ta!

Hắc mị mị nhìn nàng, vẻ mặt bỗng chợt lẩn tránh. Vân Ti Thiên đẩy người hắc ra

- Ai là hoàng hậu? Ta muốn về Tiên giới!

Ma Vương dễ dàng khống chế bàn tay náo loạn, nàng còn rất yếu, chưa thành thạo điều khiển cơ thể. Hắc ôm Ti Thiên nhảy lên bờ sông, Lạc Bà Na im lặng theo đuôi.

- Nàng đừng có mơ. Đời này ngoài đi theo ta thì không có lựa chọn khác. Ta sẽ cho nàng tất cả quyền lực và sức mạnh, cho nàng địa vị Ma Hậu đệ nhất Ma giới. Nàng chỉ việc ngoan ngoãn ngồi trên đó, ngoan ngoãn ở bên cạnh ta!

- Nếu ta không cần thì sao?

- Không cần? Vậy ta sẽ có cách khiến Tiên giới biến mất, như vậy không có nơi nào khác cho nàng đi nữa! Quên báo cho nàng biết, bây giờ ta là nguyên thần!

Vân Ti Thiên mím môi, trầm ngâm nhìn Ma Vương. Hắn nói thì sẽ làm, nàng không hoài nghi điều đó. Con người này rất tham lam, rất ngạo mạn mà cũng rất cố chấp. Vân Ti Thiên giơ tay bắm vào cổ hắn, áp mặt lên lòng ngực ấm áp, tuyệt vọng hỏi một câu:

- Nếu là vì ta, chàng có thể từ bỏ tham vọng không?

Trong đêm tối có tiếng cười như xa như gần. Vân Ti Thiên chờ câu trả lời không bao giờ đến, nàng mệt mỏi rồi cũng rơi vào mê mang. Trước khi mất ý thức, Vân Ti Thiên bỗng nhớ ra một bài thơ từng nghe ở đâu đó:

“Quân muốn giang sơn, muốn mỹ nhân
Muốn vàng muốn bạc, muốn ân tình
Muốn sao trên trời, rồng dưới nước
Đem Phật đánh xuống chiếm nhân sinh
Vọng quá mặt biển, tham như sóng.
Tầng tầng lớp lớp chẳng muốn ngừng
Một ngày mỗi bước, quay đầu lại
Vàng tựa đá, tình tựa lá, héo rụng rơi cành...”

58. Chương 59: Thế Chiến

Hôm nay là một ngày vô cùng căng thẳng, Ma giới khẩn trương, Tiên giới pháp phòng. Chả là vị hoàng đế vắng nhà nhiều năm nay đã trở về, ngài sẽ ứng phó thế nào với cục diện rối ren, chia quyền, xâu xé của Ma tộc? Và quan trọng hơn, ngài sẽ xử lý người em trai mới “mọc ra” này thế nào?

Hắn lười biếng ngồi chênh chếch trên ngai vàng, mắt mơ hồ nhìn lũ quan tướng lo nhoi bên dưới. Lại lấy từ trong tay cuốn sách nhỏ nhìn qua một lượt. Hắn thấy hoang đường vì mình chưa chết.

Tổ Minh Bảo không chết, chỉ chết qua một lần. Hắn tự giễu cợt mình, nói “chết” cũng không đúng lắm vì thực chất hắn còn chưa “sinh ra”. Nhớ ngày hôm đó tỉnh lại vô cùng bình thản, một nửa Thần lực biến mất lại làm hắn thấy nhẹ nhõm hơn. Tốt nhất trên đời này không nên có kẻ nào sở hữu phần sức mạnh ấy. Nó quá lớn so với khả năng tiếp nhận của thế giới, quá lớn so với lòng tự chủ trước tham vọng phù hoa. Minh Bảo cũng vì chiếm giữ mà chịu bao nhiêu đau đớn, thêm một lần hồi sinh từ thứ phép thuật đã man có đáng là gì.

Quả thật Đoạt Thần Lực không đoạt hồn, chỉ kéo linh hồn ghé qua quỹ môn quan, làm người ta hiểu cảm giác của cái chết rồi bắt buộc người ta sống tiếp với nỗi ám ảnh vĩnh hằng ấy. Thuở xa xưa thuật này bị liệt vào phép cấm cũng vì độ tàn ác của nó. Minh Bảo quả nhiên là người “may mắn”, được nếm qua vị đắng một lần!

Hắn cười khê, cảm thấy thù oán giữa mình và đại ca đã không thể nào gỡ nổi. Đối mặt làm sao đây? Phụ thân năm xưa sinh hai đứa con này đúng là thất sách. Nếu đã có Mã Sát thì không nên có thêm Bảo Bảo, càng không nên đem Bảo Bảo biến thành nguyên thần, giống như nấu ra một món đồ ăn béo bở để nó bị các anh trai mình xâu xé.

Tổ Minh Bảo thở dài, tay chống đỡ trán, thật sự thấy mệt mỏi khi phải sống thế này, luôn bị người ta lôi vào cái vòng lẩn quẩn, bị điều khiển như con rối, bị lợi dụng khi không có sức kháng cự.

Tiếng ồn ào dưới điện đột nhiên ngưng bật. Minh Bảo bình thản nâng mắt nhìn. Ma Vương – đại ca của hắn xem ra thu hoạch rất tốt. Về nhà dẫn theo không ít thuộc hạ, phe cánh ủng hộ và... một vị hoàng hậu! Minh Bảo đưa mắt nhìn cô gái một thân áo vàng rực, hoàn toàn nổi bật như vàng thái dương giữa Ma cung tối tăm. Hắn không khỏi thầm than trong lòng. Nàng ta lại là một tiên nữ, hình như anh em họ luôn trao lầm trái tim cho nữ nhân Tiên môn thì phải!

- Tam đệ! Không chào mừng ca ca về nhà sao?

Ma Vương đứng ở giữa điện, tay dang cao, tựa như chờ đón cái ôm nồng nhiệt. Minh Bảo lười biếng ngồi thẳng dậy, lạnh nhạt mà nhìn

- Chắc chắn, em trai yêu quý gần đây vất vả rồi. Ta đi vắng lâu ngày, đã khiến đệ khổ cực chăm lo cho Ma giới. Ấy xem kìa, dù đệ là Tam điện hạ cũng không nên ngồi trên ngai vàng của hoàng đế. Như vậy thì ra thể thống gì?

Lời nói đi đôi với hành động, cả Ma cung nhín thờ nhìn hai cái rẽ mọc ra dưới chân Tổ Minh Bảo, nhanh như chớp quẩn lấy cổ chân hắn, ném mạnh ra xa. Minh Bảo không kháng cự, hắn chỉ ung dung để căn mạch của mình bắt lấy, giống bàn tay dịu dàng đỡ hắn đáp đất an toàn. Ma Vương nhìn nhìn dáng vẻ có chút “phong thái vương giả” của tam đệ, miệng liền cảm thán:

- Haizz... thật không quen mắt, bây giờ trong Ma giới ngoài ta ra còn có thêm một người triệu ra căn mạch ma lực... Thế này rất có tính uy hiếp nha!

Minh Bảo cười nhạt, lạnh lùng đáp:

- Bệ hạ quá lời, thần đệ tất nhiên không có khả năng tranh đoạt với người mang “Thái tử ấn”. Chuyện quyền lực chúng ta không bàn, hôm nay chỉ thanh toán nợ cũ nợ mới!

Ma Vương có phần thích thú, bước tới đối diện với Minh Bảo. Nhìn nghiêng về phần gương mặt không đeo mặt nạ, người người không khỏi xuyết xoa, họ thật là bản sao của nhau! Ma Vương khoanh tay trước ngực, ngông cuồng hỏi:

- Thế nào, muốn ầu đả thay cho tiệc rượu sung hợp hả? Người phục hồi nhanh đấy, tiếc rằng bây giờ chỉ còn là Bán thần, muốn thắng ca ca e là khó!

Minh Bảo không có chút lo lắng hay do dự, tay phải giơ ra triệu hồi Tâm Sai Kiếm.

- Chưa đánh chưa biết, không nên kết luận vội...

Hai cặp mắt cực giống nhau, cùng một loại ngạo mạn, cùng một ngọn lửa thách thức. Mã Sát và Tổ Minh Bảo đứng đó, hình như sinh ra là để đối đầu, hình như sinh ra là để cùng chết.

.

.

Tổ Linh khoác áo bông dày, bất an ngồi trong Kỳ Lâm Viện. Núi Hoa Đông ở rất xa vậy mà vẫn nghe thấy từng hồi rung chuyển vang dội đưa tới. Từ ngày hôm qua, nàng đã nghe tin Ma tộc nội chiến. Không đoán cũng biết là Minh Bảo đánh nhau với Ma Vương. Tổ Linh âm thầm đưa tay sờ bụng.

- Ngoan ngoan, cha con sẽ không sao....

Miệng nói một đằng nhưng tâm nghĩ một nẻo. Bán thần làm sao thắng nổi nguyên thần đây? Rốt cuộc Minh Bảo hồ đồ hay là liều lĩnh? Tổ Linh khép vạt áo, kiên định đứng dậy. Trạch Trạch lập tức xuất hiện bên cạnh nàng

- Tiên cô, Minh tôn cần dặn người phải nghỉ ngơi, không được ra ngoài!

Tổ Linh cúi đầu nhìn khuôn mặt áy náy của cô bé, nhẹ nhàng đặt tay sờ trán nó

- Trạch Trạch đừng cản ta, ta nhất định phải đi!

Tay rời ra, Trạch Trạch mê man ngã xuống đất, khò khò ngủ. Tổ Linh đẩy cửa bước ra ngoài. Hôm nay trời không có nắng, chỉ có mây đen. Nàng theo lối cũ bước ra khỏi Kỳ Lâm Viện, trên đường gặp không ít giáo đồ vội vàng chạy tới chạy lui. Ma tộc loạn, Tiên môn càng loạn. Phe cánh Ma giới đánh nhau, Tiên môn thừa cơ nhảy vào ngư ông đắc lợi. Thật ra người nhìn xa trông rộng đều biết cần phải ngồi yên chờ đợi, tham gia chỉ tổ ngộ sát, chiến tranh đao kiếm vô tình, huống hồ cục diện này quá loạn, nếu không may Ma tộc đồng tâm quay qua đánh tiên phái thì rất khôn. Tuy nhiên về lý thuyết thì vậy, thực tế lại rất khác. Mấy vạn năm rồi đâu có sự kiện nào “nhộn nhịp” thế này. Thiên Thị gia gia từ sớm đã vác kiếm đi giúp vui rồi. Đệ tử và tôn đồ trong phái làm sao mà ngồi yên được? Những tiểu phái khác cũng sớm kích động, đổ xô đi đánh loạn, thành ra cả chín Tiên môn không thể có người ngồi chơi xơi nước.

Mà nếu có thì chính là Tổ Linh. Nàng bị Phong Trạch cảm tức, không cho phép xuất núi. Hắn lo sợ nàng sẽ đại đột lao vào hiểm nguy. Nhưng mà lo thì lo, chuyện đến rồi cũng đến. Tổ Linh thoát khỏi kết giới hắn an bài, không phải nàng giỏi mà là Phong Trạch lờn lẻo sợ nàng ngoan cố sẽ tự làm bị thương. Thật sự bất lực thay cho hắn!

Khi Tổ Linh ngồi Hàn Cực kiếm đáp xuống phạm giới, cuộc chiến vẫn đang hồi cao trào. Dễ dàng hiểu được các ma cồng đều đã mở tự do, hai con hổ cắn nhau làm sụp đổ không ít cấu trúc lực giới. Đánh từ ma giới rơi xuống minh giới. Loạn âm phủ xong thì đánh đến phạm giới, tiên giới. Chó mèo đánh nhau ruồi muỗi chết, phạm nhân khắp nơi chịu “thiên tai”, các giới đều đại loạn, tình huống không khác mấy so với thể chiến lịch sử năm xưa.

Tổ Linh không có mục đích rõ ràng, chỉ biết phải tìm Minh Bảo, nhìn xem hắn có bị thương không, nếu được thì khuyên hắn dừng tay, nàng cũng muốn nói cho hắn biết họ rốt cuộc đã có một hài tử. Nàng vẫn là màu váy tím, khoát áo lông trắng, tóc kết dây nơ đơn giản, từ xa không thể nào tìm thấy giữa hỗn loạn chém chém giết giết. Nàng tay cắt đầu một con yêu da xanh, nhấc chân đạp chết một ả miêu nữ. Áo choàng trắng dần điểm sắc đào hoa. Nàng thấy mình quá mơ hồ, theo bản năng mà đánh, trong lòng gọi mãi tên hắn, rốt cuộc có thể gặp một lần không, phải thế nào mới nhìn được chàng?

59. Chương 60: Vĩnh Biệt Thanh Nhi

Thái Hành ôm Tú Thanh đáp xuống Kim Tinh môn. Thật là không biết chọn ngày, lúc này tiên môn vắng vẻ, lác đác có người chạy qua chạy lại, có kẻ bị thương đưa về cứu chữa, cũng có người băng bó tiếp tục xuống núi. Hắn tự nhiên đi vào bên trong, thậm chí không có ai phát hiện. Thật ra Thái Hành đã có hẹn, Gia Lăng bà bà đợi họ ở bên trong nội điện. Ngài đặt Tú Thanh xuống đất, kéo áo mũ trùm đầu để khuôn mặt xinh xắn của con bé lộ ra. Nó sợ sệt tròn mắt nhìn, tay không chịu rời vạt áo của Thái Hành.

- Lão quân đến rồi!

Gia Lăng từ trên ghế đứng dậy, áo quần vẫn dính vết máu, nét mặt mệt mỏi hình như già đi nhiều tuổi.

- Ta đến không đúng lúc.

- Không sao, ngài thấy đó, bây giờ có ra ngoài cũng là chém loạn. Ta thực không biết cứ đổ xô vào trong ấy thì đạt kết quả gì. Chỉ có lão già Thiên Thị cứ như con nít đem muối bỏ biển... Haizzz... kiếp nạn này bao giờ mới qua đây?

Thái Hành cười cười không ý kiến, hắn đem Tú Thanh kéo ra trước mặt

- Gia Lăng tiên tử, trước giờ bốn tọa chưa từng tỉnh cầu người điều gì. Bây giờ chỉ có một ước nguyện là hãy chăm sóc Tú Thanh giúp ta. Ta biết tiên tử nghĩ gì! Con bé không phải người, chỉ là một linh tinh, tiên tắc không cho nhập môn. Nhưng tiên tử suy nghĩ kĩ đi, nó không làm hại ai, nó vốn hút tiên khí mà sống, bản thân đã tự tu luyện. Không cần phải học pháp thuật cao siêu, chỉ cần được sống bình an, có người quan tâm, có người trò chuyện, được bảo vệ và có nơi để ở... Hãy cho con bé bái sư, để nó làm minh chứng đầu tiên cho thứ tiên tắc lỗi thời này!

Gia Lăng hoàn toàn thờ ơ với những điều hắn nói. Từ lúc nào Thái Hành lão quân đã thành người chuyên đi phá luật rồi? Không dừng lại ở đó, hắn tiếp tục trình bày:

- Tiên tử có nhớ bốn tọa từng kể về Ma Thần và Thần giới chứ? Chúng ta đang tiếp tục giẫm lên vết xe đổ đó. Thần giới xem thường bán thần, xem thường các thể hệ con cái không thuần huyết. Họ quá tự mãn về xuất thân, tự mình là tối cao, là vĩ đại. Kết quả chính là làm Thần mạch cạn kiệt, biến mất khỏi lực giới. Bây giờ chúng ta chỉ nhận phạm nhân tu tiên, khiến các chủng loài khác chọn ma đạo tu hành, làm lợi a tặc. Nhìn xem bọn họ không phải đều là hồ ly, rắn rết đó sao? Chính vì tiên môn đóng cửa mà các linh tinh trong trời đất phải nương nhờ ma đạo. Phạm giới không chỉ có phạm nhân, còn có cả phạm vật! Thanh nhi ở với ta mấy trăm năm nay, ta hiểu bản chất con bé thánh thiện thế nào... Cầu xin người, hãy nhận lời ta chăm sóc con bé, đây chính là ước nguyện cuối cùng, lưu luyến cuối cùng, hãy để ta bình thản ra đi!

Gia Lăng bà bà ngẩn ngơ nghe Thái Hành nói một tràng. Hôm nay hắn làm sao vậy? Hôm nay thế gian làm sao vậy? Hôm nay mọi người làm sao thế? Gia Lăng thực sự hồ thẹn tuổi thọ gần vạn năm. Bà có cảm giác mình bị lú lẫn rồi, hình như cũng hết thời rồi, bây giờ thế giới đều điên loạn, bà thật là rối trí!

Gia Lăng nhìn đôi mắt thành khẩn của lão quân, nhìn đứa trẻ mang nguyên thân con chuột bạch lo lắng nép vào người hắn. Bà cũng mơ hồ đưa bàn tay ra. Bà muốn nhận nó, không vì lý do nào cụ thể, nguyên nhân cứ từ từ mà suy xét. Trước hết là bà không thể từ chối lão quân. Ngài có ơn quá lớn với Tiên môn, là bậc trưởng bối đáng kính trọng. Hôm nay ngài hạ mình, dù có tan xương nát thịt Gia Lăng cũng không từ chối.

Thái Hành biết bà chấp nhận, thở phào nhẹ nhõm đẩy Tú Thanh về phía trước. Con bé lắc đầu ôm chân hắn, đôi mắt đỏ hoe. Thái Hành cũng đau lòng, ngài nửa quỳ xuống, ân cần dỗ dành, rất giống phụ huynh đem hài tử đi gửi thầy đồ.

- Thanh nhi ngoan, con phải nhớ, mình tên là Tú Thanh. Tú mỹ như tạo hóa, Thanh sạch như đạo lý. Tên con là do Thái Hành lão quân đặt. Sau này con phải sống đúng như cái tên đó, trung thành với tiên môn, dũng cảm và kiên cường. Phải học cách tự lập, hiên ngang mà sống. Con là một linh tinh không phải hồ thẹn xuất thân, đừng cho phép kẻ nào dùng hai chữ “súc sinh” mà gọi mình. Chuột con ngoan, hứa với ta, sống thật tốt, sống thật mạnh mẽ, có biết không?

Thái Hành không nhận thấy lệ đã chảy dài trên má hắn, chỉ chăm chăm nhìn con bé, muốn ghi tạc hết hình ảnh của nàng vào tim. Tú Thanh – người bạn nhỏ duy nhất gắn bó với cuộc đời đơn độc và tẻ nhạt này...

Thanh nhi cũng không giống ngày thường, nó khóc không ồn ào, chỉ im lặng rơi lệ. Lão quân, ngài không biết, Thanh nhi lớn rồi, Thanh nhi là một thiếu nữ chỉ vì thân thể hơi chậm chạp, Thanh nhi đúng là khỏe nhưng không phải ngu dốt. Nàng ôm cổ Thái Hành, tiếng nấc nghẹn làm đau lòng hắn

- Thanh nhi hứa... Thanh nhi sẽ đợi lão quân, ngài phải đến đón ta về!

Thái Hành vỗ lưng con bé, nhẹ lắc đầu

- Đừng đợi...

- Ta sẽ đợi!

- Không cho đợi.

- Ta vẫn đợi!

Thái Hành bắt lực kéo con bé ra

- Đừng đợi... sẽ đợi rất lâu, có thể là vĩnh viễn.

Cô bé nở nụ cười

- Vậy thì đợi vĩnh viễn!

Thái Hành cảm lạnh nhìn nàng, tự nhiên không có cảm giác nàng là đứa trẻ. Bỏ quên sự có mặt của Gia Lăng, hắn nhẹ hôn lên đôi môi bướng bỉnh, lần đầu hắn hôn chỗ đó.

- Thanh nhi, ta từng nghĩ sẽ chờ con lớn lên...

Tú Thanh không có bất ngờ, bàn tay nhỏ ôm cả mặt hắn, trịnh trọng nói:

- Thanh nhi thích lão quân, Thanh nhi yêu người!

Chương cuối. Mọi sự ra đi luôn có sự chờ đợi

Tâm Sai kiếm cửa vào Ma đạo, âm thanh ken két rung chuyển trời đất. Họ tựa như hai cỗ máy không có tri giác, bản năng lao vào nhau hủy diệt. Ma Vương xoay cổ tay, chuyển hướng đem lưỡi sắt chém vào cánh tay Minh Bảo. Bảo Bảo không lùi kịp liền đổ máu. Xung quanh họ mù mịt những gốc rễ căn mạch, chẳng rõ là ai với ai, đơn thuần uốn éo rối vào nhau, vật lộn vốn vã. Khói bụi mịt mù, lưỡi kiếm vấy máu, hơi thở tử thần...

- Tam đệ, đệ không đánh lại ta đây. Bỏ cuộc đi!

Minh Bảo nhìn vết thương mới nằm cạnh vết thương cũ, tay đưa lên quệt vết máu khô bên mép, mong lung trả lời

- Không thể. Trừ khi người giết ta!

Ma Vương hừ một tiếng, không khách khí xuất chiêu, đem Minh Bảo chưởng văng ra, đập vào vách núi như quả tạ triệu cân, nửa hòn núi sụp đổ. Minh Bảo từ hoang tàn đứng dậy, hình như cơ thể không còn cảm giác đau đớn.

- Ta không muốn giết đệ, dù sao cũng là cùng một cha!

Minh Bảo từ xa lắc đầu

- Huynh không có lựa chọn!

Ma Vương thực nổi đóa, lòng kiên nhẫn của hắn với đứa em này đã cạn đáy từ lâu. Ba ngày đêm rồi, lục giới bị họ phá nát rồi, còn chưa chịu nhận thua? Ma Vương quan sát đôi mắt quật cường, hạ quyết tâm nâng đại đạo lên

- Đây là đệ chọn, đừng kể tội ta với phụ thân, chỉ nên trách số người là như vậy!

Ma Vương như cơn lốc xoáy ập đến, cuộn cuộn lôi phong. Ma đạo lần này quả thật không nương tình, thẳng tắp hướng ngực Minh Bảo đâm tới. Hắn quyết tâm, hắn thật sẽ giết, giết, giết...

Ma Vương đột nhiên dừng lại khi mũi kiếm còn cách Minh Bảo không quá một phân

- Tại sao?

Ma Vương tay run run nhìn lưỡi dao của mình, ánh mắt bàng hoàng và dường như đã hiểu ra điều gì. Tổ Minh Bảo bấy giờ mới cười

- Thái tử ẩn của huynh, ân huệ nguyên thần của đệ. Đại ca, huynh cũng biết mà, chúng ta là một, sinh ra vốn dĩ là một. Năm xưa phụ thân và bá bá chết thế nào, bây giờ đệ cùng huynh lại chết như vậy. Đừng sợ, chúng ta đi cùng nhau, sẽ không ai thấy cô đơn!

Lời vừa dứt, Tổ Minh Bảo giơ tay lên, một ngôi sao lạc từ dải Ngân Hà đột nhiên hiện ra. Ma Vực này nhị ca đã sửa lại, không cần khoa trương, không cần màu mè, vừa đủ lớn cho hai người là được rồi. Ma giới sẽ có Tiên giới trị, hắn không muốn phá hỏng cân bằng. Ma Vương ngửa đầu nhìn lên, có chút không tin vào mắt mình

- Đệ dám?

- Sao không dám?

Minh Bảo lạnh nhạt nói. Chết thôi mà, hắn trải qua nhiều lần rồi, không có gì to tát cả... Minh Bảo không có may mắn sống dài, sống hạnh phúc. Hắn không tìm ra kỳ tích của mình, không tìm ra!

Khép lại đôi mắt, ánh sáng của ngôi sao chói lòa rồi nó phát nổ! Trong ánh hào quang mang hơi thở cái chết, một bóng áo lam từ đâu bay vào. Hàng trăm vạn dặm phạm giới, tiên giới, ma giới, minh giới đều thấy được ánh sáng đó. Đẹp như thánh thần, hùng vĩ đến đáng sợ.

- Đây là...

Ma tộc và tiên môn đều đình chỉ, cùng quay mặt nhìn về nguồn sáng. Họ không biết lịch sử, cũng chưa từng chứng kiến nên chẳng hiểu ý nghĩa của nó là gì. Tổ Linh đang đứng trên một ngọn đồi phương xa, tay bắt giác ôm lấy bụng, mắt lệ trông đi. Có phải Minh Bảo không? Có phải chàng không? Thiếp vẫn chưa kịp nói chúng ta có một hài tử, vẫn chưa kịp nói ta yêu chàng, vẫn chưa kịp nói...

Trên đỉnh Kim Tinh, Tú Thanh ôm cây cột nhìn về cùng một hướng, con bé dụi mắt, đem lệ bội lên gò má đỏ ửng. Thanh nhi nói rồi, ta sẽ đợi lão quân! Ngươi phải trở về đây!

Ở Ma cung đồ nát, Vân Ti Thiên cũng thấy ánh sáng trên đầu. Nàng từ ghế phượng đứng dậy, nhẹ nhàng ngâm đôi câu thơ:

- “Một ngày mỗi bước, quay đầu lại...Vàng tựa đá, tình tựa lá, héo rụng rơi cành...”

Có rất nhiều phiên bản được ghi chép về sự kiện năm đó. Có cái nói Tam điện hạ triệu hồi Ma vực, cùng Ma Vương đồng vu quy tận, Thái Hành lão quân không may bị hút chung vào. Có cái lại ghi Thái Hành lão quân đem chính sinh mệnh làm tế vật, triệu hồi Ma Vực tiêu diệt hai đại ma đầu nguy hiểm nhất lục giới. Một bản khác lại ghi Ma Vương bị Thái Hành lão quân và Tổ Minh Bảo vây đánh, trước khi kiệt sức đem cả ba nhảy vào Ma vực.

Dù là phiên bản nào thì cái kết chung chính là ba người con cuối cùng của Ma Thần, đều biến mất ngày hôm đó.

Ma đế băng hà, Minh Bảo đoạn mệnh, Thái Hành cũng ra đi.

Ba cái kết tuy có phủ phàng nhưng đây là sự thật!

.

.

Nhiều năm sau đại chiến lịch sử, Tiên môn cùng Ma giới đều khôi phục, lại đối đầu nhau như xưa, lại trường kỳ tranh chấp...

Ngày và đêm vẫn luân chuyển

Xuân, hạ, thu, đông không sai lệch

Tháng tháng năm năm rồi cũng như nước chảy mây trôi...

Một hôm họ Tổ Linh có khách viếng thăm, là một tiểu tiên nga rất xinh đẹp của Kim Tinh môn. Nàng đem tới một cái rương to, đôi mắt trong veo nói với Tổ Linh

- Tỷ tỷ, đây là kỳ tích. Có một người dặn dò muội sau khi hấn chết phải đưa nó cho tỷ!

Cô bé mỉm cười, cúi đầu rồi cứ vậy ra về. Tổ Linh ngơ ngác đem cái rương mở ra. Vật nằm bên trong được gói vào vải lụa ấm áp. Nàng đưa tay sờ, thấy nó khẽ động

- Đây là trứng chim phượng.

Phong Trạch ngồi kế bên nhẹ nhàng lên tiếng. Hấn tiếp tục im lặng nhìn cô gái nhỏ năm nào nay đã hoàn toàn lớn, nàng ôm quả trứng vào lòng, lệ nhiều năm vốn khô giờ lại chảy...

.

.

Rồi một ngày khác, Phong Trạch có việc xuống phàm giới. Hấn tình cờ gặp được một thiếu nữ váy vàng sáng rực, nét mặt thanh thoát, nụ cười ung dung. Trong biển người mênh mông, hấn hoang mang đuổi theo bóng nàng, bắt được bàn tay cô gái ấy

- Thiên Thiên!

Cô gái nhìn hấn, nhẹ nhàng cười

- Công tử lắm người.

Phong Trạch lắc đầu. Hấn biết là nàng, thân xác không phải nhưng linh hồn là nàng.

- Tại sao nàng có Ma khí?

Cô gái mỉm cười

- Công tử muốn giết ta? Tu ma hay tu tiên thì có gì khác biệt? Công tử thỉnh tự trọng, ta là Lệ Lệ. Ngài nhầm người rồi!

Nàng khéo léo thu tay về, mắt hút giữa biển người. Một ma đầu hộ vệ theo sau thấp thỏm hỏi

- Hoàng hậu, có cần xử lý tên kia không?

Ma Hậu khẽ cười, lắc lắc đầu

- Cổ nhân, tuy duyên cạn nhưng còn chút nghĩa!

.

.

Nghe đồn trong lục giới nổi tiếng ba vị tài nữ.

Tổ tiên tử ở Hoa Đông danh chấn thiên hạ, pháp thuật cao cường, lạnh lùng tôn quý. Nàng từng bước đi lên địa vị Minh tôn, trở thành bậc trưởng lão được trọng vọng của Tiên phái

Tú Thanh cô nương ở Kim Tinh là linh tinh đầu tiên được báisư và nhập đạo. Từ đó tiên tắc thay đổi, có không ít phàm vật khác được bước vào hàng ngũ tiên nhân. Đáng người nàng nhỏ nhắn đáng yêu. Rất giỏi kiếm pháp và độc dược. Mặc dù bị dèm pha là một con chuột từ xó xĩnh chui ra nhưng Tú Thanh tiên nữ không bao giờ cúi đầu tự ti, nàng chứng minh cho họ thấy mình không hề thua kém bất cứ kẻ nào. Gia Lăng bà bà rất hài lòng, xem nàng là đồ đệ trân bảo.

Người cuối cùng chính là Ma Hậu đứng đầu Ma giới, chương quản Ma tộc thay cho chồng đã băng hà. Nàng thích mặc váy vàng, luôn rực rỡ như tiên nữ. Hành động sắc sảo, ứng xử khôn ngoan. Nhờ có Ma Hậu mà cuộc chiến Ma- Tiên trở nên ôn hòa chưa từng có.

Trùng hợp là ba nữ tử này đều không lấy chồng hay tái giá. Các nàng đều nói đang đợi một người. Cho dù đợi mãi mãi vẫn không bỏ cuộc. Ba cô gái đều có ba câu chuyện không tiếc lộ, họ giống đóa huệ trắng tinh khiết và trung trinh. Chờ đợi một tình yêu, chờ đợi không cần biết là tuyệt vọng, vô vọng hay hy vọng...

.

.

Thiên gia đặt cuộn giấy xuống bàn, tầm tắc nói với Gia Lăng bà bà.

- Lão Ô lắm cạm mà không lục nghề. Hôm qua ta tìm được hẩn, nhờ tiên đoán vận mệnh của mình. Nàng biết hẩn nói sao không?

Gia Lăng lơ đãng hỏi:

- Sao?

- E hèm, lão phán rằng “Tuổi già, xuân vẫn chưa qua. Tình còn dang dở với nàng Lăng Lăng”

Gia Lăng bà bà một phát giơ chân đạp Thiên thị xuống đất, phe phẩy bỏ đi. Lão chặt vật vuốt râu bò dậy, xoa xoa cái mông đau. Í ới chạy đuổi theo. Trên bàn, cuộn giấy vẫn để mở, là bút tích năm đó của Ô Vân:

“Thiên mệnh một đường duyên lắt léo

Vừa kéo mạch Thần phụ sinh ra

Băng hà, đoạn mệnh, chia xa

Tam cục, tam kết, tam ngã

Hoa Sơn buồn bã khúc cầu hoàng

Đến nay chim phượng hết lang thang

Cổ nhân còn đó mà duyên cạn

Xuôi cùng năm tháng, thiếp đợi chàng.”

[HẾT]

60. Chương 61: Phiên Ngoại 4. Thanh Nhi Đã Lớn

Chuyện này xảy ra vào thời gian Tổ Minh Bảo còn ngủ trong mật thất Hoa Sơn trang.

Thái Hành ngồi dưới mái hiên, chống cằm nhìn Tú Thanh đan rổ. Mấy nan tre luồn qua luồn lại, cái rổ con méo mó đáng thương. Thái Hành cười cười, xem con bé phùng má sửa tới sửa lui. Tú Thanh không kéo tay, thực chất là hết sức vụng về làm cái gì cũng rối tinh rối mù nhưng lại có tính nhẫn nại phi thường. Ví dụ như nó mất bốn năm để học cách khâu được sợi chỉ xuyên qua lỗ kim. Mất hai mươi năm mới có thể cắt một tờ giấy mà không xiên vẹo. Và từ khi sinh ra đến nay vẫn chưa biết cách kéo sợi len mà không làm rối cả cuộn!

Thái Hành đánh giá con bé thuộc loại chậm chạp không có thuốc đặc trị. Thông thường thì hần sẽ chịu không nổi mà giơ tay chỉ bảo, tuy nhiên kết quả vẫn y như cũ. Thành ra hần chuyển sang làm khán giả nhìn con bé mò mẫm từ sáng tới chiều, từ ngày này qua tháng nọ, từ năm này sang năm khác chỉ làm một con công việc hết sức đơn giản. Bé làm hỏng, hần cười trừ. Bé làm hư, hần an ủi. Bé làm ra thứ xấu xí, hần mím môi khen tiến bộ. Thế rồi tất cả trở thành thói quen!

- Lão quân nhìn có đẹp không?

Thanh nhi cười rạng rỡ, giơ thành quả lao động lên. Thái Hành nâng mi mắt, quan sát cái rổ không giống rổ, gập đầu vuốt tóc con bé

- Khá hơn cái trước!

Thanh nhi rất ư tự hào, để cái rổ vào chung với núi rổ quái dị gần đó. Thái Hành tính toán xem nếu bán phế liệu thì sẽ được bao nhiêu tiền. Lúc này con bé cúi đầu xoa xoa đốt tay đã sưng đỏ và phồng rộp. Bé tự động viên mình phải cố gắng nhiều hơn. Thái Hành xót xa rút ra cái lọ nhỏ từ ống tay áo.

- Lại đây!

Hần gọi Tú Thanh ngồi vào lòng, đem thuốc mỡ bôi lên vết thương

- Không làm nữa, đợi tay lành rồi tiếp tục!

Tú Thanh do dự rồi gập gập đầu. Thái Hành thoa xong thuốc, ngắm nghía con bé rồi kinh ngạc thốt lên

- Hình như Thanh nhi đã lớn hơn rồi!

Tú Thanh cũng ngạc nhiên không kém, lập tức đứng dậy nghiêng qua nghiêng lại quan sát chính mình. Thái Hành ngồi trên sàn nhà hơi ngẩng đầu nhìn, cao hơn một chút. Hần thấy đường nét trên gương mặt dường như có xu hướng già dặn đi, giống thiếu nữ hơn. Bàn tay của nàng cũng thon thả ra, không béo múp như thuở bé nữa. Phát hiện này vô cùng có tính lịch sử!

Tú Thanh cũng không nhận ra mình khác chỗ nào, nó chỉ thấy một chút kì lạ ở trên ngực. Con bé đưa tay bóp bóp, mắt hoảng sợ cầu cứu Thái Hành:

- Thanh nhi bị bệnh rồi!!!!

- Hả? Bệnh? Bệnh chỗ nào?

Con bé hồn nhiên kéo tay hần đặt lên ngực mình

- Bị sưng lên rồi! Hu hu hu...

Hần nhìn bàn tay, có chút điều đứng. Haizzz... có ai tưởng tượng ra cảnh ngài lão quân điều đứng không? Tú Thanh thấy vẻ mặt kì lạ của hần thì càng khóc lớn hơn. Thái Hành sức tỉnh ra, bối rối trấn an con bé, cuối cùng hết cách đành ôm nó vào lòng

- Không phải, không phải bệnh!

Tú Thành tỏ ra không tin, Thái Hành đành vắt óc nghĩ cách diễn giải

- E hèm... đây là... sự phát triển bình thường của cơ thể!

Con bé nín khóc ngơ ngác hỏi

- Phát triển ạ?

- Đúng, Thanh nhi là con gái, tất cả con gái lớn lên đều như vậy!

- Hu hu hu... không chịu đâu, Thanh nhi không làm con gái! Làm con gái đều bị sưng như vậy!

Thái Hành thấy trình độ ngôn ngữ của mình quá kém, hấn rối loạn giải thích

- Haizz... không phải ý đó! Tức là nữ nhân thì dĩ nhiên có... có... ừ thì có ngực! Có thì sẽ đẹp hơn, có rất là tốt!

- Tốt? Nhưng cái này để làm gì ạ?

Thái Hành nghiêm túc suy nghĩ.

Có để làm gì?

Làm gì?

Làm gì????

- À! Là để nuôi bầy chuột con!

Thái Hành tự hào cảm thấy mình rất thông minh. Nhưng mà Tú Thanh lại kinh hoàng khóc thét lên

- Không! Không! Thanh nhi không nuôi chuột con, không nuôi!

Thái Hành nhú mày bắt cánh tay quơ loạn của con bé, lập tức thay đổi quan điểm

- Không thì thôi, không thì thôi! Thanh nhi ngoan nào, không khóc....

Khi con bé bình tĩnh lại, nó bắt đầu suy nghĩ sâu xa vấn đề này. Nếu có thêm một con chuột, nó sẽ phải chia cái ổ rơm làm hai. Lão quân sẽ không quan tâm nó như trước nữa. Căn nhà sẽ có kẻ thứ ba phá hỏng sự bình yên. Nếu là một con chuột cống lại càng nguy hiểm, Thanh nhi sẽ bị nó bắt nạt, nàng chỉ là chuột bạch bé nhỏ thôi!

Cảm thấy tương lai đen tối trước mắt, Tú Thanh ngắc đầu hỏi Thái Hành

- Sẽ không có chuột con phải không? Thanh nhi không cần chuột con!

Thái Hành biết con bé hiểu sai, cũng không thể giải thích rõ ràng, hấn vuốt ve khuôn mặt tròn trịa đang sợ hãi núp trong lòng mình

- Ừ, sẽ không. Chuột con đâu có dễ xuất hiện như vậy!

Không dễ, tức là vẫn có khả năng. Tú Thanh kiên quyết hỏi tiếp

- Vậy làm gì thì mới có chuột con? – Nàng phải biết để tránh không vi phạm!

Thái Hành có chút nghi ngại nhìn con bé. Đôi mắt nó vẫn trong suốt như ngọc. Hấn lại nhìn bàn tay nhỏ thon thả và ngực áo căng hơn lúc trước. Chẳng hiểu vì sao một ý tưởng kì lạ chợt lóe lên, Thái Hành mỉm cười, điểm ngón tay lên chóp mũi Tú Thanh

- Đợi Thanh nhi lớn hơn chút nữa, ta sẽ nói con biết! Bây giờ phải nghĩ cách đi mua vải may quần áo mới thôi. Mặc đồ chật không tốt cho cơ thể!

Sau này Thái Hành không còn cơ hội nói cho Tú Thanh biết làm thế nào để có chuột con. Nàng cũng không hỏi ai khác, khi lớn tự nhiên sẽ hiểu. Thanh nhi vẫn luôn ghi tạc trong lòng lời hứa của lão quân ngày đó.

Bây giờ nàng lớn thật rồi, nhưng lão quân ở đâu?

Thanh nhi lúc nào cũng đợi ngài trở lại, đón nàng về Hoa Sơn trang ngày xưa.

Nghe nói phượng hoàng đã tìm được bạn đời, nghe nói Thủy Xà và Thổ Xà mới sinh một ổ trứng. Thanh nhi bây giờ không sợ nữa, nàng thực muốn nuôi một bầy chuột con, những sinh vật lông trắng, mềm mại đáng yêu, xinh như Tú Thanh ngày bé vậy!

Lão quân ngài ở đâu? Chẳng lẽ ngài thực sự để Thanh nhi chờ đến hết đời? Thanh nhi không sợ chờ vô vọng, chỉ sợ một khi chuyển kiếp luân hồi thì không nhớ được ngài nữa, không nhớ chờ ngài nữa...

Lão quân nhất định phải trở về, Thanh nhi đợi ngài, mãi mãi sẽ đợi...

61. Chương 62: Làm Cha Rồi Làm Chồng

Chuyện này xảy ra sau sự kiện ma tộc nội chiến không bao lâu. Tổ Linh nhận được món quà cuối cùng của Bảo nhi – kỳ tích. Lúc đó Tổ Linh có thai được 2 năm rồi, cái bụng to và quả trứng to chiếm gần hết chiếc giường nhỏ. Nàng co người, ôm bụng, ôm cả trứng mà ngủ.

Trứng phượng hoàng – chưa ai từng thấy nó.

Quả trứng của Tổ Linh to hơn bụng nàng một tí, vỏ màu trắng có hoa văn đỏ kì lạ, không theo bố cục gì. Tổ Linh rất thích vuốt ve nó, sau đó áp tai vào nghe ngóng, có khi sẽ nghe thấy âm thanh cộc cạch rất quái lạ.

Một chú chim nhỏ sống ở trong này sao? Giống như Tiểu Bảo đang lớn dần trong bụng nàng... Tổ Linh xúc động, đem chăn quấn lại, ấm ủ hai quả trứng chung một chỗ. Nàng và kỳ tích ở với nhau cho tới tận lúc lâm bồn. Thật ra Tổ Linh rất muốn làm điều gì đó ỏn quạ này, nàng muốn đem nó tới Hoa Sơn nhưng lại bị tiên môn ngăn cản. Hiểu biết của họ về chim thần quá ít, phượng hoàng Hoa Sơn là chim trống, nó không biết cách ấp trứng, lỡ nó mổ hỏng quả trứng thì sao? Tính khí loài thần diệu thất thường, họ càng không thể tiếp xúc gần. Nay Thái Hành lão quân không còn nữa, chẳng có ai đủ khả năng thuần phục chim phượng.

Xét cho cùng thì nó chỉ là một con chim, nó có hiểu ý nghĩa của quả trứng không? Trứng phượng nghe nói có thể sống qua ba nghìn năm, hết thời hạn thì cũng bị ung như trứng vịt. Chim hoàng giữ tổ rất kín đáo, gần như thời kỳ ấp trứng nó không cho phép ai tới gần, dù là bạn đời của mình. Tổ Minh Bảo vượt hàng vạn dặm, đối đầu với nó bằng cách nào để rồi cướp được quả trứng về? Tổ Linh mãi mãi không có cơ hội hỏi hần.

Kỳ tích – nó là người bạn thân thiết đã cùng nàng trải qua hết thai kỳ ba năm rưỡi dằng dặc. Nó thay người nào đó đem hơi ấm đến cho nàng qua những đêm giá lạnh, nó im lặng ngồi bên cạnh nàng, nghe nàng trò chuyện, cùng nàng ngắm ánh trăng... Thanh Vân mỗi lần đến thăm đều che miệng cười

- Ta thấy muội đã hóa thành gà mái rồi, giá như quả trứng nhỏ một tí thì muội sẽ ấp nó thật!

Tổ Linh không phản bác, chỉ cười nhạt đem chăn choàng lên quả trứng. Trẻ con luôn sợ lạnh!

Phong Trạch không có ý kiến về việc nàng kè kè quả trứng bên cạnh. Một ngày nọ nàng tình cờ nghe thấy hần nói chuyện với Chế Sâm:

- Bán Thần thai không có cha là một bất hạnh, nó sẽ không thể sống khỏe mạnh. Chúng ta đều là tiên, không cách nào chạm vào được, cũng không cách nào hỏi han ra tình trạng của nó...

Chế Sâm cười nhạt, phe phẩy quạt mà gật gù

- Cho nên đệ muốn một thứ bảo vật có Thần khí thật mạnh ở bên nàng?

- Ít ra thì có chút tác dụng. Linh nhi ngày một gầy, dường như đứa trẻ đó hút hết sức sống của nàng.

- Phải. Ta nghe sư phụ nói ngày xưa cứ 10 bán thần thai thì có 3 cái chết non. Linh nhi là tiên, về cơ bản không thể một mình nuôi cái thai kia! Haizzz... tạm thời cứ để quả trứng ở lại đi, nói không chừng Tổ Minh Bảo cũng có ý này!

Phong Trạch nghe nhắc tới cái tên kia liền cao giọng:

- Có ý? Đệ thấy hần thậm chí không biết mình có con!

Chế Sâm đem quạt che nửa mặt, mắt híp lại thăm dò:

- Đệ chấp nhận sự thật rồi? Không còn muốn tự nhận làm cha đứa trẻ nữa?

Phong Trạch liếc xéo sư huynh, buông tiếng thở dài:

- Đệ không đủ đức để có đứa con như vậy. Có lẽ huynh nói đúng, Linh nhi... chưa hẳn là tình kiếp của đệ.
- Vậy Ma hậu?
- Chuyện cũ rồi, nàng thậm chí không nhận mặt đệ!
- Ấy da, A Trạch à, ta thấy đệ quá đáng thương. Thiên Thiên vì Ma Vương si tình. Linh nhi chỉ chờ Tổ Minh Bảo. Đệ mắc nợ hai anh em hẳn hồi nào vậy?
- Chế Sâm thiết có khiếu hài hước! Phong Trạch lại không thấy buồn cười tí nào
- Chỉ là tình kiếp của đệ chưa đến... Thôi, vậy càng mừng!
- Chế Sâm tà tà nhìn, sau đó nho nhã thu quạt, vén tà áo đứng lên
- Cũng không phải tốt đâu, ta thấy đôi khi tình kiếp lại rất ngọt ngào, xứng đáng để đánh đổi bằng tất cả đau thương!
- Chế Sâm nháy mắt, không lời báo trước mà nhảy từ đỉnh Kỳ Lâm xuống. Phong Trạch chán nản uống cạn tách trà, miệng lầu bầu
- Huynh đi đi, lần này sư phụ có hỏi đệ sẽ khai ra huynh xuống phạm giới “hái hoa”!

.

.

Vào một ngày cuối thu, Linh nhi có thai ba năm rưỡi cuối cùng cũng lâm bồn. Gần như Hoa Đông bị náo loạn. Sự thật là Phong Trạch từng có ý thừa nhận đứa trẻ là của mình, như vậy sẽ giảm bớt áp lực cho Linh nhi, cũng là cái cớ để hấn bảo hộ nàng. Nhưng Tổ Linh vẫn không đồng ý, nàng không muốn liên lụy sư phụ, không muốn thanh danh cả đời hấn bị nàng dẫm hư. Kỳ Lâm Viện chứa chấp một bà bầu, thật là tai tiếng biết bao!

Ngay lúc Tổ Linh chuẩn bị gói ghém đồ đạc bỏ đi thì không ngờ Thiên Thị và Gia Lăng tới gặp nàng.

- Đây là Thần mạch cuối cùng, tuy không ai nói ra nhưng cả Tiên giới đang kỳ vọng vào nó!
- Chúng ta sẽ bảo vệ con, Tiên giới cũng không gây khó dễ con.
- Nhưng điều kiện tiên quyết là đứa bé phải nhập Tiên, đi đúng con đường lối lạc, tránh để Ma Vương thứ hai tái xuất!
- Hoa Đông này sẽ là nhà của đứa trẻ, chúng ta rất thích một đồ đệ bán Thần!
- Ta biết cha của nó không phải người xấu. Thái Hành lão quân cũng rất tốt, hậu thế dòng dõi Ma Thần cũng rất đáng hy vọng...

Và thế là Tổ Linh đường đường chính chính trở lại Tiên phái. Lời thị phi vẫn đầy rẫy nhưng ai cũng e ngại nàng, không dám trực tiếp xúc phạm, càng không dám động vào hai mẹ con họ.

Tổ Linh trở dạ vào giữa đêm, mất một ngày mới sinh ra Đại Bảo. Một cậu bé khỏe mạnh và tràn trề quyền năng. Chưa kịp vui mừng thì mọi người lại phát hoảng. Vẫn còn? Vẫn còn một đứa nữa!!!

Tiểu Bảo chào đời sau anh trai một canh giờ. Lúc đó Chế Sâm đang đứng xa xa phòng sinh, hớn hở xem náo nhiệt

- Ái chà chà, Tổ Minh Bảo này cũng thật mãnh, sinh đôi nha! Sao ta không sớm đoán là song sinh nhỉ? Một đôi bán thần thai, lịch sử chưa từng có!

Phong Trạch thì nhú mồm nghe tiếng khóc ồn ào của hai đứa nhóc, một bụng buồn phiền

- Lại lòi ra hai cái tôn đồ, tốt nhất là đừng giống cha nó!

Phong Trạch thật không may mắn, bởi vì Đại Bảo Tiểu Bảo không phải giống mà cực kỳ giống, càng lớn càng giống, từ bề ngoài đến khí chất... Ôi không sao cả, người phiền muộn nhất vì hai thằng nhóc chưa phải là Phong Trạch... cha của chúng nó đáng thương hơn nhiều!

Một thời gian sau đó, sự kiện hai bán thần thai chào đời dần lắng xuống, nhường chỗ cho chuyện bát quái khác còn lý thú hơn nhiều. Giới tiên nhân đồn đại họ trông thấy vùng Hoa Sơn có động tĩnh lạ. Đại khái là con phượng hoàng không còn ở yên trong tổ mà sớm chiều bay tới bay lui. Nghe đồn nhiều tiên môn gần đây hay bị mất trộm. Vụ đình đám nhất chính là con tiểu cầu lông vàng – thú cưng của Vân Ti Thủy ở Kim Tinh môn, sau một đêm thì không thấy bóng. Cái ổ của nó chỉ còn lại mấy vết máu khô.

Những vụ mất tích cứ thỉnh thoảng xảy ra, mãi cho tới khi một nhân chứng chính mắt trông thấy thủ phạm không ai xa lạ chính là chim phượng nhà ta. Nó nhanh như chớp dùng bộ móng vuốt sắc bén quắp lấy một con trâu mộng, cứ vậy mà mất hút trên tầng mây. Kể từ đó, danh tiếng con chim bị suy giảm nghiêm trọng. Từ “chim thần” đã biến thành “chim trộm”.

Tổ Linh nói gì về sự thay đổi tính nết của con thần điều?

Nàng chỉ nhàn nhạt bảo rằng: “Giống đực đôi khi rất đa tài. Họ có thể từ một đứa trẻ cần nữ nhân nuôi lớn rồi dần dần trở thành nam nhân của nàng ta. Cũng có khi họ tình nguyện làm cha trước, sau đó mới làm chồng!”

Một thời gian sau nữa, có người lại tình cờ phát hiện một loài ấu điều lông tơ trắng mịn, không may bị rơi từ tổ xuống, nằm mệm nhoài dưới gốc cây ngô đồng. Vị tiên nhân kia muốn tới xem thử đây là giống chim gì nhưng không ngờ hần bị đôi cánh khỏe của phượng hoàng hất bay ra xa, trọng thương. Vừa nhìn thấy bộ dạng xù lông, giương vuốt của Thần điều, tiên nhân nọ đã hoảng sợ chạy mất dép. Hần chỉ kịp trông thấy con chim rực rỡ cắp lấy chú chim non bay trở về tổ.

U Minh Uyển là địa phương có tai tiếng từ mấy trăm năm nay. Người già trong các ngôi làng cổ vẫn hay kể lại câu chuyện về những vụ mất tích kì bí ở trong rừng U Minh. Theo như truyền thuyết thì chỗ này từng là vườn thượng uyển của một hoàng cung thuộc triều đình xa xưa nào đó... bây giờ chỉ còn lại các di tích hoang tàn, đổ nát và một khu rừng cây đại ẩm mốc, tối tăm. Vì lẽ đó, nó được gọi là U Minh Uyển.

Làng Hạ nằm giáp với rừng về hướng Nam, là một ngôi làng có chừng hai mươi hộ, chủ yếu làm nghề dệt vải nuôi tằm. Người trong làng là những cư dân lâu năm và gắn bó với đất đai như máu thịt. Chính vì lẽ đó mà họ vẫn sống ở nơi này – cái nơi hễ nhắc tới là thấy lạnh sống lưng. Chuyện không phải cũ, chỉ là mới tháng trước. Đứa con gái của anh thợ rèn sống trong làng không may bị bệnh lao phổi nặng, thường xuyên ho ra máu. Đại phu bốc thuốc lắc đầu bảo rằng chỉ có mật gấu mới trị khỏi bệnh. Anh thợ rèn quyết định vào rừng tìm bắt gấu lấy mật cứu đứa con. Anh đi với cậu con trai lớn đã mười chín cùng một người phụ tá làm trong xưởng. Ba người đàn ông vác cung tên, dây thừng, và mấy thứ vũ khí linh tinh đi vào rừng tìm gấu. Một ngày, hai ngày rồi ba ngày không thấy ai trở lại. Vợ anh thợ rèn lo lắng cũng đi tìm chồng. Cả gia đình đều không trở về, cô con gái út gửi bà ngoại nuôi không lâu sau cũng chết vì bệnh. Cứ thế, tất cả những ai đặt chân bước vào rừng U Minh Uyển đều không quay về... Dần dần, khu rừng tối trở thành một điều huyền bí đáng sợ, là cơn ác mộng của những ngôi làng sống gần đây.

La La là một cô bé nhà nghèo sống trong làng, gia đình nó làm nghề nuôi tằm dệt lụa. Tuổi còn nhỏ nhưng nó vẫn có sự hiểu biết tối thiểu của một đứa bé. La La cảm thấy làng gần đây rất lạ, đàn ông, thanh niên không biết đi đâu hết, chúng bạn chơi cùng bé hàng ngày bây giờ chỉ còn nữ hài tử, ngày hôm qua thằng Sửu nhà bên cạnh cũng không về ăn cơm. La La thấy bố mẹ rất im lặng, nhà thường xuyên đóng cửa, bây giờ đang đói cũng không được cho ăn, như vậy chúng sẽ không nhả ra tơ đâu! Mẫu thân lại còn dặn dò không cho phép La La rời khỏi phòng ngủ, nó buồn chán muốn chết, muốn chạy qua nhà cuối làng tìm mấy đứa con gái chơi đánh đu.

Hôm đó trời hơi có mưa phùn, La La lên cửa sau đi ra ngoài, lúc này mới ngạc nhiên phát hiện trong làng không thấy một ai. Các nhà hàng xóm đều đóng cửa im ỉm. Bé do dự không biết có nên đi tìm bạn chơi hay không. Đúng lúc đó, nó bất ngờ nhìn thấy có ba người lạ vào làng. Nhìn từ xa là một người lớn và hai đứa trẻ. Họ đều mặc áo choàng lông trắng mịn, có mũ trùm đầu, tay đeo găng vải loại dùng đi đường xa, cả người không lộ chút da thịt nào. La La nhớ lời mẹ dặn không được tiếp xúc người lạ, vì thế bé nhanh chân trốn vào tấm vách nứa che chắn chuồng bò, đưa cặp mắt vừa sợ hãi, vừa hiếu kì xuyên qua khe hở nhỏ mà

quan sát. Họ lặng lẽ đi trong cơn mưa phùn, người cao lớn hình như là nữ nhân. Nàng nhẹ nhàng đi trước, hai đứa trẻ rất quy cũ song song theo sau. Một bộ ba thật độc đáo!

- Sao không thấy ai nhỉ?

Nữ nhân kia tự hỏi.

- Mẫu thân, ở đây hình như có ma khí!

Một đứa bé cất tiếng nói, giọng nói này hẳn là nam hài tử

- Ca ca, chúng ta sắp có trò chơi mới sao?

Một giọng nói khác hưng phấn hỏi, cũng là một nam hài tử.

- Tiểu Bảo, lần này ra ngoài không phải đi chơi!

Ồ, thì ra là hai anh em, ba mẹ con kia đến làng Hạ làm gì nhỉ? Người mẹ nhìn về phía quán nước ở đầu làng, bàn ghế lạnh lẽo, tách trà cạn khô, rõ ràng trong làng có người sống, vì sao lại có cảm giác như làng hoang thế này?

- Chúng ta đi thôi... đến nơi khác hỏi thăm vậy...

Thiếu phụ nói, chậm rãi xoay người rời đi, hai đứa trẻ tiếp tục bám theo sau. La La dõi theo họ, tay vô tình đề lên tấm phiến làm nó đổ ầm xuống đất. Tiếng động khiến cô bé hoảng sợ và ba mẹ con nọ cũng dừng bước quay lại nhìn. La La hoảng quá, lại quỳ xuống trốn vào sau vại nước gần đấy. Bé nín thở nghe tiếng bước chân... từng chút đến gần... thông thả... cẩn thận... La La nhìn thấy một góc áo trắng đã lấm bùn, theo bản năng nường mép áo mà nhìn lên. Đôi mắt sợ sệt của bé liền sáng ngời.

- Tiểu muội muội, người trốn làm gì? Chúng ta không phải người xấu!

Bàn tay nhỏ gơ ra, găng tay bằng vải nhưng màu trắng ngà làm La La dè dặt không dám nắm lấy. Từ bé ở trong ngôi làng nghèo nàn này, La La chưa từng biết trên đời có những người vương giả tôn quý như vậy! Cậu bé kia cũng có lớn hơn La La đâu, độ 6- 7 tuổi là cùng. La La ngạc nhiên phát hiện thì ra vẫn có người xinh trai hơn thằng Sửu nhà bên cạnh, hơn rất nhiều!

Cậu bé này da trắng má hồng, sóng mắt tĩnh lặng như mặt hồ mùa thu, đôi chân mày đậm đặc biệt cương nghị, khiến gương mặt trẻ con lại mang chiều hướng chừng chạc theo cách riêng của nó. La La như bị mê hoặc, nó để đứa trẻ kia dẫn ra ngoài, đi tới trước mặt người thiếu phụ. Phía sau cái mũ lụp xụp đều là những khuôn mặt đặc biệt. Bất ngờ nhất là hai anh em kia sinh đôi, giống đến khó phân biệt. Nữ nhân xinh đẹp hiện hòa cười với La La, nàng hỏi:

- Cô bé sống ở đây? Ba mẹ đâu, dân làng đâu cả rồi?

La La bất an xoắn gấu áo, ngập thơ đáp:

- Ở trong nhà!

- Đã xảy ra chuyện gì?

La La không biết. La La lắc đầu. Khi nữ nhân kia mở miệng muốn hỏi thêm gì đó thì phía sau họ vang lên tiếng thét chói tai:

- Yêu quái!!! Thả con gái của ta ra!!!

Ba mẹ của La La người cầm rìu đồn củi, người cầm cây xẻ to, hùng hổ và run rẩy hướng về phía họ. Tiếng thét làm kinh động cách nhà khác, nhưng họ đều không mở cửa. Chưa ai kịp giải thích điều gì thì người đàn ông đã phóng rìu về phía ba mẹ con. Thiếu phụ giật mình theo bản năng che chắn cho hai đứa bé, kết quả lưỡi rìu sượt qua bả vai, nàng ôm vai ngã xuống.

- MẪU THÂN!

Một đứa trẻ ôm lấy nàng, một đứa khác chạy ra phía trước dang hai tay

- Tại sao vô duyên vô cớ đánh người?

Hai vợ chồng lúc bấy giờ mới nhìn rõ ba khuôn mặt ẩn sau áo choàng. Đứa trẻ phía trước hiện ngang và giận dữ, đôi mày nó nhíu lại, toát ra khí thế làm người ta lùi bước. Đứa trẻ phía sau cũng giống vậy nhưng nét mặt thì lo âu và sốt ruột nhiều hơn.

- Ca ca, mẹ chảy máu!

Đứa em thông báo, mắt nhìn về hai vợ chồng với sự bất mãn và buồn bực.

- Đại Bảo, Tiểu Bảo, mẹ không sao, các con tránh sang một bên!

Thiếu phụ kia hơi lung lay đứng dậy, nàng kéo mũ che đầu xuống, cả khuôn mặt sáng ngời hiện ra, mái tóc đen dài cũng tung bay trong cơn mưa lất phất

- Mọi người đừng hoảng, chúng tôi chỉ là khách bộ hành, ghé làng hỏi thăm chút chuyện. Con gái các vị đây, bé không sao cả, chúng tôi không phải người xấu!

Hai vợ chồng kéo La La về phía mình, cảnh giác cao độ nhìn bọn họ. Lúc này phía cuối làng có tiếng chó sủa, rồi khoảng chừng 5- 6 người đem gậy gộc chạy tới. Một số nhà khác thấy đông người cũng dừng cảm hơn, mở cửa đi ra nhìn. Đứng đầu là một lão nông phu có vẻ là già làng, tay cầm lưỡi liềm cắt cỏ. Mà nổi bật hơn cả là ông ta đeo một vòng củ tỏi, trên ngực dán bùa, búi tóc bạc cắm ba cây nhang, rất ư buồn cười!

Thấy đám đông lăm le muốn đánh nhau, người thiếu phụ vội vã giữ lấy hai con, thành khẩn nói với họ

- Không, không! Chúng tôi chỉ là người từ xa tới hỏi thăm đường, không có ý gì hết! Các vị xin bình tĩnh...

Dân làng đánh giá bá mẹ con. Phụ nữ và trẻ em có vẻ vô hại. Họ ăn mặc giống người đi buôn phương xa, nhưng cũng giống phu nhân, thiếu gia nhà quan. Điều đáng nghi là bọn họ rất đẹp, vẻ đẹp không thể nhìn thấy ở vùng lam lũ hẻo lánh này. Trưởng làng tuổi lớn nhất, mắt nhìn đời cũng thấu đáo nhất. Sau khi nhìn kĩ chiếc trâm ngọc quý giá và bộ váy tím trang nhã của người phụ nữ, lão cẩn trọng hỏi:

- Không biết phu nhân đây muốn hỏi hang cái chi?

- Ta muốn hỏi đường tới biên giới Bắc Sở!

- Đi hướng Tây, phải qua một dãy núi và một thác ghềnh.

- Sao lại xa như vậy? Còn đường nào khác không?

- Còn nhưng phải xuyên qua U Minh Uyển, không thể đi!

- U Minh Uyển?

- Là cánh rừng phía trước làng!

- À... cảm ơn các vị, chúng tôi sẽ đi đường rừng!

Nàng lịch sự cúi chào rồi nắm tay hai con trai rời đi. Dân làng không phản ứng kịp, nhất thời dờ ra.

- Cái này... vị phu nhân này... tuyệt đối không nên!

Thiếu phụ dừng bước, đôi mắt đẹp đầy nghi vấn

- Chả là... rừng đó rất nguy hiểm, ai đi vào rồi cũng không ra được. Vùng này có yêu ma tách quái. Làng chúng tôi gần đây mất tích không biết bao nhiêu là nam nhân và nam hài tử.... Mời thầy mo về làm phép cũng không tác dụng...

Trưởng làng nhìn xuống hai cậu bé đáng yêu

- Tôi chân thành khuyên phu nhân đừng liều lĩnh!

Thiếu phụ nọ không tỏ ra sợ hãi hay hoang mang như họ định liệu, nàng chỉ hơi chau mày nghĩ ngợi. Đứa trẻ bên trái đột nhiên ngẩng đầu nói:

- Không sao, ta có thể bảo vệ mẹ!

Hài tử kia gật đầu đồng tình

- Đệ cũng vậy!

Thiếu phụ hạnh phúc tươi cười, dẫn hai cậu bé tiếp tục hướng rừng mà đi.

Dân chúng phía sau kinh ngạc dõi theo. Cho dù trong rừng không có yêu quái thì dã thú cũng đầy rẫy, một nữ nhân và hai hài tử thì làm được gì? Hai vợ chồng nhà nuôi tằm cũng rất bàng hoàng, anh chồng sức nhớ ra mình đã làm bị thương người vô tội, vội quay sang nói với vợ:

- Nữ nhân kia lúc này bị rù chém phải... liệu có sao không?

Trong lúc mọi người căng mắt kích động và lo âu nhìn theo ba cái bóng đã khuất dần sau rặng cây, cô bé La La ôm chân mẹ cất tiếng nói non nớt

- Chắc hẳn họ là thần tiên ông trời phái xuống giúp chúng ta rồi!

Nhiều năm về sau, dân làng Hạ cũng thật sự tin như thế. Khu rừng U Minh Uyển không còn nguy hiểm như ngày xưa nữa. Những vị mất tích không tái diễn, thậm chí có người đã vào rừng đốn gỗ và trở về bình an. Ngôi làng từ đó làm ăn phát đạt hơn, họ mở đường mòn để thông qua biên giới Bắc Sở trao đổi hàng hóa. Chuyện gì xảy ra với ba mẹ con người thiếu phụ xinh đẹp năm đó không có ai biết rõ. Họ chỉ phát hiện ra một khoảng rừng bị tàn phá nghiêm trọng, tựa như chiến trường một cuộc ẩu đả giữa hai con dã thú. Còn đối với một bộ phận Ma tộc thường ẩn trốn ở những khu vực lân cận, chúng hay nhắc nhở lớp con cháu về sau tuyệt đối đừng xem thường tiểu hài tử. Những thứ càng có vẻ vô hại, càng đáng yêu, thịt càng mềm thì càng có sức phá hoại khó tưởng tượng!

62. Chương 63: “về Nhà Thôi!”

Ta là một đoá tuyết liên sống ở Băng Lăng. Cũng không rõ mình đã ngủ trong đây bao lâu. Một trăm năm, hai trăm năm, hai ngàn năm hay hai vạn năm?

Ta không biết. Giấc ngủ thật dài, thật lạnh cũng thật đau. Hàn Khí ở Băng Lăng có thể xem là hiểm độc nhất lục giới. Nó không chỉ đông cứng thể xác, mà còn đóng băng cả linh hồn. Ta lúc mê lúc tỉnh, chệnh choạng trong những giấc mộng chập chờn, không rõ hình, không rõ sắc...

Xung quanh ta không có bất cứ loài cây hay con vật gì. Chỉ có mình ta – bông hoa tuyết liên đơn độc tồn tại với thời gian. Nhưng rồi có một ngày, Băng Lăng có khách lạ ghé thăm. Lão già đội giá buốt, khoác tuyết sương, run lẩy bẩy quý xuống ngắm nghía đoá hoa cô độc. Ta nghe lão nói một mình:

- Thật sự là ở đây! Quả nhiên là ở đây!

Từ đó, ta được nuôi trong một chiếc lọ thủy tinh, bên dưới phủ băng, bên trên giữ khí lạnh. Lão già đem ta đi khắp nơi theo bước chân vô định của ông. Ông ta là một tiên nhân, mãi về sau ta mới biết ông gọi là “Ô Vân”. Ô Vân thường tỉ mỉ chăm sóc, lúc nào cũng cẩn thận gói ghém chiếc lọ cất vào trong hành lý nhưng lại đặc biệt khoét một cái lỗ để ta nhìn ra bên ngoài. Xem đất, xem trời và xem đời.

Mặc dù là một đoá hoa xanh lè, lạnh giá, gần như không có hơi thở nhưng ta vẫn có ý thức mơ hồ về sự tồn tại của mình. Ta nghe những câu chuyện về thời đời, về cái ăn cái ở, về phạm giới, tiên giới, ma giới. Dần dần theo độ tuổi, ta cũng có hiểu biết tương đối về thế giới mình đang sống. Ô Vân chỉ có một mình, không nhà và không bạn bè. Lão thường lấy ta làm người song hành, lúc đi sẽ thì thoảng trò chuyện

- A Tuyết à, mi cũng thiếu tiền đồ quá đi! Sáu trăm năm rồi mà chẳng mọc thêm cái lá nào hết!

- A Tuyết à, lão già này làm thầy bói bao nhiêu năm, thấy nhiều chuyện không ai thấy, bao gồm cả mi đó!

- A Tuyết à, người tính ngủ bao lâu nữa? Người mà ngủ cả đời thì sẽ có người khóc hết nước mắt.

- A Tuyết à, dạo này lão hay nằm mơ, thấy tiên kiếp của mình sắp tới. Dung Quý An, Diệp Kinh Thái rồi cả Mã Sát, Tổ Minh Bảo – những người trước và cùng thời với lão đều đi cả rồi. Bây giờ lão là ông già sống dai vô tích sự, chuyện cuối cùng lão phải làm chính là lo lắng i. Tiên kiếp này, lão không tính sẽ vượt qua nữa... Cho nên mi phải sớm trưởng thành, để lão còn an tâm ra đi với chứ!

Cuối cùng nguyện vọng của Ô Vân cũng hoàn thành. Khi được sáu trăm năm mươi tuổi, đóa Tuyết Liên hóa nhân hình, là cậu bé nhỏ có đôi mắt phủ một tầng bảo tuyết. A Tuyết lại đi theo làm tiểu đồng cho Ô Vân trong ba năm. Lão già lịch kiếp, tan biến vào hư không, chỉ để lại lời dặn dò ngắn gọn: “Đến Hoa Đông bái sư!”

A Tuyết không khóc, cũng không nói gì. Nó dường như xem cái chết của lão là một điều bình thường trong tạo hóa, nhẹ nhàng như mưa, thoáng qua như gió... Ngày trước hình như nó cũng từng trải rồi...

Nghe theo lời dặn của Ô Vân, A Tuyết tìm núi Hoa Đông. Ngày nay linh tinh giống nó nhập Tiên không còn hiếm hoi. Ở Kim Tinh môn có Tú Thanh tiên nữ, xuất thân là một con chuột bạch nhưng lại tài giỏi hơn người, rất có danh tiếng trong tiên môn. Minh Tâm kính mỗi năm vẫn truy tìm phạm nhân mang “tiên duyên”, họ đều được đem về tiên giới, trực tiếp bái sư.

Nhưng linh tinh giống A Tuyết thì không dễ dàng như vậy. Trời đất vạn vật, có biết bao linh tinh cũng tu hành, cũng muốn vào tiên giới, nếu con đường dễ dàng thì ai cũng làm tiên cả rồi! Hoa Đông phái cũng giống các giáo phái khác. Họ chấp nhận thu các linh tinh làm đồ đệ nhưng mỗi năm chỉ chọn ra vài người và những thử thách tiên môn đặt ra chính là bài tập kiểm tra để chọn lựa đồ đệ ưu tú nhất.

Năm đó A Tuyết đơn độc tìm tới Hoa Đông, gia nhập đoàn “thí sinh” tạp nham đủ chủng loại. Có một con chồn hôi vừa gặp đã “kết” A Tuyết, nó dính sát bên cạnh, vừa đi lên núi vừa không ngừng tám chuyện:

- Này, cậu tên là gì? Mình là Tiểu Chu

- ...

- Tại sao cậu chọn Hoa Đông? Mẹ mình nói phái này khó vào nhất nhưng một khi có cơ hội thì nhất định tương lai sáng rõ!

- ...

- Cậu muốn bái ai làm sư phụ? Mình rất thích Phong Trạch thiên tôn, ngài ấy uy phong lắm nhé, có điều chọn lựa đồ đệ khá hà khắc. Thiên lão tiên đã bỏ trốn cùng Gia Lăng bà bà đi du sơn hí thủy rồi, mẹ mình nói vậy đó! Bây giờ cao nhất chính là Âm Ti Thích thánh tôn, chắc chúng ta không có may mắn được ông ấy nhận đâu nhỉ? Ché Sâm thiên tôn cũng rất tốt, được làm đồ đệ của ngài là vinh hạnh lắm rồi. Ngũ Nguyệt minh tôn hình như chỉ nhận nữ tử. Chí Thanh minh tôn thì dễ tính lắm, có điều mình nghe nói ngài ấy thích “đánh rớt” học trò, thi tuyển đầu vào thì dễ mà tốt nghiệp thì khó... Còn có một vị rất bí hiểm, gọi là Tổ Linh minh tôn. Bà ấy từ khi lên hàng trưởng lão chưa bao giờ nhận đồ đệ. Muội muội của mình rất hâm mộ bà ấy, nó nói Hàn Cực kiếm còn dữ dội hơn cả Ngự Lôi. Mình còn biết nhiều chuyện bát quái thú vị lắm! Bà ta có hai đứa con trai, họ là những bán thần duy nhất trên trời đất đấy! Nghe đồn bà ta không có chồng, phụ nữ ở góa tính nết rất hiền học, cha của hai vị bán thần kia còn là đồ đệ ngày xưa của Tổ Linh minh tôn nữa. Cậu nghĩ xem, bà ta không nhận đồ đệ thiệt là tốt! Nhưng mà chúng ta cũng phải cẩn trọng, lỡ để bà ấy nhìn trúng thì hỏng mất đời trai! Mình sẽ không lấy vợ già đâu!

Con chồn nói liên tù tì, A Tuyết nghe đủ cả nhưng cũng không ngắt lời nó. Mãi đến khi nó bắn nước bọt thỏa thích, A Tuyết mới quay sang hỏi, giọng lạnh như Băng Lăng:

- Tu vi của ngươi bao nhiêu?

- Hả? À... ba trăm năm.

- Bộ dạng của ngươi thế nào?

- Cậu không thấy sao lại hỏi? Tớ cao 6 tấc (6 dm), tóc để nhõm, ngoài hàm răng sún ra thì cái gì cũng đẹp!

A Tuyết nhìn nó một vòng, cuối cùng hỏi vào mấu chốt:

- Bao nhiêu năm ngươi tắm một lần?

Con chồn ngó ra, sau đó tức giận đáp:

- Dĩ nhiên là mỗi ngày!

A Tuyết gật gù

- Vậy người dựa vào đâu mà cho rằng Tổ Linh minh tôn sẽ “nhìn trúng” một đứa lùn beo, tóc chỏm, sún răng, có tám hàng ngày nhưng vẫn hôi chồn hủ?

A Tuyết miệng mồm độc địa, sau khi làm Tiểu Chu đứng hình thì nó bỏ đi thẳng. Thằng bé chồn đứng tiu nghỉu, gờ tay hừ hừ nách rồi ai oán bảo:

- Chỉ hơi một chút xíu thôi mà!!!

Cả đoàn có đến trăm linh tinh, sau khi vượt qua thử thách đi cầu dây thì còn lại phân nửa. Đến thử thách bơi qua thác nước thì còn hơn chục người. Thử thách nhảy vòng lửa chỉ còn lại đúng 7 đứa bé linh tinh, A Tuyết và Tiểu Chu cũng nằm trong số đó. Thật ra bọn trẻ rất bất mãn với bông tuyết liên kia, chúng cho rằng bạn í gian lận thi cử! Này nhé, lúc đi qua cầu dây, người thì đu như khỉ, người thì giữ thăng bằng với gậy tre, cũng có kẻ giỏi giang biết vận tiên khí vững vàng bay qua. Ai cũng tỏ rõ lòng dửng dưng. Còn bạn A Tuyết? Bạn í nhìn mọi người đã đứng ở bờ bên kia, nhìn xuống vực sâu thăm thẳm bên dưới, rồi nhìn sợi dây thừng mỏng manh đung đưa. Sau đó... bạn í đi tới chỗ con chim vạc to đang nằm ngủ trên nhánh cây.

- Nè, mày muốn ăn con tôm này không?

Bạn í chẳng biết chuẩn bị từ bao giờ, lúc này lấy ra một con tôm to thiệt là to. Chim vạc thấy thức ăn ngon, lập tức tỉnh ngủ

- Nếu chờ ta qua bên kia, nó sẽ là của mày!

Con chim có linh tính cao, lập tức hiểu ra đây là vụ giao dịch. Thế là A Tuyết được nó công bay qua, nhẹ nhàng đáp xuống đất trong vẻ mặt ngơ ngác của các thí sinh khác

- Vậy... vậy cũng được hả???

A Tuyết gãi gãi mũi, nói tỉnh bơ

- Được chứ! Miễn là đi tới nơi thôi!

Sau đó bạn í lại giở chiêu tương tự lúc vượt thác. Hóa về nguyên thân rồi chênh chếh ngồi trên đầu một con thuồng luồng tinh, để nó chở qua thác. Thuồng luồng cũng tới bãi sù, nó không hay biết mình bị lợi dụng đến khi qua tới bờ bên kia!?

Tiếp theo là thử thách vòng lửa, hầu như các linh tinh hệ thủy đều thất bại phải bỏ về. Tiểu Chu tuy vượt qua nhưng lông nó bị cháy xém gần hết. Lúc qua tới bên kia, ai ai cũng mệt nhoài và tóc xoắn tít lại. Còn bạn A Tuyết? Bạn í vẫn đứng nhìn mọi người nhảy qua hết, sau đó... à thì sau đó bạn í tới cái ao gần đấy múc một chậu nước. Vòng lửa bị tạt nước ướt nhẹp, chỉ còn lại thanh sắt đen thui bốc khói. Lúc này bạn í mới nhàn nhã đi qua, còn nhíu mày nhìn tà áo của mình nói một câu:

- Ướt rồi, thật phiền phức!

Các thí sinh khác không chịu nổi nữa, la oai oái đòi chấm phúc khảo, đề nghị phải có giám thị canh gác ở các bài thi. A Tuyết xem thường bọn họ, trề môi bảo rằng:

- Nào trái nho thì chấp nhận đi!

Tuy có bất mãn nhưng không bé nào dám tố giác hành vi gian lận thi cử của A Tuyết, bởi vì lúc bước vào điện Hoa Đông, bọn trẻ bị sự oai nghiêm của nó dọa cho câm như hến. Đoàn linh tinh đứng chung một chỗ với mấy đứa trẻ phạm nhân khác. Năm nay Hoa Đông thu hoạch rất khá: 12 tân giáo đồ. Bọn trẻ sợ sệt nhưng không nén nổi tò mò, thường len lén nhìn lên phía trên, sáu vị trưởng lão có mặt đông đủ. Ở ghế cao nhất là Âm Ti Thích với bộ râu trắng bay phất phơ. Phía dưới là Chế Sâm – Phong Trạch một đôi song song phong độ, anh tuấn. Dưới cùng là Ngũ Nguyệt, Trương Chí Thanh, Tổ Linh, cả ba đều mang vẻ mặt nghiêm nghị. Dọc theo lối đi là các giáo đồ trong trang phục quy định của phái, bất động như tượng. Cả ngôi điện có mái vòm cao, một giọt nước nhiều cũng gây ra âm vang, khiến người ta không dám thở mạnh.

Bọn trẻ im thin thít, đứng sát vào nhau. Người mở lời đầu tiên là một tiên nữ xinh đẹp đã dẫn bọn trẻ đi vào điện:

- Các con mau xếp hàng lại, bái kiến các vị trưởng lão!

Bọn trẻ nhìn nhau rồi từ từ dần xếp thành ba hàng ngang, đồng loạt quỳ xuống cúi đầu. Âm Ti Thích tiêu sái vuốt râu, giọng đôn hậu nói:

- Được rồi, tất cả đứng thẳng dậy, ngẩng mặt lên nào!

Lúc này A Tuyết đứng ở hàng cuối cùng, bị mấy đứa bé cao to phía trước che mắt. Nó đưa đôi mắt diêm tinh nhìn lên phía trên, không có cái gì thu hút được nó dù là vị thánh tôn cao quý hay nàng tiên nữ trong bộ váy tím lộng lẫy kia. A Tuyết nhanh chóng hạ mi mắt, ngoan ngoãn không gây chú ý. Suốt quá trình các vị trưởng lão tranh luận với nhau xem sẽ nhận ai làm đệ tử. Chế Sâm cùng Ngũ Nguyệt dần co vì một cô bé phàm nhân rất có tư chất. Lý lẽ của Chế Sâm là: hần là sư huynh, còn là thiên tôn, cho nên hần có quyền. Lý lẽ của Ngũ Nguyệt là: nàng là nữ nhân “lady first”, hơn nữa lần này chỉ có 3 bé gái, nàng không thể bỏ qua!

Cuối cùng thì Âm Ti Thích phải đứng ra giảng hòa, cô bé kia thành đồ đệ của Trương Chí Thanh!? Chí Thanh biết số của mình là cái sọt rác, hể cái gì có vấn đề đều quăng cho hần, những đồ đệ cuối cùng không được chọn cũng quăng cho hần. Chí Thanh ngậm ngùi nuốt nước bọt, xem như không thấy hai cặp mắt sắc như dao đang nhìn mình. Cuối cùng là Chế Sâm và Phong Trạch mỗi người ba cậu bé, con chồn Tiểu Chu báỉ Phong Trạch làm sư phụ như mong ước của nó. Ngũ Nguyệt nhận hai bé gái, Âm thánh tôn không nhận đồ đệ từ mấy trăm năm nay, Tổ Linh trước sau cúi đầu không tham gia. Vậy là bốn đứa trẻ còn lại, bao gồm A Tuyết đều về tay Trương Chí Thanh.

Khi đã sắp xếp ổn thỏa, đột nhiên Phong Trạch thiên tôn cất tiếng nói:

- Linh nhi, con không thử nhìn xem một chút, bọn trẻ này đều rất khá. Chọn lấy một đứa đem về Hàn Lâm Viện. Đồng Đồng thích hợp lắm!

Đồng Đồng là đứa bé gái mà cả Chế Sâm và Ngũ Nguyệt đều thích. Nó sợ sệt len lén nhìn Tổ Linh. Trong mắt nó, vị tiên nữ kia rất xa vời, nàng toàn thân váy tím vừa thanh thoát, lại vừa u buồn. Trong lúc các trưởng lão nói cười bàn luận, nàng nhất mực nhìn xuống đất không lần nào rời tầm mắt đi nơi khác. A Tuyết đứng bên cạnh Đồng Đồng, nó cũng im lặng nhìn Tổ Linh. Lòng thầm nghĩ Tiểu Chu cung cấp thông tin quá sai lệch. Tổ Linh mình tôn đâu có già, nàng trông như thiếu nữ mới lớn, hoàn toàn hiền lành, không có tính hần học của bà góa, càng không giống phụ nữ có con. Ít ra thì đối với thằng bé, nó chưa thấy tiên nữ nào thuận mắt hơn nàng từ lúc ra khỏi Băng Lăng đến nay.

Tổ Linh lơ đãng đáp lời Phong Trạch:

- Đồ nhi chưa có ý định thu đệ tử. Hàn Lâm Viện có Đại Bảo và Tiểu Bảo cũng đông vui rồi!

Âm Ti Thích không hài lòng cũng ra sức thuyết phục

- Hai đứa trẻ không phải đã đi theo Gia Lăng bà bà rồi sao? Một năm trở về chỉ mấy ngày, con ở một mình cũng thật đơn độc. Hơn nữa, chúng đều lớn rồi, thanh niên trai tráng không thể so với mấy đứa bé con lạnh lợi... Con vẫn nên suy nghĩ kĩ...

Đại Bảo và Tiểu Bảo quả thật đã lớn, vì bán thân thể phát triển chậm nên bề ngoài chúng nhìn giống thiếu niên 15- 16 tuổi nhưng thực chất đã có tám trăm năm tu vi rồi. Hai đứa trẻ từ nhỏ đã báỉ hai vị Thiên Thị và Gia Lăng làm sư tổ, nay vẫn theo chân họ đi ra ngoài “du học”. Tổ Linh cảm thấy mình là mẹ già, chẳng giữ nổi đôi chân lớp trẻ, đành miễn cưỡng thả chúng mặc sức tung bay, bản thân mỗi ngày vẫn lủi thủi một mình trong Hàn Lâm Viện quanh hiu.

Nàng nghĩ tới tình cảnh của mình, trút một hơi thở dài rồi cũng do dự nhìn cô bé Đồng Đồng xinh xắn đứng bên dưới. Mọi người thấy vậy bắt đầu vui mừng và hy vọng. Rất nhanh sau đó, Tổ Linh đột ngột bật dậy. Trương Chí Thanh ngồi bên cạnh giật thót cả tim.

- Muội... muội làm sao thế???

Cả điện ngơ ngác nhìn về phía nàng. Các giáo đồ đứng hai bên cũng không duy trì trạng thái bức tượng nữa, họ len lén di chuyển tầm mắt. Tổ Linh vẻ mặt kích động, nắm váy chạy nhanh xuống các bậc thang, đã lâu rồi người ta không nhìn thấy vị mình tôn oai nghiêm này có hành động thất thổ như thế. Tổ Linh rất nhanh dừng lại trước đám trẻ con, mấy đứa nhóc sợ sệt dạt sang hai bên, mở đường cho nàng đi tới.

Đồng Đồng thấy mình tôn nhìn mình chăm chăm cũng toát mồ hôi, ríu rít xoắn góc áo. Tổ Linh đang tiến về phía nó, cô bé nhỏ bắt đầu do dự có nên chạy trốn không, nó thực sự không muốn bái nường làm sư đâu!!!

Nhưng mà Đồng Đồng đã lầm rồi, nường không đến chỗ nó mà dừng lại ở cậu bé bên cạnh. Đồng Đồng ngạc nhiên nhìn hai người bọn họ. Cả điện đều nhìn vào bọn họ. Tổ Linh cao ngất trong màu váy tím thướt tha, đứa trẻ kia thì thấp bé, đang ngơ ngác ngửa đầu nhìn nường. Tổ Linh kiềm nén cảm xúc, không ngần ngại quỳ xuống cho ngang tầm với cậu bé. Nường dùng giọng nói du dương như mê hoặc, như triều mến

- Con tên là gì?

Đứa trẻ có phần choáng váng vì khuôn mặt nường kề sát nó, mùi lan rừng như thoang thoảng đâu đây. Nó phản xạ lùi ra sau một bước, lấy lại sự điềm tĩnh đáp:

- A Tuyết ạ.

Tổ Linh không để ý hình tượng, lập tức lách đầu gối tới gần hơn một chút

- Nguyên thân của con là gì?

A Tuyết nhìn nường, lần này nó không lùi đi nữa

- Là... một đóa tuyết liên... ở trong Băng Lăng...

Tổ Linh có chút không ngờ mà cũng có chút vỡ lẽ, nường vội vã nắm lấy cánh tay nó

- Có phải rất lạnh không?

A Tuyết muốn trả lời “phải” nhưng không hiểu sao đôi mắt da diết kia làm nó quyết định nói dối:

- Không ạ... không lạnh chút nào...

Tổ Linh cũng không truy xét đúng sai, nường hỏi nó một câu, giọng nói có chút run run:

- Con... bái ta làm sư phụ nhé? Để ta làm sư phụ của con nhé?

Ai cũng nhận ra đây là sự thỉnh cầu. A Tuyết mê man nhìn nường, nhìn giọt nước mắt bất cứ lúc nào cũng có thể trào ra, nó thấy lòng bối rối... A Tuyết cũng không quan tâm tới ám hiệu Tiểu Chu dành cho nó: “Dừng, dừng... bà ta sẽ ăn sạch cậu đó!!!”

Khi cả điện đều im lặng đợi chờ, khi Tổ Linh khấn khiết nhìn nó, đứa trẻ bỗng gật đầu, đôi mắt hơi mơ màng cất tiếng nói:

- Được ạ!

Tổ Linh mãn nguyện đứng dậy, đồng dục tuyên bố:

- Ta ban cho con họ Tổ, tên là Minh Bảo. Gọi là Bảo nhi! Con bái sư đi!

Bảo nhi không biết về lễ tiết, mơ hồ quỳ xuống cúi đầu. Thế rồi Tổ Linh kéo nó dậy, lập tức nắm tay dẫn ra ngoài

- Về nhà thôi!

Một lớn một nhỏ thoát cái đã chạy vù đi, tốc độ cực nhanh không ai kịp ứ ứ tiếng nào, bỏ lại phía sau là cả một khối người trợn mắt há họng.

- Tổ... Tổ Minh Bảo...

Chế Sâm lăm nhăm trong miệng. Phong Trạch bên cạnh tiếp lời:

- Là hần! Hình như không còn Thần khí... xem ra dễ thủ tiêu!

Ngũ Nguyệt ngồi dưới cầu nhàu

- Đều do đệ không chú ý công tác sàn lọc, có vấn đề gì thì đi mà báo cáo với sư phụ!

Âm Ti Tích trầm ngâm vuốt râu:

- Là phúc hay là họa? Là phúc thì không phải họa, là họa thì khó tránh!

Trương Chí Thanh thầm thở phào một hơi

- Bớt đi một đứa vẫn tốt hơn thêm vào một đứa. Số mình năm nay coi bộ khá hơn năm ngoái...

Nếu Thiên Thị có mặt ở đây, lão nhất định sẽ nói thêm một câu:

- Ái chà chà, vậy là sắp có trò xem rồi, tốt quá, tốt quá! Mấy trăm năm nay chưa có vụ nào náo nhiệt!

Và Gia Lăng bà bà chắc chắn sẽ chỉ vào mặt ông:

- Lão già không nên nét, đúng là thượng bất chính thì hạ tất loạn!

Rất lâu, rất lâu về trước...

Khi mà những con sông còn là đất sỏi khô cằn...

Khi mà những ngọn núi còn là bình nguyên...

Khi mà sa mạc còn là rừng đào mấy dặm...

Có một đứa trẻ mồ côi ngày ngày chạy theo đám ăn mày để tranh đoạt một miếng bánh người ta vứt đi, đánh nhau để giành chỗ ngủ trong cái chuồng bò đổ nát hoặc chỉ ngồi nhìn vào quán ăn ven đường, tưởng tượng sẽ có một ngày mình kiếm đủ ba xu mua một bát hoành thánh bốc khói.

Đó là ước mơ lớn nhất trong đời và cũng xa xôi mịt mờ nhất!

Ai bảo thế gian không có cổ tích? Đứa bé ấy không tin!

Bởi vì có một ngày, khi nó đang liếm môi thèm thuồng nhìn người ta ăn nhuộm nhoàm cái bánh giòn nhân thịt thì từ trên trời bỗng rơi xuống một nàng tiên! Cô ấy có khuôn mặt trắng trẻo, mái tóc tết bím nhỏ và một bộ váy màu vàng cam như ánh nắng chiều.

- Cậu bé, người có ước mơ gì không?

Cô gái mỉm cười nhìn nó.

- Ba xu!

Cô gái nghiêng đầu có vẻ không hiểu

- Ba xu? Để làm gì?

Nó liền chỉ tay về phía hàng hoành thánh, ánh mắt không giấu nổi khát vọng. Nàng tiên chợt hiểu, không do dự lấy từ trong túi vải ra ba đồng xu tròn trĩnh

- Cho người!

Nàng thả tiền vào bàn tay dơ bẩn của nó. Đứa trẻ tròn mắt nhìn, lần đầu nó sở hữu khối tài sản khổng lồ như vậy! Không quan tâm nhiều, nó vội vã ôm chặt lấy tiền, chạy đi mua ngay bát hoành thánh thành mơ ước. Sau khi thực sự cầm chiếc bát nóng hổi trên tay, nó chợt nhớ ra vị ân nhân lúc nãy. Ở bên vệ đường, bóng áo vàng cam đã tan biến rồi...

Đó là bữa ăn ngon lành nhất từ khi đứa trẻ được sinh ra.

Sau này đứa trẻ đó hay nói với đám con nít ăn mày:

- Tao từng nhìn thấy tiên nữ! Nàng vừa đẹp vừa tốt bụng!

Và rồi nó nhận lấy một trận đòn túi bụi vì tội nói khoác! Ít lâu sau đó, đứa trẻ lại gặp cô tiên áo vàng cam. Lần này nàng không có nụ cười trong trẻo và đôi mắt sáng ngời như lần trước. Nàng bị vây trong nhà chứa rơm củ của một khách điếm, xung quanh có ba gã đàn ông kệch cỡm và xấu xa.

- Tránh ra! Ta là thập thất công chúa của hoàng tộc, các người dám động vào một sợi tóc của ta sẽ bị lăng trì xử tử!

Nàng cố tỏ ra cứng cỏi nhưng giọng nói lại run rẩy mềm yếu, không khác chi tiếng kêu tuyệt vọng của con mèo rơi xuống đáy giếng. Bọn đàn ông nghe vậy liền cười ồ

- Ha ha ha, vậy anh đây chính là phò mã đương triều! Thằng này là vương gia, còn thằng kia là tể tướng. Cô em à, như vậy có đủ tư cách chơi với em chưa?

Nàng tiên cắn môi, bỗng quỳ phục xuống, đôi mắt khẩn khiết van xin

- Tôi có tiền, tôi cho các người hết. Nếu còn chưa đủ thì để tôi về xin mẫu phi... các người muốn sao cũng được, làm ơn đừng hại tôi!

Nàng vừa nói vừa đổ tất cả bạc vụn trong túi gấm ra, ánh kim lấp lánh giữa trời đêm, đánh vào thị giác nhứt nhối của ba gã bặm trợn. Chúng nhìn nhau, cười khoái trá thu hết bạc lại. Đứa bé ăn xin núp sau xe chó củi, lòng tự nói không ổn. Cô tiên lương thiện quá, cô ấy không sinh ra ở đây nên không biết rằng bọn này là lũ trộm không bao giờ biết thỏa mãn và buông tha. Chúng lấy tiền nhưng sẽ không để nàng đi!

Ba gã hớn hở bỏ tiền vào túi riêng sau đó cười xuề xòa

- Tốt lắm tốt lắm... không ngờ số ông đêm nay đỏ! Vừa có tài vừa có tình hé hé hé...

Chúng thu hẹp khoảng cách, ép nàng tiên dựa sát vào vách tường nhà củi. Nàng hoảng hốt, đưa tay giữ cổ áo

- Tại sao? Các người đã được tiền rồi mà!

- Chắc chắn, bọn này dĩ nhiên thích tiền nhưng mà cướp sắc cũng thú lắm!

Nói rồi chúng nhanh như chớp tóm được cô tiên, một động tác nhỏ đã đè nàng nằm xuống đóng rơm. Đứa trẻ ăn mày mở to mắt, cả người run lên vì tức giận, trong lòng mong chờ cô tiên sẽ xuất ra phép thần thông, giết hết lũ thối tha kia đi! Nhưng mà điều nó chờ đợi không bao giờ xảy ra. Nàng kịch liệt giãy giụa liền bị tát một cái tàn nhẫn. Ba gã không thương tiếc giật lấy chiếc trâm, tóc đen dài rối tung, lẫn vào rơm rạ như cỏ dại. Đứa bé bắt đầu hoảng sợ và rối trí. Nó phải cứu nàng nhưng cứu làm sao? Nó ốm nhom như cây tre, không biết võ và chỉ vừa lên mười. Đứa bé nhìn ra con đường vắng không có một ai rồi lại nhìn lên cửa sổ khách điếm vừa bị khép lại. Sẽ không có ai tới cứu nàng!

Trong lúc quẫn trí, nó liền ôm lấy thanh củi to vừa hết vừa đập vào bọn côn đồ. Chúng bị bất ngờ nên ăn mấy đòn đau. Thế nhưng đứa trẻ rất yếu, sau mấy động tác đã thở hổn hển.

- Má nó, thằng khốn này ở đâu ra phá chuyện tốt của ông?

Mấy cái đánh chẳng thấm vào đâu, đứa trẻ bị chúng đập một phát lăn kèn nhưng vẫn quật cường đứng dậy, nhặt một thanh củi khác.

- Thằng này nó điên!

Một gã túm lấy cánh tay gầy yếu, ném đứa trẻ sang một bên. Lần này đầu nó bị đập xuống đất, nhất thời mê man. Cô tiên vẫn không thể chạy thoát. Nó nằm trên đất, chéch choáng nhìn vũng máu đỏ đang lan ra ngay trước mặt và hình ảnh nghiêng nghiêng của nàng tiên bất lực như cá mắc lưới.

Nó căm ghét kẻ nào động bàn tay dơ bẩn vào nàng. Nó căm ghét kẻ nào làm hỏng bộ cánh tiên nữ của nàng. Nó căm ghét kẻ nào sờ soạt da thịt nàng. Đôi mắt của thằng bé dần dần đỏ sẫm như vũng máu bên dưới. Có thứ gì đó bùng nổ bên trong và bằng cách nào đó chiếc rìu sắc dựng ở góc tường thành linh rời vị trí, bay thẳng tới rồi cắm phập vào lưng một gã côn đồ. Tất cả âm thanh ngưng bật, bọn chúng trợn mắt nhìn đến khi tên đàn ông kia ngã lăn ra chết tức tức.

- Maaaaaaa!

Hai tên còn lại gào rú, không kịp kéo quần đã nháo nhào bỏ chạy. Đâu có dễ! Đứa bé vẫn lom lom nhìn theo cho tới khi nó trông thấy chúng bị đóng gỗ vùi chết mới chậm chậm nhắm mắt lại...

Nó nghe thấy hơi thở của tử thần, nó biết mình cũng sẽ chết nhưng mà tốt quá! Cô tiên sẽ không sao, nó đã cứu được nàng!

Thật ra đứa bé ấy không chết. Nó mất nhiều máu và hôn mê khá lâu. Trong lúc ngủ, nó cảm thấy mình được ai đó ôm lên, ai đó dùng khăn bông mềm mại lau vết thương trên trán. Nó còn nghe họ trò chuyện với nhau:

- Sư phụ, thằng bé sẽ không sao chứ?
- Con nghi ngờ y thuật của ta?
- Ô... không phải thế ạ. Con chỉ thấy nó mãi không tỉnh nên...
- Cần ít thời gian nữa, nó dùng tới tiên khí tiềm tàng trong cơ thể cho nên bị hao tổn rất nặng, may là chúng ta phát hiện sớm không là nguy kịch rồi!
- Tiên khí??? Rõ ràng thằng bé là phạm nhân mà!
- Phải, nó là phạm nhân, nhưng ai biết được kiếp trước của nó là thế nào. Âm nhi à, trời đất này không có chuyện gì là tuyệt đối, những điều vô lý nhất cũng có thể xảy ra bằng phương thức nào đó. Đứa trẻ kia cũng thế!
- Nói vậy... thằng bé sinh ra vốn đã là tiên nhân rồi?
- Không phải, nó chỉ là có “tiên duyên” rất nặng, quá tải so với tầm nhìn của Minh Tâm kính. Đứa trẻ này... vô cùng hiếm lạ!
- Sư phụ! Con có thể nhận nó làm đệ tử không?
- Uhm? Âm nhi muốn làm thầy người ta rồi sao? Thôi được, nó sẽ là đồ đệ đầu tiên của con!
- Tạ ơn sư phụ!

Đứa bé đó quả nhiên trở thành giáo đồ của tiên môn, còn là đại đồ đệ của Âm Ti Thích và là tôn đồ rất được Thiên Thị chú ý. Họ đặt tên cho nó là Chế Sâm. Bình thường vẫn gọi là Tiểu Sâm.

Hóa ra thần tiên đều có thật và họ tài giỏi hơn tưởng tượng của Tiểu Sâm rất nhiều. Họ có thể cười gió vượt mây, có thể đánh nhau với yêu ma ác quỷ, còn có thể ra tay cứu độ chúng sinh.

Sau này càng lớn, Tiểu Sâm hiểu ra cô gái ỉnh 3 xu năm xưa không phải một tiên nữ. Đứa trẻ ăn mày hèn mọn thoảng chốc đã thành thần tiên, tiên nữ trong lòng nó thì chỉ là người phạm... Suốt thời thơ ấu còn lại, Tiểu Sâm chỉ ôm ấp nỗi băng khuâng đó. Vì sao nàng không phải tiên? Chính nàng đã làm nó tin trên đời có phép màu nhiệm, nhưng rồi khi nó thực sự chạm vào màu nhiệm, nàng lại không ở đấy...

Hai mươi lăm tuổi, Chế Sâm đắc đạo và việc đầu tiên hắn muốn làm chính là đem 3 xu trả lại cho “tiên nữ”. Hắn quay về phạm giới tìm nàng, lúc này mới biết Khâu Ngân quốc đã bị nước láng giềng thôn tính. Hoàng đế bị giết ngay trên ngai vàng, hậu cung Khâu Ngân tất cả đều bị ban rượu độc. “Tiên nữ” là thập thất công chúa, lại do phi tần sinh ra, từ nhỏ không được sủng ái. Năm mười sáu nàng vì chống đối hôn sự mà bỏ nhà ra đi, khi được cứu về đã không còn nguyên vẹn con gái. Kể từ đó nàng trở thành bông hoa đá lạnh lẽo ẩn nấp trong thâm cung.

Chế Sâm trở về kịp lúc chứng kiến công chúa uống cạn chén rượu cay. Mấy vị muội muội và tần phi xung quanh ai cũng khóc nháo, giãy giụa, không cho thái giám ép rượu. Chỉ có nàng tự giác bưng lên uống cạn. Hắn đứng ở ngay trước mặt nhưng không ai nhìn thấy. Lần đầu Chế Sâm ngộ ra chân lý: làm thần tiên cũng không tốt đẹp là bao, bởi vì họ cũng có những lúc bất lực với tiên tắc.

Công chúa im lặng nhắm mắt và ngã xuống, tóc nàng vẫn đen dài như năm đó, chỉ là gương mặt đã thoảng hiện những nếp nhăn. Chế Sâm khom người đem 3 xu bỏ vào lòng bàn tay nàng. Hắn thấy nuối tiếc vì chưa kịp hỏi tên...

Tháng năm cứ vậy trôi đi trong cuộc sống vĩnh hằng...

Con sông khô đã đầy ắp nước...

Bình nguyên đã thành núi cao...

Rừng đào lại hóa hoang mạc...

Hắn là Chế Sâm minh tôn danh chấn của Hoa Đông, gan lì sống sót qua mấy tiên kiếp. Người già đều biết hắn già, người trẻ luôn nghĩ hắn trẻ. Chế Sâm là một vị tiên nhân không tiến không thủ, bình thản và lặng lẽ như muốn xóa đi sự tồn tại. Có nhiều lúc Âm Ti Thích cũng phải thở dài

- Tiểu Sâm, con thừa sức đánh bại đối thủ, vì sao lúc nào cũng tỏ ra thua vậy?

Chế Sâm gãi mũi cười qua loa

- Thắng thì được gì ạ? Đồ nhi không có hứng thú với phần thưởng... và lại... cứ thua như vậy, đến lúc thua thật sẽ không thấy mất mát!

- Tên nghiệt đồ này, đạo lý gì dở hơi như thế hả???

Chế Sâm cười ha hả né tránh đồ vật bị sư phụ ném tới. Âm Ti Thích đặt nhiều tâm tư cho đại đồ đệ lắm, mà hắn thì hết lần này tới lần khác làm ông thất vọng. Sau này có được Phong Trạch, Âm sư phụ cũng dần quên Chế Sâm đi. Cho tới lúc phát hiện tất cả đồ đệ của mình ngày xưa đều đã biến mất, chỉ còn duy Tiểu Sâm vẫn nhớn nhoe và bất cần đời như vậy, Âm sư phụ không khỏi thở dài

- Con là đứa trẻ đặc biệt, có lẽ mệnh kiếp còn dài lắm. Năm xưa lúc đem con về, Thái sư phụ nói với ta cuối cùng cũng tìm ra người thừa kế Hoa Đông nhất phái. Thời gian cũng qua mấy nghìn năm rồi, suýt tí nữa ta quên mất di ngôn này. Hôm nọ Thái sư phụ trở về có nhắc một lần. Tiểu Sâm à, đom đóm chỉ có tí hạt sáng nó cũng bay đi khoe khắp nơi. Con lại chọn thu liễm hết hào quang của mình... Cách sống như vậy chúng ta rất khen ngợi nhưng nếu con dùng phương thức ấy từ chối trách nhiệm thì không thể được!

Chính là như vậy. Tiên giới không biết xuất thân của Chế Sâm, cũng không biết hắn chính là trưởng môn nhân từ ngày bước chân vào tiên đạo. Thật ra Chế Sâm chưa từng tha thiết kiếp làm tiên. Bởi vì tiên giới này không có tiên nữ trong lòng hắn...

Rồi một ngày nào đó, Chế Sâm minh tôn bởi nhân rồi sinh nông nổi mà đích thân làm mấy nhiệm vụ con con. Nghe nói hoàng cung Đại Đô gần đây có yêu ma tác quái. Chế Sâm giữa đêm ngồi trên nóc nhà chờ địch hiện thân, quả nhiên hắn nhìn thấy ma nữ lên vào giường hoàng hậu hút nguyên khí. Theo lý mà nói hắn chỉ việc đơn giản xử lý ả ta. Nhưng ngay thời khắc tiên kiếm kề vào cổ, Chế Sâm kinh ngạc thu lại sát khí.

Mấy ngày sau hoàng đế Đại Đô mời được một vị thần y, nghe nói người này bách bệnh đều trị được. Tam công chúa đương triều bị hen suyễn từ nhỏ, lúc nào cũng xanh xao vàng vọt, quanh năm ru rú trong tấm phòng giăng đầy vải rèm ngăn ánh nắng chiếu vào. Thần y danh là Chế tiên sinh, bề ngoài trẻ đến bất ngờ khiến không ít người thấy hoài nghi về năng lực của hắn. Ấy vậy mà hoàng đế cứ như ăn trứng mê được, nhất mực cam đoan ca tụng về vị “Thần y” này.

Để thuận lợi cho công tác chữa bệnh, Thần y sống hẳn trong cung của Tam công chúa, ngủ ở sát vách phòng nàng. Hoàng hậu và Thái hậu rất phiền lòng, cảm thấy tổn hại thanh danh của con gái nhưng hoàng đế trước sau coi như không việc gì.

Chỉ ba tháng, công chúa hoàn toàn khỏe mạnh, gò má hồng hồng, sáng mắt tinh anh, cả người dường như thay da đổi thịt. Hoàng đế vui mừng khôn xiết, quyết định trọng thưởng. Ở giữa sân triều, Thần y cả gan xin gả công chúa, còn xin đem nàng theo du sơn hí thủy, đi khắp thiên hạ hành y cứu thế. Hoàng đế hết lời khen ngợi tấm lòng lương y của hắn, ngày mười lăm tháng đó đem con cái cưng gả đi. Mãi cho tới khi Tam công chúa bị người ta cướp đi mất tích, hoàng đế mới nổi trận lôi đình hỏi triều thần và hoàng hậu tại sao không ngăn cản ngay lại. Đại Đô khắp nơi dán cáo thị lùng bắt “Thần y”. Chuyện năm đó khá ồn ào, thậm chí cả tiên môn cũng biết Chế Sâm minh tôn đang bị phạm giới truy nã vì tội “trèo tường hái trộm hoa”. Âm Ti Thích dĩ nhiên nổi giận lôi đình, xử phạt thật nặng nhưng mà đó là chuyện sau này, tìm ra Chế Sâm bắt về chịu tội là công tác tốn rất nhiều thời gian!

Thế sau khi quây cho ao nước đục ngầu, Tiểu Sâm nhà ta đang làm gì?

Hắn đang ăn no nê nàng tân nương vừa lừa đảo được. Cả đời làm tiên, đây là lần đầu hắn bất chấp tất cả, chỉ theo ý mình muốn, không quan tâm hậu quả ra sao. Cuối cùng hắn đã hỏi được tên của nàng. Kiếp này nàng gọi là Hàn Mai.

“Mai nhi, ta nói cho nàng nghe một bí mật nhé! Ta không phải thần y!”

“Thiếp biết rồi, chàng vốn là lang băm!”

“Hả? Không phải ý đó...” T_T

“Vậy chàng là gã lừa phỉnh”

“Haizzz... không phải chuyện này, ý ta là... ta không phải người phàm!”

“...”

“Ta là tiên trên trời, ta không già đi, cũng không chết được.”

“Vậy lúc thiếp thành bà lão còng lưng thì chàng vẫn phơi phới thể này sao? Không được, tuyệt đối không cho phép!”

“Haizzz... Mai nhi à, nàng chú ý tới về đầu tiên một chút có được không?”

Hàn Mai ở với Chế Sâm mười năm, đó là mười năm hạnh phúc nhất trong mấy nghìn năm hần sống. Khi hai mươi bảy tuổi, linh hồn nàng quay về Minh giới. Không có lý do nào cả, nàng chỉ ra đi như vậy. Tất cả những gì Hàn Mai để lại là kỉ niệm và chiếc quạt chính tay nàng vẽ.

“Mười năm gặp gỡ, vạn năm chờ

Mười năm tương tư, vạn năm nhớ

Kiếp phàm một mảnh, tựa giấc mơ

Kiếp tiên dài dằng, với bơ vơ...”

Ô Vân nói rằng một số người có mệnh cách rất lạ, họ có thể là mảnh hồn sót lại của ai đó, bị nguyên rửa bởi quyền năng nào đó hoặc do tạo hóa định sẵn một vòng luân hồi không lối thoát. Hàn Mai không thể sống qua ba mươi, nàng luôn đầu thai làm công chúa hoàng tộc, cũng không thể tu hành và vĩnh viễn không có tiên duyên.

Chế Sâm sợ rằng Minh giới xô bồ rối loạn sẽ làm thất lạc Hàn Mai. Hần đem “Toàn Tâm chú” ấn vào linh hồn nàng, yêu cả tâm, cả trí, cả hồn. Cho dù Hàn Mai bị côi u linh nào hút đi Chế Sâm cũng có thể cảm nhận được, nàng đầu thai ở nơi nào, sống ở chỗ nào hần đều biết hết. Một khi tình yêu của hần cạn khô thì Toàn Tâm chú sẽ là lưỡi dao sắc kết liễu đời hần. Chế Sâm đã từng nói với Phong Trạch:

- Kiếp tiên quá dài, ta chỉ chuẩn bị sẵn một cỗ quan tài để có cơ hội chết!

Nhưng mà hần sẽ chết vào ngày nào, khi tình yêu này không thiếu đi một giọt? Thôi kệ, nếu thế thì cố sống để yêu đi, chừng nào hết yêu thì cũng không còn lý do sống tiếp nữa...

Mỗi khi biết nàng sắp chào đời, Chế Sâm luôn báo mộng cho cha mẹ nàng kiếp đó, bảo họ đặt tên nàng là Hàn Mai. Sau lần bị sự phụ phạt xích trong hầm băng tối ba năm, Chế Sâm cũng không dám tùy tiện phạm vào tiên tắc. Hần vẫn là con ngựa hoang khó thuần, chỉ là bây giờ hần biết chọn cửa sau mà đi, không còn ngông cuồng thách thức tiên môn nữa.

Lại thêm một lần Hàn Mai thành hôn, lần này nàng là Tứ công chúa Đại Kim quốc gả cho tân khoa trạng nguyên. Chế Sâm lại có một đêm buồn phiền. Phong Trạch vì hần mở một cửa sinh, để hần có cơ hội phạm lỗi mà không phải áy náy.

Tối hôm đó mấy bà tử canh phòng hoa chúc đều ngủ say như chết, tân lang bị ném vào cái rương khóa chặt lại. Chế Sâm mặc hỉ phục, đem cây xứng gỡ khăn che đầu của tân nương.

“Chàng là ai? Chàng không phải phò mã!”

“Ừ, không phải nhưng ta là chồng cũ của nàng?”

“Hồi nào cơ?”

“À... đại loại là kiếp trước trước trước trước đó nữa...”

“Vậy bây giờ chàng tính làm gì?”

“Động phòng.”

“Luật của Đại Kim không cho phép động phòng với chồng cũ khi đã có chồng mới!”

“ ... ”

“Còn nữa, hỉ phục chàng mặc không đúng quy định!”

“ ... ”

“Còn nữa, động phòng thì phải uống rượu giao bôi!”

“ ... ”

“Còn còn nữa, nếu không đem ống quần cột lại thì không thể sinh nhiều con cái... Á!”

Phong Trạch đứng canh bên ngoài, chính mắt nhìn thấy cái bóng đen của sư huynh như con sói lang vồ lấy mỹ nhân, nện trong phòng chập chờn rồi tắt hẳn. Đêm đó hắn hứng gió lạnh vừa hắt xì vừa thầm rửa tên hái hoa tặc chán ấm đềm êm trong kia.

Tối đó Chế Sâm sau rất nhiều năm cuối cùng đã nghĩ thông. Hắn hôn Hàn Mai, thâm thì vào tai nàng:

- Nếu nàng không thể làm tiên, ta không thể làm người thì chúng mình cứ chơi “luật giang hồ” đi!

“Luật giang hồ” của Chế Sâm chính là khiến Hàn Mai trở thành vợ mình một cách lén lút. Hắn ban ngày vẫn làm thiên tôn của Hoa Đông, ban đêm vẫn “về nhà” ngủ với vợ. Đợi tới ngày hắn đủ mạnh, đủ một tay che trời nhất định sẽ quang minh chính đại cưới nàng. Dĩ nhiên “phu quân” của Hàn Mai không làm gì được “tình lang” của nàng. Rồi nàng sẽ lại chết đi trong vòng tay của hắn, mỗi một kiếp kết thúc đều được nghe hắn nói:

- Đối với phàm nhân, ta là tiên. Đối với ta, nàng mãi mãi là một tiên nữ!

63. Chương 64: Cha Và Các Con

Ta gọi là Tổ Tiểu Bảo, bề ngoài cao ráo xinh trai, thừa hưởng di truyền từ mẫu thân mà được xưng tụng “tiên giới đệ nhất mỹ nam”. Sống trên đời này, ta có 3 điều bất mãn.

Thứ nhất, ta chỉ sinh ra sau đại ca 1 canh giờ mà lại trở thành kẻ thấp cổ bé miệng, luôn bị hắn đàn áp từ nhỏ tới lớn! Đại ca gọi là Tổ Đại Bảo, mặt mũi giống y hệt ta nhưng bởi vì quanh năm cơ hàm cứng ngắc nên cả khuôn mặt giống một cục sắt lạnh tanh. Ta thì thích cười, đem dung nhan tỏa nắng bốn phương, người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở. Chính vì vậy ta dễ dàng cuốn hút vị trí số 1 trong tiên giới.

Điều bất mãn thứ 2, đó là cái tên Tổ Tiểu Bảo. Vừa nghe đã có thể hình dung mức độ lười của mẫu thân, đặt tên cho con mà cũng không chịu động não. Chữ “Bảo” này là mượn tên của phụ thân quá cố. Bởi vì sinh sau, ta bị dính thêm chữ “Tiểu”, cả đời ngóc đầu không lên! Bằng hữu của ta đông đảo, ai ai cũng có danh xưng hiển hách, nào là Đại Hải, Nhất Thiên, Lôi Phong. Aaaaaaaaaa... ta muốn đổi giấy chứng minh nhân dân!!!

Cũng vì cái tên này mà tuổi thơ của ta để lại bao nhiêu vết thương đau âm ỉ. Ngày sinh thần, Thiên gia tặng lễ vật cho hai anh em. Đại Bảo có một cây đại đao to oí là to, vác lên vai oai phong như chiến thần. Còn ta? Ta nhận được một cây kiếm bé tới không thể bé hơn, đã vậy nó còn mềm oặt, bình thường cắt khoai tây cũng khó. Thiên gia gia giải thích rằng: “Đại Bảo thì tặng bảo bối to, Tiểu Bảo thì có bảo bối nhỏ!” Aaaaaaaaaa... ta muốn đầu thai lại!!!

Điều bất mãn cuối cùng đó chính là “cha dượng” từ trên trời rơi xuống. Không ngờ mẫu thân lại sớm tái giá, hai anh em bọn ta quá bi thương mà bỏ nhà ra đi. Sau nhiều ngày ăn bờ ngủ bụi, chúng ta cảm thấy mình làm vậy thì quá tiện nghi cho “cha dượng” kia rồi. Cùng đại ca bàn bạc kế hoạch tác chiến, chúng ta quyết tâm trở về Hoa Đông, đánh một trận sống mái với hắn! Ta còn nhớ như in ngày hôm đó, bọn ta hùng hổ vác đao vác kiếm đập phăng cửa nhà, hét to một tiếng: “Kẻ nào là đệ tử của Tổ Linh minh tôn thì ra đánh một trận, không chết không về!” Sau khi hét, ta nhìn quanh quẩn trong nhà phát hiện đang là giờ tự học của các đệ tử trong phái. Cả lớp không người quản nhưng vẫn rất trật tự. A, không phải Chế thái sư thúc

nói hần ở chỗ này sao, tại sao tìm mãi không thấy? Hai người chúng ta đang do dự thì một cái bóng nho nhỏ từ trong đám con nít đứng dậy. Hần là một tiểu hài tử môi hồng răng trắng, mặt búng ra sữa. Chỉ có đôi mắt rất đặc biệt, giống như cơn bão tuyết cuộn cuộn mà nhìn chúng ta. “Ta là Tổ Minh Bảo, các người là ai?” Giọng nói trẻ con mà cố gắng uy nghiêm làm chúng ta suýt rơi hai tròng mắt. Tổ... Tổ... Tổ Minh Bảo? Phụ thân? Cha dượng? Không phải chứ!?! Cây đao Trục Nhật của đại ca rơi xuống đất, người vũng như huynh ấy mà còn sốc như vậy đủ hiểu mức độ điều đứng của chúng ta rồi. Cả lớp tĩnh lặng hai khắc. Ta lấy lại tinh thần quyết tâm lôi tên nhóc con “cha dượng” kia ra sân lớn trước Kì Lâm Viện. Thằng oắt này cũng rất cứng cỏi, bị bọn ta xách đi mà vẫn bình tĩnh không khóc nhè. Ném hần xuống đất, đứng từ trên cao nhìn xuống, tự nhiên ta có cảm giác tội lỗi như mình ý lớn hiếp nhỏ. Thằng nhóc bình thần đứng lên, phui phui quần áo, ngẩng đầu nhìn bọn ta bằng đôi mắt trong vắt. No no no, không thể mềm lòng, nhất định hần là trái hồng mềm có độc!

Đại ca vẫn là người kiên quyết hơn hết. “Người! Muốn làm đồ đệ của Tổ Linh minh tôn thì phải vượt qua bọn này. Ta cho phép người chọn, hoặc đánh lễ hoặc cùng nhau xông lên!” Ta ở bên gạt đầu phụ họa. Đúng đúng, nhất định đánh!

Tên nhóc không bị dọa sợ, nó nhìn cây đao khổng lồ của đại ca, nhìn thanh kiếm sắt bén của ta, cuối cùng nói một câu: “Ta chưa đắc đạo, sư phụ chỉ cho dùng kiếm gỗ!”

@#\$%*&*+~%#&^8!!!!!!!!!!!!

Thế này có quá đáng lắm không? Lẽ nào bọn ta – hai bán thần lại đi thách đấu với một thằng nhóc linh tinh vài trăm tuổi, thậm chí không có vũ khí??? Ta nuốt cái ực, ái ngại nhìn đại ca, “Làm sao bây giờ?”

Đại ca nghiêm túc nghĩ ngợi, “Vậy thì đợi tới khi hần đắc đạo, hẹn nhau ở núi Mã, không gặp không về!” Ta liền gạt đầu phụ họa “Đúng, đúng, không gặp không về!”

Tên nhóc kia nhìn bọn ta một cách khinh bỉ, thiệt là muốn móc mắt của nó ra!

“Hừ, một tên mặt than và một đứa ba phải, ai thèm đánh với các người?”

Núi lửa phun trào!!! Cái thằng oắt con này dám khi dễ hai bán thần cuối cùng của trời đất, chán sống hả? Ta và đại ca rất ăn ý rút vũ khí ra. Có nhìn lầm không? Sao tên nhóc này cười đều thế? Tự nhiên ta có cảm giác không lành, sau đó quả nhiên...

“ĐẠI BẢO, TIỂU BẢO!!! Hai đứa làm cái gì???”

“Mẫu... mẫu... á!”

Mẫu thân như con gà mái xù hết cả lông, từ bên kia bay tới, Hàn Cực kiếm một đường chém tới tấp! Đại ca méo mặt né tránh, dùng đao để thủ mà không dám công. Ta đứng bên cạnh thấy người gặp nạn thì nhe răng cười, không quên cổ vũ “Đại ca cố lên, đại ca bất bại!!!” Mẫu thân liền quay quắc sang, móng vuốt dài nhéo lấy lỗ tai của ta. “Đồ bất hiếu, tức chết ta mà!!!”

“Aaaaa, đau quá đau quá, nương tha mạng, nương tha mạng aaaa...”

Đại ca thấy tình hình không ổn liền chạy tới khuyên can. Mẫu thân lại giơ vuốt, chính xác tóm được cái mũi cao à huynh ấy rất tự hào. Vậy là chúng ta một người bị nhéo tai kêu oai oái, một người nghiêm túc đứng im chịu véo mũi. Mẹ thật là ác, mê trai quên cốt nhục. Không đúng! Là mê tiểu hài tử quên đại hài tử!

Tên nhóc con kia đứng một bên neho mắt hồ ly mà nhìn. Ta thật tức chết, muốn một kiếm chém hần làm đôi, rõ ràng hần gài bẫy để bọn ta bị mẹ bắt gặp! Thấy ta trợn mắt hăm he, tên nhóc lập tức bỏ bộ mặt đều, thay vào đó là khuôn mặt hài tử ủy khuất.

“Sư phụ... đệ tử bị bọn họ bắt nạt a!”

Nó lon ton chạy tới ôm chân của nương, khóc ngon lành, chùi mũi vào váy của nương. Nàng đau lòng nhìn tiểu đồ đệ, càng tăng lực bàn tay, ta đau muốn khóc theo, mặt đại ca chảy xuống ba vạch đen

Tương truyền sự kiện ngày hôm đó đã mãi mãi đi vào sử sách của Hoa Đông. Cả nhà chúng ta, mẹ thì đứng giữa véo tai, véo mũi hai đứa con. Cha thì ôm chân mẹ vừa khóc vừa tố cáo. Sau này, cho dù biết được thân

phận thật của hắn, biết được huyết thống chúng ta tương thông nhưng huynh đệ ta vẫn luôn đối nghịch với cha, mười lần gặp sẽ có tám lần đánh nhau. Ai bảo người xảo quyết như vậy, hại bọn ta thế thảm như vậy... Một nhà chúng ta nhìn bề ngoài có vẻ rất bất hòa, thường xuyên bạo lực gia đình, ta cùng đại ca đứng chung chiến tuyến, quyết tâm “âm dương cách biệt” với phụ thân. Ta cứ tưởng mình rất ghét ông nhưng mà tới một ngày, ta đột nhiên nhận ra trên đời này sao có thể đối, vận có thể dời nhưng người cha dù kiếp trước hay kiếp sau cũng luôn thương con của mình, bởi vì chúng nó do người phụ nữ cha yêu nhất sinh ra!

“Tình cảm sư đồ là loạn luân!”

Cả đêm hôm qua, ta không sao ngủ được, nghĩ mãi về lời nói của Tiểu Chu lúc sáng. Tám năm tu hành, cũng là tám năm làm đồ đệ của nàng, Minh Bảo ta từ lâu đã không xem nàng là “sư phụ” nữa. Bắt đầu từ khi nào?

Cái ngày ta một mình đến Hoa Đông, cái khoảnh khắc nàng quỳ xuống trước mặt ta, nhìn ta bằng đôi mắt tha thiết... ta biết, ta muốn nàng!

Ta chỉ là một linh tinh vô danh tiểu tốt trên trời đất này, nàng là vị minh tôn cao quý của tiên môn nhất phái, thật ra ta tự ti! Cảm giác đó càng rõ rệt khi ta đụng độ với hai cậu con trai nàng sinh ra. Bọn chúng đều mang dáng dấp thiếu niên vừa lớn, chúng cúi đầu nhìn ta, bao nhiêu chán ghét và thù địch đều hiện rõ trong đáy mắt. Nhưng lạ lùng là... ta thực thích họ! Hai khuôn mặt cùng một dạng, mang nhiều đường nét giống nàng, chỉ lý do này thôi cũng khiến ta không sao ghét bỏ được. Ta là một tiểu hài tử nhưng đầu óc ta không phải tiểu hài tử. Từ khi còn sống trong thế giới trắng xóa ở Băng Lăng, ta đã không có sự ngây ngô hồn nhiên, hình như cái lạnh đã đông cứng cả linh hồn và kí ức. Ô Vân đưa ta ra ngoài, để ta nhìn thấy thế giới rộng lớn. Trong hình hài một bông hoa lạnh ngắt, ta biết cuộc đời này nhàm chán vô cùng, sống cũng không khác chi giấc ngủ trong bão tuyết.

Gặp được nàng, ta mới tìm ra ý nghĩa. Cố gắng giả dạng cho giống một cậu bé, ta thích được nàng đối đãi ân cần, tỉ mỉ săn sóc. Không cần biết nàng xem ta là đồ đệ hay một vật nuôi trong nhà, ta cứ muốn dựa dẫm vào vòng tay ấm áp đó, nghe giọng nói hay như tiếng suối xa, nhìn khuôn mặt mà cảm giác đã nhìn cả đời...

Đại Bảo và Tiểu Bảo là hai cậu trai rất khác. Ta vừa nhìn đã xem thấu tính tình của họ. Đại Bảo nhìn bề ngoài nghiêm túc khô khan nhưng nó đặc biệt bảo vệ em trai, đối với tiên môn tràn trề trách nhiệm. Đứa trẻ này to xác nhưng tâm thì lại rất mềm, nó nhạy cảm nhưng ít khi biểu lộ ra. Còn Tiểu Bảo... haizzz... tự nhiên thấy đau đầu! Cái chàng này hơi hột lông bông, rất có tài làm trò, thích mè nheo tranh thủ tình cảm. Nếu Đại Bảo là một mặt hồ lặng sóng thì Tiểu Bảo là bờ biển ồn ào, không nháo không vui! Bọn chúng bù đắp lẫn nhau, là một đôi anh em hoàn hảo có thể tương trợ, phối hợp trong mọi tình huống.

Hai đứa này quả thật không thích ta. Ta cũng không muốn để họ biết tình cảm của mình. Khó lý giải lắm, nó giống như khi bạn nhặt được một món đồ bên đường, nhìn rất quen nhưng nghĩ mãi không ra, cuối cùng quyết định bỏ vào túi vừa đi vừa nghĩ. Hai đứa này rất thích quấy phá, mỗi lần gặp ta đều đề nghị giao đấu. Được thôi, mặt dù ta không có thần lực nhưng tiên lực không kém, miễn cưỡng có thể so chiêu, chỉ cần đừng đuối cùng giết tận. Và rồi ta phát hiện một chuyện lạ: Thần khí không tổn hại đến ta. Nó giống như một luồng gió ấm hiền hòa, chạm vào thì tự động dung nạp. Vậy là trận chiến trở nên khó phân thắng bại, tiên khí không tác dụng, thần khí không tổn thương... cuối cùng trở thành một màn đấu kĩ năng và động tác, giống ba con gấu vờn nhau!? Bọn chúng đều là thanh niên trai tráng, sức lực có thừa, ta cũng trưởng thành hơn xưa nhưng chỉ là thiếu niên, cuối cùng vẫn vì mệt mà bại.

Qua đánh đấm mà trở nên quen thuộc. Đôi khi ta giả vờ vô tình chỉ điểm họ vài vấn đề. Ví dụ như Đại Bảo rất ỷ lại vào sức mạnh, thường lấy cứng chọi cứng, rất bất lợi! Ví dụ như Tiểu Bảo nhanh nhẹn có thừa mà hay tùy hứng ứng biến, dễ làm suy giảm hiệu quả tấn công. Thật ra ta không giỏi giang gì, cũng không muốn dạy đời ai, chỉ là ta muốn bọn chúng mạnh mẽ hơn, khôn ngoan hơn. Mỗi lần bại dưới tay bọn họ là mỗi lần thấy an lòng, những đứa trẻ của nàng thật tuyệt vời!

Cuộc sống cứ vậy trôi qua, ta cũng từ từ trở thành nam nhân thực thụ. Nàng là sư phụ, cũng là người thân sớm chiều ở chung. Các con của nàng là đối thủ, cũng là bằng hữu giao tranh với ta từ năm này tới năm khác, thật ra chúng ta đều cùng nhau trưởng thành. Ta hoàn toàn hài lòng với cuộc sống như thế, có ngọt ngào, có kích thích, có thỏa mãn. Nhưng! Ta luôn có một nút thắt mãi không gỡ được. Đó là cái người tên

Tổ Minh Bảo, không, phải nói là Tổ Minh Bảo trước kia.

Ta nghe hết những câu chuyện về người này, không quan tâm hấn thân thế ra sao, địa vị thế nào, hấn cho dù mạnh tới đâu thì cũng là người chết. Cái ta muốn biết là chuyện tình giữa hấn với sư phụ, muốn biết nàng yêu người đó tới mức nào. Con chồn Tiểu Chu thường chế nhạo ta làm thế thân cho kẻ khác, ta cũng từng nói với nàng “Đệ tử là A Tuyết, không phải Tổ Minh Bảo.” Mỗi lần như vậy nàng đều xuề xòa cười, bất bỏ lời nói của ta, xem ta là tiểu hài tử mà dễ dàng. Những đêm ta nghe nàng nằm mơ, gọi mãi “Bảo nhi” từ vách phòng bên kia. Ta không thể nào chịu nổi, rất muốn xâm nhập mộng cảnh của nàng nhưng lại sợ. Sợ sẽ nhìn thấy những điều không muốn thấy, nghe những lời không muốn nghe. Dần dần nó trở thành nỗi ám ảnh, ta không muốn ôm nàng, không muốn chạm vào nàng, cũng không thấy sung sướng khi nàng đối tốt với ta...

Chuyện của chúng ta không phải bí mật gì, cả Hoa Đông, chính xác là cả tiên giới đều biết. Trưởng lão mắt nhắm mắt mở cho qua, người khác phái đôi khi lấy cớ châm chọc. Ta thì không thấy xấu hổ chút nào, ta thích sư phụ mình, nàng cũng thích ta, mặc kệ miệng lưỡi thế gian, ta chỉ làm theo trái tim mình. Có lẽ không tìm được cảm giác khoái trá khi mĩa mai người khác, cũng có thể cái nhìn của ta làm họ sợ hãi, nói chung là về sau không ai nhắc chuyện này nữa, tất cả trở thành điều hiển nhiên.

Nói một chút về bản thân ta. Các trưởng lão bảo rằng ta có thiên phú với tiên pháp, chỉ cần 8 năm đã đắc đạo. Hoa Đông xưa nay vẫn chọn vũ khí là kiếm, ta thì không muốn. Nghe nói Tổ Minh Bảo ngày xưa có một thanh thần kiếm gọi là Tâm Sai, vô cùng lợi hại, cả trời đất không có cây thứ hai. Ta không muốn bị đem ra so sánh, quyết tâm cự tuyệt món quà của sư phụ. Thiên Thị gia gia có lẽ thấu hiểu suy nghĩ của ta. Ông đem tới một cây sáo ngọc mà mình tìm được trong một chuyến săn lùng kho báu. Ông ta nói: “Chôn vùi dưới nền đất cổ, thanh lọc ma khí trong hai trăm dặm, mang ngôn ngữ của phượng hoàng, nó là một cây sáo rồng cũ kĩ cất lên tiếng hát của lòng người. Nếu người biết cách thổi, nó sẽ là của người!”

Ta mơ hồ nhận lấy, cũng mơ hồ đưa lên miệng. Khi đem hơi thở đẩy vào ống sáo, ta không nghe thấy tiếng nhạc thoát ra mà lại nghe thấy một giọng nói

“Ngọc nhi, nếu Ma giới không có tiếng hát, mỗi ngày ta sẽ thổi sáo cho nàng nghe. Đừng rời đi, đừng đem hài tử của chúng ta đi...”

Cây sáo rơi xuống đất. Thiên Thị nhìn ta kì quái, sau đó ông cười cười “Thổi hay lắm, cái này tặng cho người!” Đêm đó ta gõ cửa phòng sư phụ, thấy nàng một thân váy tím mong manh. Sư phụ vui vẻ kéo ta vào phòng. Chẳng biết đã thổi đến bài thứ mấy, khi ta quay lại phát hiện nàng dựa vào tháp ngủ say. Ta rón rén lại gần, tay hơi run chạm vào tóc nàng... “Sư phụ, mỗi ngày ta sẽ thổi sáo cho nàng nghe, để ta thay thế hấn được không?”

Lời hẹn ở núi Mã rồi cũng tới. Ta đắc đạo, nếu đem tuổi linh tinh ra tính toán thì bằng 19 tuổi của phàm nhân. Mọi người tấm tắc khen ngợi nhưng ta không vui. Bộ dạng này sẽ mãi mãi không thay đổi, ta không thích như vậy, ta muốn mình giống Âm Thánh tôn, mang vẻ già dặn của đàn ông tứ tuần, như vậy mới không bị đánh đồng cùng Đại Bảo, Tiểu Bảo. Mỗi lần ra ngoài đều phải giải thích mình không phải đệ đệ của hai đứa nó!?

Thấy ta buồn bực, sư phụ cười tủm tỉm vuốt ve mặt ta, hơi thở nàng phả vào sống mũi ta. “Tiểu đồ đệ ngoan, sư phụ thích trai tơ nha, có bà góa nào lại thích ông già đâu?” Chết tiệt! Nàng đừng có giả giọng khêu gợi như vậy chứ? Ta không phải hài tử chỉ thấp tới eo nàng, bây giờ ta là một nam nhân!!!

Ngày hôm đó ở núi Mã, cát bụi mịt mù, trời đất chao đảo. Hai thằng nhóc kia thấy ta cầm cây sáo ngọc, lại nhìn bộ dạng vừa thành niên của ta mà trề môi “Eo là thế này nương không thích đâu, còn không bằng ba nhỏ!”

“Ba nhỏ” trong lời chúng nó là Phong Trạch thiên tôn. Người này chính là thái sư phụ của ta, cũng là tình địch đứng thứ hai sau Tổ Minh Bảo. Ta giận, lần này giận thật! Kết quả là xảy ra trận chiến quyết liệt nhất từ trước tới nay!

“Nếu ta thắng, các người phải gọi ta là phụ thân!”

“Nằm mơ đi! Nếu người thua, tính theo vai về phải gọi chúng ta một tiếng sư huynh!”

Haizzz... thật là loạn cào cào! Vấn đề xưng hô từ lâu đã loạn tới mức bò sữa chó rống. Thôi mặc kệ, cho dù cách biệt tuổi tác hay vai vế thế nào, ta muốn làm nam nhân của nàng thì con của nàng phải gọi ta là cha!

Đánh từ sáng tới trưa, từ trưa tới tối. Ban đầu là im lặng giao chiến, sau đó bắt đầu vang lên tiếng than thở

“Đại ca, đệ muốn ăn cơm!”

“Đi xuống âm ti mà ăn!”

“Đại ca, đao của huynh bị cùn à? Sao cây sáo này đánh mãi không mẻ vậy?”

“Kiếm của đệ nát thì có!”

“Đại ca, hay là chúng ta xin hết hiệp 1 đi, kêu trọng tài thổi còi...”

“Ta thổi đệ bay về Ma giới bây giờ!!!”

“Aaaaa, đại ca, hấn thật trâu bò!”

“Đệ ngậm mồm lại được không?”

Tiểu Bảo quẹt mũi ầm ỨC

“Nưng chỉ nói lúc ăn cơm và đi nhà xí mới không được nói chuyện...”

Được rồi, ta cảm thấy đánh nhau không mệt bằng nghe chúng nó nói. Về sau khi địa vị của ta trong gia đình đã vững chắc, ta đề ra luật sửa đổi và bổ sung một số điều: Im lặng khi đánh nhau, ăn cơm và đi nhà xí!

Bình minh đang lên, cả ba bọn ta đều đuối như trái chuối. Rồi Đại Bảo cũng lộ sơ hở, ta thắng tấp chưởng vào ngực hắn. Nói thật ta chưa mạnh tay thế này bao giờ, lần này là muốn sớm kết thúc. Hậu quả là cả hai đều bị hất văng ra, mỗi người đập vào một cái cây. Tiểu Bảo hét hoảng chạy qua chạy lại giữa hai “thi thể”

“Sao rồi sao rồi, đại ca có sao không? Phụ thân có sao không?”

Đó là lần đầu ta nghe thằng bé gọi như vậy, cũng ngay thời khắc ta nhớ lại mọi chuyện. Đại ca, nhị ca, phụ thân, mẫu thân, sư phụ... còn có... hai tiểu bảo bối nàng sinh ra... Ta bỏ lỡ quá nhiều!

Khi mở mắt ra, ta thấy mình đã trở về Hàn Lâm Viện. Tổ Linh lo lắng ngồi bên giường, tay cầm khăn lau mồ hôi trên trán ta.

- Tỉnh rồi?

Ta im lặng nhìn thật lâu, tay giữ chặt cổ tay nàng.

- Haizzz... Bảo nhi à, người tranh chấp với hai đứa nó là gì? Ngoan ngoan, mau ngồi dậy uống thuốc, ngày mai sư phụ sẽ đi đòi công đạo cho người!

Ta rất muốn bật cười. Nàng đi đòi công đạo? Lại nhéo tai véo mũi hai thằng bé à? Ta mím môi kéo mạnh một cái, đất trời chao đảo đã thấy Tổ Linh nằm dưới thân.

- Đây là chuyện của nam nhân, cha con không quyền cước thì không hiểu nhau!

Tổ Linh chớp chớp mắt, cố tìm tòi gì đó trên khuôn mặt ta. Nàng không biết bộ dạng này đáng yêu thế nào đâu, nhất là đối với một người đã rời xa nàng quá lâu...

- Tổ Linh... ta... thật nhớ em!

Hóa ra là vậy, hóa ra yêu một người cũng có thể từ kiếp này tới kiếp khác. Ông trời cho ta trở về cạnh nàng, ta không thể phụ lòng tốt này. Ta muốn tất cả thời gian đã mất, bao gồm 30 vạn năm làm Thần hồn ngủ trong băng tuyết, bao gồm hàng trăm năm niết bàn tái sinh, bao gồm mấy trăm năm làm đóa tuyết liên ngổ ngẩn, bao gồm tám năm ở cạnh nàng mà không nhớ rõ nàng... lại còn ghen tuông với chính mình...

Quá nhiều! Bỏ lỡ quá nhiều rồi! Bây giờ không gấp gấp thì không được! Ta muốn dùng ánh mắt thôi miên nàng, bàn tay bí mật tháo đai lưng trên áo nàng. Trông thấy bộ mặt ngơ ngác dễ thương kia, ta không khỏi ngấu ngiên làn môi khao khát từ lâu.

- Tổ Linh, làm lại từ đầu đi, sinh lại một đứa trẻ của chúng ta đi...

Ta gọi là Đại Bảo, bề ngoài... giống như Tiểu Bảo, tính tình... trái ngược Tiểu Bảo. Sống trên đời này ta có 3 điều tự hào.

Thứ nhất, ta có cậu em trai song sinh hoạt bát đáng yêu, gần gũi hơn máu thịt. Đứa em này cùng ta lớn lên, ta là người hiểu nó nhất. Mặc dù chỉ lớn hơn 1 canh giờ, ta vẫn tỏ ra là người anh chuẩn mực gương mẫu. Ta chăm nom Tiểu Bảo như người lớn săn sóc trẻ con, thậm chí còn chu đáo hơn cả mẹ. Dần dần thói quen này hun đúc thành tính gia trưởng. Nó hay phản nản ta là ông cụ non, thích bắt nạt và chèn ép nó. Ta cho nó khoảng trời tự do bay nhảy, để nó sống tiêu dao phong lưu, bù lại phần thiếu sót của ta. Phụ thân từng nói, thành công lớn nhất của ta chính là làm anh. Người còn bảo bán thân thai xưa nay không có song sinh. Nếu có thì một đứa yếu hơn sẽ chết trong bụng mẹ. Thần mạch có sức sống rất mãnh liệt, cũng có tính cạnh tranh gay gắt. Bản năng của song thai là đối địch nhau, giết lẫn nhau từ khi mới hình thành. Ta mạnh hơn Tiểu Bảo nhưng bọn ta vẫn bình an cùng sinh ra, điều này nói lên cái gì?

Niềm tự hào thứ hai là ta có mẫu thân lợi hại vô cùng, vừa là đệ nhất mỹ nữ ở Hoa Đông, vừa là minh tôn oai phong lẫm liệt. À, thật ra cái này là “bề nổi”, chỉ có người trong nhà mới thấy “bề chìm”. Nàng đánh nhau cực giỏi, xông ra trận là hăng như uống máu gà. Thế nhưng có nhiều chuyện vụn vặt nàng không thể nào xoay sở được, tiên pháp của nàng ngoài dùng để đánh đấm thì vô tác dụng! Chính vì vậy, mỗi ngày ở Hàn Lâm Viện luôn có bóng dáng một nữ nhân vụng về loay hoay quét nhà nấu cơm, hoàn toàn làm bằng tay! May là sau này phụ thân trở về, nhẹ nhàng đảm đương việc quản gia.

Và niềm tự hào cuối cùng, chắc mọi người cũng đoán ra, đó là người ta vẫn hay nhắc tới: phụ thân. Tuổi thơ của ta không có hình bóng của người, chỉ biết mình là trẻ mồ côi và người cha quá cố là thần tượng vĩ đại nhất. Ta thường bí mật nghe lén các trưởng lão đàm đạo, thỉnh thoảng họ có nhắc tới “Tổ Minh Bảo”, kể về thân thế hiển hách của cha, về những việc cha đã làm, về hành động triệu hồi Ma Vực cùng kết liễu với ma vương. Người là biểu tượng không thể sụp đổ trong lòng ta, ta muốn bản thân cũng mạnh như vậy, thần kì như thế. Nhưng rồi nghe tin nương thu nhận một đồ đệ, còn cho hắt cái tên của cha, ta không cách nào chấp nhận được! Trên đời này không có ai vĩ đại hơn phụ thân, kẻ nào cũng không bằng! Hóa ra người đó chỉ mới là thằng nhóc con hỉ mũi không sạch. Như vậy dễ xử lý, chỉ cần dọa nạt làm nó sợ mà tự động thoái lui. Nhưng mà tính toán thế nào cũng không tính ra hắt vừa lì lợm vừa xảo quyệt, hai anh em ta vậy mà bị hắt tính kế! Mẫu thân đối với hắt rất bao bọc, một sợi tóc cũng không cho chạm vào. Ta chỉ còn cách công khai khiêu chiến, lấy tinh thần là đấu giao hữu để rèn luyện thân thể. Mặc dù luôn luôn đánh bại được hắt nhưng ta không vui chút nào. Vì sao Thần khí không có tác dụng? Vì sao một thằng nhóc có thể cầm cự với hai bán thân một lúc? Được rồi, ta biết mình lấy 2 địch 1 là ý mạnh hiếp yếu nhưng hắt có yếu sao?

Trận quyết chiến ở núi Mã làm ta bị thương nhẹ và hắt... nhớ lại quá khứ. Ta biết trước giờ dù bị huynh đệ ta chèn ép nhưng hắt không để bụng, gần như vui vẻ để bọn ta quấy rầy. Nhưng mà... cái ánh mắt này thực chịu không nổi! Một nam nhân tuổi nhỏ hơn mình, mặt trắng môi đỏ, thân cao gầy như cây trúc mong manh trước gió... eo lá thể này... yêu nghiệt thể này... làm sao là phụ thân được? Mỗi lần ánh mắt hắt nhìn ta như hiên phụ nhìn hài tử, ta... nổi da gà! Người trong tưởng tượng của ta phải là “vai năm tấc rộng thân mười thước cao”, da phải màu đồng cơ bắp rắn như sắt, bước chân rung chuyển đất trời.... Tiểu Bảo thường chê ta gu thẩm mỹ kinh dị nhưng ta cảm thấy cha như vậy mới oai hùng!

Mất một thời gian dài ta ngoan cố không chịu gọi hắt là phụ thân. Tiểu Bảo thì thôi rồi, gió chiều nào theo chiều nấy, chỉ bằng một cái bánh bao đã cha ơi cha à, không có tiền đồ! Quan hệ của bọn ta dần co căng thẳng, mãi cho tới một ngày... Ngày đó ta bị phản phệ trong quá trình tu luyện. Bộ tiên pháp này là ta và thái sư phụ cùng nghiên cứu, ban đầu rất thuận lợi, cho tới tầng thứ mười hai thì không kiểm soát được. Ta bị tẩu hỏa nhập ma, Gốc rễ ma khí tiềm ẩn trong huyết thống bỗng vùng lên không chế ý thức của ta. Ta vác đao bừa bãi chém giết, gặp cây hay vật cũng muốn băm bổ. Tiểu Bảo kể lại trông ta như ma quỷ, các trưởng lão vây quanh cũng bị ta đá thương. Cha mẹ vốn đang du ngoạn ở Kim Quy đảo, biết tin tức tức chạy về. Phụ thân vừa nhìn thấy tình trạng không nói một lời đã nhảy bổ vào, hai ta đánh nhau quyết liệt.

Khi ta thoát ra khỏi cơn mê thì nhìn thấy người bằng tay không giữ lấy Trục Nhật, máu đỏ tươi tuôn ào ào dọc theo lưỡi đao. Cánh tay đó – mặc dù trắng trẻo mảnh khảnh nhưng nó đang cản lại toàn bộ sức mạnh của Ma khí cuộn cuộn. Đôi mắt người không chút hoang mang, chỉ nhẹ cười nói với ta: “Con trai, không sao rồi!” Thế là thân thể đó đổ xuống, ta nghe chính mình thét lên một tiếng “Phụ thân!”

Sau lần ấy người ngã bệnh. Ta hiểu ra người không còn là Thần, cũng như cha rồi cũng có lúc già đi. Ta cũng hiểu ra vì sao người có đôi mắt đặc biệt như vậy. Bởi vì người là một linh hồn đến từ thượng cổ, đã chai mòn bởi đau khổ và đợi chờ. Trên đời này, không ai già dặn hơn người, cũng không ai nhìn thấu cuộc đời hơn người. Chỉ là đôi mắt đó có tình yêu của người cha, nó vừa dịu dàng vừa rắn rỏi làm ta thấy áp lực không dám nhìn vào.

Từ đó ta hoàn toàn biến thành hài tử ngoan hiền, mỗi sáng sẽ bưng thuốc chờ ở cửa phòng, sẽ gọi người một tiếng “phụ thân”. Tiểu Bảo khinh bỉ ta là mặt than đã hoàn lương, cuối cùng cũng biết tranh thủ tình cảm. Hừ! Ta đây là hiếu thuận, không như nó chỉ biết một bên ồn ào, làm người đã bệnh còn thêm chứng đau đầu. Mỗi lần Tiểu Bảo quấy rầy quá lâu ta đều chủ động lôi nó ra ngoài, còn rất hiểu chuyện mà khép lại cửa. Khe hở đóng lại, ta nhìn thấy cha ngã vào lòng nường, rồi người sẽ lừ gạt của nường một nụ hôn. Hóa ra ai cũng có một góc yếu mềm, đối với phụ thân, mẫu thân là cái góc tử đó...

64. Chương 65: Tác Phong Ăn Uống

Ở nước Vạn có một đô thị cổ tên gọi Phú Ngô thành. Trong thành Phú Ngô có một khách điểm nổi tiếng gọi là Tứ Phương Tụ. Chỗ này chính là cái lò bát quái hội tụ đầu mỗi thông tin của cả nước và các lân bang gần kề. Người tới đây thương nhân có, hành khách có, giang hồ có, thường dân có, quan nhân có, hoàng tộc có mà yêu ma và thần tiên thỉnh thoảng cũng có! Đa phần bọn họ đến đây để buôn chuyện, bàn tán thị phi, mua tin và bán tin... nhưng một số người tới đây còn vì... mỹ thực!

Ngày hôm đó khách điểm đang giờ cao điểm, nườm nượp người qua lại. Những câu chuyện, lời đồn rôm rả không dứt. Nhưng rồi vì nguyên nhân nào đó, âm thanh huyền ảo bỗng giảm đi, nhỏ dần và tắt hẳn. Một sự im lặng kì quá xưa nay chưa từng có. Chẳng là mọi người đều quên mất điều mình muốn nói khi nhìn thấy ba vị khách lạ kia.

Hai nam nhân người trước kẻ sau bước vào, một người toàn thân hắc y, một người lại mặc bạch y, giống và khác tương phản dữ dội. Họ nhất định là một đôi song sinh nhưng vấn đề này không quan trọng bằng vẻ ngoài nghìn người có một này. Hắc y nam tử tựa như một khối sắt đúc, khuôn mặt tỉnh xảo và lạnh lùng làm nhiệt độ trong quán giảm xuống rõ rệt. Bạch y nam tử sóng mắt đầy ý cười, khóe miệng hơi nâng lên cứ như ban phát ánh nắng tứ phương, nhiệt độ trong quán tăng rõ rệt! Cứ lên lên xuống xuống làm cho người ta không kịp thích nghi. Nhưng mà điểm kích thích lớn nhất không nằm ở hai nam nhân tuyệt mỹ ấy. Khi họ bước vào trong, lúc này người ta mới nhận ra ở chính giữa còn có một tiểu cô nương toàn thân váy đỏ rực. Gọi là cô nương cũng chưa đúng, bởi vì cô bé này cùng lắm là tiểu hài tử 7- 8 tuổi. Nó có phần rụt rè núp giữa hai nam nhân kia, mà hai anh em song sinh họ cũng cẩn thận tỉ mỉ bảo vệ cô bé. Một bộ ba vừa lạ lùng, vừa mê hoặc đã cướp hết hồn phách của các quan khách. Mãi tới khi tiểu cô nương họ cất giọng non nớt

- Ca ca, là chỗ này sao?

Ca ca! Hóa ra là ba anh em... Mọi người sức tỉnh cơn mơ, bắt đầu ý thức được mình đang nhìn người ta chằm chằm, ở Vạn quốc, nhìn như thế là thiếu lễ độ. Không ai bảo ai đồng loạt quay đi, những cuộc bàn tán được phục hồi nhưng chủ đề thì không như trước nữa.

Họ là ai?

Họ tới đây làm gì?

Khách điểm này mỗi ngày ra ra vào vào không biết bao nhiêu loại người. Nhưng tuyệt đối chưa từng có ai giống như vậy, lại không nghe nói hoàng thất nước nào có hoàng tử song sinh...

Ba vị kia chọn một cái bàn cách xa đám đông, tiểu cô nương ngồi giữa, hai anh trai như thần giữ cửa kiên cố thủ hai bên. Nói cũng phải, một cô bé nhỏ tuổi mà đã khuynh thành thế này lỡ sơ suất một chút là bị

kẻ gian bắt đi. Tiểu nhị mặt hớn hở chạy tới chờ gọi món. Nói không phải khao trương, cả thiên hạ này không chỗ nào đồ ăn ngon hơn Tứ Phương Tụ. Ông chủ là một cao nhân giấu mặt, mời về một đầu bếp thần bí. Vị đầu bếp này ngay cả hoàng đế ban thưởng vạn lượng vàng ròng cũng không đầu quân vào ngự thiện phòng. Cho nên ai muốn ăn ngon chỉ có cách tự vắt thân tới chỗ này mà giá cả cũng cao ngất ngưỡng. Người bình thường không có tiền vẫn có thể gọi đồ ăn hạng trung hoặc hạng xoàng. Còn đại gia hay chính khách thì chỉ cần vun bạc có thể mua sơn hào hải vị mà vua chúa cũng không dễ được ăn. Nghe nói hoàng cung là khách mới ở đây, từ tờ mờ sáng đã có cung nhân đứng chờ trước cửa, phái theo cả binh mã hộ tống thức ăn về. Ngày thường thì không nói gì, vào mùa đông họ thường phải chạy như ma đuổi, chỉ sợ thức ăn bị ngại trước khi tới miệng vua. Thế là khách điểm này trở thành truyền kì của nghề ẩm thực, tiếng vang nghìn dặm!

Tiểu cô nương nhìn vào bản thực đơn, hít sâu một hơi bắt đầu bản liên thanh:

- Ta muốn: phượng ngự tòa sen, thất diên bát đảo, song cầm hí thủy, bạch lộ hạ điền, tùng cúc chi quyên, hạnh sâm cải tây, đậu phụ nhần nhục, mật quả hành thất, đạo phi lâm hỉ, nem công chả phượng, cầm kì thi họa, thiên ngự đại quý, ngư ông đại hải, còn có... quái kinh sốt cam, tiểu thú vương giả, giai nhân như họa, độc mộc tâm điền và...

Tiểu nhị nghe tới choáng váng, ngẩn ra không biết ghi chép thế nào. May là lúc đó hắc y nam tử lên tiếng:

- Ninh nhi! Muội đừng gọi nhiều như vậy... để nhị ca gọi đi!

Tiểu nhị cảm kích không thôi, quay qua nhìn bạch y nam tử. Chỉ thấy hắn que quẩy quạt giấy, tươi cười nói một cách xúc tích:

- Có gì ngon đem hết lên!

Tiểu nhị:

Và thế là mọi người trở mắt nhìn một bản thức ăn cao tới tận mũi. Tiểu cô nương tay cầm đũa, tay cầm thìa, hăng hái chiến đấu. Bạch y nam tử vừa ăn vừa cười, liên tục hỏi:

- Có ngon không? Muội ăn cái này này!

Hết dứt cho tiểu cô nương lại tự gấp inh, thức ăn thâm lặng mà vui đi. Trái ngược hoàn toàn chính là hắc y nam tử. Người này không nói chuyện, động tác nho nhã quý phái, làm người ta cảm thấy xung quanh hóa thành phong cảnh... Ba anh em này chẳng coi ai ra gì, giống như chết đối từ kiếp trước, bản thức ăn đồ sộ thoáng cái chỉ còn đĩa rỗng không, làm người ta rất nghi ngờ có phải trong bụng của họ trừ ruột thì chẳng có tim gan thận phổi gì hết!?

Thấy hai người kia đã no tới lặn ra thở, hắc y nam tử mới đem ra một túi tiền nặng trĩu, ném xuống bàn.

- Về thôi!

Hắn đá vào mông đệ đệ, lại dịu lấy tiểu muội muội, đối đãi cũng quá khác biệt đi! Tiểu cô nương đôi mắt long lanh, khuôn mặt mỹ lệ tỏ ra ủy khuất

- Đại ca ca, Ninh nhi no đi không nổi nữa...

Hắn chẳng nói chẳng rằng dứt khoát công cô bé lên vai.

- Đại ca ca, Tiểu Bảo cũng đi không nổi!

Người kia bắt chước giọng nói của muội muội, kéo kéo ống quần hắc y nam tử. Kết quả là... bị đá văng xuống đất!

- Đi không nổi thì tự lặn!

Chắc chắc, quả nhiên phân biệt đối xử! Hắc y nam tử vắt theo con mèo lười nhẹ nhàng đi ra khỏi quán. Con mèo nọ còn quay đầu gọi với bạch y nam tử.

- Tiểu ca ca đi nhanh lên!

Vậy rồi bộ ba nhanh chóng biến mất, để lại phía sau là một đám tiểu nhị hồi hả dọn dẹp và ông chủ quầy hăm hở đếm tiền. Khách sộp nha!!!

Từ Tứ Phương Tụ đi về hướng Tây, ra khỏi thành Phú Ngô có một ngọn núi gọi là Yên Sơn. Núi này ở nơi hoang vắng, có nhiều cây độc và rắn rết cho nên ít ai đặt chân tới. Ba anh em rẽ cỏ mà đi, dừng lại trước một cái động tối u u. Bởi vì mẫu thân lại có thai, không tiện ra ngoài mà phụ thân thì dính mẫu thân như sắp đèn cầy, thế nên Đại Tiểu Bảo phải tự mình đi tới Ma giới dự tiệc mừng thọ của Ma hậu. Tổ Ninh ham chơi kiên quyết đòi theo. Dưới sự mè nheo nài nỉ của con bé, Tổ Minh Bảo đành giờ cờ trắng. Hắn giao nha đầu này cho hai con trai, năm dặm bảy dò phải trông chừng Ninh nhi. Họ xuất phát tương đối sớm nên Đại Tiểu Bảo đưa Ninh nhi đi ăn mỹ thực ở phạm giới trước, sau đó mới tới núi này tìm ma cổng gần nhất. Từ sau cuộc đại chiến lịch sử, dưới sự dẫn dắt của Ma hậu, ma tộc đã thu liễm rất nhiều, cùng Tiên giới giao hảo cũng khá tốt, đã có không ít cuộc bàn bạc song phương, công du của lãnh đạo hai giới. Một số dịp hội hè cũng có người đại diện ma tộc đến tham dự. Lần này Ma hậu gửi thiệp mời, khó mà từ chối!

Ba anh em đứng ở cửa động chờ một lát, lập tức ma cổng đã mở ra. Sứ thần Ma giới lịch sự xuất hiện, tặng vòng hoa hữu nghị rồi mời họ bước vào. Đại Tiểu Bảo đều là bán thần, lại có ma huyết, đi vào không ngại ngần. Chỉ có Ninh nhi cốt tiên chưa hoàn thiện, trước khi đi đã được phụ thân đeo cho bốn cái vòng hộ mệnh ở tay chân, tỉ mỉ che con bé. Ninh nhi xưa nay chỉ ở Hoa Đông, không biết Ma giới là thế nào, có gì ngon để ăn không. Bé mở to hai mắt, bắt đầu ra soát xung quanh, tìm thức ăn! Tổ Linh nói không sai, kiếp trước nhất định Ninh nhi là một con heo!

Bé ôm sát vai đại ca, nhị ca thì bảo hộ sau lưng, giống như nhân thịt trong cái bánh bao. Bởi vì tiệc thọ của Ma hậu, khắp ma giới đều giăng đèn nhấp nháy đổi màu. Ninh nhi hiếu kì quan sát, phát hiện chúng là những bông hoa cúc phát sáng li ti, xinh đẹp vô cùng!

Ba anh em tới Ma cung khi tiệc đã bắt đầu. Ma hậu vẫn một thân vàng rực, tựa như vàng thái dương, cao quý ngự trên ngai vàng. Nàng là vợ của Ma vương, Ma vương lại là anh của phụ thân, vậy nên ba anh em đều nhu thuận gọi một tiếng “bá mẫu” rồi tặng lễ vật. Ma hậu nhẹ nhàng cười, chỉ vào ba chiếc ghế trống gần đấy.

“Lại được ăn rồi!!!” Ninh nhi nói lên suy nghĩ của mình. Trước mặt bé có những thứ bánh kì lạ, thức uống cũng lạ kì. Bọn họ không phải những tiên nhân duy nhất nhưng so với quân đoàn ma tộc hùng hồn, đây chẳng khác nào ở giữa vòng vây của địch. Cho dù hòa hảo tới đâu, khó ai nói trước bữa tiệc có xảy ra tranh chấp nào không, vì vậy mọi người ai cũng đề cao cảnh giác. Cho nên cuối cùng người sung sướng nhất tất nhiên là Ninh nhi nhà ta! Có hai vệ sĩ một tắc không rời, cô bé vô tư ăn uống, ném hết mỹ thực ở ma giới. Thật không hiểu nổi cái bụng nhỏ kia làm sao chứa hết đồ ăn ở Tứ Phương Tụ, lại thêm đồ ăn trong Ma cung... Không lẽ dạ dày của nó là một cái túi thần kì?

Mất thấy thức ăn trên bàn đã hết nhẵn, Ninh nhi uống cạn cốc nước hoa quả rồi giật giật tay áo nhị ca

- Tiểu ca ca, Ninh nhi muốn đi vệ sinh!

Tiểu Bảo khó xử nhìn con bé. Chết thật, hắn chưa gặp tình huống này bao giờ, em gái muốn đi vệ sinh thì phải chuẩn bị vũ khí gì, chiến lược ra sao, có nguy hiểm tới tính mạng không? Xưa nay sự tổ chưa từng dạy hắn thủ pháp này, học thức quá hạn hẹp! Tiểu Bảo đành phải lĩnh giáo đại ca – người vốn thần thông quảng đại, trên đời này chuyện gì cũng biết, loại pháp thuật nào cũng tinh thông.

- Đại ca, Ninh nhi muốn đi vệ sinh!

Tiểu Bảo cảm thấy đây là đại sự cơ mật, cho nên cố ý tỏ vẻ vào tai Đại Bảo. Ai ngờ đại ca lại còn mịt mờ hơn.

- Cái gì? Làm sao bây giờ???

Hai anh em đồng loạt nhìn xuống ở giữa, Ninh nhi mặt đỏ bừng, mắt long lanh nước, hai chân xoắn lại rất kì quái.

- Muội... muội... muốn đi vệ sinh, huhuhuhu!!!

Nguy rồi! Em gái khóc rồi! Hai anh em không khỏi nhảy dựng lên. Ở nhà mỗi lần Ninh nhi méo máo là phụ thân sẽ nghiêm mặt nhìn bọn họ, làm như mọi tội lỗi là do họ gây ra. Vì vậy Đại Tiểu Bảo đặc biệt bị

ám ảnh bởi nước mắt của con bé. Lần này ra ngoài còn vác theo trọng trách nặng nghìn cân là chăm sóc muối muối, nếu nó mất một sợi tóc, nói không chừng anh em họ sẽ bị lột da!

Đại Bảo vẫn là người xưa nay lý trí. Hắn bình ổn tâm trạng, cố nhớ lại cách nương chăm sóc muối muối ngày bé. Thế rồi hắn ngoắc tay gọi một cung nữ ở gần đó.

- Các vị tiên nhân muốn dùng thêm món nào ạ?

Bởi vì thức ăn trên bàn đã hết, cung nữ này nghĩ rằng họ muốn gọi đồ ăn. Đại Bảo nét mặt trịnh trọng nói:

- Không cần, người đi tìm cho ta một cái bô!

Cung nữ kia xém ngất xỉu

- Cái gì kia ạ?

Ninh nhi ngay lập tức lại khóc ầm lên

- Ninh nhi không cần bô, nương nói Ninh nhi lớn rồi không dùng nữa!!! Muội muốn đi vệ sinh mà huhuhuhu....

Chưa bao giờ phán đoán của mình lại sai lầm như vậy, mặt Đại Bảo không khỏi chảy xuống ba vạch đen

May là cung nữ kia nhanh trí hiểu ngay vấn đề.

- Tiểu tiên nga này... nô tì có thể dẫn cô nương đi nhà vệ sinh...

Hai anh em nghi hoặc nhìn lại

- Người? Có thật không?

Gì mà thật với không thật hả trời? Chỉ là đưa cô bé này đi nhà xí thôi, có to tát lắm đâu? Cung nữ kia chắc không biết đối với anh em nhà họ, vấn đề này phức tạp không thua gì hóa giải ma trận! Thế rồi Đại Tiểu Bảo trong tình huống nghìn cân treo sợi tóc đã hồ đồ giao Ninh nhi ột người xa lạ.

Ninh nhi cuối cùng cũng đi vệ sinh xong, thở phào một hơi nhẹ nhõm. Nhưng khi bé đẩy cửa bước ra, quang cảnh đã không giống lúc đi vào. Đây là đâu? Ninh nhi ngơ ngác đi trên một hành lang đầy hoa cỏ. Hoa lá ở đây đều là ma vật, tuy đẹp nhưng rất độc. Chúng uốn éo thân cây, dòm ngó con mồi đang ngơ ngác, đôi lúc muốn cuốn lấy Ninh nhi. May là có vòng bảo hộ mà đám ma vật đều bị tiên khí cường hãn thiêu rụi trước khi chạm vào bé.

Biết mình đã lạc, Ninh nhi tò mò nhiều hơn là sợ. Bé theo bản năng tùy ý đi lại, cuối cùng bước vào một căn phòng bí mật. Phòng này rất đẹp, rộng rãi như phòng của cha mẹ, ở đó cũng có một cái giường lớn màu đỏ thắm. Ninh nhi trầm trồ sờ mó, bé bị thu hút bởi một vật phát sáng long lanh. Nó nhìn giống một cái cốc hai tầng. Bên trên có lớp bã trà, bên dưới là dòng chất lỏng sóng sánh như dầu. Ninh nhi kề sát mặt mà nhìn, phát hiện một giọt nước. Nó cứ tụ lại, to dần rồi đột ngột rơi tòm xuống dưới. Mặt nước loan ra, tiếng vang thanh thúy. Ninh nhi xem quá nhập tâm nên không biết có một người đang đứng sau lưng mình.

- Người là ai?

Giọng nói mơ hồ như cơn gió, đem theo cái lạnh của tuyết sương. Ninh nhi quay lại và trông thấy một nam nhân toàn thân áo trắng, tóc đen dài bay phất phơ. Đôi mắt hắn trắng rỗng, bóng hình hơi trong suốt.

- Con ma! Sao người không ở âm phủ?

Ninh nhi ngạc nhiên thốt lên. Bé từng nghe phụ thân kể về những oan hồn vì ân oán mà không chịu đầu thai. Đây là lần đầu tiên bé nhìn thấy ma nha, con ma này cũng thật đẹp trai!!!

Ninh nhi không sợ, bé tự tin giới thiệu

- Ta là Ninh nhi độc nhất vô nhị ở Hoa Đông, tên người là gì?

“Con ma” chớp chớp mắt, ngần ngừ hồi lâu mới đáp

- Không nhớ.

- Á? Vậy... sao người lại ở đây?

- Ta... đang đợi người.

- Đợi ai?

- Lệ Lệ...

- Uhm? Người đó là ai?

- Nàng... là thê tử của ta!

- Nha nha! Thì ra ma cũng có thể kết hôn à? Phu nhân của người cũng là một con ma à?

- Không... nàng không phải, nàng là...

“Con ma” lại mơ mơ hồ hồ không nhớ rõ. Lệ Lệ là ai? Nàng là thê tử của ta nhưng là ai???

Ninh nhi cảm thấy thương cảm, thì ra là một con ma mắc bệnh dần dần! Bé vỗ vỗ bàn tay trong suốt của con ma, tử tế an ủi nó:

- Không sao, không nhớ cũng không sao. Không nhớ có khi rất tốt!

Con ma chớp chớp mắt nghĩ ngợi. Phải rồi, Lệ Lệ cũng bảo vậy. Không nhớ cũng chẳng sao, chỉ cần nước trong kia đầy, nàng sẽ tìm cho ta một thân xác... Có thân xác, ta có thể chạm vào Lệ Lệ... Lệ Lệ là thê tử của ta, nàng từng nói khi nước trong kia đầy, nàng sẽ cho ta một thân xác, ta có thể ôm Lệ Lệ... Lệ Lệ là thê tử của ta... nàng từng nói...

Con ma lẩm bẩm một mình rồi quên hẳn sự tồn tại của Ninh nhi, hẳn biến mất vào không khí.

Ninh nhi đi lạc làm cả Ma cung náo loạn. May mắn có người tìm được con bé ở cấm địa, giao trả cho Đại Tiểu Bảo. Hai anh em sợ hãi một phen, rút kinh nghiệm xương máu không bao giờ để muối muối rời khỏi tầm nhìn của mình nữa.

Khi họ trở về Hoa Đông thì đụng phải Tú Thanh tiên tử hai mắt đỏ hoe từ Hàn Lâm Viện đi ra. Ba người ngơ ngác nhìn nàng vội vã triệu pháp bảo, thẳng tắp từ đỉnh núi lao xuống. Buổi tối Ninh nhi lú lo kể cho cha mẹ nghe chuyện đi của mình, còn nhắc tới chuyện bị lạc và con ma bé gặp ở Ma cung. Đại Tiểu Bảo nơm nớp lo sợ nhìn phụ thân, phát hiện hắn đang cười nhẹ, không có biểu hiện tức giận. Nhưng mà... sự thật chứng minh không thể phán đoán tâm trạng của người bằng vẻ ngoài! Hai anh em bị treo ngược cả đêm, ngủ như con dơi! Tiểu Bảo ầm ục nói với anh trai

- Đại ca, không có cách nào sao???

Đại Bảo u ám nhìn thế giới bị lộn ngược, máu dồn hết xuống đầu

- Cái này không phải “tiên trí” bình thường... Đại loại đến sáng mai có thể hóa giải...

Tiểu Bảo bắt bình la lên

- Huynh là bán thần lợi hại nhất lục giới mà, sao lại thua một cái tiên pháp còn con chó??? Phụ thân thật là biến thái!!!

Cách đó không xa lắm, Tổ Linh đang soi gương chải đầu, nàng liếc sang nam nhân đang lười biếng tựa người bên gối

- Con nói chàng biến thái kia!

Minh Bảo mắt không rời quyển sách, thờ ơ đáp

- Vậy cứ để chúng treo thêm một ngày nữa.

Tổ Linh nhú mày, đặt cây lược xuống, đi tới bên giường

- Chàng khe khắc với chúng nhưng lại ưu ái Ninh nhi, như vậy không tốt!

Minh Bảo ném quyển sách sang một bên, kéo nàng ôm vào lòng

- Ninh nhi là con gái, con gái là để cưng chiều. Còn đám con trai... phải nghiêm túc dạy dỗ!

Tổ Linh nằm trong lòng hần, sờ bụng than thở

- Vậy đứa trẻ này tốt nhất là nữ hài tử, kéo lại bị chàng bắt nạt!

Minh Bảo nhẹ cười, vùi mặt tham lam hít mùi lan rừng thoang thoảng trong tóc nàng. Ánh nến trong phòng chập chờn, gió lùa vào rèm cửa đung đưa. Tổ Linh giữ bàn tay đang vuốt ve bụng nàng, ngửa đầu lên hỏi

- Chuyện kia... chàng tính thế nào?

Minh Bảo cắn nhẹ vào chiếc cổ mảnh khảnh, lơ đãng đáp

- Hửm? Chuyện gì...?

Tổ Linh bị nhột, đẩy đầu hần ra nghiêm túc nói

- Còn chuyện gì? Là chuyện hai ca ca của chàng chứ sao!

Đôi mắt hần lơ đãng, mong lung nhìn vào mắt nàng rồi chẳng nói chẳng rằng, tự nhiên... cởi áo! Tổ Linh trợn mắt, miệng lắp bắp

- Thiếp... thiếp... đang nói chuyện nghiêm túc nha!

Minh Bảo vứt áo xuống giường, kéo bàn tay trắng trẻo đặt lên khoang ngực trần.

- Thấy cái này không?

Tổ Linh sờ được nốt ruồi son bên dưới ngón tay, vẽ mặt mặt mèm

- Ta không biết chuyện gì xảy ra năm đó... Có lẽ nhị ca đã động tay động chân vào phép triệu hồi Ma Vực. Ba người chúng ta đều bị hút đi nhưng rồi cũng bị phun ra. Nó giống như một quá trình tháo gỡ và lắp ráp. Tháo ra thì đơn giản, ráp vào dễ lộn xộn. Ta và họ đều bị xay nhừ, tưởng sẽ nát ra rồi chết nhưng không ngờ nó tái tạo lại mọi thứ. Khi ta tỉnh lại mới phát hiện nguyên thần của mình đã bị trộn lẫn, nên chẳng thể nào dùng Thần lực được nữa, chắc họ cũng thế! Ngoài ra... ta còn có thêm cái này. Nốt ruồi này nếu ta đoán không lầm chính là sinh hồn của đại ca. Mỗi người đều có “Ba hồn bảy vía”. Sinh hồn tạo ra trí tuệ, giác hồn tạo ra cảm xúc, linh hồn là nền tảng của luân hồi. Đại ca nhờ Kết phin trà mà ngưng tụ hồn phách, tiếc là phần sinh hồn này... ta tuyệt đối phải giữ làm con tin!

Tổ Linh nghe một hồi, sau đó kết luận

- Như vậy... Ma vương sẽ bị ngốc nghếch sao?

Trời ơi, Ma vương mà ngốc nghếch không biết sẽ ra bộ dạng gì, thật mong chờ nha! Tổ Linh rất chi khoái ý cười trên đau khổ của người khác, ai bảo hần độc ác hại chết Bảo nhi của nàng, làm nàng và Bảo nhi xa nhau!

Minh Bảo cười nhạt, hôn lên khóe môi nàng, lại tiếp tục nói

- Về nhị ca thì chắc cũng bị mất gì đó và được gì đó... Huynh ấy là người làm thay đổi Ma Vực hồi chú, sẽ bị tổn hại nặng nhất. Chắc là phải rất lâu, rất lâu sau này mới có thể trở về...

Tổ Linh bị hai từ “rất lâu” kia làm cho buồn phiền. Nàng nhớ lại thỉnh cầu của Tú Thanh cô nương.

- Trên đời này thật sự có “Tam Duyên hoa” sao?

Minh Bảo vuốt ve cái bụng to, gật đầu

- Có. Nhưng phải có duyên mới tìm được, mà nếu tìm được, cái giá phải trả vô cùng đắt!

- Haizzz... Tú Thanh cô nương số khổ mà... “Rất lâu” là tới bao giờ, năm đó Thái Hành lão quân cũng nói với nàng là “rất lâu”, lâu tới kiếp nào đây? Không lẽ chờ hết cả tiên kiếp sao? Luân hồi rồi liệu Tú Thanh có nhớ không?

Tổ Linh buông hơi thở dài. Lúc này nàng nhìn Minh Bảo bên cạnh, lại nhìn đứa trẻ sắp sửa chào đời của họ, tự nhiên thấy cuộc sống này xa xỉ làm sao. Ánh mắt của nàng làm tâm ai đó nhốn nháo. Một động tác đơn giản đã đem Tổ Linh đè xuống giường, Minh Bảo hỏi nàng:

- Sư phụ, nếu Bảo nhi cũng đi rất lâu... rất lâu, nàng có chờ đợi ta không?

Tổ Linh khẽ cười, tay vuốt ve khuôn mặt thân thuộc.

- Chờ chứ! Dù hết đời, hết kiếp, ta cũng chờ chàng...

- Sư phụ...

Hai người tình nồng nhìn nhau chăm chăm, trong lúc Minh Bảo kích động sắp biến thành hành động thì Tổ Linh lại thốt lên:

- Mà này, về sau chàng đừng gọi ta “sư phụ” nữa được không? Thiếp cảm giác như “nghe non ăn cỏ già” ấy! Ghê quá!

Minh Bảo nhướn chân mày

- Sư phụ, nàng không thấy lúc chúng ta trên giường gọi như vậy đặc biệt kích thích sao?

Tổ Linh há hốc mồm, chớp ngay cái gỏi ném nào mặt Minh Bảo

- Khẩu vị của chàng cũng không phải nặng vừa! Chàng đúng là BIẾN THÁI!

- Sư phụ, sư phụ... đừng đá Bảo nhi.

- Cút ngay!!!

- Sư phụ đừng thẹn, lại đây hôn một cái...

- Biến!

- Sư phụ... áo yếm của ngài thật khó cởi, Bảo nhi xé ra vậy!

- Aaaaaaaaaa, đồ đệ bại hoại!!!

Tác giả nói lên suy nghĩ của mình: Nhà họ Tổ này cái gì cũng tốt, mỗi cái tội làm bùng nổ dân số (==), đề nghị tiên giới ban hành luật “cấm du lịch ở Kim Quy đảo”

Vài mẫu truyện nhỏ 1.Đặt tên cho con.

Mẫu thân đại nhân: Minh Bảo, nếu con chúng ta chào đời là con trai vậy phải đặt tên gì? “Tổ Tiểu Tiểu Bảo” a?

Phụ thân đại nhân: Gọi là “Tổ Dư Bảo”!

Mẫu thân đại nhân: Vậy nếu đứa sau cũng là con trai?

Phụ thân đại nhân: Gọi là “Tổ Thừa Bảo”!

Mẫu thân đại nhân: ...

Phụ thân đại nhân: Nếu là con gái, nàng sẽ đặt tên thế nào?

Mẫu thân đại nhân: À... sẽ gọi là Tổ Trinh, Tổ Bình, Tổ Vĩnh, Tổ Hinh, Tổ Minh, Tổ...

Phụ thân đại nhân: (nàng không sợ lúc gọi dễ bị cắn lưỡi hả?) ==

2.Đứa trẻ ngoan

Năm đó Đại Tiểu Bảo đều còn bé, chập chững đi theo hai vị sư tổ học tiên pháp. Bài học ngày đó là “di dời vật nặng”. Thiên gia gia dạy cho Tiểu Bảo, Gia Lăng bà bà thì dạy Đại Bảo. Đến giờ rèn luyện, trong lúc Gia Lăng bà bà đang ngồi xa xa xem Đại Bảo vận dụng tiên pháp chuyển một chồng cây gỗ to thì nghe có tiếng ầm ầm. Họ chạy qua chỗ của Tiểu Bảo, hóa ra Tiểu Bảo vụng về làm rơi chồng gỗ xuống đất. Gia Lăng bà bà hiền hậu cười

- Không sao, con lại đây nghỉ một lát rồi tập tiếp

- Dạ thôi, gia gia sẽ phạt con!

- Lo gì chứ, cứ lại đây nghỉ ngơi, ta sẽ nói với ông ấy.
- Con không dám, thế nào gia gia cũng la rầy.
- Haizzz... đứa trẻ ngoan, con ngoan như vậy làm sao lão mắng con được?
- Dạ... bởi vì... gia gia đang nằm dưới đồng gỗ....
-

3. Nhầm lẫn thôi mà!

Một ngày đẹp trời, Tổ Linh quyết định phải tự tay làm bữa ăn thịnh soạn cho gia đình, để chồng và các con không chê nàng vụng về thiếu nội hàm nữa. Nàng tắt bếp quay cuộn trong bếp. Minh Bảo đi làm nhiệm vụ của tiên môn trở về, thấy nương tử ở trong phòng bếp liền hỏi

- Con đâu rồi?
- Thiếp vừa thay tả cho con, bé nằm trong nôi đó!

Lát sau lại nghe Minh Bảo hỏi:

- Nàng làm gì với con gà vậy?
- Bỏ vào nồi nước sôi trụng cho chín!

Minh Bảo hét toát lên:

- Tại sao con gà lại nằm trong nôi và mặc tả???

65. Chương 66: Chuyện Ở Cao Triều

Phương Nam là vùng đất giàu có phì nhiêu, quanh năm nắng ấm, mùa đông rất ngắn mà xuân thì dài. Ở đó có Tứ đại cường quốc bao gồm Chu Việt, Thịnh Thế, Cao Triều và Bình Ngô. Mấy nghìn năm qua đi, bốn nước này vẫn dần co chiếm lấy một vùng trời không thể xâm phạm.

Cao Triều là quốc gia có ba mặt giáp địch, một mặt giáp biển lớn, địa thế bất lợi hơn hết. Hoàng tộc Cao Triều đời đời sống với nỗi lo loạn lạc. Quân đội Cao Triều lúc nào cũng chú trọng rèn luyện, tổ chức, quân trong dân và dân trong quân. Lịch sử cho thấy không dưới ba lần Cao Triều bị Chu Việt, Bình Ngô và Thịnh Thế ba phía tính kế. Một địch ba trải qua nghìn năm nhưng chưa từng bại. Vậy mới nói, người dân Cao Triều ai ai cũng võ nghệ tinh thông, hễ có biến là vớt cây, vớt cuốc đi đánh giặc. Cao Triều nhìn như trái hồng mềm nhưng thực ra là quả kịch độc.

Năm Cao Triều Hòa Nghi Thị thứ hai mươi tám, hoàng đế Hòa Nghi Cảnh An có ba con gái và năm con trai. Đến tuổi bốn mươi mà ông chưa lập Thái tử, làng sóng tranh chấp giữa các hoàng tử âm thâm nổi bão. Hoàng hậu không có trưởng nam, chỉ có một cô con gái bảo bối. Tương truyền hoàng hậu vốn không thể mang thai, ai ngờ vào một ngày xuân bà nằm mộng, thấy một tiên nhân trên trời giáng xuống, nói rằng bà sắp có con, đứa trẻ phải đặt tên là “Hàn Mai”. Đúng chín tháng sau, Tam công chúa chào đời, danh gọi Hòa Nghi Hàn Mai.

Hàn Mai công chúa từ nhỏ xinh đẹp, là tim gan của mẫu hậu và phụ hoàng. Đến tuổi mười sáu đột nhiên mắc chứng bệnh kì lạ, đêm không ngủ, ngày thì nói cười như điên, hễ cao hứng là đem nỏ tì ra đánh chết. Hoàng đế kinh sợ cho bố cáo thiên hạ tìm đại phu và pháp sư danh tiếng. Cuối cùng một vị đạo sĩ cao cường đã xuất hiện, khẳng định mình có thể chữa lành cho công chúa, điều kiện tiên quyết là phải gả nàng cho hắn!

Hoàng đế nổi giận lôi đình, cho binh lính đánh đạo sĩ 500 đại bản. Bị đánh xong, đạo sĩ vẫn tươi cười đứng lên, một chút đau đớn cũng không có. Chuyện lạ tới tai hoàng hậu, vì quá thương con mà bà can rằng bàn với hoàng đế. Thôi thì đành để con gái ủy khuất, miễn sao nàng sống khỏe mạnh, tên đạo sĩ kia mặt mày cũng rất tuấn lãng, bản lĩnh càng không tầm thường.

Một đêm nọ, đạo sĩ thỉnh linh rời giường khi trời chưa sáng. Hắn men theo bờ tường đi về phía Tây cung điện đổ nát. Chỗ này vốn là phế tích của triều đại trước, đã bị xem là cấm địa từ lâu. Khi hắn tới cái giếng cạn nằm sâu trong Tây cung, thỉnh linh phát hiện ở đây không phải chỉ có mỗi mình. Một nam nhân lặng lẽ đứng bên miệng giếng, trên tay còn có một chiếc quạt giấy. Trời đột nhiên nổi gió, cát bụi trong phế tích bay mịt mù, rồi tiếng cười thất thanh ma quái vang lên...

- A ha ha ha ha... trả mạng cho ta, trả con cho ta, trả thiên hạ lại cho ta...

Từ miệng giếng, ma hồn bốc lên như làn khói, hiện hình là một cô gái váy áo xinh đẹp. Đạo sĩ nhú mày, quyết định nấp vào góc cây nhìn một lát. Nam nhân áo lam không chút động dậy, hắn ngửa đầu nhìn ma hồn điên loạn đang gọi gió gọi mưa tác quái kia.

- Người là Hoàng Lê Anh?

- A ha ha ha... đúng! Ta chính là Lê Anh công chúa cao quý nhất thiên hạ, ta bị phò mã phản bội, một xác hai mạng bị vùi trong cái giếng này! Ta phải trả thù Hòa Nghi gia! Bọn cướp nước, bọn soán ngôi!

Ma hồn đã hóa diên, ả tu luyện mấy trăm năm, hút nguyên khí của người trong cung mới có thể mạnh đến mức này. Nam nhân lam y từ tốn giảng giải

- Con người sống đều có kiếp. Hoàng Lê gia đã tồn tại quá lâu, làm nhiều chuyện ác, hương khói tận thì phải bị thay thế. Hòa Nghi tộc bây giờ đứng trên thiên hạ, mi nên chấp nhận điều này, lập tức buông tha cho Tam công chúa!

- A ha ha ha... buông tha? Nói nghe dễ nhỉ? Dựa vào đâu mà có người được làm công chúa ăn sung mặc sướng, ta cũng là công chúa thì bị chết oan? Người chớ lắm mồm, chỉ là một phạm nhân thì đối đầu được với ta sao? Lũ đạo sĩ ngu ngốc kia đều bị ta dọa sợ chạy mất dép rồi!

Lam y nam nhân không nói gì thêm, cây quạt giấy xòe ra, như tia chớp đánh tới ma hồn. Vốn dĩ phạm nhân không thể nhìn thấy, cũng không thể chạm vào hồn ma nhưng cây quạt kì lạ kia thì có thể!

Đạo sĩ hí mắt theo dõi trận chiến, xem ra lần này có người thay mình giải quyết yêu nữ kia rồi. Một người một ma đánh nhau mù trời tối đất, quạt giấy còn lợi hại hơn đại đao, xòe ra thu vào linh hoạt, vừa kiêu ngạo vừa xinh đẹp như chiếc đuôi công, nam nhân nọ ra chiêu dứt khoát, mặc dù chỉ là võ học phạm thể rất bình thường nhưng khi nắm cây quạt trong tay, hắn không còn giống một phạm nhân.

Đạo sĩ sờ cằm, neho mắt nhìn bóng áo xanh, tên này là ai? Phạm giới từ khi nào có một người lợi hại như vậy? So chừng chục chiêu thì ma hồn đã bại. Ả bị sợi tóc của nam nhân trói chặt. Quái! Hóa ra tóc cũng trói ma được à?

Đạo sĩ từ gốc cây đi ra, đứng bên cạnh nam nhân nọ cúi nhìn ma hồn Hoàng Lê Anh đang nghiêng rãng quần quai nằm bên dưới.

- Khá lắm người anh em! Xem ra lần này bản tiên không phí chút sức đã thu phục được ả rồi!

Đạo sĩ rút ra bầu rượu, hút ma hồn vào trong, cẩn thận đậy nắp.

- Người muốn làm gì?

Đạo sĩ nhe răng cười, vỗ vào vai nam nhân nọ

- Đây là hồn ma thành tinh, có thể thu phục nhưng không thể giết. Phải đem nó về cho Minh giới hóa độ!

Nam nhân nhú mày, hiển nhiên không biết có quy tắc như vậy. Hắn thu quạt nhét vào tay áo, chẳng thèm hỏi đạo sĩ là ai đã quay đầu rồi đi. Mãi nhiều ngày sau, khi nhìn thấy Hàn Mai nắm tay làm nũng với nam nhân nọ, đạo sĩ mới biết hắn chính là Tứ hoàng tử của Cao Triều. Vị này tên gọi Hòa Nghi Cảnh, từ khi lên mười bốn đã theo Cửu vương gia đi trấn ở biên giới Bình Ngô, ít khi có mặt trong kinh thành. Hắn là con của một Tiệp dư, thân phận thấp, ngày thường không ai nhắc tới. Nhưng người có tâm nhìn dĩ nhiên sẽ hiểu một đạo lý: Hoàng tử thân phận càng thấp thì càng thâm hiểm. Bởi vì hắn đã tự mình sinh tồn trong chảo lửa quyền lực này, chứng tỏ đường đi nước bước từ nhỏ đã hơn người.

Hòa Nghi Cảnh đối với Tam công chúa thương yêu như muối muối, cũng chỉ có nàng thực xem hắn là ca ca. Bởi vì từ biên ải nghe tin nàng bị bệnh, lại nghe nói phụ hoàng đồng ý gả nàng ột đạo sĩ vô danh, Hòa Nghi

Cảnh liền không quản đường xa giục ngựa chạy về. Đạo sĩ – mấy gã lừa gạt này hắn thấy đã nhiều, toàn là lũ giả thần giả quỷ vô tích sự. Hòa Nghi Cảnh muốn tự mình cứu em gái rồi vạch mặt tên lừa đảo với phụ hoàng.

Đạo sĩ cảm thấy mình bị ngán đường, không thể không nói chuyện nghiêm túc với vị hoàng tử này một phen.

- Ta nói này, hoàng tử đại gia! Ngài nhìn cho kĩ đi, ta không phải dân lừa đảo. Đêm đó nếu ngài không xuất hiện ta cũng đã diệt gọn Hoàng Lê Anh rồi! Ngài tốt nhất nên phân biệt trắng đen, Tam công chúa vốn là duyên phận của ta, ngài đừng phá rối chuyện tốt chứ!

Vị hoàng tử đó nhìn chằm chằm đạo sĩ, nhìn tới nỗi hần sồn da gà.

- Người không phải phạm nhân, cũng không phải yêu ma, người là ai?

Đạo sĩ cười hề hề, vỗ ngực tự đắc

- Ta là tiên nhân, còn là tiên nhân cao cường!

- Tiên? Thần tiên?

Đạo sĩ gật đầu, kéo cái ghế nghênh ngang ngồi trước mặt Hòa Nghi Cảnh

- Hoàng tử đại gia, ta nói ngài nghe. Ngài chỉ là phạm nhân, kiến thức hạn hẹp. Chắc ngài không biết trên đời này còn có tiên giới. Ta là người của tiên môn, họ một chữ Chế. Ta theo đuổi Hàn Mai hàng trăm kiếp rồi, bởi vì Toàn Tâm Chú ta đặt trên người nàng nên lúc nào cũng thu hút ma quái. Chắc chắn, chuyện này ta nói với ngài phiên ngài kín miệng dùm, nếu tiên môn mà biết thì ta rất thảm!

Hòa Nghi Cảnh bình thản nghe, không nghi ngờ cũng chẳng ngạc nhiên. Dẫu sao những chuyện hoang đường hơn hắn cũng trải qua cả rồi, bây giờ có người nhận mình là thần tiên hắn cũng không lạ. Hòa Nghi Cảnh nói

- Được, ta không cần biết lời người đúng hay sai. Chỉ cần thắng ta, ta sẽ không truy cứu!

Rồi không thèm cho đạo sĩ một phút chuẩn bị, Hòa Nghi Cảnh đá bay chiếc bàn, kiếm thẳng tắp lao tới. Đạo sĩ cũng phản xạ rất tốt, ngửa người trượt qua lưới kiếm, tay không giao chiến. Hòa Nghi Cảnh múa võ nhuần nhuyễn, tiếc là võ học phạm thể không đủ thương được đạo sĩ. Đánh ngoại lực khó phân thắng thua, đạo sĩ phẩy ngón tay xuất ra chút tiên pháp. Hòa Nghi Cảnh thay kiếm bằng quạt dễ dàng cản lại. Đạo sĩ càng thêm tò mò về cây quạt kia, sau vài lần hắn đã nhìn rõ. Quạt thì bình thường, chỉ có hoa văn trên quạt rất không bình thường.

- Cái này... là ai cho người?

Đạo sĩ bắt lấy cổ tay hắn, mắt nhìn chăm chú vào hình vẽ trên quạt. Bát quái ngũ hành, tứ tượng tứ linh, bản đồ âm dương còn thêm ma trận quái lạ chưa từng thấy. Những nhân tố tưởng chừng rời rạc lại lồng vào nhau, phải là cao nhân thế nào mới vẽ ra thứ phức tạp này? Nói cách khác, cây quạt là chìa khóa đi thấu lục giới, ma tiên thần quái gì cũng đánh được, lợi hại!

Bởi vì bị cây quạt thu hút mà đạo sĩ lơ đãng một giây, kết quả bị trúng một chưởng văng ra xa. Có trời mới biết hắn kinh ngạc cỡ nào khi thấy vết máu dính trên đất. Hắn – Thiên tôn của Hoa Đông bị một phạm nhân đánh phun máu!!!

Hòa Nghi Cảnh vẫn ung dung đứng đó, mắt lóe lên ý cười khó phát hiện.

- Được rồi, ta tin người, đứa nhỏ đáng thương, Tam muội giao cho người!

Đạo sĩ tức nổ con mắt. Cái hoàng tử này đang trêu đùa hắn! Làm bộ làm tịch như mình khoan dung tha cho kẻ bại trận, ban phát thương hại cho người khác. Hắn – thiên tôn của Hoa Đông lại bị một phạm nhân thương hại!??

Mấy ngày sau vẫn chưa hết buồn bực, đạo sĩ than thở với công chúa. Nàng vỗ đầu hắn an ủi:

- Thôi... chàng đừng động vào Tứ ca. Huynh ấy không phải người dễ chọc đâu! Từ khi muội còn bé đã thường chơi với Cảnh ca. Huynh ấy nói có một con thỏ hay đi theo muội. Muội nhìn xung quanh chẳng

thấy con thỏ nào. Sau này huynh ấy lại nói con thỏ đó là con vật tốt, bởi vì muội bị bệnh mà nó tìm linh chi uội ăn. Huynh ấy còn kể Phí Chiêu viện chết vì bị Hiền phi hạ độc, linh hồn bà ta đang đeo bám theo Hiền phi trả thù... Còn nữa nha, huynh ấy còn nói hai thần giữ cửa ở tẩm cung của phụ hoàng bị ai đó dụ đi mất, không có người trông coi thì rất dễ bị yêu ma đột nhập, nhất định có kẻ động tay động chân mượn bùa ngải hành thích vua. Sau đó huynh ấy tìm hai thần giữ cửa khác niêm phong vào đại môn, đảm bảo sẽ không ai hóa giải được... Chàng nói xem, có phải Cảnh ca rất giỏi không? Từ nhỏ huynh ấy bị gọi là kẻ thần kinh vì hay nói chuyện với bức tường và nghĩ tới những điều quái gở, con người rất lập dị... cũng chỉ có muội mới biết bí mật này!

Đạo sĩ trầm ngâm nghe, cuối cùng nói một câu

- Tứ hoàng tử bẩm sinh có mắt âm dương, nhìn được nhiều hơn người khác. Chắc chắn về sau có cao nhân chỉ điểm nên hần mới giỏi như vậy! Không được, ta phải đi gặp hần một lần nữa, ta cảm thấy luồng nguyên khí trên người hần rất quen, có khi nào là cổ nhân?

Nói là làm. Đạo sĩ lại hẹn Hoàn Nghi Cảnh, nhưng lần này không đánh nhau. Hần đề nghị hoàng tử để mình bắt mạch, tỉ mỉ nghiên cứu một chút.

- Cây quạt... là do Hoàng tổ chỉ ta đi lấy. Nó nằm trong lăng mộ của Hoàng tộc. Ta thực không biết rõ nguồn gốc...

Đạo sĩ nét mặt nghiêm trọng, mở tiên nhãn nhìn vào ấn đường của Hoàn Nghi Cảnh. Từ ngạc nhiên chuyển qua mừng rỡ, rồi khó hiểu, rồi khẳng định.

- Ai chà, hoàng tử đại gia à. “Hoàng tổ” trong miệng ngài chính là ngài ở kiếp trước, nói cách khác ngài vốn có cây quạt từ lâu, khi chết thì chôn theo rồi để lại manh mối cho kiếp sau đi tìm! Còn nữa nha... trên trán ngài có “Thái tử ấn”, xem ra Cao Triều này sẽ về tay ngài... Thái tử ấn này sẽ đi theo ngài vĩnh viễn, cho dù đầu thai chỗ nào thì cũng là mệnh thiên tử. Chỉ có điều... ngài vĩnh viễn làm một phạm nhân, nguyên thần của ngài không toàn vẹn, nó bị hạn chế ở phạm giới đời đời đi theo luân hồi!

Hòa Nghi Cảnh mặt tỉnh bơ, lạnh nhạt gạt đầu

- À, ra thế...

Đạo sĩ trợn mắt, hận rên sắt không thành thép. Cái người này... rốt cuộc có hiểu hần nói gì không? Đạo sĩ bị xem nhẹ, hết sức bất mãn từ trên ghế đứng dậy.

- Thôi thôi, nói với ngài thật tổn nước bọt. Dù sao chúng ta cũng không có quan hệ gì nhiều, ta sẽ gửi lời đến thân nhân của ngài, cho họ biết ngài vẫn bình an. Cứ từ từ mà sống, kiếp này rồi kiếp khác... có khi... hạnh phúc hơn thần thiên không chừng!

Hòa Nghi Cảnh không bình luận, đưa tách ra lên uống một ngụm. Đạo sĩ thở dài phủ tay áo rời đi. Nhưng bước tới cửa hần chợt khựng lại, đầu không di chuyển nói với người sau lưng

- Dù sao thì... cũng rất mừng vì ngài quay về, Thái Hành lão quân!

Đạo sĩ đi mất. Hòa Nghi Cảnh nhìn chung trà lạnh, lẩm bẩm một mình

- Thái Hành... tên này cũng hay!

Đỉnh Kim Tinh lại là một ngày âm u. Gia Lăng bà bà ngồi thiền trên gối đôn, vây quanh là gần một trăm đồ đệ. Trong không khí thoang thoảng hương nhang, ngưng đọng một tầng cổ kính xa xưa.

- Vấn quỳ à?

- Vâng, thưa sư tổ.

- Bảo nàng về đi.

- Dạ... sư tỷ không chịu rời...

Chúng đệ tử cố hết sức cúi thấp đầu, tiếng thở cũng đè nén. Mấy ngày nay Kim Tinh môn thật căng thẳng. Ai cũng biết Tú Thanh tiên tử chính là học trò cưng nhất của Gia Lăng bà bà, xưa nay luôn ngoan ngoãn nhu mì, chưa từng làm người khác bận tâm. Nghe nói nàng cầu sư tổ một vị thuốc gọi là “Tam Duyên Hoa”,

quý hiếm vô cùng, trời đất không có quá ba cây. Gia Lăng không đáp ứng, vậy là nàng kiên trì quỳ hết ngày này qua ngày khác, bất kể gió mưa, bất kể nóng lạnh. Có người trách nàng cố chấp, có người thương nàng kiên cường, mà chủ yếu vẫn là hiếu kỳ. Tú Thanh cô nương cần Tam Duyên Hoa để làm gì?

Nghe nói nàng đã náo loạn tới tận Hoa Đông, một hai ép buộc phu quân của Tổ Linh minh tôn giao ra Tam Duyên Hoa. Hắn không sở hữu vật này, nàng lại dò la biết Gia Lăng bà bà đã từng có. Rồi cảnh quỳ thấu đêm suốt sáng diễn ra.

Bầu trời Kim Tinh hôm nay âm u, cánh cổng thép vàng chậm chậm mở ra, tiếng kêu cọt két. Một tà áo trắng tinh tươm dừng lại ngay dưới chân nàng. Tú Thanh rung rẩy ngửa đầu nhìn.

- Sư tổ... cầu ngài...

Gia Lăng lạnh lùng ngắm nghía khuôn mặt đó, tự nhiên hồi tưởng lại khung cảnh sáu trăm năm trước, khi mà cô bé này còn sợ sệt núp sau áo choàng của lão quân...

- Tiểu Thanh, con cần gì phải thế?

Dường như động vào chỗ đau, nàng rớt rớt nước mắt, tay hèn mọn sờ vào một góc áo Gia Lăng

- Sư tổ, người thành toàn cho con đi... Kiếp này con chỉ sống để đợi chờ, cái giá nào con cũng cam nguyện!

Quanh đây có tiếng thở dài

- Tu vi của con phải tích góp bao lâu mới được? Địa vị của con hôm nay nào phải ngày một ngày hai? Có rất nhiều cách, hà cớ gì... haizzz... thật khó!

Tú Thanh lắc đầu, đôi mắt càng thêm kiên định

- Cái gì cũng đáng giá, vì Thanh nhi yêu lão quân mà!

Gia Lăng dở khóc dở cười. Xem xem! Một cô nương khuê cát mở miệng nói yêu mạnh mẽ chưa kìa. Năm tháng để lại nhiều dấu vết trên người nàng, cũng bao gồm một tình yêu mãi về sau mới thấu hiểu. Gia Lăng bà bà tháo dây trâm cài đầu, nhẹ nhàng đưa cho nàng

- Đây, như ý nguyện của con.

Tú Thanh có phần không tin vào mắt mình. Hóa ra Tam Duyên Hoa xưa nay vẫn làm thoa cài đầu cho sư tổ. Nàng tôn sùng nhận lấy món quà, rồi rít cảm ơn. Đôi mắt tròn xoe ngây ngô đó vẫn vẹn nguyên như năm nào.

- Đi đi, thành hay bại đều ở cơ duyên, hy vọng con sẽ không tiếc nuối. Ta chỉ có một lời chúc ngắn gọn: Hạnh phúc nhé, Tiểu Thanh!

Ở phạm giới, Cao Triều đời thứ hai mươi chín, Hòa Nghi Cảnh lên ngôi năm 20 tuổi, lấy hiệu là Thái Hành đế. Hoàn cảnh truyền ngôi năm đó êm đẹp một cách khác thường. Tiên hoàng để di chiếu có tên Tứ hoàng tử, bốn vị hoàng tử còn lại đều không phản đối, im ắng tới kì quái, làm người ta nghĩ mãi không thông. Có lẽ ông trời đứng về phía Hòa Nghi Cảnh!

Cũng đã qua 10 năm từ khi Thái Hành đế trị vì, quốc thái dân an, nội ngoại ổn định. Kể ra thì vị vua này chẳng có chi nổi bật mà cũng không có gì để chê trách. Hắn cứ nhân nhả ung dung, xử lý trong ngoài nhẹ tựa lông hồng, chưa từng mạnh tay nhưng luôn thỏa đáng, trình tự đơn giản nhưng luôn hiệu quả. Có lẽ một đất nước cần vị vua như vậy, ôn hòa và cẩn thận, ít tham vọng và nhiều lo toan. Phong cách của hắn cũng giống như đế hiệu “thông thái hành sự”.

Vua ở độ tuổi ba mươi, triều thần và ngoại quốc nườm nượp dâng phi tử là chuyện dễ hiểu. Ngày tết đoàn viên, Bình Ngô ở phương Nam lại cống tới 20 ca kỹ. Hoàng cung náo nhiệt chưa từng thấy, rạp rờn váy áo mỹ nhân. Hòa Nghi Cảnh có chút buồn ngủ, ngón tay mơ màng gõ lên ghế rồng, hoàn toàn sai nhịp so với tiếng đàn hát. Hai hàng thần tử và gia quyến vẫn nói nói cười cười, lung tung chỉ trỏ, rượu thịt tấp nập. Đêm càng về khuya, tiếng cầm càng réo rắt, rượu thơm càng say nồng, không ít kẻ trở nên phóng túng, quên

mắt mặt rồng mà cư nhiên tóm lấy vài vũ công, mờ ám hôn hít. Từ từ khung cảnh trở nên xa hoa đồi trụ. Lưu công công toát mồ hôi hột, lão vuốt vuốt cây phát trần, sợ sệt hỏi:

- Bệ hạ, ngài xem...

Hòa Nghi Cảnh sắp ngủ gật, hần miễn cường nâng mi mắt, nhìn chăm chăm mấy vị thần tử quần áo xộc xệch.

- Lôi chúng ra ngoài, ném vào thùng nước lạnh!

Lời vua nói vì ồn ào không ai nghe nhưng việc vua làm mọi người lập tức ý thức được. Sau khi ngự lâm quân kéo xềnh xệch ba bốn người rời đi, cả đại điện tự nhiên tắt ngúm. Hoàng đế nổi tiếng dễ dãi nhưng không có nghĩa là hần cho phép người ta leo lên đầu, lên cổ mình. Đảo mắt nhìn một vòng yến tiệc, Hòa Nghi Cảnh cảm thấy dù sao cũng là ngày hội hè, không nên quá nghiêm túc. Hần phát tay, nói có lệ:

- Tiếp tục đi!

Mọi người lại gượng gạo cười, khe khẽ trò chuyện, rượu chỉ dám nhấp môi, bầu không khí đông cứng kì quái. Lưu công công nhanh trí cho gọi 20 ca kỹ Bình Ngô vào giảm căng thẳng. Mỹ nhân sắc màu rập rờn, nhìn hoa cả mắt. Múa lụa là tuyệt chiêu của Bình Ngô quốc, chả mấy chốc đã khiến lòng người liêu xiêu...

Nữ múa chính theo đúng nghi thức tiến lên dâng rượu. Sau khi Lưu công công dùng kim bạc thử rượu, hoàng đế từ tốn tiếp nhận. Vị đào vừa ngọt vừa chất đánh thức tất cả giác quan. Hòa Nghi Cảnh không cầm lòng đưa mắt nhìn mỹ nhân trước mặt. Từ đó, ngài chân chính tin rằng ở đời có “nhất kiến chung tình”.

Hoàng đế mẫu mực nhất Cao Triều vì hồng nhan mà làm chuyện hoang đường. Ngài phải lòng một nàng ca kỹ, nâng tới cấp nhị phẩm Quý cơ, tương truyền gọi là Tú cơ. Tú cơ nương nương đẹp như hoa như ngọc, một nét đẹp trong trẻo hồn nhiên mà nữ nhân trưởng thành không thể có. Hòa Nghi Cảnh không tiếc lầu son gác vàng, cẩm y ngọc thực đối đãi với nàng, không những vậy còn nhất mực chuyên sủng khiến hậu cung cảm phần ngất trời.

Ấy thế mà Tú cơ không an phận, đã tâm ám sát hoàng đế. Nghe nói nàng dâng lên thuốc quý gọi là Tam Duyên Hoa, điều chế từ loài cây truyền thuyết, nung qua lửa phượng hoàng thành đan dược có một không hai, chức năng kéo dài tuổi thọ. Hoàng đế không chút nghi ngờ uống vào, thọ đầu không thấy, chỉ thấy trời đột nhiên kéo mây đen, sấm chớp đánh vào hoàng thành. Hòa Nghi Cảnh từ ghế rồng ngã xuống, không nói lời nào tắt thở!

Tú cơ đóng kịch rất giỏi, nàng còn ôm bệ hạ gọi thất thanh cái gì mà... “Lão quân, lão quân...”. Cao Triều để băng hà, cả thiên hạ vừa thương tiếc vừa căm giận, Tú cơ bị thiêu sống trên giàn hỏa. Ngày hôm đó cả kinh thành nườm nượp kéo đi xem hành quyết. Một bà lão tóc bạc phơ, phong thái bất phàm đứng giữa dòng người lặng lẽ nhìn nàng thiếu nữ ủ rũ bị trói go vào cột. Bà ta nhìn trời, thở dài thườn thượt mà nói với nam nhân bên cạnh:

- Ta sớm đoán trước kết quả này rồi.

Người nọ đội chiếc mũ rơm lụp xụp, giọng nói du dương thu hút:

- Mệnh của một người là do tạo hóa, nếu đã định mãi mãi giam ở nhân gian thì chắc chắn không thể rời khỏi. Tam Duyên Hoa thần thông tới đâu cũng không phải vật nghịch thiên. Tú Thanh cô nương dùng hết tu vi cả đời để luyện đan, lại tạo ra một phương thuốc trời đất không dung tha... Đây vốn là kết cục của nàng...

Bà lão không cam tâm, thấp giọng hỏi:

- Vậy phải làm sao, cứ thế mà kết thúc?

Nam tử nọ hơi nâng đầu, lộ ra chiếc cằm thon thả và môi mỏng hơi cười

- Cũng không hần vậy. Phải xem xem nhị ca yêu nàng đến mức nào...

Chuyện thần kỳ đã xảy ra. Sau khi Tú cơ bị thiêu thành tro bụi, Hòa Nghi Cảnh bật dậy từ quan tài, dọa chết khiếp cả hoàng cung. Ngài điên cuồng vì cái chết của Tú cơ, ai khuyên giải cũng không chịu tin nàng là mật thám do Bình Ngô phái tới.

Lưu công công chính là người thân tín của vua từ lúc nhỏ, lão biết nhiều bí mật kinh thiên động địa xoay quanh vị hoàng đế này, những chuyện mà bản thân lão cũng không dám tin. Hòa Nghi Cảnh biết tất tần tật mọi chuyện diễn ra trong tối, ngoài sáng, một cái liếc mắt cũng đủ thấu hiểu ẩn tình phía sau. Trong chiến tranh, ngài chỉ ngồi một chỗ cũng biết kẻ đường đi nước bước quân địch. Thần tử mưu hại lẫn nhau, ngài chẳng điều tra cũng tìm đầy đủ bằng chứng và hung thủ. Lưu công công từng nghĩ bệ hạ là anh minh nhất, kì tài nhất, thông thái như một cuốn sách vạn năng. Nhưng rồi có một ngày, Hòa Nghi Cảnh tiết lộ với lão, hẳn có một đôi mắt âm dương, nhìn rõ phạm tiên, thấu đáo tà ma. Cánh tay đắc lực của bệ hạ không phải người sống mà là người chết, ám vệ của bệ hạ không phải biến hóa như không khí mà họ chính là không khí – hư vô, bí ẩn, không mà có, có như không.

Hòa Nghi Cảnh đối với cuộc sống rất ít để ý. Ngài không đặc biệt thích, cũng không đặc biệt ghét điều gì, sắp đặt tới cảnh giới “thanh tịnh” trong Phật pháp, cho tới khi ngài gặp Tú cơ nương nương. Lão công công vẫn nhớ rất rõ, bệ hạ dễ dàng bị chinh phục từ cái nhìn đầu tiên, khuôn mặt thất thần của ngài đáng yêu hơn nhiều so với sự lãnh đạm thường nhật. Ngài khéo léo đưa Tú cơ vào hậu cung, sắp xếp một chỗ xa lánh xa lơ để các phi tử không làm phiền. Những năm tháng có Tú cơ làm bạn, bệ hạ rất vui vẻ, rất yêu đời, có lúc nóng giận buồn bực, có khi tủm tỉm cười một mình... ngài giống như mọi nam nhân trên đời trở nên ngốc vì yêu. Lão công công mừng thay cho bệ hạ!

Nhưng rồi tai ương ập tới, bệ hạ đột nhiên tắt thở, Tú cơ bị đem đi hỏa thiêu đền tội, thẩm thoát một ngày trời đất âm đạm, kinh thành âm u. Khi ngài hoàn sinh trở về, mọi thứ đã quá muộn.

Hòa Nghi Cảnh sống không dài, chưa bốn mươi đã lặng lẽ qua đời. Những tháng năm còn lại không ai thân thiết với ngài hơn Lưu công công và món kỉ vật Tú cơ để lại. Lão công công vẫn nhớ rất rõ, nó là một mẫu gỗ vuông vuông, bề mặt sần sùi, cứ như bị con gù gặm qua vậy. Bệ hạ lúc nhàn rỗi thường đem ra chơi, ngắm nghía đến quên ngày giờ, thật lạ!

Hòa Nghi Cảnh không có con cái, từ sau Tú cơ nương nương thì không đặt chân vào hậu cung nữa. Hoàng đế Cao Triều đời tiếp theo là con thừa tự duy nhất. Lăng tẩm của ngài được xây bí mật ở một nơi xa xôi không ai biết, trong khu Hoàng lăng chỉ là mộ giả. Chính tay lão công công mặc áo rỗng cho ngài, đặt cây quạt và mẫu gỗ ngài xem như trân bảo vào quan tài, hoàn thành tâm nguyện đơn giản nhất cho vua.

Trải qua bao mấy trăm năm, phạm giới thay da đổi thịt, thiên hạ hợp rồi tan, tan rồi hợp, chẳng còn ai nhớ câu chuyện xưa về một vị hoàng đế và nàng ca kỹ. Cổ trên nấm mộ đã xanh um tùm, cứ tưởng là một gò đất cao.

Nhân gian là như vậy, đã từng có, đã từng sống, đã từng yêu,... rồi mọi thứ vẫn quay về cát bụi như cái nguyên lý muôn thuở của luân hồi...

Giữa trưa hè, trời có nóng nhưng chuyện bán buôn ở chợ vẫn diễn ra tấp nập. Bên này bán củ cải 3 hào một cân, bên kia bán cá tươi 5 xu một lạng. Tiếng gọi khách, tiếng mời hàng, tiếng cò kè mặc cả, lâu lâu lại có tiếng mắng chửi của mấy bà đánh đá. Một đoàn xe xa hoa chen chúc trên con phố đông, tốc độ di chuyển chậm chạp. Người phu xe vừa đánh ngựa vừa lau mồ hôi nói:

- Công tử, đông đúc quá, ngài cố ngồi chờ một lát nhé.

Một thiếu niên chừng mười sáu mười lăm đưa quạt nan vén lên rèm cửa, mắt tò mò nhìn ra bên ngoài. Hạ nhân trong xe có chút lo lắng

- Ấy da, ông trời của tôi ơi, ngài làm ơn đừng có nhìn lung tung, bên ngoài rất hỗn loạn.

Thiếu niên nọ chau mày

- Tiểu An Tử, người im mồm không ai bảo người câm!

Mấy tùy từng lặng lẽ tiến gần hơn, bảo vệ quanh xe ngựa, bộ dạng hơi căng thẳng. Thiếu niên vẫn mở to mắt nhìn con phố nhộn nhịp, hẳn tình cờ phát hiện ở sạp bán kẹo đường có một chuyện lạ. Kẹo đường là món đồ ăn vặt được ưa chuộng, nó thường có hình hài ngộ nghĩnh, màu sắc rực rỡ, ngậm que kẹo thì vị ngọt tan ra. Quầy bán kẹo trưng bày nào là mười hai con giáp, nào là đôi tân lang tân nương, còn có hoa lá, đồ vật mô phỏng rất giống. Ba người – một nữ nhân và hai tiểu hài tử đang ngồi xỏm ngắm nghía. Đội hình cân đối từ cao xuống thấp. Phía sau có một nam nhân dịu dàng nhìn bọn họ.

- Chọn xong chưa?

Hắn hỏi, cả ba người đều đồng thanh:

- Lấy cái này!

Nữ nhân chỉ vào kẹo hình quả bí, nữ hài tử chỉ vào hình con thỏ, nam hài tử thì chọn một con rùa. Ba người nhìn nhau, có vẻ không ai nhường ai, kiên quyết chọn thứ mình thích

- Con thỏ này rất đẹp!

- Quả bí dễ thương hơn!

- Đệ thích con rùa!

- Mẫu thân là người lớn, không được tranh với trẻ con!

- Đệ nhỏ nhất nhà, phải được ưu tiên!

- Nhưng tỉ là con gái, phụ thân đã dạy “Lady first!”

- Hai đứa không được ăn kẹo, ăn nhiều sẽ sủng răng!

Ba mẹ con tranh giành một cây kẹo, khí thế bồng bồng. Bởi vì đầu khẩu không có kết quả, họ đồng loạt nhìn về phía nam nhân kia, ba cặp mắt long lanh mong chờ. Người nọ ho một tiếng, nói với chủ quầy:

- Lấy mỗi thứ một cây!

Thế là bọn họ mỗi người liếm một que kẹo, ba cặp mắt giống nhau híp lại thỏa mãn. Nam nhân nọ lại mua thêm hai cây, gói bằng giấy cẩn thận rồi đưa cho đứa bé trai nhỏ nhất

- Cái này cho đại ca và nhị ca của con.

Thằng bé gật gù, hai mắt tham lam dường như có tính toán riêng. Còn phái nữ nhà họ thì mãi mê liếm kẹo, không để ý trời đất gì nữa. Thiếu niên ngồi trong xe chưa từng gặp qua gia đình nào kì lạ như vậy. Đôi vợ chồng rất đẹp, tựa như thần tiên quyến lữ. Đôi hài tử rất xinh, như kim đồng và ngọc nữ. Vậy mà không có ai tò mò nhìn họ một cái. Thiếu niên neho mắt, cố nhìn xem vấn đề nằm ở đâu. Nam nhân kia dịu dàng vừa ôm vừa kéo thê tử đã bị kẹo mê hoặc, cũng chu đáo trông chừng hai đứa bé lon ton đi trước. Hắn hồ hững quay đầu nhìn lại, ánh mắt như có như không dừng ở chiếc xe ngựa xa hoa, chạm trúng tầm nhìn của thiếu niên ngồi trong xe. Gửi lại một nụ cười nhạt quai lạ, hắn lại ôm nữ nhân kia cùng bọn trẻ biến mất, tựa như họ chưa từng xuất hiện.

Lúc này khu chợ cũng không đông đúc nữa, chiếc xe tuy chậm nhưng vẫn lăn bánh, từ từ hướng về phía kinh thành...

Vừa qua cổng lớn hoàng cung, đoàn người đã lập tức đổi cách xưng hô. Tiểu An Tử vui vẻ nói với thiếu niên

- Thái tử, lần này ngài lập công lớn trở về, nhất định bệ hạ sẽ trọng thưởng.

Thái tử không trả lời, hồ hững nhìn mái ngói dát bạc sáng lấp lánh. Hoàng triều – đây mới là nơi thuộc về hắn, kiêu hãnh đứng nhìn thiên hạ, ung dung ngự ở ghế rồng – có một số người sinh ra chỉ để hoàn thành sứ mệnh đó.

Hoàng đế rất hài lòng với biểu hiện lần này của con trai, tất nhiên lại thưởng xuống không ít của ngon vật lạ, mặc dù ở Đông cung, những thứ đó chẳng hiếm. Thái tử chưa từng ngắm nhìn phần thưởng của mình, mọi thứ giao cho Tiểu An Tử sắp xếp. Hắn thay ngoại bào sạch sẽ, từ tịnh phòng trở về tẩm cung. Một tên thái giám nhìn thấy hắn liền khom lưng đứng nép vào tường. Hạ nhân trong cung nhiều như kiến, Thái tử xưa nay không để mắt tới họ. Hắn thờ ơ đi ngang qua, chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào mà đôi chân bỗng nhiên dừng lại...

- Người ôm cái gì?

Thái giám sợ run người, không dám chậm trễ giờ chiếc lồng ra

- Bầm... bầm... nô tài định đem con vật này đi tìm đại phu...

- Con gì?

- Dạ... là một giống chuột lông trắng quý hiếm... năm trước được phương Bắc cống qua.

- Để ta xem.

Thái tử đoạt cái lồng từ tay nô tài, đưa mắt nhìn con vật bé nhỏ nằm co ro một góc, bộ dạng ốm yếu, cái đuôi đã bị cụt.

- Nó làm sao?

Hắn thấy lòng mình xót xa không hiểu được. Cục lông bé này, rốt cuộc đã bị ai hại thê thảm như vậy?

- Dạ, chuyện là như vậy: Hai tháng trước nó bị con mèo hoa của Nhị công chúa bắt được, sau khi rượt đuổi một vòng thì bị thương. May mắn có người phát hiện cứu kịp thời. Vết thương lành rồi nhưng cái đuôi... cái đuôi không mọc lại được! Sau lần ấy nó hay bị bệnh, không chịu ăn nên ốm lại còn có nhiều đốm!

Thái tử nhíu mày. Hắn không biết trong Đông cung có một con chuột như vậy, mỗi năm kì trân dị bảo được cống tặng không ít, ai mà quan tâm tới một con thú chỉ bé bằng nắm tay? Chắc hẳn nó đã bị hạ nhân truyền tay nhau nuôi giấu, bọn họ nhất định không chăm sóc tốt.

- Từ giờ ta sẽ nuôi nó, người mau đi gọi Ngự y tới đây!

Thái giám gật đầu, có chút ngớ ngẩn làm theo lệnh. Khi được hỏi “Thái tử ngã bệnh à?”, tên nô tài thật thà đáp:

- Dạ không, là con chuột ngã bệnh!

Từ đó, con chuột của Thái tử trở thành “khách hàng thân thiết” của Ngự y phòng. Mấy lão Thái y buộc phải học thêm lớp thú y để trị bệnh cho nó. Chỉ cần một ngày chuột ta tỏ vẻ ủ rũ không vui, cả đám thầy thuốc phải chạy đôn chạy đáo. Thái tử lại thích hỏi những câu quái lạ, kiểu như:

- Nó là chuột đực hay cái?

- Nó mất bao lâu để trưởng thành?

- Chu kì sinh lý của họ chuột là mấy ngày?

- Một lứa chuột sinh bao nhiêu em bé? 4 đứa được không? Ta thích bốn đứa...

Trông giấc mơ của hắn, có một con chuột nhỏ mang bộ lông bạch sắc trắng tinh, lúc nào cũng tha theo mẫu gỗ để mài răng. Rồi chuột con cũng lớn dần, hóa thành một cô gái đẹp. Nàng nói rằng sẽ đợi hắn trở về, sinh một bầy chuột con. Lời hứa đó tuy đã lâu rồi nhưng vẫn còn hiệu lực. Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, hắn đã nghĩ tới cái tên “Tú Thanh”, thanh sạch như vòm trời, tú lệ như tạo hóa...

- Thanh nhi, nàng lại đây, trẫm sẽ ôm nàng...

Ở một góc nào đó trong hoàng cung lạnh lẽo, một thân long bào không còn tôn nghiêm quỳ xuống gầm giường, giờ tay chờ đợi cô bé sợ sệt, nhút nhát của ngài. Những lúc dịu dàng ngài thích ôm bé vào lòng, thủ thỉ nói với nó:

- Thanh nhi, trẫm chờ nàng thật lâu... phải sớm lớn lên trước khi trẫm già nhé!

HẾT!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-van-hoa>